

Mùa Xuân Của Hot Girl Thỏ

Contents

Mùa Xuân Của Hot Girl Thỏ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	22
8. Chương 8	24
9. Chương 9	29
10. Chương 10	33
11. Chương 11	36
12. Chương 12	41
13. Chương 13	45
14. Chương 14	49
15. Chương 15	54
16. Chương 16	60
17. Chương 17	63
18. Chương 18	67
19. Chương 19	71
20. Chương 20	75
21. Chương 21	78
22. Chương 22	83
23. Chương 23	88
24. Chương 24	92
25. Chương 25	97
26. Chương 26	101
27. Chương 27	106
28. Chương 28	111
29. Chương 29	115
30. Chương 30	119
31. Chương 31	124
32. Chương 32	130
33. Chương 33	135
34. Chương 34	140
35. Chương 35	144
36. Chương 36	148
37. Chương 37: Ngoại Truyện	152

Mùa Xuân Của Hot Girl Thỏ

Giới thiệu

chuyện tình cảm của một cô gái khao khát được một tình yêu hạnh phúc, cô muốn được mình là nàng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mua-xuan-cua-hot-girl-tho>

1. Chương 1

Phòng học phía đông Đại học Thương mại được sắp xếp theo hình bậc thang, ở đây bóng người rậm rạp chẳng chịt, tựa như đang cãi nhau vì vấn đề gì đó.

Nhưng mà mấy thứ này đều không lọt vào tai một người.

Tại một góc vắng vẻ, một nữ sinh mặt mũi trắng trẻo ngồi lặng lẳng đấy, đôi mắt trong vắt như bầu trời giữa trưa, mắt không chớp nhìn vào nam sinh cao lớn phía trước.

Trên người mặc quần dài màu đen, áo sơ mi màu xám tro, không hề chói lóa, bởi vì khí thể chàng trai kia còn chưa rực rỡ bằng vương miện.

Chung quanh chàng trai ấy, các ghế ngồi đều trống không.

Ở Đại học Thương mại này ai cũng biết, anh không thích ai đến quá gần mình. Bất luận cự ly ra sao, tầm mắt của chúng nữ sinh vẫn thủy chung đặt trên người anh.

Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ. Ánh mắt mê ly nhìn khuôn mặt đẹp trai của anh, Bạch Mảo Mảo không tiếng động thở dài.

Cô không phải có tính tình đặc biệt mềm yếu, nhưng mỗi lần nhìn thấy anh, con tim vẫn suy yếu, loại suy yếu này, khiến cô rất khó thở, ngực thắt chặt lại. Muốn thoát ra, nhưng mỗi lần anh đến trường học, cô cũng như người khác đều hoa si, người trước ngã xuống, người sau liền nhào tới, sau đó, lặng lẽ dòm ngó anh.

Mỗi lần, đều cảm thán, tại sao vóc người lại được trời ưu ái như vậy chứ?

Hàm răng trắng đều nổi bật dưới ánh đèn, giống như đang tản ra ánh sáng nhạt. Sống mũi cao thẳng nhưng lạnh lùng, anh khê mí mắt đôi môi mỏng, rõ ràng là đường cong lãnh khốc, nhưng cô lại cảm thấy vô cùng hấp dẫn, hận không được muốn dùng môi lưỡi, cạy mở vành môi ấy, nếm thử nhiệt độ bên trong như thế nào, có phải cũng giống như khí thể của anh, đều lạnh lẽo.

Vỗ ngực, Bạch Mảo Mảo lén lau mồ hôi trên trán. Đảo mắt nhìn gương mặt chúng nữ sinh như muốn ăn tươi nuốt sống anh ấy, trán cô giăng đầy vạch đen. Người con trai này quá đáng sợ, im lặng không nói mà vẫn có thể khiến đám nữ sinh rung động trái tim, ngay cả người bình tĩnh như cô. . .Bạch Bạch, cô xác định?) cũng trúng độc như bọn nữ sinh ấy, thật là loại đáng sợ.

Anh là Hắc Thương Kinh, nhân vật số một ở khoa Thương mại Đại học La Gia này, cũng là nhân vật số một của Đại học La Gia.

Mặt mũi anh anh tuấn như thần, tính tình thì lạnh lùng xa cách.

Trên diễn đàn Đại học La Gia, thường sẽ có một mục Hắc Đại dành cho những người bộc lộ hoặc tỏ tình với anh, lại vô cùng bát quái, bất luận là thật hay giả, cũng chưa từng thấy một người con gái nào đi bên cạnh anh.

Mỗi lần nghĩ tới đây, Bạch Mào Mào lại không nhịn được cúi đầu, nhìn cái áo khoa Văn học rộng thùng thình đang lấp cái cup D của mình. Thôi đi, khoa Văn Học cũng lợi hại thật, thậm chí ngay cả quần áo mùa hè của khoa, đều là loại T-shirt màu đỏ chót lại rộng thùng thình, cô thật sự không biết nói gì. Cũng bởi vì chuyện này, cô mới thường mặc cái áo này để làm giảm đi địch thủ, đám nữ sinh kia lại không mặc đồng phục khoa.

Còn vì là nguyên nhân khác, cô rất ghét mấy tên nam sinh nhìn chằm chằm vào cup D của cô nữa.

Không biết, anh ấy có thích cup D không. . . . Tay phải chuyển động cây bút, Bạch Mào Mào suy nghĩ miên man. Nhớ tuần trước, bên khoa Ngoại ngữ có một cô gái mang cúp F lộ với anh, lại bị anh liếc một cái lạnh lùng, coi thường mà đi qua. Về phần tiếp đến, tự nhiên sẽ có thuộc hạ của anh xử lý, cho nên cần bản không có khả năng đồ vứt bỏ kia lại đến nữa. Trải qua một năm quan sát, Bạch Mào Mào phát hiện, chỉ cần không chủ động dây dưa với anh, cứ yên lặng mà ngắm, anh sẽ không quan tâm, nhưng một khi vượt đã vượt qua giới cuối cùng của anh, vậy thì không cần hy vọng được có cơ hội xuất hiện trong tầm mắt của anh lần nữa.

Đem tầm mắt dời khỏi cúp D của mình, khoe miệng Bạch Mào Mào co giật, F cũng không có hi vọng, thì D cũng chỉ là cộng lông! Huống chi từ lúc cô vào đại học La Gia này, luôn mặc đồ rộng rãi, trừ mấy bạn cùng phòng kí túc ra thì trong mắt người khác cô cũng chỉ là một con bé béo núc nặc mập mập mà thôi..

Bản thân không biết ăn diện, lại không thích mặc quần ngắn như mấy em gái thổ dân, thì ai sẽ chú ý đây. Nhưng mà, anh thật là đẹp mắt. . . .

Lần nữa đưa ánh mắt lên người Hắc Thương Kinh, sắc mặt Bạch Mào Mào đỏ ửng, nếu không có phần thắng, thì cô vẫn nên tiếp tục kiếp sống rình rập này đi, năm nay cô mới học năm thứ hai đại học, anh lại năm tư, ít nhất, cô vẫn còn một năm để rình. Cô tin tưởng, cô đối với anh đã sinh ra một loại thẩm mỹ không bao giờ mệt mỏi, đúng không?

Nghiêng người nhìn về phía đôi mắt thâm trầm lạnh lẽo của anh, Bạch Mào Mào rơi lệ. Cô đã rình coi được một năm nay, từ buổi ban đầu cho tới bây giờ đều không ngừng nổi sắc tâm, kiếp sống rình rập của cô, đoạn cuối ở nơi nào?

Khiếu thẩm mỹ cũng quá mệt mỏi, đều là mây bay mà thôi

“Thương. . . . Thương Kinh.”

Sau khi tan lớp, Hắc Thương Kinh đang định trực tiếp lái xe về công ty, lại lần nữa bị cản lối, anh nhú mày lại, không để lại dấu vết liếc về phía sau lưng.

“Vị bạn học này, lão đại của chúng tôi còn có việc gấp, có chuyện thì lần sau bàn, OK?” Đi theo sau lưng Hắc Thương Kinh là Quan Tử Hạo, cực kỳ bất đắc dĩ sờ lỗ mũi, tiến lên phía trước một bước ngăn nữ sinh kia lại.

“Xin. . . . Xin nhận lấy thư của em!” Nữ sinh kia không dám nhìn thẳng vào mắt của Hắc Thương Kinh, buồn bực đưa phong thư cho Quan Tử Hạo, rồi quay người bỏ chạy.

Quan Tử Hạo ngây ngốc cầm thư của nữ sinh kia, đơ ra, lần này đi đơn giản như vậy sao? Không cần nói quá hai câu?

Bạch Mào Mào giả bộ đi qua nhìn thấy cảnh này, trên trán cô giăng đầy vạch đen. Đồ ngốc, đầu năm nay sao lại có màn tỏ tình xấu hổ như vậy chứ, vị này nhất định không có hi vọng.

Quay đầu lại nhìn Quan Tử Hạo không kịp phản ứng, ánh mắt Bạch Mào Mào đột nhiên sáng lên, cô nhớ xe Hắc lão đại dừng ở góc đối diện với quảng trường, ha ha. . . . Lòng nảy ra một ý định, Bạch Mào Mào bước nhanh hơn, vừa dùng tay kéo mái tóc cắt ngang xuống, che đi nửa khuôn mặt của mình, chỉ lộ ra cái cằm. Sau đó cô đem cái áo T-shirt rộng thùng thình của mình uốn lên trên, đem lưng quần jean cao hạ thấp xuống, bước nhanh về phía đó .

Vì vậy, vì vậy.

Khi Hắc Thương Kinh và Quan Tử Hạo vội vàng đi qua hướng dãy nhà xanh thì trong góc tối, bỗng dưng nhảy ra một cái đuôi có phần giống nữ.

Chỉ thấy vật kia vừa gật gù hử hê, vừa run rẩy cản Hắc Thương Kinh lại, trong miệng còn hát lẩm bẩm: Hắc Thương Kinh, Hắc Thương Kinh.

Đại khái thật sự hát không nổi nữa, cũng có lẽ là do không biết hát RAP, vật kia huyết sáo.

Âm thanh huyết sáo ấy rất to rất vang dội và rất có lực, trực tiếp khiến người Hắc Thương Kinh hóa đá.

Chính vào lúc này cũng là giờ chuyển tiết học, từ giáo viên cho tới sinh viên trong nhà xanh, Hắc Thương Kinh vốn chính là tiêu điểm của mọi người, giờ phút này, càng bị tiếng huyết sáo kia hấp dẫn.

Khi thấy cái tròn tròn kia thì mọi người bắt đầu nhón nháo.

Không biết nữ sinh nào hét lên một câu: “Má ơi, Hắc đại nhân bị sinh viên không rõ ràng đùa giỡn kìa!”

Nhất thời, mọi người rùng mình một cái.

Bạch Mào Mào che giấu khuôn mặt trắng nõn, nhưng giờ lại tím tái, cô hung hăng trừng mắt nữ sinh vừa hét to kia, xoay người bỏ chạy.

Vừa trốn, vừa gào thét trong lòng: ưm ưm, mình hiện đang mặc đồng phục của khoa Văn, lần này là chính mình muốn tự đào thải bản thân, cô cũng không muốn Hắc đại nhân tra ra thân phận, nếu không bị cấm rình coi thì coi như đã toại nguyện rồi. Ha Ha, cô làm như vậy tính có là thổ lộ không?

Như vậy, như vậy, cũng sẽ không có nuôi tiếc.

“Có phải đi điều tra người này là ai không Lão đại.” Chẳng biết lúc nào, sau lưng Hắc Thương Kinh, xuất hiện một bóng đen, hẩn liếc mắt nhìn Quan Tử Hạo đang ở một bên nén cười đến nội thương, mặt không nhìn về phía Hắc Thương Kinh ở phía trước.

“Nam hay nữ?” Theo bản năng nâng trán, mặc dù Hắc Thương Kinh không đổ mồ hôi, sắc mặt vẫn lạnh lẽo, nhưng tại sao vẫn có ý niệm đổ mồ hôi.

“Nữ.” Bóng đen không chút do dự trả lời, khoanh khắc, lại không nhin được tăng thêm một câu: “Cup D.”

“Phốc ——” Nghe vậy, Quan Tử Hạo hoàn toàn bộc phát, anh cười đến co rút hàm, hung hăng liếc bóng đen một cái: “Tôi nói này, Mộ Hàn, cậu có thể đừng chú ý tới cúp ngực của người ta được không, với cái khuôn mặt tựa như người chết của cậu, hình như không khớp.”

“Lần trước người tử tình thất bại với Hắc lão đại là loại cup F, trước mắt cũng đã nằm phục dưới quần tôi rồi.” Nghiêm túc nhìn Quan Tử Hạo, Mộ Hàn hỏi một đằng, trả lời một nẻo, rắp tâm lại rõ ràng rành.

“Tôi nói này, người này sao tự làm khổ mình vậy chứ? Lão đại lại không yêu cầu cậu lấy phương thức ấy để xử lý bước tiếp theo.” Quan Tử Hạo cười đến rút người.

“Tôi đi theo Lão đại, chính là nhất đồ còn dư lại.” Cho dù Lão đại không cần, nhưng tất cả đều là mỹ nữ trong hàng cực phẩm, lãng phí rất đáng tiếc, anh cũng là đứa trẻ xuất thân nhà nghèo, biết rõ cái đạo lý đồ tốt không thể lãng phí được.

“.” Không nói gì sờ lỗ mũi, Quan Tử Hạo chỉ có thể nghĩ ai có chí nấy mà thôi, chỉ là: “Mộ Hàn, có thể đổi lại biểu cảm khi nói lời thô bỉ như vậy được không? Đừng dùng cái vẻ mặt chính trực ấy, ông đây nhìn chỉ muốn đánh cậu thôi.”

“Cũng là một người, không cần điều tra đâu.” Đột nhiên mở miệng, Hắc Thương Kinh như có điều phải suy nghĩ, cũng không chú ý đến đoạn đối thoại giữa hai thuộc hạ của mình.

“Hả?”

Nghe được lời nói của Hắc Thương Kinh, Quan Tử Hạo và Mộ Hàn đồng thời ngáy người, đối với mấy người tử tình, lão đại rất ít khi ra lệnh xác minh thân thể, bình thường đều để cho bọn họ xử lý, chỉ cần không xuất hiện nữa trước mặt anh nữa là được rồi.

“Đồ cô gái kia mặc chính là đồng phục của khoa tiếng Trung?” Hắc Thương Kinh liếc mắt nhìn thuộc hạ, hiềm khi đặt câu hỏi.

“Đúng, lão đại.” Mộ Hàn ngơ ngác trả lời, có phần không hiểu vấn đề cho lắm.

“Cô ấy còn có thể xuất hiện.”

Chỉ là, không biết mặt mũi ra sao?

Lạnh lùng lướt mắt về hướng Bạch Mào Mào vừa chạy đi, Hắc Thương Kinh không nói gì thêm nữa, trực tiếp đi về phía xe của mình.

Để lại hai thuộc hạ trong tình trạng hóa đá, ở trong gió ngậy ngốc không hiểu rõ lắm——

“Lão đại. Chẳng lẽ khẩu vị nặng như vậy?” Hồi lâu, Mộ Hàn không chịu được nhỏ giọng oán thăm.

Quan Tử Hạo nghe vậy, trong nháy mắt hồi hồn, trực tiếp dùng một cước đạp tên Mộ Hàn bại hoại ra lề đường.

Sỉ nhục, lão đại không thể nhục. Chỉ là, lão đại, khẩu vị của ngài, không chơi kiểu nặng như vậy chứ?

Ô ô, trong cảm nhận của anh thì là thần thánh cơ——

2. Chương 2

“Anh có biết, khi cây hoa nở rộ, chính là vì em đợi anh đi ngang qua mà nở rộ đóa hoa trong tim mình; anh có biết, dải sương mù mờ hồ này, chính là vì em đuổi theo bóng hình anh mà khiến chốn đây lưu lại bụi bặm; anh có biết.”

Khu kí túc xá nữ của Đại học La Gia, căn phòng số 409 tầng 6 sát vườn cây, một nữ sinh đang đứng bên cạnh cửa sổ, tình ái dào dạt, làm việc nghĩa không được chùn bước, người trước ngã xuống, người sau tiến lên diễn cảm đọc tiếp.

“Bạch Mào Mào, nếu như cậu còn đọc tiếp, thì bà đây sẽ giết người.”

Âm thanh lãnh lẽo phía sau đột nhiên vang lên, Bạch Mào Mào theo bản năng run người, cười khúc khích bỏ qua lá thư màu hồng trong tay, xoay người nhìn về phía cô bạn cùng phòng đang chơi máy tính: “Sênh Sênh, văn phong người theo đuổi này cũng không tệ đâu, bức thư tình này có thể cho mình mượn trích lời ra được không?”

“Cậu chép cái này ra làm gì?” Khẽ cau mày, Nhiễm Sênh Sênh nghiêng người, bắt chéo hai chân, dù bận nhưng vẫn nhìn khuôn mặt khả nghi của Bạch Mào Mào.

“Chuẩn bị theo đuổi đàn ông khi cần.” Phối hợp với nét mặt Nhiễm Sênh Sênh, Bạch Mào Mào nghiêm túc trả lời.

“Bà đây đoán cậu nói vậy.” Rõ ràng không tin tưởng Bạch Mào Mào có can đảm viết thư tình cho đàn ông, Nhiễm Sênh Sênh nâng khuôn mặt kiêu diễm lên, mở miệng nhưng mà một chút cũng không dễ nghe: “Cùng bà đây nói thật đi, gần đây cậu cứ nhìn chằm chằm mấy cái thứ thư tình nhảm nhí ấy làm gì vậy?”

“Không ai theo đuổi, thỉnh thoảng xem qua cho đỡ ghiền.”

“Bạch Mào Mào, kiên nhẫn của bà đây có hạn.” Dem đốt ngón tay gập thành tiếng vang, Nhiễm Sênh Sênh cười như không cười nói: “Gần đây mình mới thêm gia câu lạc bộ võ thuật, cậu đã có tinh thần hăng hái như vậy, mình không ngại bắt cậu tập luyện chút đâu, Mào Mào.”

“Không được đe dọa người khác, Nhiễm Sênh Sênh.” Bất mãn quay đầu, Bạch Mào Mào nhìn Nhiễm Sênh Sênh rồi làm bộ muốn thu thư tình về, cô vội vàng khuyến mãi thêm nụ cười: “Được rồi mà..., chị à, thật ra thì, mình cùng thuộc dạng bất đắc dĩ.”

“Nói điểm chính.”

“Giáo viên muốn bọn mình dựa theo bài Lộc Sài của Vương Duy sáng tác sửa đổi thành một bài viết tiểu thuyết hoặc là trữ tình văn xuôi, số chữ không giới hạn, nhưng nhất định phải bám nội dung khuôn mẫu, phải có ý mới, hơn nữa, thành tích còn được ghi vào điểm cuối kỳ của học phần. Cậu biết mà, bài có mấy câu như vậy, cái này không phải gây khó khăn cho người ta hay sao?” Ngồi trở lại trước bàn học của mình, Bạch Mào Mào cầm quả táo vừa rửa xong, phần hận cắn một miếng.

“Cũng đâu phải chỉ gây khó khăn cho mình cậu đâu, cậu hận cái cọng lông gì.” Bưng tách café vừa mới pha lên, Nhiệm Sênh Sênh có chút vui vẻ, giáo viên này đúng là bị chập mạch: “Nếu cậu đã muốn sao chép thư tình của mình, đáy lòng nhất định đã có phương án kỹ rồi đúng không, nói một chút coi, cậu muốn viết cái gì?”

Theo bản năng cười khúc khích, Bạch Mào Mào chớp chớp đôi mắt to tròn ngây thơ, vô tội nói: “Không muốn viết cái gì, ha ha.”

“Bạch Mào Mào, nên ít giả bộ tỏ trắng với bà đây đi, đừng hoang một chút. Khai mau.” Nhấp một ngụm cà phê, Nhiệm Sênh Sênh lần này thật sự muốn đánh người.

“Tình yêu nhân thú .”

“Phốc ——”

Nghe được đáp án linh hoạt ngắn gọn của Bạch Mào Mào, Nhiệm Sênh Sênh nhất thời phun ra, choáng nhal

“Là cậu nói nếu như.” Vô tội nhìn vết bẩn đang dính trên áo ngủ Nhiệm Sênh Sênh, Bạch Mào Mào buồn cười phát điên: “Sênh Sênh, một cái đuôi nai với một cái đuôi cô đơn của thi nhân không thể không nhắc đến tình yêu nhân thú, có phải ý tưởng rất mới hay không?”

“Ý tưởng mới cái cọng lông! Nếu bà đây là giáo viên của cậu, trước tiên sẽ bóp chết cậu, tránh cho cậu làm bẩn kiệt tác của Vương Duy nhà người ta.” Kéo rèm cửa sổ lên, Nhiệm Sênh Sênh một bên thay quần áo một bên trả lời.

“Là ông ta muốn bọn mình không bám quá nhiều vào khuôn mẫu mà.” Cong cánh môi sáng màu lên, Bạch Mào Mào lơ đãng: “Chúng ta cũng không cần 50 bước cười 100 bước, cậu mỗi ngày đều bà đây bà đây không ngừng, mình tuyệt đối có lý do để tin tưởng rằng, bà đây so với bất cứ kẻ nào cũng đều muốn bóp chết cậu.”

“Bạch Mào Mào, cậu chính là một con thỏ có đuôi phúc hắc.” Nhìn khuôn mặt tươi cười của Bạch Mào Mào như heo không sợ bóng nước sôi mà chết, Nhiệm Sênh Sênh không nhịn được bật cười.

“Cảm ơn đã khen, ha ha.”

“Đến chỗ chụp ảnh đi!” Bên này Bạch Mào Mào đang hả hê, thì cửa túc xá chợt bị đẩy ra, chạy vào là một cái đuôi nhỏ tuổi vui vẻ nhất phòng.

“Hong Quả Quả, bình tĩnh bình tĩnh.” Đè cái đuôi đang nhảy lên nhảy xuống lại, nhắm vào một cái đuôi đang phát ra ánh mắt phát sáng xanh kia, Nhiệm Sênh Sênh rất bất đắc dĩ. Phòng túc xá này có bốn người, trừ cô, không có vị nào bình thường.

“Cậu đến chụp đuôi người ta rồi hả? Hong Quả Quả.” Rất có ăn ý nhỏ giọng, Bạch Mào Mào nặng nề thở ra một hơi.

“Cậu đoán thử coi!”

“Lôi đại nhân ở Học viện kiến trúc?”

“NO!”

“Ân đại nhân ở Học viện Pháp luật?”

“NO NO!”

“Phong đại nhân ở Học viện Tin học?”

“NO NO NO!”

“Ai cậu cũng nói không thì cậu tới đây kêu loạn làm chi!” Bạch Mảo Mảo có chút phát cáu, con nhóc nhỏ người này dám đùa bỡn mình sao?

“Mảo Mảo, tại sao cậu không nhắc đến Hắc đại nhân?” Hồng Quả Quả rất vô tội.

“Hắc đại nhân?” Người nào đó chợt dạ, tiếp theo sau đó dùng sức rống: “Chẳng lẽ cậu không biết trên nội quy trường Đại học La Gia đã viết rõ không được chụp ảnh, theo dõi Hắc đại nhân sao? Nếu không sẽ bị xử lý một cách nghiêm túc.” Dừng một chút, Bạch Mảo Mảo giống như đã ý thức được gì, chợt tiến lên bắt lấy cánh tay Quả Quả: “Con gốc nhà cậu, cậu thật sự đi chụp ảnh Hắc Thương Kinh rồi à?”

“Bingo!” Hả hê lắc lư máy ảnh trong tay, mắt Hồng Quả Quả liếc qua mấy quả táo trên bàn học của Bạch Mảo Mảo: “Cầm quả táo đổi hình, thử trắng nhé.”

Đoạt lấy máy ảnh trong tay Hồng Quả Quả, tay Bạch Mảo Mảo run rẩy lấy thẻ nhớ ra, mở máy tính bên cạnh lên: “Sênh Sênh, Loan Hoảng Hoảng đi đâu rồi? Cậu ấy chạy đi đâu rồi hả? Giúp mình liên lạc với cô ấy, bảo đồng chí giang hồ cấp cứu Hồng Quả Quả, nhanh lên nhanh lên đi!”

“Vậy cậu làm cái gì?” Nhìn một đuôi thỏ đang bị động kinh, trán Nhiễm Sênh Sênh xuất hiện vài vệt đen.

“Coi ảnh bản gốc, thuận tiện YY.” Rất bình thản trả lời, Bạch Mảo Mảo không nhìn cũng biết sắc mặt xanh lè của hai người kia.

“Bà đây sửa lại, cậu đây không chỉ là thỏ phúc hắc, còn là thỏ thâm trầm.” Bất mãn nói thầm, Nhiễm Sênh Sênh cũng biết nặng nhẹ, mò điện thoại trên bàn gọi cho bạn cùng phòng cuối cùng—— Loan Hoảng Hoảng, là một cái đuôi có bản chất hư hỏng.

“Éc.” Thấy cảnh hai bạn cùng phòng như đón đại địch, Hồng Quả Quả hơi choáng: “Các cậu có cần khăn trải như vậy không? Mảo Mảo, Sênh Sênh, mình không có chụp ảnh Hắc đại nhân mà.”

“Cái tấm hình này làm sao mà lấy được?” Chỉ vào cái ảnh gốc trên màn hình máy tính, Bạch Mảo Mảo trợn mắt.

“Là mình quan mình chính đại chụp được.” Hồng Quả Quả cười hả hê.

“Bà đây tấn cho cậu một trận!” Bật cười ném gối ôm về phía Hồng Quả Quả, Nhiễm Sênh Sênh bắt lực.

“Mình cũng tấn! Hồng Quả Quả, cậu chụp thì cậu chụp đi, vì sao không làm shutter nhiều vào chứ?” Nếu như là cô, nhất định liều mạng nhấn play.

“Mảo Mảo, mình cũng đã nghĩ nên chụp thêm vài tấm, nhưng bị Hắc đại nhân trừng, mình đột nhiên ý thức nếu như chụp nữa thì gặp nguy.”

“Cậu bị người ta bắt khi đang thực hiện luôn sao?” Nhiễm Sênh Sênh thét đến chói tai, vì sao bên cạnh cô đều toàn kẻ ngốc vậy chứ?

“Quả Quả, mấy quả táo này đều cho cậu, nguyện chúng thần phù hộ cho cậu.” Lập tức mang hết đĩa táo cùng mấy thứ khác qua cho Hồng Quả Quả, Bạch Mảo Mảo nhìn màn hình máy tính, đáy lòng càng hung ác, từ dưới mặt bàn lấy lên một cái túi ny lon: “Mình mua những 10 ký táo, toàn bộ cho số này cho cậu luôn, tấm hình này mình nuốt riêng, được chứ?”

Liếc mắt nhìn máy tính, vừa liếc nhìn túi táo trong tay Bạch Mảo Mảo, Hồng Quả Quả quả quyết ra lựa chọn: “Đồng ý!”

Không nói gì mà nhìn hai con ngốc không biết sống chết là gì bên cạnh, Nhiễm Sênh Sênh rất muốn rơi lệ, nhưng cô cũng chẳng phải là nữ chính trong tiểu thuyết bị kịch!

Chân dài quét ngang, cô trực tiếp chen người vào giữa Bạch Mảo Mảo và Hồng Quả Quả, “Thứ nhất, Hồng Quả Quả ngốc à, cậu bây giờ không nên nghĩ đến táo trong tay thỏ trắng kia, cậu đã bị Hắc Thương Kinh tóm gọn, nên suy nghĩ làm thế nào để trốn thoát đi. Theo mình được biết, toàn bộ phòng học bên Học viện Thương mại đều do Hắc Thương Kinh bỏ tiền ra xây dựng, toàn bộ tổn phí chắc cỡ 3 tỷ, mà lúc ấy điều kiện duy nhất Hắc Thương Kinh đưa ra là, trong lúc anh ta đi học ở Đại học La Gia này, không cho

phép bất luận kẻ nào chụp ảnh lúc vậy xem anh ta, nếu không thì anh ta thu hồi lại 3 tỷ kia, cho nên nhà trường mới tăng thêm một cái quy định trong nội quy nhà trường. Hồng Quả Quả, cậu cho rằng một sinh viên bình thường quan trọng hơn hay 3 tỉ quan trọng hơn?”

“Ba tỉ? Vậy có thể mua bao nhiêu là táo nha.”

Nghe được Hồng Quả Quả si ngốc nói thầm, Nhiễm Sênh Sênh một chân đá văng cô đi.

“Thứ hai, Bạch Mào Mào, một ký táo đổi được một tấm hình thần tượng trong mắt cậu, có phải thần tượng của cậu quá rẻ hay không?”

“Hi hi, Sênh Sênh, cậu cũng thấy đấy 10 ký táo đổi với Hồng Quả Quả mà nói, so với 3 tỷ nhân dân tệ mà còn được hơn, huống chi là một tấm ảnh? Lấy vật đổi vật cũng phải cần nhìn đối tượng, con người gọi đây là trí khôn.”

“Cậu còn có bị mất trí không vậy? Nhanh chóng thủ tiêu tang vật giùm tớ đi, nếu như bị trợ thủ hacker đắc lực của Hắc Thương Kinh tra ra ảnh trong máy vi tính của cậu, máy tính cậu bị hack thì chỉ là chuyện nhỏ, ngay cả bọn mình cũng đều bị liên lụy.”

“Đừng mơ tưởng! Bị bà đây lấy được rồi mà còn bị lấy lại? Đó là chuyện không thể nào! Sênh Sênh, Hắc đại nhân có tiền đi chẳng nữa cũng là sinh viên đại học, một kẻ thư sinh thì có thể làm ra chuyện gì đáng sợ chứ? Cậu không cần lo lắng quá.” Bạch Mào Mào cùng Hồng Quả Quả liếc mắt nhìn nhau, lộ ra nụ cười khúc khích giống nhau như đúc.

Thương hại nhìn hai kẻ ngốc này, Nhiễm Sênh Sênh cuối cùng không nhịn được thở dài: “Mào Mào, cậu thật sự mê mẩn Hắc Thương Kinh sao?”

Theo bản năng nháy mắt, sắc mặt Bạch Mào Mào đỏ bừng: “Mình mê rất nhiều người mà.”

Đưa mắt liếc Bạch Mào Mào một cái, Nhiễm Sênh Sênh đập cô phát: “Bạch Mào Mào, cậu khiến cho bà đây hiểu được, quả nhiên tất cả mê luyến đều là mù quán.”

“Vậy thì thế nào?”

“Như thế nào?” Lạnh lùng cười đáp lại, Nhiễm Sênh Sênh khẽ nheo đôi mắt lại: “Bà đây chờ xem kết quả thăm thiết của các cậu”.

Nghe vậy, Bạch Mào Mào theo bản năng bảo vệ tấm ảnh trong máy ảnh lại, mà Hồng Quả Quả cũng ôm chặt lấy túi táo trong tay.

Thấy thế, Nhiễm Sênh Sênh hoàn toàn bùng nổ, cô muốn xiu.

Hai con ngốc này nhất định sẽ có cái chết đầy ý nghĩa!

3. Chương 3

Sau cơn mưa luôn khiến con người ta có cảm giác mới mẻ.

Mượn mấy cuốn tiểu thuyết từ thư viện trường, Bạch Mào Mào đi lòng vòng, quyết định vòng qua vườn cây trở về kí túc xá.

Nhắc đến cái vườn cây to trong trường Đại học La Gia, trong đôi mắt Bạch Mào Mào khó nén cảm giác ưu thương. Vì sao đây?

Vườn cây nơi đây của trường, bọn cô không sinh viên nào không biết biệt danh của nó —— Tàu Nô-ê (hay Noah). Vì sao đây?

Theo wiki thì Tàu Nô-ê là con thuyền được nhắc đến ở chương 6 đến chương 9 của Sách Sáng thế trong Kinh Thánh. Văn bản đó mô tả việc ông Nô-ê đóng con tàu này là để tự cứu ông và gia đình, bảo tồn thế giới động vật, thực vật khỏi bị diệt vong bởi trận trũng phạt đại hồng thủy của Thiên Chúa.

Lại nói, diện tích của Tàu Nô-ê tới mấy chục hecta, bên trong trồng đủ loại cây cối, dù là Xuân Hạ Thu Đông, thì phong cảnh bên trong cũng đều cực kỳ phong tình. Mấu chốt chính là, bên trong giống như một cái mê cung nhiều lối u tối, không đếm nổi có bao nhiêu chỗ vắng vẻ trên mấy lối mòn ấy, còn có vô số khu nghỉ mát đủ loại được tạo hình ở đó, bàn đá hay ghế đá cũng có, dần dần, nơi này là được các đôi nam nữ yêu nhau nồng nhiệt chọn làm nơi hẹn hò hoặc làm thánh địa tụ tập.

Không biết có phải do hoàn cảnh gây họa hay không, hay do tuổi thanh xuân nhiệt huyết, mỗi sáng sớm, cô nhân viên dọn vệ sinh có thể quét ra từ chỗ này vô số bao cao su đã qua sử dụng hoặc chưa, điều này làm cho một nhân viên vệ sinh có tuổi như cô làm sao chịu nổi chứ? Dưới cơn nóng giận, họ liền đệ đơn khiếu nại lên nhà trường, yêu cầu nghiêm cấm chỉnh đốn tác phong trường học, nghiêm cấm ở nơi công cộng tăng tịu với nhau ——

Vốn chuyện như vậy chỉ có các cặp đôi sinh viên biết được, giờ bị các cô nhào qua nhào lại, Đại học La Gia chợt nổi lên cơn sóng gió, vườn cây bí mật đã bị người người ta biết được. Dưới áp lực, nhà trường thành lập một đội giám sát bao gồm những giảng viên nam trẻ đầy chuyên môn, mỗi đêm trước khi ngủ thì họ phân tổ nhỏ cầm đèn pin đi tuần tra khu vực vườn cây này. Cái đội giám sát này, trong giới sinh viên cũng có một biệt danh riêng —— Đội Quét tước.

Đội Quét tước này chỉ có hành động là nhìn, quả thật cũng khiến cho họ hơi ra vẻ một tí, nhưng dần dà, giáo viên hay sinh viên cũng chẳng chịu nổi nữa. Rốt cuộc cũng có một ngày, một dũng sĩ đã viết một bài văn dài vạn chữ đăng lên diễn đàn của trường học, nghiêm túc chứng minh việc xây dựng vườn cây này trở thành nơi để cho nam nữ yêu nhau là đúng, thử nghĩ, ban đêm gió lớn, mọi thứ đều ngủ, một đôi đôi nam nữ độc thân tiến vào bên trong, đưa mắt nhìn khắp nơi, không người cũng không gió, giống như bước lên chiếc tàu Nô-ê vậy, và bọn họ tựa như Adam và Eva, nếu như ban đầu Adam và Eva không xảy ra chuyện gì, thì bây giờ sẽ có loài người sao? Cho nên mới nói, tất cả đều vì tính người mà thôi. Thân là phần tử trí thức cao cấp như Giáo sư hay giảng viên của Đại học, nếu bản thân cũng không tôn trọng tính người thì làm sao lấy được khoan dung độ lượng hay một tấm gương sáng cho người khác được

Mặc dù bài văn này chủ yếu là ngụy biện, có vô số chỗ sơ hở, trên diễn đàn trường có rất nhiều bình luận phản biện lại, nhưng đội giám sát và các thầy cô trong trường đã sớm mệt mỏi về vấn đề này nên đồng ý chấp nhận những hành vi của sinh viên ở đây, chỉ là nhấn mạnh lần nữa là nên hạn chế, phải ăn nói có văn hóa, nhưng nếu thật sự không nhịn được, cũng xin tự động xử lý tốt mấy thứ đồ bỏ đi kia, không cần thiết phải tăng thêm lượng công việc cho mấy dì làm vệ sinh.

Mặc dù vấn đề này không giải quyết được gì, nhưng vườn cây Tàu Nô-ê được lưu truyền rộng rãi, mà tác giả của bài viết kia —— địa chỉ ID Khinh Hứa Ưu Thương cũng bắt chợt được vang danh. Toàn bộ máy vi tính ở Đại học La Gia đều kết nối chung với nhau, đã có người tìm hiểu người đó là ai, nhưng vẫn không tra ra được đó là ai, bắt buộc phải thừa nhận rằng, người này còn hơn cả hacker trong trường, nhân tài!

Đối với một người độc thân như Bạch Mào Mào thì cô chú ý từ đầu đến đuôi, ngoài sự khiếp sợ, từ đó đến bây giờ cô cũng không dám bước chân vào nơi này, mặc dù cô biết ban ngày không có mây cũng chẳng có mưa, nhưng ngộ nhỡ có người ban ngày không nhịn được thì sao? Cô cũng không muốn bị đau mắt hột đâu ——

“Không được nhìn không được nhìn, nó đáng sợ lắm.” Nghĩ đến đây, Bạch Mào Mào cảm thán, đúng là lựa chọn cách dùng từ của giáo viên rất có trí tuệ!

“Hahaha——”

Nghe được người con gái đang đi qua trước mặt thở dài, nam sinh đang ngồi trên ghế bên đường đi nghe điện thoại bỗng mở miệng cười thành tiếng.

Nhảy cảm quét ngang qua bên cạnh, Bạch Mào Mào nhìn thấy một khuôn mặt tươi cười không chút kiêng kỵ, nhất thời có chút cứng người. Đầu óc chuyển động một cái, cô quyết định không nhìn nữa mà đi ngang qua, cô cũng đâu là Nhiễm Sênh Sênh, còn chưa có cái dũng khí trũng mắt nhìn hãn rồi hỏi nhìn cái cọng lông gì đâu!

“Bạn học Bạch Mảo Mảo?”

Nam sinh này vẫn mang theo giọng nói non nớt, hẳn ta mấy tuổi rồi chứ? Còn chưa có qua cái thời kỳ dậy thì à? Nghe được âm thanh, Bạch Mảo Mảo theo bản năng oán thầm trong lòng, bước chân còn chưa đi được bao nhiêu, cô đột nhiên ý thức được một vấn đề: “Anh gọi tôi?”

“Giáo viên ở đại học La gia nói không có ai cùng tên với cô.” Trên mặt anh đẹp trai lộ ra nụ cười sáng chói, nam sinh đứng lên, hai bước đi tới bên cạnh Bạch Mảo Mảo.

“Anh là ai?” Cảnh giác nhìn người đang đi tới bên cạnh và chỉ cao hơn mình nửa cái đầu, Bạch Mảo Mảo bắt đầu kiểm điểm chính mình, loại người giống như cô ăn no thì ngủ, ngủ xong lại ăn, vẻ thùy mị cũng không đến mức tuyệt điểm khiến kinh thiên động địa hay là cực kỳ bí hiểm làm người ta siêu lòng, ở Đại học La Gia này cô chỉ như một người tàng hình, tại sao lại có người biết tên cô?

Cúi đầu nhìn chiếc váy màu xanh dương nhạt điểm vài bông hoa bé tí trên người, Bạch Mảo Mảo có phần chột dạ, đã hai tuần nay cô không dám mặc áo T-shirt kiểu rộng thùng thình rồi, không dám đi Học viện Thương mại nhìn coi Hắc địa nhân, sự kiện kia chắc cũng trôi qua rồi chứ? Chắc không có người nhận ra cô chứ? Ô ô, kích động quá nhiên chính là ma.

“Tự giới thiệu một chút, tôi tên là Uyển Hữu Tông ở hệ tin học, vừa học năm thứ hai giống như cô vậy, vẫn còn là người mới ở đại học này.” Nhìn bạn gái Bạch Mảo Mảo trước mặt mình, đáy mắt Uyển Hữu Tông lộ ra nụ cười.

“Vậy tìm tôi có chuyện gì?” Bị nụ cười của anh ta làm cho tim đập mạnh, Bạch Mảo Mảo cứng đờ cũng cố gắng nặn ra nụ cười.

“Không có việc gì.” Chỉ là muốn xem nữ sinh nào dám cả gan gây án, dấu hình lão đại bọn họ trong nhà mà thôi.

Trán xuất hiện mấy vạch đen, Bạch Mảo Mảo càng cảm thấy anh ta cười rất quỷ dị, nhìn cô tựa như khi vậy: “Ặc, nếu không có chuyện gì, vậy hẹn gặp lại.”

Sửng sốt một chút, Uyển Hữu Tông không nhịn được cười tiếp, phản ứng của nữ sinh này thật kỳ quái, bình thường nữ sinh khác không phải đều đuổi theo hỏi không có việc gì thì tìm họ làm cái gì sao? Người này đúng là khác biệt. Chỉ là, anh quả thật không có việc gì, cũng không cần thiết phải gây rắc rối: “Ừ, hẹn gặp lại.”

Khóe mắt co giật một hồi, Bạch Mảo Mảo xác định lần nữa, quả nhiên anh ta đến xem khi mà. Tự nhận mình cực kỳ ngu ngốc trợn mắt lên, cô ôm chặt sách trong ngực, bước thật nhanh đi về hướng ký túc xá.

Ha ha, nữ sinh này quả nhiên là người dễ lừa. Đáy mắt lướt qua ánh sáng giao hoạt, Uyển Hữu Tông lấy điện thoại di động ra, trực tiếp đem tấm ảnh vừa chụp gửi đi, còn kèm theo bốn chữ: đầu sỏ gây chuyện. Về phần xử lý như thế nào, thì không cần anh phải ra tay giải quyết, chỉ là, anh rất chờ mong.

Thế gian không ai không xem cuộc vui chứ, xem cuộc vui này chưa chắc chỉ có một mình anh?

Bỉ Ngạn Hoa phân cách

Không quá mấy ngày, người không tìm không phổ như Bạch Mảo Mảo cùng đã quên mất nam sinh kỳ quái kia, mấy ngày nữa sẽ phải nộp bài sáng tác cho thầy rồi, cô cũng không có thời gian trì hoãn thêm.

Mở máy tính lên, Bạch Mảo Mảo nhìn bài của Vương Duy lần nữa, đeo tai nghe, bắt đầu đánh máy.

Một bên, khó có được ngày Loan Hoảng Hoảng rảnh rỗi nằm chơi trên giường, đôi tay chống cằm, nghe đầu xem xét kỹ lưỡng Bạch Mảo Mảo.

“Hoảng Hoảng à, cậu nhất định phải che giấu Hồng Quả Quả, hy sinh Bạch Mảo Mảo sao?” Nhiệm Sênh Sênh nghiêng mặt nhìn về phía Loan Hoảng Hoảng, trong đôi mắt long lanh hiện lên vẻ lo lắng.

“Yên tâm đi, Sênh Sênh, mình đã hỏi anh mình rồi, ổng nói việc này chúng ta không nên khoa trương ra bên ngoài làm chi, thì không chọc lên mấy ông lãnh đạo nhà trường, lão đại bọn họ thật ra cũng chả có thời gian đi để ý mấy cái vụ con con này đâu. Ban đầu góp tiền cho nhà trường để họ ban bố nội quy này ra, chỉ là vì muốn đẹp tình trạng phong trào chụp ảnh anh ta thôi, đối với việc nhỏ của Hồng Quả Quả và Bạch

Mão Mão, Hắc lão đại cũng chả thèm để ý làm gì.” Loạn Hoảng Hoảng chăm chú nhìn Bạch Mão Mão đang siêng năng đánh máy bên kia, đột nhiên rất muốn gạt tai nghe của cậu ấy ra. Nếu như cậu ấy biết mình và Sênh Sênh đang tính toán trước mặt cậu ấy vậy, không biết cái con thỏ phúc hắc này sẽ trưng ra bộ mặt như thế nào?

“Nếu Hắc Thương Kinh không để ý đến mấy chuyện này, thì cậu tại sao còn muốn đẩy Bạch Mão Mão ra ngoài?” Nhiệm Sênh Sênh cau mày, đối với tư tưởng xấu xa của Loạn Hoảng Hoảng mà đau đầu.

“Mình không phải là làm chuyện xấu đâu, mình là vì đồng chí Mão Mão thành toàn đó chứ!” Ngồi ngay ngắn lại người, Loạn Hoảng Hoảng không nhịn được phun cười: “Sênh Sênh, cậu có nghe tới chuyện Hắc Thương Kinh bị một con quái vật nhỏ tỏ tình hay không?”

“Biết a, mọi người trong Đại học La Gia đều biết, mình sao lại không biết chứ?” Nhiệm Sênh Sênh đối với mấy chuyện bái quái, thật ra thì cũng không cảm thấy không hứng thú cho lắm.

“Lúc ấy có hình của con quái vậy kia đấy, có anh hùng kịp thời chụp được, bị anh em đưa tới tay mình, cậu xem này.” Loạn Hoảng Hoảng đưa điện thoại qua cho Nhiệm Sênh Sênh nhìn, sắc mặt có phần căng ra.

“Bạch Mão Mão!” Thấy ảnh, Nhiệm Sênh Sênh đột nhiên hét lên.

“Cậu gọi mình à? Sênh Sênh. Có chuyện gì hả? Nhanh chóng tấu.” Hoảng hốt lấy tai nghe xuống, Bạch Mão Mão đang tập trung viết bài, cực kỳ khó chịu vì bị quấy nhiễu.

“Không có chuyện gì, Mão Mão, cậu tiếp tục viết đi, bọn mình ra ngoài nói chuyện chút, tránh cho quấy rầy cậu.” Loạn Hoảng Hoảng ghim chặt lấy Nhiệm Sênh Sênh, nửa kéo nửa lôi cô ra khỏi phòng ký túc.

Ra khỏi cửa túc xá, Nhiệm Sênh Sênh vẫn còn trong sự kinh hoàng: “Hoảng Hoảng à, thì ra Mão Mão chính là cái người trong truyền thuyết kia, bảo sao mình thấy mấy hôm nay nhìn thấy áo T-shirt mà cứ như gặp đại địch vậy.”

“Chớ để lộ, con thỏ trắng kia lời thôi léch thếch dễ sợ, ngoại trừ mình ra thì đoán chắc chắn chẳng có ai nghĩ đó là cậu ấy đâu.” Loạn Hoảng Hoảng cười như tên trộm, phong cách hành sự của Mão Mão đúng là khó hiểu thật.

“Cậu nghĩ nên làm sao đây? Hoảng Hoảng.” Nhiệm Sênh Sênh cuối cùng không phản đối nữa, lấy can đảm của thỏ trắng, cậu ấy lại dám lấy kiểu đó đi tỏ tình với người ta, chuyện này thì chứng tỏ thích nhiều cỡ nào rồi. Nhiệm Sênh Sênh vô cùng ưu thương mà nghĩ, có lẽ, họ thật sự nên tác hợp cho thỏ trắng.

“Mình cũng từng nghĩ qua rồi, Hồng Quả Quả là tên thích táo, coi như khai cậu ấy ra thì sao, chẳng lẽ Hắc địa nhân mua táo cho cậu ấy ăn?”

Rất khó tưởng tượng khuôn mặt lạnh lùng của Hắc Thương Kinh sai người đi mua táo. . . . Trán giăng đầy vạch đen, Nhiệm Sênh Sênh lắc đầu nặng nề một cái

“Bạch Mão Mão thì khác, điểm khác nhau rõ ràng của cậu ấy với Hồng Quả Quả là ở đây, cậu ấy có thể phân biệt được đàn ông với táo khác nhau chỗ nào. Đối với Hồng Quả Quả mà nói, đàn ông hay phụ nữ đều không khác nhau, chỉ cần cho cậu ấy táo để ăn, đó chính là một người tốt. Mà Bạch Mão Mão thì chung tình với Hắc đại nhân như thế, nếu bọn mình có thể tạo cơ hội cho cậu ấy tiếp xúc với Hắc đại nhân, nên không thể chối từ được.” Loạn Hoảng Hoảng bày ra bộ mặt tươi cười vì nhân dân phục vụ một cách miễn phí.

“Nhưng Hắc Thương Kinh là loại đàn ông cấp bậc gì chứ, tiêu chuẩn có thể quá cao hay không? Mình sợ con nhỏ ngốc này thật sự yêu.”

“Vậy thì đưa thật nhiều cho cô ấy mấy tên cực phẩm, nhìn chết chán rồi cũng có sức chống cự lại thôi.”

Khẽ cau mày, Nhiệm Sênh Sênh hoài nghi nhìn Loạn Hoảng Hoảng: “Cậu lấy đâu ra nhiều cực phẩm nam giới?”

“Ôi giới, cái khác thì mình không dám nói, nhưng ở trong đại học La Gia này, các học viện đều có tai mắt và chân chó của mình, muốn biết hành tung của mấy tên cực phẩm kia à, đây còn không phải là bị tóm gọn trong tay? Biết hành tung còn không sắp xếp cuộc gặp lãng mạn sao? Sênh Sênh, cậu chỉ cần nhìn là được

rồi.” Bất chéo chân, Loan Hoảng Hoảng vô cùng hài lòng, cô mà đã nghĩ giúp người nào, thì không có gì là không thành công.

“Hoảng Hoảng, cậu không đi làm má mì, đúng là nhân tài không được sử dụng rồi.” Thực tâm thực ý khen ngợi, nhưng Nhiễm Sênh Sênh cũng hiểu rõ mình nên cách xa Loan Hoảng Hoảng ra một chút.

“Hi hi, nếu như mình mở tiệm, cũng là mở khách điểm, hơn nữa, chỉ cho mấy em hủ kinh doanh thôi, tuyệt đối kiếm lời!” Trơ mắt nhìn Nhiễm Sênh Sênh lui về phía sau một bước, Loan Hoảng Hoảng bật cười: “Cậu sợ cái gì? Sênh Sênh, mình sẽ không ép cậu làm hủ.”

Nhưng cậu sẽ hướng dẫn..... Ở đáy lòng oán thầm một câu, Nhiễm Sênh Sênh cũng không muốn trêu chọc cô gái đáng sợ này: “Hoảng Hoảng, tài hoa của cậu khiến bà đây chùn bước, cúi đầu ngưỡng mộ.”

“Quá khen quá khen!” Tự giác khoe khoang nhưng hoàn toàn xứng đáng, đáy lòng Loan Hoảng Hoảng gào thét!

Thở trắng, khó chịu của cậu đến đây là hết rồi....

4. Chương 4

Thành phố nơi Đại học La Gia đóng đô có một câu ngạn ngữ bất thành danh: đông Tiềm Long, tài nhiều hơn; nam Triệu Long, cơm nhiều hơn; tây Ô Long, người nhiều hơn; bắc Hành Long, trường học nhiều hơn; trung Du Long, trộm nhiều hơn. Có thể giải thích là: khu Tiềm Long ở phía đông, người giàu nhiều, tiền tài nhiều; khu Triệu Long ở phía Nam, khách sạn nhiều, quán rượu nhiều, thiết bị giải trí nhiều, trước mắt thì đây là lãnh thổ của người có tiền kinh doanh; khu Ô Long ở phía tây được coi là khu của người nghèo, nhân khẩu ở đây rất đông đảo, phần lớn là tầng lớp kiếm lương, cũng có rất nhiều công nhân vùng ngoại ô đến nơi này thuê nhà ở, bởi vì tiền mướn nhà ở đây là thoải mái nhất thành phố; khu Hành Long ở phía bắc, là địa điểm tập tập trường học, toàn bộ giáo viên trong thành phố dường như đều tập trung ở nơi này, vì vậy cũng được gọi là khu Đại học; cuối cùng khu Du Long ở khu vực trung tâm thành phố, nơi này là khu buôn bán, kinh doanh bất động sản, văn phòng xây dựng, còn có mấy chục khu phố nhỏ chủ yếu để buôn bán, là mạch máu kinh tế của thành phố này, cũng vì vậy, mà có vô số kẻ trộm cắp ở đây, khiến các cơ quan chức năng vô cùng phiền não.

Nơi này nằm ở vị trí thứ năm, khu đông ở phía đông được coi là nơi của kẻ nhà giàu, bên trong khu vực này có rất nhiều biệt thự, nhiều chung cư hạng sang được xây dựng. Khu Tiềm Long có nhiều người thuộc giới bất động sản, trên căn bản thì thế, cho nên khu Tiềm Long là nơi có trị an tốt nhất thành phố, cái này không chỉ là bởi vì rất nhiều người giàu ở đây thuê vệ sĩ, chính phủ cũng rất coi trọng an ninh ở khu vực này, dù sao, ai chẳng muốn mấy bậc quý nhân chuyên tài trợ gặp vấn đề, càng là lãnh đạo thì càng muốn lấy lợi ích tăng trưởng kinh tế lên hàng đầu tiên, để đổi lấy tư cách thăng cấp chính trị của mình. Mà cơ hồ từng dân bản xứ ở đây cũng biết, trung tâm khu Tiềm Long, là trên núi Nam Sơn.

Núi Nam Sơn chiếm nửa giang sơn của khu Tiềm Long, là long mạch của cả thành phố, cũng là nơi ở của gia tộc họ Hắc.

Mặc dù đường hoàng chiếm khu đất tốt nhất của thành phố, nhưng không có người nào có ý định muốn núi Nam Sơn, cái này không chỉ bởi vì tài phiệt nhà họ Hắc chiếm 60% thị trường phân ngạch, mà họ cũng là nhà tài phiệt duy nhất của thế giới ở thành phố. Còn có một ý, nhà tài phiệt họ Hắc này là một gia tộc thương mại rất phát triển, bên trong tộc có nhiều người có địa vị cao, hơn nữa bọn họ âm thầm bồi dưỡng thế lực riêng của chính họ, mặc dù bọn họ cũng không phách lối, nhưng ở thành phố này, cũng rất là cao ngạo.

Lịch sử nhà tài phiệt họ Hắc này có từ lâu đời, kéo dài đến tận bây giờ, người thừa kế hiện nay cũng là đời thứ 65. Mà vị thứ 65 đang cầm lái, chính là Hắc Thương Kinh.

Nắm thật chặt cánh tay Bạch Mào Mào, Loan Hoảng Hoảng nhớ lại tin tức có liên quan đến Hắc Thương Kinh mà Uyển Hữu Tông đưa cho cô, không nhịn được toàn thân run rẩy.

Cá lớn cá lớn mà! Nếu như có thể câu được anh ta, mấy chị em cô không phải là đi ngang tàng ở thành phố Vi Bạc này sao? Ha ha, Bạch Mào Mào, về sau bà đây có thể càng kiêu căng làm bậy hơn được hay không, tất cả đều trông cậy vào cậu đấy!

“Hoảng Hoảng, cậu bị trúng gió sao?” Không giả thích được hành vi lôi kéo người ra khỏi ký túc xá của Loan Hoảng Hoảng, chỉ thấy con nhỏ này không nói một lời, hai mắt xám ngắt, toàn thân run rẩy, Bạch Mào Mào không nhịn được có chút sợ hãi.

Cô nhớ rõ ràng, lần trước Loan Hoảng Hoảng xuất hiện bệnh tình này là vì hội trưởng hội sinh viên Hách Trường vô cùng nho nhã kia, vị kia không ngại cực khổ điên cuồng đuổi theo đồng chí Loan Hoảng Hoảng suốt cả học kỳ, bỏ đi vinh quang trước mắt làm một tên tiểu công, mỗi ngày giúp bạn gái tiểu thụ của anh ta múc nước xối cơm, là tấm gương điển hình.

Cô càng nhớ rõ ràng rằng, khi Hách Trường và bạn gái tiểu thụ của anh ta gửi thư đến phòng kí túc thì bọn họ cực kì điên loạn —— trong thư viết, cảm ơn Loan Hoảng Hoảng đã cho anh ta biết được giới tính thật sự của mình, cũng rất cảm ơn Loan Hoảng Hoảng đã khiến bọn họ tìm được tình yêu đích thực của đời mình —— trong nháy mắt đó, Loan Hoảng Hoảng ôm Bạch Mào Mào gào khóc, bảo rằng cô có tội, cô thật sự xin lỗi tổ tông tám đời nhà Hách Trường.

Giật mình lại rung mình một cái, Bạch Mào Mào cẩn thận kéo tay Loan Hoảng Hoảng ra từng chút từng chút, để cậu ấy dừng bước lại: “Hoảng Hoảng, thế này nè, mình là nữ.”

“Cậu đương nhiên là nữ rồi, Mào Mào, cậu run cái gì vậy?” Cười cười, suy nghĩ của Loan Hoảng Hoảng vẫn chìm đắm trong ý tưởng kia.

“Khuynh hướng giới tính của mình rất kiên định, sẽ không trở thành.”

Chợt quay đầu, Loan Hoảng Hoảng nhìn chằm chằm Bạch Mào Mào đang khùng hoảng, hình như nhớ ra cái gì đó, cô không nhịn được cười: “Mào Mao, cậu yên tâm, mặc dù mình muốn làm má mì, nhưng sẽ không bao giờ hạ độc chị em tốt của mình.”

Nhưng nét mặt cậu không phải nói như vậy, ở trong lòng len lén phủ định lời nói của Loan Hoảng Hoảng, Bạch Mào Mào ngược lại lấy lòng ôm lấy cánh tay Loan Hoảng Hoảng: “Đã như vậy, cậu vội vã kéo mình đi ra ngoài để làm gì vậy?”

“Mào Mào, mình chỉ cảm thấy cậu nên thay đổi kiểu tóc, cái loại kiểu tóc để suông thẳng này hình như không hợp với khuôn mặt má đào của cậu.” Mặc dù Hắc Thương Kinh là người lạnh lùng, xem ra không giống như dáng vẻ xã hội bình thường bên ngoài, nhưng vẻ đẹp vẫn là vốn liếng của chính bản thân người phụ nữ, cô đã nghiên cứu tỉ mỉ vóc người và khuôn mặt của Bạch Mào Mào rồi, đây tuyệt đối là một kẻ có tiềm năng.

“Lý do.” Cô một là người không thích quyền rũ đàn ông, hai không tham gia tuyển người đẹp, quần nó có hợp hay không làm gì, đơn giản dễ dàng là tốt rồi chứ sao.

“Dáng vẻ như vậy mà ra đường thì chỉ khiến bị thương——”

“Vô nghĩa, mình ra cửa như vậy hai mươi lăm năm rồi, cũng chưa từng thấy qua người nào bị thương——”

“Kiểu tóc và khuôn mặt đẹp sẽ mang đến cho cậu sự tự tin và cảm giác ưu việt ——”

“Mình không phải nữ vương công, mình chỉ là con thỏ, không cần phóng đại như vậy đâu ——”

“Bạch Mào Mào, cậu làm thỏ mà kiêu căng vậy à, ề hèm.” Không nhịn được thì thầm, Loan Hoảng Hoảng cười tìm lý do khác: “Chị đây hôm nay muốn dẫn cậu đi làm tóc, một câu thôi, có đi hay không?”

“Đi.” Ủy khuất méo miệng, Bạch Mào Mào không chút do dự gật đầu.

“Lúc này mới ngoan chứ sao.” Thấy Bạch Mào Mào dứt khoát như vậy, Loan Hoảng Hoảng lộ ra nụ cười thỏa mãn: “Mới vừa rồi còn khiến chị đây tìm lý do cho em, mà sao giờ lại biết điều vậy hả? Mào Mào.”

Buồn bã liếc Loan Hoảng Hoảng một cái, Bạch Mảo Mảo thở dài than thở: “Một khi gặp phải động vật ăn thịt, làm thỏ cũng hăm hại không nổi.”

Loan Hoảng Hoảng:

————— Động vật ăn thịt Bỉ Ngạn Hoa —————

Giữa lúc Bạch Mảo Mảo và Loan Hoảng Hoảng đi qua không lâu, tại một lối đi bộ khác, ba người đàn ông đi ra.

Tầm mắt lạnh lẽo đặt lên hai cái bóng nười kia, Hắc Thương Kinh khẽ cau mày, anh vô ý nghe được cuộc nói chuyện của hai cô gái kia, chỉ là trong lúc vô tình đi ngang qua, lại thấy được bóng người kia hình như có chút quen mắt. Mặc dù kiểu áo đầm lỗi thời không làm nổi bật lên vóc người của cô, thế nhưng một mái tóc dài đen nhánh, nhưng vẫn như xưa, dù sao, bây giờ có con gái không uốn nhuộm đã là một kỳ tích rồi.

“Sao vậy? Tổng giám đốc.” Nhìn theo tầm mắt Hắc Thương Kinh, lại thấy hai người đang đi song song ở phía xa xa, Quan Tử Hạo có chút không hiểu.

“Không có gì.” Lạnh nhạt mở miệng, Hắc Thương Kinh xoay người đi một hướng khác.

“Lão đại, người không cảm thấy nữ sinh vừa rồi quen mắt sao? Hôm trước em đã gửi hình của cô ta qua tin nhắn của lão đại rồi đấy. Ừ, chính là cái nữ sinh chụp ảnh anh hôm nọ, anh không muốn em điều tra thêm à? Bây giờ hình anh đang ở trong máy tính của cô ta.” Uyển Hữu Tông đi bên cạnh Hắc Thương Kinh, môi mím chặt cố gắng đè nén nụ cười. Khó khăn được đến trường học một lần, hết bận chuyện bọn họ đi ăn cơm như thế nào, cậu cố ý lờ lão đại và Tử Hạo đi xa con đường trước ký túc xá của Bạch Mảo Mảo và Loan Hoảng Hoảng ra, không ngờ đến mức này vẫn phải gặp lại bọn họ.

Ánh mắt quét qua nụ cười trộm trên khóe môi Uyển Hữu Tông, Hắc Thương Kinh cong đôi mắt: “Về sau không cần gửi nhắn tin, tôi chưa bao giờ đọc tin nhắn.”

“Vâng” Trong bụng căng thẳng, Uyển Hữu Tông ngoan ngoãn lên tiếng.

Bước chân hơi ngừng lại, trên khuôn mặt lạnh lùng anh tuần của Hắc Thương Kinh thoáng qua tia u ám: “Hữu Tông, không cần tự cho mình thông minh, cô gái chụp hình tôi không phải là cô ấy.”

Lần này, Uyển Hữu Tông hoàn toàn im lặng rồi.

Dừng lại chốc lát, cậu mới lấy dũng khí thẳng thắn: “Thật xin lỗi, lão đại. Hai nữ sinh mới vừa đi qua kia, người tương đối cứng cỏi kia là Loan Hoảng Hoảng, tương đối ngốc kia là Bạch Mảo Mảo, hình của anh đúng là ở trong máy tính của Bạch Mảo Mảo, chỉ là người chụp ảnh anh lại là bạn cùng phòng tên Hồng Quả Quả, Bạch Mảo Mảo đổi mười ký tào để lấy tấm hình của anh. Cái đó, nghe nói Hồng Quả Quả là cái người cực kỳ nghiện tào.”

“Ha Ha ——” Nghe được Uyển Hữu Tông tường thuật một cách dứt quăng, Quan Tử Hạo bật cười: “Tổng giám đốc, thì ra ảnh của anh chỉ có giá trị 10 ký tào, chuyện này nếu để cho chủ bút của mấy tờ tạp chí thương nghiệp hay kinh doanh biết được, đoán chừng mỗi một người đều phải đến Nam Sơn tự sát đấy, mấy người kia muốn đăng hình của anh đến phát điên rồi.”

“Cậu biết họ?” Cũng không để ý đến sự chế nhạo của Quan Tử Hạo, Hắc Thương Kinh nhanh nhạy bắt được hàm ý của Uyển Hữu Tông.

“Loan Hoảng Hoảng là bạn thân của tôi, cho nên tôi mới có thể biết được cặn kẽ.” Lão đại là thần thánh, nói dối với lão đại chính là tự chuốc khổ vào thân. Uyển Hữu Tông không nhận được oán thâm tận đáy lòng.

“Như vậy, kế hoạch của các cậu là gì?”

“.” Không nói gì nhìn ánh mắt thâm thúy của Hắc Thương Kinh, Uyển Hữu Tông rơi nước mắt. Loan Hoảng Hoảng ơi là Loan Hoảng Hoảng, cô ra cái chủ ý cùi bắp này làm gì hả? Lại bị Hắc lão đại khám phá ngay ra, điều này làm cho bọn họ chơi như thế nào đây?

“Chuyện đó, theo Loan Hoảng Hoảng nói, Bạch Mảo Mảo là cô gái nhỏ có nét đẹp nội tâm, hơn nữa trùng hợp là rất thích anh, thay vì khiến anh trừng trị một con chỉ hám ăn tào ngu ngốc kia không bằng tác hợp

cho Bạch Mảo Mảo. Cô ấy nói, người ái mộ đối với anh mà nói, cho dù là trừng phạt, cũng là ban ơn đối với các cô ấy” Thiên xuyên vạn xuyên, coi như anh đang vuốt đuôi chủ được không?

“Ha ha, Hữu Tông, người bạn tốt của cậu đúng là có thể tám chuyện đấy. Chỉ là mấy nữ sinh ở phòng họ đều có tên rất kỳ lạ, Bạch Mảo Mảo, Loan Hoảng Hoảng, Hồng Quả Quả, còn một tên nữa là gì?” Mặc dù mặt Hắc Thương Kinh giờ này không thay đổi gì, chỉ là Quan Tử Hạo theo bên cạnh nhiều năm rồi mà giờ vẫn chưa thấy anh ấy tức giận, cho nên anh cũng không khẩn trương.

“Nhiễm Sinh Sinh! Chính cái người dã man này vừa mới vào trường đã được coi là người đẹp của Học viện Luật. Hiện tại Học viện Luật đang tặng cô ấy lên làm hoa khôi giảng đường, nghe nói mới vào năm thứ hai đại học, nữ thần này đã xinh đẹp đến rung động lòng người, mặc dù chỉ gần chạm vào danh hiệu hoa khôi của trường thôi. Tình báo mới nhất cho biết Nhiễm Sinh Sinh đang tham gia câu lạc bộ võ thuật, kết quả dẫn đến vô số người cũng chen đăng ký học võ, tranh nhau làm bao cát cho Nhiễm Sinh Sinh.....” Vừa nhắc tới những thứ này, Uyển Hữu Tông đặc biệt dừng cảm. Làm một tên hacker, anh luôn luôn triệt để bí mật tin tức, không chỉ tin tức của Hắc đại nhân, những tin tức trong cuộc sống, anh cũng biết nhiều.

“Tuổi trẻ đúng là nhiệt huyết.” Mặc dù cùng lên năm tư với Hắc Thương Kinh, nhưng có lẽ ở bên cạnh Hắc Thương Kinh lâu rồi, cuộc sống im ắng lạ thường, nghe Uyển Hữu Tông nói chuyện này, Quan Tử Hạo cũng chỉ cảm thấy nó thật xa xôi, không biết Thương Kinh với anh có cảm nhận giống nhau hay không? Nghĩ tới đây, anh không nhịn được liếc mắt nhìn Thương Kinh, lại thấy anh ta vẫn chưng ra cái bộ mặt lạnh lùng, hình như cũng không vì chuyện thể giới mà dao động

“Anh Tử Hạo à, bắt quá anh cũng lớn hơn em hai tuổi, đừng nói cái kiểu già cỗi như mấy ông cụ non kia đi, em trai này chịu không nổi.” Thấy Quan Tử Hạo nhẹ nhàng như vậy, Uyển Hữu Tông cũng buông lỏng, khẳng định lão đại sẽ không vì lời nói của cậu mà nổi giận, nếu không Quan Tử Hạo cũng không dám đổi đề tài.

Cô gái kia có nét đẹp nội tâm sao? Nhớ tới tiếng huýt sáo hôm trước, Hắc Thương Kinh nhú mi lo lắng, đây coi như là phương thức động vật tìm bạn đời sao? Hoặc là thú tính?

“Hữu Tông.” Làm như chưa có chuyện gì Hắc Thương Kinh mở miệng, cũng không để ý tới Uyển Hữu Tông đang cả kinh sợ hãi, anh nói thẳng: “Chủ nhật tuần sau tôi phải tham gia tiệc gia đình, trước mắt còn thiếu một bạn nhảy, cậu nghĩ biện pháp khiến Bạch Mảo Mảo phải đi đi.”

Hắc Thương Kinh dứt lời, liếc nhìn hai người đang há miệng kia, khóe môi cong lên, dâng lên nụ cười cực kỳ lạnh lẽo: “Nói cho cô ấy biết, làm là vì chuộc tội, tôi rất chờ mong cup D của cô.”

5. Chương 5

Sắc lang! Đúng là sắc lang.

Bảo vệ chặt chẽ bộ ngực của mình, Bạch Mảo Mảo run người cả một buổi chiều tại phòng tự học, bên tai cô lại vang lên tiếng hét thảm thiết của Loan Hoảng Hoảng: “Bạch Mảo Mảo! Hắc đại nhân mời cậu với thân phận bạn nhảy đi dự tiệc gia yến! Anh ấy nói! Anh ấy nói!” Nặng nề thở dốc, Loan Hoảng Hoảng không để ý ai đó đang hóa đá, tiếp tục rống: “Anh ấy nói nói! Anh rất chờ mong cup D của cậu.”

Ba người đang hóa đá vỡ vụn, sau đó, sau đó, Bạch Mảo Mảo như u hồn bay tới ngay phòng tự học, mà cô không mang sách, chỉ bảo vệ bộ ngực của mình, từng đợt gào thét dưới đáy lòng: không phải như thế! Không phải như thế! Hắc Thương Kinh nhìn thế nào cũng không giống một tên sắc lang! Nhưng là, tại sao có thể như vậy?

Anh ấy chắc không nhận ra cô rồi chứ? Nhưng nếu như không nhận ra cô, tại sao cái chuyện kiểu này lại rớt xuống đầu cô? Nói đi nói lại, mặc dù Hắc Thương Kinh nhận ra cô, tại sao không trực xuất cô khỏi tầm mắt của anh, ngược lại muốn mời cô tham gia tiệc?

Nhưng là, nhưng là, ai là bạn nhảy, chẳng lẽ cô sẽ bị anh. Bị anh. Ôm vào trong lòng. . . .

Tần số nhịp tim tăng lên như bão tố, Bạch Mào Mào không nhận được thở dốc thật sâu, dừng.
Đừng chọn cô để chọc, thở mà bộc phát sẽ ăn thịt người.

Điện thoại di động rung lên, Bạch Mào Mào lấy ra, thấy tin nhắn Loan Hoảng Hoảng gửi tới: Mào Mào, quên nói cho cậu biết, nguyên lời của Hắc đại nhân là, làm vì chuộc tội, anh ấy rất chờ mong cup D của cậu. Chết chết chết, cậu giấu riêng hình của Hắc Thương Kinh, gieo gió gặt bão phải không? Nhớ, chị đây thiết tha chờ mong ngày cậu mất thân.

Chuộc tội.

Mình phải đè nén xuống, khẳng định không chỉ có cái hình không thôi đâu. Rồi rầm cắn chặt môi dưới, Bạch Mào Mào không tiếng động thở dài, cup D, tội ác cup D, chẳng lẽ lại kích thích Hắc đại nhân phạm tội?

Nhưng mà, vì sao cup F lại không thành công? Chẳng lẽ Hắc đại nhân chỉ thích mỗi cái này?

Nghĩ đến đây, bạn học Bạch Mào Mào buồn vui lẫn lộn cứ ôm chặt ngực——

“Bạn học, đừng bóp nữa, gần bung ra rồi.”

Một giọng nam bình thản vang lên, giọng nói mang theo từ tính, lập tức thức tỉnh Bạch Mào Mào đang chìm trong suy nghĩ.

“Sao cơ?” Trong lúc nhất thời không ý thức được người nam bên cạnh nói cái gì, Bạch Mào Mào theo bản năng đáp lại, nhưng một giây kế tiếp, sắc mặt cô nhất thời tím bầm, đáng vẻ khó nén lập tức xoay người, đang muốn làm khó dễ, lại đột nhiên chống chọi với đôi mắt đen thâm thúy, lần này, đồng chí Bạch Mào Mào thật sự trợn to mắt.

“Phong, Phong ——”

“Xin chào, tôi là Phong Dịch Dương.” Tự nhiên thanh thần vươn tay, Phong Dịch Dương cười đến ôn hòa.

Thế nhưng, lại là Phong đại nhân của Học viên Tin học——

Mới vừa rồi, chẳng lẽ là mình nghe nhầm? Lễ phép cùng Phong Dịch Dương bắt tay, Bạch Mào Mào nhìn khuôn mặt đẹp trai của anh ta, trong lúc nhất thời, lần nữa đờ ngốc, chẳng lẽ cô bị Hắc đại nhân kích thích nên nghe nhầm rồi?

Con mắt cười lần nữa liếc qua đôi bàn tay đang che ngực của Bạch Mào Mào, Phong Dịch Dương lần nữa mở miệng: “Thật sự không cần bóp nữa đâu, đã hết sức có chừng rồi.”

Xoay người, hung hăng đấm ngực, Bạch Mào Mào xác định mình không nghe nhầm mà nghe rất rõ ràng, cô không nhận được lệ rơi đầy mắt, vị gia này, không thể nhìn bề ngoài mà thôi.

Chẳng lẽ, anh ta cũng thích cup D? Ánh mắt kinh hoàng quét qua Phong Dịch Dương, Bạch Mào Mào chỉ dám oán thầm trong lòng, cô thật sự muốn chào hỏi —— nhưng là, cô có sắc tâm chứ không có sắc dâm.....

“Người đẹp nếu có gì nghi ngờ, có thể trực tiếp hỏi tôi, tôi sẽ giải thích cho em.” Vẫn cười dịu dàng như cũ, Phong Dịch Dương cho người ta cảm giác, sạch sẽ đậm đà, nhưng cũng gì đó lảng tránh lại.

“Anh sao biết tôi.....” Nhẹ nhàng chậm chạp mở miệng, Bạch Mào Mào còn chưa bị tự luyện đến tinh thần không minh mẫn. Buổi trưa hôm nay, nhờ người bạn thân của Loan Hoảng Hoảng, thì khi họ vừa mới đi ra khỏi trường, liền bị cậu ấy gọi điện thoại gào thét trở về, cho nên, lúc đó Bạch Mào Mào cô mặc váy hoa dài như cô gái bản xứ vậy, có thể đàn ông bị cô hấp dẫn, không phải khủng long thì cũng là quạ, nam cực phẩm như vậy cũng chưa chắc muốn tiếp xúc với cô, khẳng định không đúng.

“Nhưng tôi biết em gái quái vật đã tỏ tình với Hắc Thương Kinh.” Cũng không đi vòng vèo, Phong Dịch Dương nhìn Bạch Mào Mào từ trên xuống dưới, trên khuôn mặt anh tuấn, có một tầng không khí nhạt màu.

Quả nhiên.

Bất lực đỡ trán, Bạch Mỗ Mỗ: “Như vậy mà có thể biết được ư?”.

“Trong trường Đại học La Gia này, con gái không thích ăn diện không nhiều lắm.”

“Anh có thể nói thẳng dân quen chỉ có mình tôi đi, tôi không ngại.” Bất đắc dĩ liếc anh ta một cái, Bạch Mỗ Mỗ ngược lại không ngại. Cô đại khái, có sở thích sạch sẽ rất quái gở, giống như chuyện cô xem rất nhiều phim Anime vậy, không phải dối trá, mà là thật, người thật không thích, YY thì vô năng.

“Thích Hắc Thương Kinh như vậy sao?” Ngồi bên cạnh Bạch Mỗ Mỗ, Phong Dịch Dương gác đôi chân dài lên, đôi mắt nhìn về phía khuôn mặt Bạch Mỗ Mỗ, co lại.

“Ôi chào, Phong đại nhân à, anh hơi kỳ đấy, chỉ cần Hắc đại nhân đến trường học, thì một lần có bao nhiêu nữ sinh tỏ tình với anh ấy? Chẳng lẽ từng người anh đều hỏi thế sao?” Thật ra thì cô càng muốn nói, có thích hay không, liên quan gì đến anh? Nhưng cô không có can đảm.....

“Chuyện cũng không đến mức đó, tôi chỉ hỏi em thôi.” Cô ngay mắt cự tuyệt trả lời, nhưng anh vẫn không muốn rút lại.

Tại sao.

Rất muốn hỏi, rất muốn hỏi, nhưng nhìn ánh sáng nhàn nhạt trong con người của Phong Dịch Dương, Bạch Mỗ Mỗ hiếm khi cảm miệng lại.

“Không muốn biết tại sao ư?” Ngón tay dài khẽ run, cầm một lọn tóc đen trên đầu Bạch Mỗ Mỗ, trong đôi mắt trong trẻo của Phong Dịch Dương, giống như lướt qua một tia mê hoặc.

Nhìn khuôn mặt đẹp trai gần trong gang tấc, Bạch Mỗ Mỗ trong lúc nhất thời há hốc mồm, hôm nay cô đập mắt chó sao? Vừa mới bị Hắc đại nhân dùng ngôn ngữ trêu đùa, giờ lại bị Phong Dịch Dương đùa giỡn, ơ hay, làm người đẹp cũng đâu dễ dàng vậy. Trong lòng dương dương tự đắc, há mồm lại sai sót: “Bởi vì cup D của tôi sao?”

Ngón tay đang cầm tóc cô căng cứng, Phong Dịch Dương cúi đầu, bật cười, hồi lâu, anh giống như không thở nổi thì thào: “Quả nhiên, không giống nhau.....”

“Anh nói cái gì?” Bạch Mỗ Mỗ thò người ra, nhìn về phía Phong Dịch Dương đang cúi thấp đầu.

“Không có gì.” Ngẩng đầu, Phong Dịch Dương nhìn khuôn mặt tự nhiên không có một lớp phấn trang điểm nào, không nhịn được cười đến cô đơn.

Không có gì mà sao anh cười như vợ anh leo tường đi vậy chứ. Ở đáy lòng khinh thường, Bạch Mỗ Mỗ biết nghe lời nên cũng chẳng dám hỏi cận kề.

Thấy Bạch Mỗ Mỗ lại yên lặng như vậy, Phong Dịch Dương có chút kinh ngạc, hồi lâu, anh sờ lỗ mũi một cái, không thú vị nói: “Học viên Tin học có một Hội biểu diễn, em có hứng thú tới đó làm đội trưởng Ban biên tập hay không?”

“Không có.” Mặc dù đối với vấn đề này của Phong Dịch Dương không hiểu rõ là ý gì, nhưng Bạch Mỗ Mỗ cũng rất dứt khoát, cô không có hứng thú làm lao công miễn phí.

“Tôi có nói em có thể cự tuyệt sao?” Khẽ cau mày, Phong Dịch Dương nhìn Bạch Mỗ Mỗ đang có tâm sự, quyết định trực tiếp làm chủ.

“Này, Phong đại nhân, Ban Biên Tập thì cũng chỉ là ban hậu cần thôi, hơn nữa còn cái công việc chẳng bao giờ được cảm ơn, tôi không làm việc, anh kiếm cách bảo tôi làm thì làm thế nào?” Cùng cô chơi bá đạo, đúng là coi cô không có tính cách của thổ mà.

“Không cần em làm cái gì, chỉ cần em đi theo tôi tham dự là được rồi.” Thì ra cô cũng có cá tính, tuy nhiên của cô không lớn.....

“Anh làm gì trong đó?”

“Hội trường.”

“Tôi có thể giả hồ giả uy không?”

“Không thành vấn đề.”

“OK, cho tôi một bộ ảnh của anh, chuyện này bàn giao xong.”

“Em lấy hình của tôi làm cái gì?”

“Bán cho người hâm mộ anh, tôi muốn bán mấy tính nha.”

“ ”

Không khí dừng lại mấy giây, Phong Dịch Dương kéo nhẹ khóe môi: “Loan Hoảng Hoảng dám nói em là thỏ, đúng là quá khinh thường thỏ rồi.”

“Chính tôi là con thỏ đặc biệt ẩn nấp trước mặt nhân loại.” Không để ý tới sự chế nhạo của Phong Dịch Dương, Bạch Mào Mào dương dương tự đắc cười khê, ơ hay, cô còn dám hóa thành khủng long tỏ tình trước mặt Hắc đại nhân, thì cái khác cô không dám sao?

“Hắc Thương Kinh, là một người đặc biệt sao?” Đáy mắt mỉm cười, giống như dính vào mấy phần tối tăm, Phong Dịch Dương ngồi ngay ngắn người lại, không hiểu sao có chút xa cách.

“Không biết, tôi chưa tiếp xúc với anh ấy bao giờ. Chỉ là, nếu anh biết tôi trước mặt Loan Hoảng Hoảng, chỉ là một con thỏ đáng thương.” Thắng thẩn trả lời, Bạch Mào Mào trong lúc vô tình nhìn chung quanh, lại phát hiện hai người bọn họ đã thành công trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người ——

Đến gần người nổi tiếng đúng là phải trả giá cao ——

Tơ mắt nhìn mấy đôi mắt của nữ sinh dùng ánh mắt lẳng trì cô, Bạch Mào Mào cảm động đến tột đỉnh. Xoay người lại, cô không tự chủ đến gần Phong Dịch Dương, lại nhạy cảm phát hiện anh theo bản năng lùi về phía sau một bước, cô cười khê, nhỏ giọng nói: “Phong đại nhân, anh nhìn mấy ánh mắt ghen tỵ của chúng nữ sinh xung quanh kia, thật sự khiến người ta choáng váng đến mất hồn nha.”

“Không nên tùy tiện nói với con trai xa lạ chữ mất hồn.”

“ ” Không có việc gì nhìn chằm chằm khe rãnh của con gái lạ mà còn giả vờ đứng đắn, bảo cô không nên nói chuyện với con trai lạ, cô bày tỏ sự khinh thường trong vô hạn.

Chống lại đôi mắt đen trong vắt mang theo sự chất vấn của cô, Phong Dịch Dương ho khan hai tiếng, đứng lên: “Lúc nào diễn ra Hội biểu diễn thì tôi sẽ cho người thông báo cho em, như vậy, gặp lại sau, Mào Mào.”

“Ồ” Bất đắc dĩ lên tiếng, Bạch Mào Mào muốn ngồi đây tiếp tục, lại phát hiện bước chân mấy người đẹp kia vang lên cùng lúc với Phong Dịch Dương, hướng đến phía cô, Bạch Mào Mào biến sắc, vội vã đuổi theo bước chân của Phong Dịch Dương, lập tức rời đi.

Ôi, động dục giữa thời tiết mưa rồi rít, ai không bắn tung tóe của người chứ.

6. Chương 6

Lại một tuần, mắt thấy Chủ nhật lại sắp tới, cuộc sống của Bạch Mào Mào lại gặp một vấn đề khó khăn: cô không biết khiêu vũ.

Gần tối, khi cô đem nỗi sự khó xử nơi cổ họng thoát ra cho bọn Loan Hoảng Hoảng và Nhiễm Sênh Sênh thì người kích động mấy hôn may Loan Hoảng Hoảng muốn nổi điên.

“Sênh Sênh, cậu sẽ làm chứ? Dạy cái con ngốc này đi!” Loan Hoảng Hoảng cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng.

“Mình chỉ biết bước nữ thôi, cậu muốn mình dạy thỏ ngốc kia đi bước nam à?” Nhiễm Sênh Sênh sửa móng tay, rảnh rang hỏi lại.

Khiến thỏ trắng đi bước nam, không phải là khiến Hắc Thương Kinh đi bước nữ sao ——

Đồ ngốc, đồ ngốc. Bầy quạ kêu quác quác bay ngang qua.

Loan Hoảng Hoảng và Bạch Mảo Mảo lắc lắc đầu, bỏ rơi cái hình ảnh đáng sợ đó đi.

Bạch Mảo Mảo ngược lại dùng khuôn mặt mong đợi nhìn về phía Loan Hoảng Hoảng: “Nếu không cậu dạy cho mình đi? Hoảng Hoảng, lấy khí thế mạnh mẽ của cậu, khẳng định nhảy được điệu nam đó.”

“Chị không biết khiêu vũ!” Hung tợn nhéo Bạch Mảo Mảo một cái, Loan Hoảng Hoảng lấy điện thoại di động ra dồn sức gọi điện: “Các cậu để đây.”

Mấy phút sau, Loan Hoảng Hoảng vui vẻ bảo bạn học Bạch Mảo Mảo mau chóng đi ăn cơm, cơm nước xong phải đi học khiêu vũ.

“Đi nơi nào học?”

“Trường luật.”

“Có cao thủ sao?”

“Không biết, ha ha, chỉ là tối nay trường luật có dạ vũ, bên trong đó nhất định có cao thủ, thỏ trắng ngốc, cậu cần phải làm được một việc, học được bước nhảy cơ bản.”

“Chẳng may không học được thì sao?”

“Vậy thì cậu chuẩn bị tốt để mổ bụng đi.”

“ ”

————— Đồ ngốc Bĩ Ngạn Hoa —————

Dạ vũ. . . .

Bị Loan Hoảng Hoảng chèn ép kéo đến học viện Luật, Bạch Mảo Mảo ngay lúc rảnh rang mà nghĩ, đại học La Gia thật là tốt, điện đóm đầy đủ, khắp nơi đều đèn đuốc sáng trưng, làm cho buổi dạ vũ huyền ảo, vừa đồng thời là nơi yêu đương vụng trộm

Cửa chính mở ra, cô vừa mới nghĩ ghé đầu vào nhìn xem thử, lại bị hai nam sinh thô người lôi vào trong

Làm ầu. Mặc dù đáy lòng phun lửa, nhưng Bạch Mảo Mảo cùng bị căn phòng đen tối bất thành linh làm sợ hãi, đưa năm ngón tay ra mà còn chẳng thấy được, vậy bọn họ làm sao ra ngoài?

Đang đứng mông lung, Bạch mảo Mảo đột nhiên có cảm giác bên hông nhiều hơn một bàn tay, cô giật nảy mình rùng mình một cái, vừa muốn đưa tay đẩy người đàn ông phía trước ra ——

“Đừng động.” Giọng nói khàn khàn khe khẽ nói, trầm thấp vang lên, Bạch Mảo Mảo lập tức cứng lại.

Người đàn ông ấy nắm cả eo Bạch Mảo Mảo, đem cô ôm vào trong ngực, từ từ, đuổi theo tiết tấu bản nhạc.

Thời gian giống như ngừng lại, đầu óc Bạch Mảo Mảo trống rỗng, cũng quên mất đi sự phản kháng. Không biết qua bao lâu, cô giống như nghe được lời anh ta nói, anh cho là, đời này cũng không thể ôm được em.

Thần trí rốt cuộc trở về, Bạch Mảo Mảo cứng đờ người cứ mặc cho anh ta ôm lấy, bị động đi theo cử động của anh ta: “Làm sao anh ở chỗ này?”.

Hoặc có thể nói là, làm sao anh lại tham gia buổi dạ vũ này? Yêu thích yên tĩnh lại cao kiêu ngạo như anh, làm sao tình nguyện rơi vào chốn loạn lạc, tới cái nơi lãnh phí thời gian như vậy?

“Có bạn học nói cho anh biết, em sẽ đến đây.” Cho nên, anh mới chạy tới, bất chấp tất cả.

“Lại là Loan Hoảng Hoảng sao?” Cất đi! Cô chỉ là biết trường luật có dạ vũ, nhưng mà cũng chỉ dừng lại ở việc đi ăn cơm tối chùa thôi, Loan Hoảng Hoảng cũng khó khăn, thế nhưng có thể đem anh ta đến đây.

“Ai là Loan Hoảng Hoảng?” Anh không hiểu, cũng lặng lẽ buộc chặt cổ tay.

“Anh không cần biết, bạn học của anh khẳng định biết” Mặc dù tốn hơi thừa lời, Bạch Mảo Mảo hiểu rằng, mình không thể đi tìm Loan Hoảng Hoảng tính sổ được. Bởi vì, cô đâu không lại Loan tú bà ()o.

“Là người bạn đã đưa tin tức cho anh?”

“Này, mấy hôm không thấy, anh vẫn sắc bén trước sau như một nhỉ.” Cười khê trêu ghẹo, Bạch Mảo Mảo dần thích ứng được ánh sáng trong phòng. Trong ánh sáng mờ ám, mày anh cau lại, mặt mày vẫn thanh nhã như cũ, thế nhưng lúc này giống như mang theo chút buồn phiền, ngay cả đáy mắt bén nhọn vào cao ngạo kia, cũng bị ẩn đi sự sâu xa khó hiểu.

“Mảo Mảo, em không phải ghét anh sao?” Giọng nói sạch sẽ mà nhu hòa, lại mơ hồ hàm chứa mấy ý vội vàng.

“Ghét anh thì nữ sinh đó đúng là đầu heo.” Bạch Mảo Mảo cúi đầu, nhìn người đàn ông đang va quanh khuỷu tay của cô, trong đôi mắt đen, hiếm khi thấy mấy phần tà khí.

“Vậy chúng ta.”

“Vẫn là bạn bè.” Ngắc đầu, đưa cho anh ta một nụ cười cực kỳ rục rờ, Bạch Mảo Mảo không để ý đến vẻ ngạc nhiên của anh ta, khê nghiêng người ngoắc ngoắc ngón tay về hướng Loan Hoảng Hoảng vẫn đang đỡ cằm bên kia, thấy cậu ấy hấp ta hấp tấp chạy tới, cô trực tiếp hỏi: “Loan tú bà à, cậu vẫn tập trung vào mục tiêu à?”

“Có thể không lo lắng sao?” Nháy mắt ra hiệu nhìn về phía người đàn ông đang ôm lấy Bạch Mảo Mảo, Loan Hoảng Hoảng mừng như điên rồi, người thì không thể xem về bề ngoài mà, ước chừng thô trắng lại đem người nổi tiếng ưa thích sạch sẽ làm rồi. Là Ân Mặc, là Ân Mặc của Học viện Luật! Trừ Hắc Thương Kinh, cực phẩm khó đến gần thứ hai là đây! Đây đúng là một kỳ tích.

“Ngày hôm qua ở phòng tự học, Phong Dịch Dương mời mình đến Hội biểu diễn của học viện bọn họ làm trưởng ban biên tập, trên danh nghĩa là không làm việc gì.” Cảm thấy bàn tay bên hông căng thẳng, Bạch Mảo Mảo nhú mày, nhưng không có đẩy anh ta ra.

“Gì chứ, Phong đại nhân nhanh chân như vậy sao?” Loan Hoảng Hoảng lần nữa đỡ cái cằm suýt rớt lên, mặt trời từ bốn bề Đông Tây Nam Bắc điên cuồng chiếu rọi đến đây, đầu của cô như bị ngập nước nghiêm trọng: “Hehe, thật ra thì chỉ còn lại học viện Kiến trúc thôi, thêm cái cực phẩm khác nữa thì mình sẽ tiến thêm một bước.”

“Xin chào người giỏi chữ nghĩa của tôi, nhìn thế mà biết nhiều nhân vật lớn như vậy.” Bạch Mảo Mảo muốn cười nhưng không cười nhìn Loan Hoảng Hoảng.

Loan Hoảng Hoảng tự đắc cười một tiếng, cũng không sợ chút nào trả lời: “Mình chỉ biết Phong đại nhân thôi, lớn quá, mình cũng nhận không ra. Mình nhờ bạn mình phát cho anh ta tin tức, nói Hắc Thương Kinh muốn mời em gái quái vật tổ tình hôm nọ đi dự tiệc gia đình, không ngờ vị đại nhân có lòng hiếu kỳ mạnh như vậy, thế mà lại đến thật.”

Các cậu ấy thế nhưng đều biết tất cả..... Nụ cười lần nữa suy sụp, Bạch Mảo Mảo âm thầm đấm ngực, cô thật sự là một con ngốc về sự kiện ấy.

“Tại sao thổ lộ với Hắc Thương Kinh?” Từ khi Loan Hoảng Hoảng tới đây anh đều giữ im lặng, rốt cuộc không cách nào giữ yên lặng cùng xa cách, đôi mắt sắc bén của Ân Mặc chuyển động, nham hiểm nhưng lại hàm chứa bao nhiêu quyến rũ chí mạng.

“Không nên dùng vẻ mặt như bà mẹ ấy hỏi em, đó là của điểm riêng của em.” Loan Hoảng Hoảng ngay tại một bên, Bạch Mảo Mảo trong nháy mắt cảm thấy mình thật mạnh mẽ, quả nhiên là gần mực thì đen, nếu như là năm trước, cô nào dám dùng cái giọng hung hãn này nói chuyện với anh. Nhưng giờ là hiện tại, cô có cảm giác mình như một người đang đứng đầu bảng dựa vào sự dẫn dắt của má mì, có quyền lựa chọn người khách nào mình sẽ tiếp, đây là cỡ nào, vĩ đại dường lớn cỡ nào!

“Trả lời anh.”

“Thích anh ấy chứ sao.” Cảm thấy người đàn ông này lần nữa buột chặt cánh tay ở eo cô, Bạch Mảo Mảo trừng mắt liếc anh một cái, định ngả bài: “Ân Mặc, hôm nay em tới đây để học khiêu vũ, anh có hứng thú

dạy em một chút hay không? Không có hứng thú, cũng đừng cắt xén bớt làm chi, buông tay, bà đây rất bận, má mì em còn phải sắp đặt em với những vị khách khác đây.”

“Bạch Mảo Mảo!” Ân Mặc nén không được lửa giận lớn tiếng.

“Đại nhân, anh đừng nóng giận, em sẽ dạy dỗ tốt thỏ trắng này, anh muốn cậu ấy biến thành hình dáng gì?” Loan Hoảng Hoảng không biết xấu hổ theo một bên, còn bắt chọt chen vào đôi câu.

“Có lúc má mì cũng qua thăm hiện trường chơi gái sao?” Thỏ trắng liếc Loan Hoảng Hoảng một cái, ám hiệu cô tránh xa một chút.

“Chị chỉ sợ em làm khách chạy đi thì chết.” Loan Hoảng Hoảng hùng hồn, rốt cuộc không nhịn được lòng hiếu kỳ: “Mà nói đi, có phải hai người biết nhau từ trước hay không?”

“Này, Hoảng Hoảng, cậu cũng không quá nhanh nhạy rồi, hiện tại mới nhìn ra à? Bạch Mảo Mảo mình là cái loại nữ sinh tùy tiện cho đàn ông lạ ôm à? Người ta nổi danh liệt nữ trinh tiết đấy.” Đi theo bước chân thông thả của Ân Mặc, Bạch Mảo Mảo và Loan Hoảng Hoảng nói chuyện tào lao, vừa không chút lưu tình giẫm lên chân anh.

“Cho nên, hai người trước kia có gian - tình?” Trong mắt Loan Hoảng Hoảng lóe lên ánh sáng xanh.

“Không có, là bạn học năm cấp hai mà thôi.” Bạch Mảo Mảo không yên lòng trả lời.

“Em học khiêu vũ để làm cái gì?” Đối với sự xa lánh của Bạch Mảo Mảo chỉ cảm thấy bất đắc dĩ, Ân Mặc không thể làm gì khác hơn là nói sang chuyện khác. Anh biết, tốt nhất không nên ép cô quá gấp, nếu không sẽ hoàn toàn ngược lại.

“Má mì của em muốn em đi tiếp đãi Hắc đại nhân, em cũng nên học lý năng một chút.”

Nhạc khiêu vũ im bật, Ân Mặc buông tay đang nắm Bạch Mảo Mảo ra, trong đôi mắt đen chứa mấy phần ưu thương: “Mảo Mảo, cho anh thêm một cơ hội đi.”

Nhìn khuôn mặt từng khiến lòng cô si mê không dứt, Bạch Mảo Mảo không tự chủ đưa tay, vuốt ve làn da tỉ mỉ của anh, cô nặng nề thở dốc: “Đại nhân, Bạch Mảo Mảo em, chắc chắn sẽ không bị sắc dụ đâu.”

“Đem tay xuống và lấy lại lời này đi.” Loại không khí trí mạng này, cổ tình không hề sợ gì khiến Loan Hoảng Hoảng chen ngang vào. Tên con trai khỏe mạnh vẫn âm thầm chú ý chuyện bên này nhất thời có chút chán ghét, một vị trong đó nhịn không được, đưa tay xách Loan Hoảng Hoảng lên, trực tiếp mang ra ngoài.

“Buông ra chị ra! Buông ra chị ra! Nếu không chị nguyện rửa mày bị bào thành hoa hướng dương!”

Nghe được được Loan Hoảng Hoảng nguyện rửa, khoe miệng tên kia co giật, anh ta nặng nề đóng cửa lại, làm tư thế chiến thắng với cái người bị đuổi ra.

Bên tai vang vọng tiếng rống của Loan Hoảng Hoảng, Bạch Mảo Mảo theo bản năng lấy lại móng vuốt, cô rụt đầu nhìn mấy lần tên ở cửa, không nhịn được nói: “Lại mang theo vệ sĩ đi tham dự dạ vũ, một tên đàn ông như anh mà cũng sợ phụ nữ dụ dỗ sao?”

“Anh không sợ em.” Tựa như nỉ non, Ân Mặc chuyên chú nhìn Bạch Mảo Mảo, có thể khiến cô đỏ mặt.

“Thân đã sớm hoàn lương.....”

“Tại sao lại nói chuyện với Hắc Thương Kinh?”

“Thử vận khí một chút chứ sao.” Càng nói càng chột dạ, Bạch Mảo Mảo liếc mắt nhìn mấy tên kia đang trừng mắt với cô, rất là biết nghe lời đúng, “OK! OK! Tôi không cần các anh ném, tôi tự đi ra ngoài.”

Nói xong, cô bước nhanh đi về phía cửa chính ——

“Mảo Mảo!” Ân Mặc nhìn theo bóng lưng hoảng hốt trốn chạy của cô, khuôn mặt đẹp trai ngời ngời tăng thêm mấy phần bi thương.

Nghe được Ân Mặc gọi, Bạch Mảo Mảo bước đi nhanh hơn, vô cùng bi thương ngoái đầu nhìn lại: “Đừng có gọi lão đây, không học khiêu vũ, lão đây về kí túc xá mổ bụng.”

Theo âm thanh đóng cửa của cô, còn có thể loáng thoáng nghe được tiếng thở dài bất đắc dĩ của cô:
Ai, đầu bảng không dễ làm——

7. Chương 7

Ngày mai sẽ phải cùng Hắc đại nhân tiếp xúc gần gũi rồi, Bạch Mỗ Mỗ khó nhin ý xuân xoay vòng vòng trong phòng ký túc.

Hồng Quả Quả lười biếng dựa vào thành giường, gặm táo bên nghiên cứu mặt mày đỏ ửng của Bạch Mỗ Mỗ.

“Mỗ Mỗ, Hắc đại nhân so với quả táo ăn ngon hơn à?”

“Này, con nít thì biết cộng lòng gì? Tại sao có thể đem đàn ông so với táo hả? Đàn ông là dao thớt, còn quả táo là như thịt cá, hiểu không?” Giống như một người từng trải, Bạch Mỗ Mỗ làm ra vẻ.

“Như vậy, phụ nữ vừa là táo vừa là thịt cá?” Hồng Quả Quả khốn hoặc hỏi.

“” Tắc nghẽn trong chốc lát, Bạch Mỗ Mỗ không nhin được nổi giận: “Người nhỏ bé à, cậu giả heo ăn cỏ à? Sao hỏi mình vấn đề sâu xa như vậy, rất căng rồi! Mình làm sao biết được phụ nữ là táo hay là thịt cá, dù sao đều là đồ trên thớt.”

“Không phải còn có chuyện nữ trên nam dưới đó sao?”

Nghe được Hồng Quả Quả trả lời, Bạch Mỗ Mỗ lẩn nử tắc nghẽn rồi, cái tên ngốc này chẳng lẽ nhìn trộm mấy thứ kia trong máy tính cô?

“Cậu nhìn lên máy tính mình?”

“Không có, ban đêm cậu coi Anime làm mình ngủ không được, nên ngồi sau cậu coi mấy bộ. Ừ, rất kịch liệt.” Hồng Quả Quả có tiếng cũng có miếng trả lời, thái độ chuyện chú làm cho Bạch Mỗ Mỗ ngạnh lại.

“Làm ơn, cậu ấy là không có trải qua Mosaic AV cấp Anime, xin cộng thêm định ngữ, Hồng Quả Quả, bằng không mình lầm tưởng cậu rất thuần khiết và trong sạch.” Nhiệm Sênh Sênh vốn một bên chơi trò chơi, nghe được lời nói của Hồng Quả Quả, lòng cảm phần nói xen vào.

“Nói vậy, không cần tự oan uống!” Lạnh lùng trừng mắt nhìn Nhiệm Sênh Sênh, Bạch Mỗ Mỗ nhận lại sự khinh thường, cười xấu xa cãi lại nói: “Lão đây cũng có thực hành Mosaic đấy!”

“Đúng rồi, cho nên mỗi lần cậu chạy đi Học viện Mỹ thuật, tìm cao thủ Anime kết giao. Mình hiểu rõ mục đích của cậu, thổ trắng, cậu không phải chính là đang hi vọng còn có người giúp cậu trở lại cuộc so tài của ngựa hay sao?”

“” Không nói gì mà nhìn Nhiệm Sênh Sênh, Bạch Mỗ Mỗ hoàn toàn bế tắc. Thật lâu, cô rút cuộc không nhin được rồi rầm mở miệng: “Sênh Sênh, cậu thăm mền mình sao? Vì sao biết hành tung của mình.”

“” Đôi tay đang chơi game bỗng cứng đờ, Nhiệm Sênh Sênh hung hăng trừng mắt Bạch Mỗ Mỗ: “Bà đây muốn đánh chết cậu! Thăm mền cậu cái cộng lòng ấy! Là Tịch Nghiên nói cho mình biết, gần đây cậu cứ quần lấy cô ấy, cũng không nói rõ muốn nhờ chuyện gì, cậu ấy bảo mình nói với cậu, có chuyện gì thì nói thẳng, nếu cứ quấy nhiễu cô ấy, cô ấy sẽ xử lý cậu.”

“Cậu biết Tịch Nghiên đại nhân?” Phát ra tiếng thét chói tai, trong nháy mắt Bạch Mỗ Mỗ đến bên cạnh Nhiệm Sênh Sênh, mặt tràn đầy sao đổi ngôi.

“Này, cô ấy là bạn học lâu năm kiêm đồng hương của mình, cô ấy cao hơn một cấp, mỗi khi trường nghỉ hè hay nghỉ đông thì bọn mình luôn về nhà cùng nhau.” Nhiệm Sênh Sênh định đóng máy tính, dù bạn vẫn ung dung nhìn cái mặt vô cùng nhăn nhó của Bạch Mào Mào ngay trước mặt.

“Vây. Vây cậu có thể giúp mình cầu xin cô ấy một tay được không? Sênh Sênh, mình đối với cậu thâm tình như keo, cậu nhất định phải giúp mình thành toàn tâm nguyện này.” Bạch Mào Mào a dua nịnh bợ đi tới trước mặt Nhiệm Sênh Sênh, ân cần bưng lên một ít nước .

“Tịch Nha là thiết kế của Học viên Nghệ thuật, cậu vì sao mà chú ý tới cô ấy? Hệ của người Anime thì mới hiểu cái này hơn chứ.” Nhiệm Sênh Sênh cũng kỳ quái suy nghĩ rất cuộc trong đầu con thỏ này đang chứa thứ gì, tổng quát cũng không đưa ra được đáp án.

“Lão đây coi trọng chính là trí tưởng tượng.” Rất tự hào ngẩng đầu lên, Bạch Mào Mào cười đến vô cùng bỉ ổi: “Mấy người ở hệ Anime mình đã xem qua một lượt rồi, quá thiếu trí tưởng tượng, nhưng Tịch Nghiền đại nhân thì khác, dường như tất cả không làm khó được cô ấy, mình tin tưởng cô ấy nhất định có thể vẽ ra nhiều động tác có độ khó cao hơn mà người thường không thể tưởng tượng ra được, những chi tiết kia rất đẹp, cô ấy nhất định có thể thể hiện được sự tinh tế của vẽ đẹp đến tận cùng.”

“Cậu nói động tác khó hơn!” Nhiệm Sênh Sênh nhìn ánh sáng bắn ra bốn phía của Bạch Mào Mào, thiếu chút nữa học máu: “Làm ơn, không cần thẳng thắn như vậy, người đang nói chính là xử lý xong sau tình cảnh Mosaic, đều là vị trí mấu chốt, thổ trắng à, YY vô tội, buôn bán vàng mới có tội.”

“Một câu thôi, có giúp hay không?” Cũng không để ý lời chỉ bảo của Nhiệm Sênh Sênh, đồng chí Bạch Mào Mào cũng rất cố chấp.

“Có thời gian mình gọi cô ấy đến phòng kí túc chơi, chính cậu nói với cô ấy đi, nhớ đấy, tự gánh lấy hậu quả.”

“Được, lão đây bất cứ giá nào cũng”

“Mào Mào, cậu không phải đang rối rắm về vấn đề khiêu vũ sao? Hắc đại nhân chắc không đá cậu đâu nhỉ?” Hồng Quả Quả vừa gặm táo, lạnh lạnh mở miệng.

“. Này người bình thường, giờ cậu cũng học cái xấu à? Không nên đả kích chị nghe chưa, ô ô.” Quả khinh khí cầu trong nháy mắt bị chọc thủng, Bạch Mào Mào trợn mắt nhìn Hồng Quả Quả, nhớ tới Loan Hoảng Hoảng, cô càng u buồn hơn rồi, bần nhảo không nặn thành tường, chính cơ hội cho cô học tập, cô cũng không thể học được điều gì.

“Hay mình tìm anh mình tới dạy cậu nha?” Hồng Quả Quả ngược lại có tâm muốn giúp một tay.

“Cậu còn có anh trai? Có đẹp trai hay không? Nhân phẩm có được hay không?” Ánh mắt Bạch Mào Mào, lại tới tinh thần.

“Ừ, có một người, không thể không thua Hắc đại nhân, có muốn anh ấy đến đây hay không?” Hồng Quả Quả trong miệng hỏi, nhưng ánh mắt lại chuyển ra ngoài cửa sổ, hiếm khi xuất hiện sự không tập trung.

“Vây còn mè nheo cái gì? Tốc độ lên đi nào.”

“Bây giờ anh ấy ở thành phố Lâm Phong, giờ ngồi máy bay chắc cũng cỡ 2 tiếng đồng hồ, cậu chờ một chút nha.”

“... ..Cậu định đùa mình à? Người bình thường, sau hai giờ chính là buổi tối mình không có ý định thức trắng đêm học đâu, người ta còn phải nghỉ ngơi dưỡng sức đấy.... ..” Bạch Mào Mào đang muốn phát uy, lại bị tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên làm cho sợ hãi, nhìn xa lạ kia mã dầy số xa lạ kia, đáy lòng cô đột ngột dâng lên chút lo lắng.

“Alo, ai vậy?”

“Bạch Mào Mào?” Giọng nói trầm thấp từ tính, hình như ẩn chứa sự lãnh lẽo.

“Phải” Khí thế trong nháy mắt cách xa, chỉ là nghe được âm thanh của anh, Bạch Mào Mào cảm thấy toàn thân trở nên mềm nhũn, cô ngồi chồm hổm trên mặt đất, bùm mặt cúi đầu đáp.

“Bây giờ, đi ra ngoài.”

Giọng nói chân thật ấy, vang vọng bên tai Bạch Mảo Mảo, cô mờ mịt ngẩng đầu liếc nhìn Nhiễm Sênh Sênh và Hồng Quả Quả đang tò mò bên cạnh mình, nháy mắt sau đó, cô kích động chạy về phía ban công ——

Mới vừa vào thu, cây ngô đồng nước Pháp tươi tốt lạ thường, đang giương cao lên trời.

Ngay ở màu xanh ấy, cả người anh là màu đen, đứng bên cạnh xe cúi đầu nói điện thoại.

Giờ phút này, vô số rèm che cửa sổ sát đất trên ban công không có gió mà bay, chúng nữ sinh ríu rít thò đầu ra, nhìn về phía bóng dáng mạnh mẽ rần rở kia; ở bên cạnh anh cách đó không xa, tụ tập vô số nữ sinh, họ tò mò ngẩng nhìn, nhưng không có dũng khí chủ động đến gần anh; ở chỗ xa hơn, đập vào mắt có thể chạm được, có thể thấy nhiều nữ sinh giống như cần phải thuốc lắc chạy loạn xa, sau đó thì càng ngày càng nhiều nữ sinh chạy tới nơi này ——

Da đầu Bạch Mảo Mảo tê dại, này, đây là cái tình trạng gì hả?! Thật sự muốn cô đi ra ngoài sao?!

Nhiễm Sênh Sênh vào Hồng Quả Quả đi sau lưng cô, thấy tình cảnh này, họ không nhịn được thương hại liếc nhìn khuôn mặt vừa xanh vừa đỏ của Bạch Mảo Mảo. Vỗ vỗ bả vai cô, giọng nói Nhiễm Sênh Sênh cực kỳ dịu dàng: “Đi đi, nữ sinh chống kẻ địch, nhất định phải còn sống trở về.”

Không cần Ở đấy lòng điên cuồng gào lên sự đau xót, Bạch Mảo Mảo buồn vui ngồi xồm xuống, đắm lên nền nhà o()o

“Cho em một phút, xuống.”

Giọng nói lạnh lùng vang lên, động tác đắm nền nhà của Bạch Mảo Mảo ngưng lại, cô giống như thấy được sự lạnh lùng trên khuôn mặt không nhẫn nhịn kia, nháy mắt sau đó, giày cũng không đổi, cầm túi xách, vọt thẳng xuống lầu dưới ——

“Này, thổ trắng cũng là tiểu thụ.” Bạch Mảo Mảo gặp Loan Hoảng Hoảng che miệng, yếu điệu cười như điên.

“Cậu nói đi, Hắc Thương Kinh kia thật sự sẽ không coi trọng thổ trắng đúng không?” Thấy Loan Hoảng Hoảng đi vào cửa, Nhiễm Sênh Sênh không nhịn được lo âu hỏi.

“Cũng chưa chắc, loại đàn ông này bình thường thì mắt cao hơn đầu, thổ trắng cũng không có dung nhan đẹp lắm.” Loan Hoảng Hoảng cũng đi tới ban công, thấy Bạch Mảo Mảo dưới ánh mắt ghen ghét của đồng nữ sinh, run rẩy đi về phía tên đàn ông giống như thần linh kia.

“Hắc Thương Kinh, thích thổ.” Hồng Quả Quả im lặng, đột ngột lên tiếng, lại đổi lấy nụ cười kinh thường của hai đứa con gái khác.

Hồng Quả Quả cũng cười một cái, cũng không cãi lại. Cô biết, họ không thấy được.

8. Chương 8

“Hắc. Hắc đại nhân. Chúng ta đi đâu?”

Cực kỳ lo lắng rúc vào ghế bên cạnh tài xế, Bạch Mảo Mảo nhắm mắt, nhìn về phía người đàn ông lạnh lùng bên cạnh.

Nhớ tới giây phút cô ngồi vào trong xe của Hắc Thương Kinh ban nãy, vô số nữ sinh xung quanh bắn tằm mắt giết người, đáy lòng Bạch Mảo Mảo rơi đầy lệ, cũng không dám oán trách chút nào, người đàn ông này chẳng lẽ không biết sức quyến rũ của mình hay sao? Anh cứ như vậy, như là thần tiên giáng xuống ký túc xá bọn họ vậy, hung hăng công phá phòng tuyến tâm lý của cô, đồng thời cũng hoàn toàn phá vỡ cuộc sống không tiếng tăm gì của cô.

Bạch Mảo Mảo biết, từ từ lúc này trở đi, cô sẽ không bao giờ được an tĩnh nữa rồi, giống nhau ban đầu

“Đưa em đi đổi da.” Hắc Thương Kinh mặt mày không đổi cứ lái xa, tiếc chữ như vàng trả lời.

“Đổi da?” Mồ hôi lạnh lã lã nhỏ giọt, Bạch Mào Mào cố cười nói: “Mỗi ngày em đều tắm rửa, tuyệt đối không có bệnh ngoài da, không cần đổi da, Hắc đại nhân.”

“.....” Không nói gì mà nhìn thoảng qua Bạch Mào Mào đang lo lắng, Hắc Thương Kinh khẽ mím môi, nhưng cũng không giải thích.

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Hắc Thương Kinh, Bạch Mào Mào càng thêm sợ hãi: “Có thể không cần đổi da được hay không?”

Tầm mắt lạnh lẽo quét qua bộ đồ cũ kĩ trên người Bạch Mào Mào, mày Hắc Thương Kinh chau lại: “Phải đổi.”

Ông đây cũng có quyền chứ! Suýt chút nữa rống giận thành tiếng, kích động của Bạch Mào Mào vừa mới lên, liền bị Hắc Thương Kinh lạnh lùng liếc qua liền ép trở về. Ô ô, không nên mang theo, đại nhân à ——

Bên này Bạch Mào Mào vẫn còn oán thăm chống lại ở đáy lòng, còn Hắc Thương Kinh thì nhanh chóng chạy xe tới mục đích.

Trung tâm thiết kế hình ảnh Dật Phong Y Nhân ——

Thấy tên vàng trên cửa hiệu tiệm to như vậy, đáy lòng Bạch Mào Mào đang nói lảm nhảm chợt ngưng, nhìn về phía khuôn mặt lạnh lùng của Hắc Thương Kinh, Bạch Mào Mào thật sự nghĩ muốn đâm ngực, người này lời ít mà ý nhiều có phải quá mức không?

Nhân viên tiếp tân đưa xe đi, Bạch Mào Mào theo đuôi Hắc Thương Kinh đi vào trong tiệm, suýt nữa bị ánh vàng lấp lánh bên trong căn phòng làm cho choáng váng, thế nào mà khắp nơi đều khảm đầy lá vàng vậy chứ.

Theo bản năng muốn lui về phía sau, lại bị một bóng người đỡ lại sau lưng, Bạch Mào Mào suýt chút nữa rơi nước mắt, rực rỡ ánh vàng như vậy, thật sự thích hợp với cô sao?

“Tổng giám đốc Hắc, ngài thật đúng là khách ít đến.” Một giọng phái nữ thân thiết vang lên từ phía sau lưng cô, Bạch Mào Mào theo bản năng quay đầu lại, lại thấy khuôn mặt cô gái đầy quyến rũ kia đang mở to hai mắt nhìn cô: “Đây là lần đầu tiên anh mang người khác giới đến chỗ tôi đó nha, thế nào, rất cuộc biết động lòng rồi hả?”

“Nhã Dĩ, đưa cô gái này đi chỉnh dáng người đi, cần bao lâu?” Cũng không để ý đối phương đang trêu ghẹo, Hắc Thương Kinh nhìn đồng hồ, mạnh mẽ cầm thẳng vào chủ đề.

Ông đây vốn là có dáng người nhé.

“Tôi biết rõ anh vội mà, nếu không anh có thể đi làm việc trước? Ba giờ sau tới đây kiểm hàng.” Người phụ nữ được gọi là Nhã Dĩ cũng dứt khoát, trực tiếp kéo Bạch Mào Mào, đi về hướng phòng trang điểm.

Ông đây không phải hàng hóa.... ..

“Không cần, tôi ở lại đây làm, cô nhanh lên.” Vừa gọi điện thoại bảo trợ lý mang laptop tới đây, Hắc Thương Kinh ở bên phân phó: “Ngày mai bọn tôi tham gia yến tiệc của nhà họ Hắc nên cô cứ theo đó thiết kế hình tượng cho cô ấy, không nên quá lộng lẫy, phối hợp với đồ của tôi là được rồi.”

Bước chân bỗng nhiên dừng lại, Nhã Dĩ kinh ngạc quay đầu lại: “Anh mang cô ấy đi dự tiệc nhà họ Hắc? Anh biết này đại biểu cái gì không?! Thương Kinh.”

“Có người hiểu rõ hơn tôi sao?” Ánh mắt sắc bén đáp lại lời chất vấn của Nhã Dĩ, Hắc Thương Kinh khẽ mím môi, chỉ khạc ra hai chữ: “Tốc độ.”

Nhìn thật sâu vào khuôn mặt trắng nõn của Bạch Mào Mào, Nhã Dĩ không nhiều lời nữa, trực tiếp hành động.

Nhưng là, ông đây không biết đại biểu cho cái gì, làm ơn, không cần nói một nửa như vậy đâu.... .. Ở đáy lòng không ngừng găm thét, Bạch Mào Mào một tay nắm chặt lấy túi xách của mình, một tay bị Nhã

Dĩ kéo lấy. Cô trầm mặc quay đầu lại, lại nhìn thấy ánh mắt lạnh nhạt của Hắc Thương Kinh, trong nháy mắt đó, cô như hít thở không thông.

Trong đôi mắt của Hắc Thương Kinh, rõ ràng có mình cô nhìn không ra ánh sáng u ám——

————— Bĩ Ngạn Hoa tái kiến —————

Mặc dù, cô chưa bao giờ tin tưởng chuyện cổ tích gà sê hóa phượng hoàng.

Nhưng mà, người trong gương, thật sự là cô sao?

Im lặng đứng ở trước gương, Bạch Mào Mào ngây người như phỗng.

Tóc dài màu đen được quấn thành búi tóc cao dịu dàng, có vài lọn tóc bị đánh tẩn ra, khê rơi lòa xòa trên bờ vai cô, vì thế mà cô tăng thêm mấy phần phong tình. Trang phụ dạ hội màu trắng bó sát tôn lên đường cong của cô, hợp với vẻ mặt bình tĩnh của cô giờ đây, lại thật có mấy phần phú quý tự nhiên lộ ra.

Nặng nề vỗ một cái lên mông Bạch Mào Mào, Nhã Di cười tươi: “Thật không nhìn ra con bé này trở mã tốt như vậy, không phải vậy này của chị người nào mặc cũng được đâu, không tệ không tệ, ánh mắt Thương Giao nhà chị đúng là tốt.”

“Chị này, không cần chiếm tiện nghi của em.” Tới lâu như vậy, phụ nữ này rốt cuộc cũng cho cô cơ hội mở miệng, Bạch Mào Mào ôm lấy cái mông bị vuốt, rất bất đắc dĩ.

“Mông nhạy cảm lắm nha, trước mặt cũng đủ rồi.” Thấy Bạch Mào Mào phản ứng lớn như vậy, Nhã Di cười như bắn sao ra khỏi miệng.

“Em không phải Bách Hợp.” Trong đôi mắt Nhã Di mang ám quang khiến Bạch Mào Mào sợ hết hồn hết vía, cô rất dứt khoát trực tiếp tỏ rõ lập trường.

“Sợ cái gì? Con bé này, chị cũng không phải Bách Hợp, dù là vậy, chị cũng không có can đảm giành phụ nữ với Hắc Thương Kinh.”

“Vậy chị còn sống ở chỗ này làm cái gì?”

Chẳng biết lúc nào, Hắc Thương Kinh đã đi tới phòng trang điểm, tìm Bạch Mào Mào căng thẳng, thế nhưng không có dừng khí quay đầu lại nhìn anh.

Nhã Di kinh ngạc quay đầu nhìn sắc mặt tối tăm của Hắc Thương Kinh, cô sờ lỗ mũi một cái, thức thời nói: “OK OK, chị đi.”

Lúc đi ngang qua Hắc Thương Kinh thì cô cười đến không hiểu nổi, lại chỉ nhàn nhạt bỏ lại một câu: “Thì ra, em cũng có ngày hôm nay.”

Cho đến khi Nhã Di đi rồi, Bạch Mào Mào cũng không dám mở miệng, cô có thể rõ ràng nghe được tiếng hô hấp của anh, thế nhưng ngược lại khiến cô càng thêm khẩn trương.

“Tới đây.” Cũng không để ý đến lời của Nhã Di, Hắc Thương Kinh tựa bên cửa, dùng thân thể ngăn trở ánh mắt theo dõi bên ngoài. Nhìn bóng lưng quyến rũ của anh, con mắt sắc luôn luôn lạnh lùng, hiếm khi xuất hiện một tia ấm áp.

“Thế nào.....Em.... Em chưa từng mặc lễ phục dạ hội....” Cho nên, cho nên, cúi đầu nhìn cái rãnh ngực thật sâu trước ngực mình, Bạch Mào Mào sợ hãi.... ..

Thế nào.... Tại sao có thể ở trước mặt đàn ông lộ rãnh chứ.

“Đừng để cho tôi nói lần thứ hai.” Giọng nói trầm thấp mà lạnh nhạt, lại bá đạo không cho phép cự tuyệt.

Bạch Mào Mào âm thầm rơi nước mắt, trong bụng hung ác, cô ưỡn ngực, xoay người đỉnh đạc đi tới chỗ anh.

Lo lắng thái quá, ngược lại để cho cô không nhìn ra sự mãnh liệt đang giấu giếm dưới khuôn mặt lạnh nhạt của anh.

Rốt cuộc, cô đứng ở trước mặt anh, nhưng cũng mất đi dũng khí ngẩng đầu nhìn anh. Cúi đầu thắt ngón tay, Bạch Mào Mào nói thật thà: “Thật xin lỗi, em là nữ otaku (chui trong nhà), trèo lên không được nơi quyền quý kiểu này, ngày mai....”

“Tôi nói em trèo lên được, em liền trèo lên được.” Ngón tay thon dài nâng cằm Bạch Mào Mào lên, Hắc Thương Kinh thu lại trông mắt nóng bỏng, lạnh lùng nhìn về sự bồn khoăn lo lắng của Bạch Mào Mào.

Đại khái bởi vì từ nhỏ cô không thể sử dụng mỹ phẩm, cho nên làn da cô đã trắng nõn và mềm mại một cách tự nhiên, cho dù là giờ phút này đã được trang điểm lên, nhưng không cách nào che đi khuôn mặt tinh khiết bên dưới của cô

Thật ra thì, anh hiểu, cũng bởi vì mấy phần tinh khiết không nhiễm bụi trần này, để cho anh đối với cô, giật mình.

Vào giờ phút này, nếu Bạch Mào Mào biết Hắc Thương Kinh nghĩ gì, cô nhất định trước tiên chạy về túc xá, đem đồng đồ đang cất giấu trong máy vi tính thủ tiêu tức khắc —— Ấc, cô khó có được chút vốn liếng tinh khiết cá nhân này, tại sao có thể lãng phí tài nguyên phải không?

“Câu nói ngày hôm nay, tôi chỉ nói một lần, về sau, không cần dây dưa nữa.” Nhìn Bạch Mào Mào bị anh soi mói, gương mặt khế đỏ ửng, Hắc Thương Kinh cau mày, lạnh nhạt bước lui một bước.

“Sao cơ?” Theo bản năng nhẹ đầu, nhìn sắc mặt xa cách của Hắc Thương Kinh, Bạch Mào Mào có chút hỗn loạn. Theo tiểu thuyết bình thường, vào giờ phút này người con trai, thấy nữ chính quê mùa sau khi thay đổi lại đẹp đến diễm lệ, không phải nên kích động hay sao? Ví dụ không nhìn được chạy tới ôm lấy nữ chính thổ lộ tình cảm, hoặc đề nữ chính ra hôn lấy hôn để, vì sao cô thật sự chả có gì?!

Nhìn chằm chằm cánh môi góc cạnh rõ ràng và hấp dẫn của Hắc Thương Kinh, ánh mắt Bạch Mào Mào không tự chủ toát lên vẻ thèm thuồng, anh ấy không hôn cô, vậy cô đến hôn anh?

“Thu hồi suy nghĩ trong đầu em đi.” Lạnh lùng nhìn về phía khuôn mặt xanh lè của Bạch Mào Mào, Hắc Thương Kinh cũng không dài dòng” “Từ ngày mai em bắt đầu đi tham gia yến tiệc cùng tôi, cho đến khi em tốt nghiệp đại học, trong ba năm này, không cho phép tìm đàn ông nói chuyện yêu đương, cũng không cho phép dính dáng đến chuyện mập mờ, có thể làm được không?”.

“Tại sao?” Bị khí thế bá đạo trong giọng nói của Hắc Thương Kinh là cho tỉnh táo, Bạch Mào Mào theo bản năng chất vấn.

“Lấy ở đâu ra nhiều vấn đề như vậy? Em chỉ cần trả lời có thể làm được hay không thể mà thôi.” Người con gái này, phải là cái loại tính tình gặp mạnh là yếu, gặp yếu là mạnh, một loại con gái này, chỉ cần nắm chắc bảy tấc, thì rất dễ dàng nắm trong tay.

Khế lui về phía sau một bước, Bạch Mào Mào nhìn về phía Hắc Thương Kinh, cô hình như có chút hiểu lý do anh chọn cô rồi. Chỉ là, khi thổ lộ gặp gỡ động vật ăn thịt, chẳng lẽ cũng chỉ bị bị kịch ăn sạch hay sao? Cô rất ngốc rất mềm yếu, nhưng mà, cô ít nhất sẽ không ngã vào một cái hố những hai lần.

“Em cự tuyệt.” Nghiêng người tránh Hắc Thương Kinh, Bạch Mào Mào chỉ muốn trốn.

Đưa tay kéo cô, Hắc Thương Kinh nhìn khuôn mặt khó chịu của Bạch Mào Mào, khuôn mặt anh tuần luôn luôn hồ hững lại có chút kinh ngạc, thế nào, giống như đã giẫm lên vết thương cũ của cô vậy? Đúng là gặp ma. Bây giờ con gái mới lớn đều có vết sẹo để lại, lại không thể có một quá khứ trong sạch sao?

“Đã từng có người cũng đối xử như thế với em sao?”

“Chuyện này không liên qua đến anh.” Không nhìn anh, không thể nhìn anh, đem trí tượng tưởng của anh cũng có thể nghĩ được ra chuyện ấy, nhưng cô có thể thoát ra khỏi!

“Bạch Mào Mào, tôi cấp cho em một cơ hội, tình yêu thì em không thể có. Nhưng là, em phải hiểu được, tôi bây giờ không phải đang cùng em thương lượng, mà là em phải làm theo lời tôi nói, em, không có lựa chọn.” Nhìn Bạch Mào Mào liều mạng cúi thấp đầu, Hắc Thương Kinh như dâng lên sự kích động mà nâng cằm cô lên, nhưng anh cuối cùng nhịn được, điều anh chỉ cần là một cái bia đỡ đạn, cũng không phải thật sự cần cô gái này.

“Tại sao?!” Nhỏ giọng kháng nghị, mặc dù đáy lòng Bạch Mào Mào tức giận, lại sợ hãi không có dũng khí ngẩng đầu nhìn anh.

“Bằng việc bây giờ em nhìn cũng không dám nhìn tôi.” Hiển nhiên biết ý nghĩ trong lòng của Bạch Mào Mào, gương mặt anh tuần luôn lạnh lùng của Hắc Thương Kinh giờ lại hiện lên một nụ cười rất hiếm khi thấy được.

“Anh đừng có khinh người quá đáng ——” Âm thanh kháng nghị, Bạch Mào Mào nhìn nụ cười trên khuôn mặt Hắc Thương Kinh, phồng tuyến trong lòng đỏ rầm rập. Rình ngắm anh một năm nay, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh cười, thế nhưng, anh tuần như thế chỉ cướp đi trái tim người ta ——

“Hả?”

Giọng trầm thấp hình như cũng dính theo sự cứng chiều, truyền vào tai Bạch Mào Mào, khiến phồng tuyến của cô tan tành thành mây khói.

“Được rồi, được rồi, em nhận thua, anh muốn em giả trang thành bạn gái để làm bia đỡ đạn cho anh phải không, để mấy con ngốc hoa si kia không thể tiếp cận anh nữa? Cái này hay nói, nghiệp vụ của em cũng coi như nhuần nhuyễn, mặc dù một quyền em địch được 4 người, nhưng tránh mấy con cọp cái kia thì cũng có không ít thủ đoạn, dù sao chạy trốn cũng hơn một năm.” Khốn kiếp, lại nói cô thật sự nhớ lại cái đoạn kinh người kia, mà cái người đó đã lợi dụng cô những một năm trời, thế nhưng đối với người khác mà nói, là bản thân cô tự chuốc lấy phiền phức, đáng đời gieo gió gặt bão!

“Biết ăn đàn ông thì chịu thiệt, thế nhưng em không có sự khôn ngoan nhìn xa trông rộng, còn đến gần tôi làm cái gì?”

Mặc dù trong lời nói là sự trách cứ, nhưng Bạch Mào Mào lại nghe ra được tiếng cười trong giọng nói của Hắc Thương Kinh, cô thật buồn bực rồi: “Em vốn tính làm ni cô trong chùa, cái này không phải là do anh sao? Trong nháy mắt đó, thật sự giật nảy mình. Ai, mỹ nam họa thủy là đây.”

“Là em quá ngốc.” Không khách khí chút nào nhắm thẳng vào trọng điểm, Hắc Thương Kinh vô ý thương hại một đứa con gái hoa si: “Bạch Mào Mào, tôi không cần em đóng giả bạn gái của tôi, em chỉ cần im lặng đi bên cạnh tôi là được, về phần người ta nghĩ như thế nào, em không cần phải để ý tới. Tôi cũng không cần em ngăn cản phụ nữ đâu, những việc vặt này tự nhiên sẽ có người xử lý, tôi không cần phụ nữ bảo vệ.”

“” Bị anh nói như thế, còn giống như là một cái dọa lý bình thường, cần phụ nữ bảo vệ thì tên đàn ông đó tồi tệ rồi, trước kia sao cô không nghĩ ra việc này? Nếu nghĩ ra sớm hơn, cô cũng sẽ không ngốc nghếch như vậy.

“Không đóng giả bạn gái, vẫn không thể có bạn trai khác, vậy em tính là gì?” Càng nghĩ càng thấy may, vị này thậm chí ngay cả cơ hội đóng giả bạn gái cũng không cho mình, cũng không cho phép cô tìm con trai khác nói chuyện yêu đương, quá phẫn! Vị kia ít nhất còn trả lại cho cô cái danh phận bạn gái, mặc dù có tên không thực.

“Đi theo bên cạnh tôi, cái khác tùy ý em.” Hắc Thương Kinh cao lạnh lùng nói.

“” Nghe được đáp án hủ nữ như vậy, Bạch Mào Mào không nhịn được tắc nghẽn rồi, hồi lâu, cô rốt cuộc không nhịn được cảm thán: “Hắc đại nhân, thì ra là người có cảm giác ẩn giấu như vậy.”

“Em gái tôi là hủ nữ.” Cũng không để ý Bạch Mào Mào đang chế nhạo, sắc mặt Hắc Thương Kinh vẫn lạnh lùng như xưa, ngược lại có lời gì cần phải nhận.

“Ấy chết, vậy quá đáng sợ!” Mặc dù đáy lòng xem thường, nhưng lúc cần thiết, ngây thơ vẫn rất cần thiết, Bạch Mào Mào cười đến run rẩy cả người, cũng quên mất bộ ngực đang lên sóng lớn mãnh liệt.

Nhìn Bạch Mào Mào tự nhiên lộ ra nét gợi cảm, cùng với rãnh ngực cực sâu, con mắt Hắc Thương Kinh co rút thật sâu, lại bị anh không chế ngược lại.

“Em cười, rất lạnh.”

“”

Nghe được lời nói của Hắc Thương Kinh, Bạch Mào Mào, anh lại bị tắc nghẽn nữa rồi hả?!

9. Chương 9

Đây là cái tình huống quái quỷ gì đây?

Ngây ngốc đứng ở đỉnh núi Nam Loan, ngược nhìn khu kiến trúc liền nhau không ngắt mạch trước mặt mình, Bạch Mảo Mảo nhồi máu ——

Ô ô, Hắc đại nhân à, xúc động đúng là ma quỷ mà ——

Tâm mắt lạnh lẽo như vô tình mà lướt qua mặt Bạch Mảo Mảo, Hắc Thương Kinh trực tiếp ra lệnh: “Bước lên phía trước đi.”

Mấy con quạ bay ngang qua trán, Bạch Mảo Mảo bắt lặc: “Tôi không phải Tiểu Bạch, Hắc đại nhân à.”

Không nên biến cô thành kẻ ngốc được không? Dù cô có ngốc đi chẳng nữa, cũng không thể không biết bên trong là chỗ như thế nào, bên trên cánh cửa chính không xa rõ ràng có viết: Nhà họ Hắc.

“Vậy thì như thế nào?” Ngón tay thon dài mơn trớn vòm trán một cách lơ đãng, sắc mặt Hắc Thương Kinh vẫn lạnh lùng như cũ.

“Nơi này có phải là nhà họ Hắc không?” Khăn trương nắm lấy tà áo, Bạch Mảo Mảo ngó nghiêng khí thế lạnh lẽo của Hắc Thương Kinh, sắc mặt có phần tái nhợt. Bây giờ cô bắt đầu cảm thấy rằng, không phải Hắc đại nhân kích động mà là cô quá xúc động rồi, tại sao có thể tùy tiện đi chơi với đàn ông cơ chứ? Đều do mỹ nam làm mê hoặc mất người mà.

“Ừ.” Cũng không gấp gáp làm gì, Hắc Thương Kinh nhìn Bạch Mảo Mảo đang hoảng hốt đứng bên cạnh, dù vậy nhưng vẫn ung dung mà vòng chặc cánh tay.

“Ngài dẫn tôi đến đây làm gì?” Không phải ngày mai mới tham gia gia tiệc hay sao? Tại sao trước một ngày mang cô đến đây? Có thể không cần đưa tới mấy tình huống này cho cô được không? Người ta là thỏ, nhất như chuột như thỏ cơ mà!

“Qua đêm.”

“ ”

Ngẩng đầu, chống chọi lại ánh mắt nghiêm túc của Hắc Thương Kinh, Bạch Mảo Mảo lệ rơi đầy mặt.

————— Bì Ngạn Hoa phân cách —————

Nhiều năm sau, mỗi lần nhớ lại lần đầu tiên đến nhà họ Hắc, Bạch Mảo Mảo chỉ thấy nó như một cơn ác mộng.

Vậy mà hiện nay ——

Nghe được câu trả lời của Hắc Thương Kinh, Bạch Mảo Mảo nhồi máu não trong phút chốc, tiếp theo là chớp mắt một cái, rồi Bạch Mảo Mảo quay người bỏ chạy ——

Kinh ngạc nhìn Bạch Mảo đang chạy trốn chết phía trước, Hắc Thương Kinh khẽ nhíu mày.

Mộ Hàn hiện ra, ánh mắt sáng quắc bắn về phía Bạch Mảo Mảo: “Cần tôi đem cô ta về đây không Cậu chủ.”

Quăng tầm mắt về vẻ mặt gian tà của Mộ Hàn, Hắc Thương Kinh mím môi, lạnh nhạt nói: “Cậu không được đụng vào cô ấy. Lam, cậu đi đi.”

“Ồi chào, đại ca à, cuối cùng anh cũng có ngày hôm nay nha.”

Tiếng rít gào kèm theo tiếng cười không hề nén được vang lên cạnh nhau, Bạch Mảo Mảo vẫn chưa kịp phản ứng đã bị người ta bế ngang lưng ——

“Người đẹp, không thích kiểu bế công chúa hả?”

Ngây ngốc nhìn khuôn mặt đẹp trai gần trong gang tấc, gần như mang theo vẻ đẹp mê hoặc người khác, Bạch Mảo Mảo tròn tròn mắt.

“Sợ đến choáng rồi à?” Hắc Thương Lam vốn muốn kề mặt gần hơn chút nữa, thì Bạch Mảo Mảo đã đưa tay ngăn lại.

“Anh là đàn ông hay là gái giả thành?” Giùng giàng suy nghĩ làm sao để đứng trên mặt đất, lại phát hiện sức lực của mình không bằng cái người đang đứng trước mặt này, Bạch Mảo Mảo bị động để người ta ôm, không còn dũng khí mà nhìn về hướng Hắc Thương Kinh.

“... .Gái giả thành cũng là đàn ông ư?” Do dự hồi lại, nụ cười trên môi Hắc Thương Lam càng rực rỡ: “Cô gái à, ánh mắt tốt lắm, một cái đã nhìn thấy sắc đẹp của tôi dưới cái lốt đàn ông này rồi, chúng ta đúng là có duyên mà.”

“Người nào.... Người nào có duyên với cô....”

Thuận tay đụng phải bộ ngực mềm mại của Hắc Thương Lam, Bạch Mảo Mảo rơi lệ, cái đáng thương đầu tiên trong cuộc đời của cô là được ôm kiểu công chúa, lại bị con gái ôm, càng đáng thương hơn.

“Hắc hắc, trở lại chuyện chính đi, ở lại chỗ này qua đêm thì tính là gì, không cần phải sợ đâu, ai cũng sẽ có lần đầu tiên. Anh cả nhà tôi cũng không ngoại lệ.” Không để ý sự ghét bỏ trong giọng nói Bạch Mảo Mảo, Hắc Thương Lam cười híp mắt nói.

“Cô nói mờ ám cái gì vậy?” Sau khi bị nhồi máu lần nữa, Bạch Mảo Mảo nhìn nụ cười càn rỡ của Hắc Thương Lam, tim như bị mèo cào.

“Cô cứ nói đi?” Hắc Thương Lam có điều ẩn ý nên liếc mắt nhìn khuôn mặt ngày càng đen thui của anh cả, rồi nhè nhè bước chậm về phía anh ấy.

Rất chủ động ôm cổ Hắc Thương Lam, rất chủ động kề sát mặt Hắc Thương Lam, hai mắt Bạch Mảo Mảo sáng lên, theo bản năng nhỏ giọng hỏi han: “Hắc đại nhân cũng là lần đầu tiên?”

“Cô chỉ phương diện nào?”

“Này, tôi là hủ dầy, cô đừng có mà vòng vo tam quốc, Hắc đại nhân là xử nam sao?” Không nên ép cô nói cái vấn đề sâu sắc ấy được không? Da mặt người ta mỏng lắm chứ bộ.

“Cái đó, cái gì tôi cũng không nói, tôi chỉ nói anh ấy lần đầu tiên mang con gái về nhà qua đêm mà thôi, hẹn gặp lại, bái bai.” Động tác nhanh nhẹn đưa Bạch Mảo Mảo cho Hắc Thương Kinh, Hắc Thương Lam cũng không nhìn sắc mặt của anh cả, trực tiếp tháo chạy luôn. Mà nói đi nói lại, cô chỉ tới xem trò vui thôi, chưa muốn bị giết đâu.

Đưa tay ra nhưng không giữ được bóng lưng đang chạy điên cuồng kia lại được, sắc mặt Bạch Mảo Mảo dần dần trắng bệch, cô khó xử nhìn cánh tay đang ôm cổ Hắc Thương Kinh, đáy lòng bắt đầu rơi xuống trận mưa phùn, ô ô, anh ấy không nghe được chứ?

“Em chạy cái gì mà chạy?” Đôi mắt lạnh nhìn người con gái đang dính chặt người mình, xúc tua mềm mại khiến sắc mặt Hắc Thương Kinh hơi biến đổi.

“Rèn luyện thân thể.”

“Phốc ——”

Bên cạnh truyền đến tiếng cười, Bạch Mảo Mảo khóc thầm, Hắc Thương Kinh liếc mắt nhìn qua. Mộ Hàn ngậm miệng lại: “OK OK, tôi lập tức biến mất.”

“Cần tôi giúp em rèn luyện thân thể không?” Chung quanh rốt cuộc cũng im ắng, mặc dù anh biết, trong chỗ tối đằng kia, vẫn có nhiều đôi mắt đang theo dõi bọn họ, nhưng nếu là người anh dẫn trở lại đây thì không có chỗ nào phải sợ hãi cả.

“Hoàn toàn không cần!” Khẩn trương trả lời, Bạch Mảo Mảo ôm chặt ngực mình, nhưng điên cuồng gào thét nơi đáy lòng: lão đại, không nên hỏi cái vấn đề khiến người ta tưởng tượng có được không? Cô chỉ là một con hủ nữ, là một đứa có trí tưởng tượng vô cùng không bình thường đấy nhé!

“Không cần khách sáo với tôi, không phải em đang tò mò tôi có phải là lần đầu tiên hay sao?” Tầm mắt lạnh lẽo ấy đang giăng co như muốn phá hỏng người Bạch Mào Mào, theo động tác ôm ngực của cô, vì ép mạnh khiến nơi rãnh sâu ấy lại hiện lên, ánh mắt Hắc Thương Kinh rốt cuộc không thể bình tĩnh được nữa.

Anh quả nhiên nghe được ——

Ngây ngốc nhìn Hắc Thương Kinh, Bạch Mào Mào thật sự muốn tìm một cái lỗ để chui xuống ——

Cúi đầu, cô biết điều yếu thế: “Thật xin lỗi, Hắc đại nhân, xin hãy tha thứ cho lòng hiếu kỳ của một cô gái ngu ngốc như tôi.”

“Cô gái ngu ngốc?” Đặt Bạch Mào Mào xuống đất, Hắc Thương Kinh đưa một tay nâng cằm cô lên, gương mặt tuấn tú tuôn ra một nụ cười lạnh lạnh: “Em xem đi, muốn biết còn cố gắng rất nhiều.”

“” Ngài chỉ phương diện nào?

Mặc dù rất muốn hỏi, nhưng giờ Bạch Mào Mào theo bản năng chỉ muốn biết, bây giờ đang là thời thế rối loạn, việc cấp bách nhất là làm cách nào để rời khỏi đây được, mà không phải lo nghĩ về mấy cái vấn đề rắc rối này nữa. Nghĩ tới đây, cô rất cố gắng để cho mình cười đến rất chi là thuần khiết và trong sạch, sau đó ngây ngốc hỏi: “Hắc đại nhân, nếu như để ba mẹ tôi biết tôi qua đêm ở nhà đàn ông lại, thì tôi sẽ bị cắt đứt chân, hôm nay, xin hãy cho tôi về nhà đi, tôi hứa ngày mai sẽ đến đây sớm.”

“Không sao, cô gái à, tìm thời gian thích hợp để Hắc Thương Kinh nhà ta mang đồ mừng, rồi đi với con về nhà ra mắt ba mẹ con, bọn họ sẽ tha thứ cho sự xúc động nhất thời của con.” Từ cửa chính nhà họ Hắc xuất hiện một mái đầu tóc hoa râm, gào lên một câu như lời bộc bạch, sau đó rất tự giác đóng cửa biến mất.

“” Bọn họ còn chưa nhất thời xúc động mà?

Không nói gì mà cứ nhìn cửa chính đã đóng, Bạch Mào Mào thật sự rất muốn khóc: “Hắc đại nhân, tại sao người nhà anh đều biết chúng ta đang nói gì vậy? Bọn họ là Thiên Lý Nhân hay Thuận Phong Nhĩ vậy?”

“Cửa chính nhà tôi có chế độ theo dõi, ngoài cửa cách 300m có gió thổi hay cỏ lay thì bọn họ đều tai nghe mắt thấy hết.”

“Cho nên, cuộc đối thoại giữa tôi và cô gái giả nam kia, người nhà anh cũng nghe được?” Bế tắc đi qua, Bạch Mào Mào lại cứng ngắc.

“Chúng ta đều nghe được, cô gái à, chúng ta rất có duyên.” Cái đầu hoa râm kia không chịu đựng được mà lộ ra lần nữa, sau đó hỏa tốc đóng cửa tránh đi.

“” Người nào.... Người nào có duyên với bà chứ....

Lần này, Bạch Mào Mào lại lệ rơi đầy mặt. Ô ô, thật là quá đáng mà! Vì sao cô còn chưa vào tới cửa, đang ở cạnh mỹ nam trước nhà hũ nữ chứ? Đáng hận nhất chính là, rõ ràng là cô chưa làm hủ mà, chưa dính dáng tới cái sắc đẹp nào luôn, giờ lại tự nhiên đi nổi tiếng xấu....

Cô không đáng giá mà!

“Em có thể đem mấy lời trong lòng rống lên cũng được, tâm lý hay năng lực chịu đựng của người nhà tôi rất được, yên tâm.” Nhìn Bạch Mào Mào đang hóa đá, Hắc Thương Kinh mỉm cười, anh hoàn toàn có thể tưởng tượng ra được, khuôn mặt cứng ngắc của con thỏ này đang vỡ vụn thành từng mảnh.

Tùy tiện lau mặt, Bạch Mào Mào cố gắng thở ra một hơi, sau đó nhìn về phía Hắc Thương Kinh: “Là anh cố ý?”

“Để cho bọn họ tìm hiểu em một chút cũng được, mới có thể làm cho bọn họ nhanh chóng tiếp nhận em.” Nói thẳng ra ý đồ của mình, trong đôi mắt Hắc Thương Kinh như đang chứa đựng bao sự chân thành.

Ngây ngốc nhìn khuôn mặt lạnh lùng ban xưa, thế nhưng lúc này giống như tảng băng ấy đang tan ra, tản ra những ánh sáng như hòa, mặt Bạch Mào Mào đầy vạch đen. Cô nhớ khi mình còn học trung học, người nào đó mỗi khi muốn cô giúp đỡ anh ngăn cản bớt mấy cô gái phiền phức đều tản ra ánh sáng như thế này, không lẽ đây là bệnh chung của mấy tên đẹp trai? Nhưng cô đã miễn dịch nó rồi.

Rối rắm nhìn Hắc Thương Kinh, Bạch Mảo Mảo có chút hỗn loạn, rốt cuộc cô nên trực tiếp ngửa bài hay giả bộ ngây ngô tiếp đây? Mà nói đi nói lại, nếu bây giờ đi ngửa bài, người nhà anh có nghe được không? Như vậy có phải sau này cô không thể tiếp xúc với Hắc Thương Kinh nữa đúng không?

Không được, đây là nhu cầu tinh thần trước mắt của cô mà.

Một lần nữa liếc mắt nhìn Hắc Thương Kinh, Bạch Mảo Mảo tiến lên khoác tay anh, sau đó rất cố gắng thay đổi hướng đi cơ thể anh: “Xoay người, đi đều bước.... ..”

Phương hướng: chân núi ——

“Làm cái gì vậy?” Nhưng anh lại không nhúc nhích với sự cố gắng của Bạch Mảo Mảo, Hắc Thương Kinh hỏi.

“Tại sao nữ sinh lại có thể qua đêm ở nhà đàn ông chứ? Sẽ ảnh hưởng tới ấn tượng của người nhà anh về tôi, cho nên, cầu xin anh, vẫn là nên đưa tôi về nhà trước đi nhé.” Ánh mắt nhìn Hắc Thương Kinh như đang cầu khẩn vậy, nước mắt chứa đầy hốc mắt Bạch Mảo Mảo, giờ phút này chỉ thiếu duy nhất việc lệ rơi mà thôi.

Mặt không thay đổi nhìn cô gái trước mặt mình, đôi mắt ngấn nước trong suốt nổi bật trên làn da trắng ngần, có một loại vẻ đẹp thuần túy khó tả, mặc dù giờ phút này cô đang trong tình huống bất đắc dĩ, nhưng có một tia bất khuất hiện lên trong đáy mắt cô. Chính là tia bất khuất sống còn, khiến con người Hắc Thương Kinh co lại.

“Không cần làm tiếp mấy chuyện vô vị như vậy đâu.” Một tay ôm Bạch Mảo Mảo vào ngực, Hắc Thương Kinh cương chế dẫn Bạch Mảo Mảo về phía cửa chính nhà họ Hắc, dùng hành động nói cho cô biết, em nên từ bỏ đi.

Tơ mắt nhìn cánh cửa lớn đang mở ra, bà cụ tóc hoa râm không biết lấy từ đâu ra một tấm banron, đứng bên vừa hô to vừa hươ hươ nó: hoan nghênh hoan nghênh, nhiệt liệt hoan nghênh.

Trong nháy mắt Bạch Mảo Mảo rơi nước mắt, im lặng kêu rên: cứu mạng a~.

Mới vừa vào cửa, bà cụ kia ôm lấy Bạch Mảo Mảo, kèm theo dòng nước mắt: “Cô gái à, đừng quá kích động nha, ta biết con đợi ngày này lâu lắm rồi, ta biết rõ con không dễ dàng gì, ta đều biết, đứa nhỏ của ta.”

Tình huống gì đây? Nhìn về phía mấy khuôn mặt kích động còn lại, Bạch Mảo Mảo nhất thời bế tắc, là cô xuyên không hay bọn họ xuyên không? Tại sao cô không hiểu cái lời bà cụ này đang nói vậy hả?

“Thật ra thì, ta cũng, bọn ta cũng đợi ngày này hai mươi mấy năm nay rồi, mới đợi đến khi Hắc Thương Kinh mang con gái về nhà này.Ta biết, ta đều biết, cô gái à, người này vui quá mà khóc thôi.”

Trước mặt bỗng tối sầm, Bạch Mảo Mảo không thể tin nổi nhìn bà cụ đang bọc bạch, há mồm muốn cãi lại nhưng lại bị ánh mắt lạnh lùng của Hắc Thương Kinh nên nuốt xuống lại.

“Sao nhìn ta chân tình như vậy hả con, có phải cảm thấy tìm được ri kỷ rồi phải không? Ta đã bảo rồi mà, hai ta rất có duyên.... ..” Bà cụ đứng một bên lau nước mắt, Hắc Thương Kinh đứng một bên cũng làm tương tự.

“.” Người nào. Người nào có duyên với bà chứ.

Đôi mắt đầy nước mắt nhìn Hắc Thương Kinh, Bạch Mảo Mảo giờ mới biết anh ấy muốn cô ngăn cản người nào rồi.

Hắc Thương Kinh, xem như anh lợi hại!

10. Chương 10

Chị dâu ngậy ngốc ngồi ngậy ngẩn bên trong phòng khách nhà họ Hắc, Bạch Mảo Mảo không cần ngần đầu cũng biết xung quanh đang làm cái gì. . .

Hiện tại, cô rút cuộc cũng hiểu rõ, tại sao Hắc đại nhân bảo cô chỉ cần đi bên cạnh anh là được rồi, nhìn tình huống bây giờ cô mới ý thức được sự nghiêm trọng là gì, vô luận cô nói gì, giải thích cái gì, chắc chắn đều là thứ dư thừa ở đây. Những người này, hiển nhiên đã cho rằng trong lòng có cách nghĩ riêng của mình rồi, hơn nữa, rất rõ ràng bọn họ đều cố chấp giữ khăng khăng cái ý nghĩ vớ vẩn đó. Chỉ điểm này, bà cụ tóc hoa râm đang nắm chặt tay cô cũng khiến cô đủ nhận ra rồi.

Nhưng điều khiến cô nghĩ mãi cũng không xong, nếu Hắc Thương Kinh đã sớm sự liệu sẽ xuất hiện tình huống như thế này, tại sao không nói cô giả làm bạn gái của anh chứ? Mới hôm đầu tiên đi làm bạn gái anh, thế mà đã nằng daidu xấu đi gặp mẹ chồng rồi, thiệt thòi quá mà!

“Cô bé trắng nõn này, bà nội càng nhìn càng thích, Thương Kinh à, đưa Mảo Mảo cho con chà đạp, đúng là quá lãng phí tài nguyên rồi.” Mặc dù là bà nội của Hắc Thương Kinh, nhưng lời nói ra thì chẳng nghiêng về phía cháu nội đích tôn của mình.

“Mẹ, cái này cho ai thì mới không lãng phí hả?” Một bà mẹ nho nhã đang ngồi cạnh chồng mình, giọng nói nhẹ nhàng nhưng pha thêm ý cười, bà cũng như chồng mình, ngồi đó yên lặng xem xét Bạch Mảo Mảo.

“Cho con đi, con sẽ không làm nhục lung tung đâu.” Hắc Thương Lam đi tới bên cạnh mẹ, cười hì hì trả lời thay.

“Hồ đồ.” Ba Hắc nghiêm túc liếc con gái mình một cái, ông chăm chú nhìn khuôn mặt không tỏ ra gì của Hắc Thương Kinh, rồi nhìn qua Bạch Mảo Mảo đang cứng đờ người mà nở nụ cười ôn hòa, mở miệng, rồi lại thiếu chút nữa khiến Bạch Mảo Mảo ngất xỉu đi vì câu nói của ông: “Hai đứa muốn đính hôn trước hay trực tiếp kết hôn?”

Ngạc nhiên há to miệng, Bạch Mảo Mảo theo bản năng nhìn về phía Hắc Thương Kinh, lại thấy người nào đấy từ đầu đến cuối vẫn làm bộ phong vân thư thái, cho dù đối mặt với vấn đề hóc búa như thế này vẫn điềm tĩnh yên lặng không lên tiếng.

“Nếu như hai đứa các con chưa có quyết định, vậy ta thay hai đứa quyết định nhé, trong năm nay đem chuyện vui này làm xong luôn, được không?” Ngón tay ba Hắc gõ gõ từng nhịp lên tay vịn ghế sofa, làm việc nhanh gọn lẹ.

Mất thấy Hắc Thương Kinh chỉ ngó cô mà thôi, nhưng cũng không trả lời, Bạch Mảo Mảo nóng nảy, rút cuộc muốn làm gì đây?

“Bác trai à, rất xin lỗi, con mới vừa tròn mười tám tuổi, chưa từng nghĩ sẽ kết hôn sớm như vậy đâu ạ.” Cô thừa nhận bản thân mình từng ước mơ làm vậy với Hắc Thương Kinh, thế nhưng cũng không đại biểu rằng cô sẽ tự tiện gả mình đi đâu. Huống chi, bây giờ cô chỉ là bia đỡ đạn.

“Cô bé à, kết hôn phải thừa dịp lúc còn sáng sớm chứ, con xem mấy chương trình hấp dẫn trên tivi kia, mấy cô gái chưa đến hai mươi hai mươi ba tuổi đã đi tham gia mấy tiết mục tuyển chồng rồi đó, nào có tốt số như con đâu chứ, có sẵn chồng để chọn. Thương Kinh nhà ta rất best-seller, cho nên con phải sớm sớm trối chết nó lại.” Bà nội lại tiếp tục mở miệng nói tiếp.

“Bà nội Hắc à, con ——” Bạch Mảo Mảo vừa định nói tiếp, thì lại bị ánh mắt Hắc Thương Kinh quét tới, khiến cô im bặt.

“Em tính toán khi nào kết hôn?” Rõ ràng đang hỏi vấn đề trọng đại, nhưng giọng nói Hắc Thương Kinh lại lạnh băng như thường ngày, khiến Bạch Mảo Mảo càng rối rắm.

“Ít nhất phải đợi đến khi tốt nghiệp đại học đã.” Hoặc là, đợi thêm mấy năm làm công ăn lương nữa chứ, tích lũy một chút kinh nghiệm xã hội, lúc đó mới nói chuyện kết hôn mới thực tế đúng không? Cô bây giờ cũng quá trẻ để bàn chuyện kết hôn.

Dưới ánh nhìn soi mói của Hắc Thương Kinh, Bạch Mảo Mảo ép mấy câu nói phía sau lại.

Cô rất muốn rống lên: không cần ép cô nhìn nét mặt đoán ý có được hay không? Quá đáng là anh, là anh, là anh đấy chứ! Mặc dù cô rình trộm nhìn anh một năm trời, nhưng hôm nay là lần đầu tiên nói chuyện cùng với anh, không giải thích gì tự nhiên ngồi đây bàn chuyện kết hôn với người nhà anh? Hơn nữa, hơn nữa, cô còn chưa yêu đương cuồng nhiệt đến một lần, thì làm sao bước vào phần mộ hôn nhân cơ chứ! Cô thừa nhận mình hoa si, trắng mắt, đầu ngốc, nhưng không có nghĩa là cô mù quáng đâu nhé, ô ô, làm sao rơi vào cái tình cảnh khóc không ra nước mắt như thế này hả?

“Phải đợi ba năm nữa ư, người Hắc gia chúng ta không ai có kiên nhẫn vậy đâu.” Nghe vậy, ba Hắc như có điều suy nghĩ nhìn về phía con trai.

“Đứa nhỏ này, phải nắm bắt được cái cơ hội quý hiếm này chứ.” Mẹ Hắc ý vị sâu xa nắm lấy tay Bạch Mào Mào, khiến cô càng thêm quần bách.

“Mọi người đừng ép cô ấy.” Làm như dứt khoát giải quyết vấn đề này, Hắc Thương Kinh nhìn thấy Bạch Mào Mào đang luống cuống nhưng vẫn kiên trì như cũ, trên khuôn mặt lạnh lùng của anh lộ ra nụ cười hiếm thấy: “Con tôn trọng quyết định của Mào Mào.”

Mào Mào

Lần đầu tiên nghe được cái tên mình từ trong miệng Hắc Thương Kinh, Bạch Mào Mào giật nảy mình, cô nhìn qua anh, muốn tìm kiếm một chút gửi gắm qua câu nói ấy, lại càng thêm luống cuống. Về mặt của anh, dường như mang theo vẻ hài lòng — chẳng lẽ, căn bản anh đang chờ cô từ chối ư?

Đảo con mắt, nhìn nét thất vọng trên khuôn mặt cả nhà họ Hắc, Bạch Mào Mào cô chợt hiểu ra, anh cần cô làm bia đỡ đạn —

“Cái đó, giờ muộn rồi em có thể về nhà trước được không?” Cô thềm Hắc đại nhân, nhưng không có nghĩa lấy lửa thiêu thân mình đâu.

“Cô bé này, được một tắc lại muốn tiến thêm một thước à, đã bước vào cửa chính nhà họ Hắc, chưa bỏ ra cái gì thì làm sao ra khỏi đây dễ dàng được chứ?” Không đợi Hắc Thương Kinh trả lời, Hắc Thương Lam đã nhảy qua ôm Bạch Mào Mào: “Tối nay ngủ cùng chị đi nhóc con, chúng ta cùng nhau thảo luận cái đề tài tình anh tình em được không, ít nhất chị đây đảm bảo trình tiết cho em.”

“.” Không nói gì nhìn mà nhìn Hắc Thương Lam, đầu Bạch Mào Mào đầy hắc tuyến.

“Di Lưu, sắp xếp cho cô ấy gian phòng khách, trong xe có chuẩn bị đồ thường cho cô ấy rồi, di bố trí chu đáo giùm con một chút. Buổi tiệc ngày mai, ước tính thời gian trước khi diễn ra trang điểm cho cô ấy luôn.” Tầm mắt lạnh lùng lướt qua em gái mình một cái, rồi Hắc Thương Kinh đi lên lầu hai.

Ngẩng đầu, nhìn bóng lưng cao ngạo của Hắc Thương Kinh, Bạch Mào Mào đã đến gần anh rồi sao?

————— Bĩ Ngạn Hoa là ta, ờ là ta (o) —————

Sáng sớm ngày hôm sau, gia đình lớn nhà họ Hắc cực kỳ nhộn nhịp, đêm cũng không hết người đang chuẩn bị cho buổi tiệc tối nay.

Ăn sáng xong, Bạch Mào Mào liền bị Hắc Thương Lam kéo về phòng ngủ chơi đùa, qua mấy lời lảm nhảm của cô ấy, người bình thường như Bạch Mào Mào cũng biết lý do vì sao buổi tiệc lại long trọng như vậy rồi.

Hôm nay, là sinh nhật 20 tuổi của Hắc Thương Kinh.

Căn cứ theo gia quy nhà họ Hắc, mỗi khi người kế nghiệp của gia tộc đến sinh nhật lần thứ 20 của mình phải dẫn đối tượng kết hôn về nhà ra mắt, để cả dòng tộc chứng nhận. Chỉ đến khi lấy được sự chứng giám của dòng tộc, thì hai người mới đến được với nhau suốt đời.

A a a a a

Vì vậy, rất nhiều người hầu bên ngoài sau khi nghe thấy tiếng hét chói tai của Bạch Mào Mào, mắt thấy ban này Hắc Thương Lam có trong đó thì bọn họ liền phá cửa xông vào, bọn họ cũng không thể để cho cô chủ phá hỏng vợ tương lai của cậu chủ được.

Nhưng tình huống đập vào mắt lại khiến trán họ toàn vạch đen. Chỉ thấy Hắc Thương Lam nằm ngửa người trên giường Bạch Mảo Mảo, Bạch Mảo Mảo cười lên người cô ấy, hai tay còn tóm lấy cổ cô ấy, mắt không chế gằm to: lừa bịp a, lừa bịp a.

Nghe tiếng động chỗ cửa, Hắc Thương Lam quay đầu sang, còn coi như không có việc gì mà vầy vầy bàn tay: “Hi, mọi người khỏe chứ, mọi người nhớ làm chứng cho tôi nhé, Bạch Mảo Mảo hủy hoại thanh danh của tôi, em ấy phải chịu trách nhiệm với tôi đấy nhé.”

Đây chính là lộn xộn mà.

Bọn người làm xanh mép mặt mày lui ra ngoài, lấy cái bản lĩnh của cô chủ, làm sao có thể bị một cô gái trời gà không chặt cười dưới thân chứ, bọn họ cũng không muốn giao du với kẻ xấu, dù sao, Bạch Mảo Mảo cũng là người của cậu chủ.

“Em quả nhiên không biết mà, Mảo Mảo.” Đặt cô gái nhỏ đang rối loạn trên người sang một bên, Hắc Thương Lam ngồi bên cạnh cô, cười đến quỷ dị.

Cô dĩ nhiên không biết! Thậm chí cô mới nói chuyện với Hắc đại nhân ngày hôm qua đấy nhé! Mà cái tên lạnh lùng ấy cũng không nói với cô luôn! Ô ô, chẳng lẽ Hắc đại nhân là bị ép, tiện tay kéo người đi đường về nhà đóng kịch luôn, mà cô vô tình dấu hình của anh nên chẳng may bị tóm tại trận, may mắn trở thành người hi sinh?

Ô ô, Hắc đại nhân, làm sao anh có thể đem cuộc hôn nhân của mình trở thành trò đùa vậy chứ?

Mặt đầy nước mắt ôm lấy tay Hắc Thương Lam, Bạch Mảo Mảo chỉ cảm thấy mình có nỗi khổ khó nói. Hắc đại nhân muốn cô làm cái gì cũng không nói rõ ra, chỉ im lặng mà đi bên cạnh anh là được, cái này quá đen tối rồi đây!

Nhìn bộ mặt uất ức của cô gái nhỏ, Hắc Thương Lam không nhịn được giựt dây: “Mảo Mảo, có phải em có nỗi khổ tâm gì không? Hay là có nhược điểm nào đó bị anh ấy tóm được? Em nói cho tôi biết, tôi sẽ là chỗ dựa cho em, tôi sẽ không để anh ấy chà đạp sự trong trắng của em đâu.”

“Anh Thương Lam à, anh biết không, ở đại học La Gia, có rất nhiều rất nhiều rất nhiều cô gái có ước mơ được Hắc Đại nhân chà đạp.” Tinh thần từ từ bình tĩnh, Bạch Mảo Mảo nhìn vẻ mặt tinh quái của Hắc Thương Lam, không nhịn được cảm thán.

Anh Thương Lam.

Nghe Bạch Mảo Mảo xưng hô với mình như thế, Hắc Thương Lam ngay lập tức thay lòng: “Vì một câu nói anh Thương Lam, em gái Bạch à, người anh đây không vì ràng buộc nào mà không tiếc cả mạng sống này, như thế nào? Hai chúng ta trở thành đôi, em quăng anh trai của tôi đi, được không?”

Em gái Bạch

Trán trượt xuống vài vạch đen, Bạch Mảo Mảo không nhịn được muốn bóp cổ cô ta, cô vốn cảm thấy nhân phẩm của mình đã mất bình thường rồi, không ngờ Hắc đại nhân còn cất giấu bên cạnh mình thứ cực phẩm như thế nào, Trường Giang sóng sau đê sóng trước, sóng trước khiến cô chết trên bờ bên kia rồi hả?

“Có phải cô có thù oán gì với Hắc đại nhân không?” Ánh mắt hoài nghi vòng vòng trên khuôn mặt đẹp gái đẹp trai của Hắc Thương Lam, Bạch Mảo Mảo nghĩ ngợi. Đúng là tre già măng mọc mà, cùng là con gái mà sao đáng đả Hắc Thương Lam đều khiến nam hay nữ đều muốn ăn vậy ta? Mà nếu cô ấy là đàn ông thì có giải quyết được không?

“Làm sao có thể? Anh ấy là anh trai thân yêu của tôi mà.” Vô tội mở to đôi mắt, Hắc Thương Lam không thú vị mà suy nghĩ, cô gái này thoát nhìn ngây thơ thế, mà sao lời nói lại sắc sảo như vậy?

“Có phải cảm thấy việc bị cướp đi Hắc đại nhân là chuyện mất mặt đúng không?” Bạch Mảo Mảo phun lời sắc bén.

Rốt cuộc cũng có cái gì đó mắc nghẹn ở cổ họng, Hắc Thương Lam cười đến vô tội: “Em gái Bạch, quả nhiên tôi phải coi trọng em rồi đây.”

“Gọi chị dâu.”

Giọng nói nguội lạnh bỗng vang lên, tim Bạch Mỗ Mỗ chấn động, hốt hoảng nhìn về phía người đàn ông đang đứng ở cửa từ bao giờ.

Khẽ khép con mắt, liếc mắt nhìn con thỏ Bạch Mỗ Mỗ, đáy mắt Hắc Thương Kinh thoáng qua một tia âm áp khó nhận ra: “Em đi theo tôi, theo tôi vào thư phòng làm chút chuyện. Thương Lam, nếu chán quá thì giùm đi Lưu chuẩn bị tiệc đi, đừng quấy phá chị dâu em.”

Ngốc nghếch ngây người đi giày vào, lại ngốc nghếch ngây người đi theo sát sau lưng Hắc Thương Kinh, thần trí Bạch Mỗ Mỗ lại một lần nữa hỗn loạn.

Chị dâu, chị dâu ngây ngốc.

Đây là tại sao.....

11. Chương 11

Khoác cánh tay Hắc Thương Kinh, đi từ bậc thang cao nhất xuống phía dưới mà lòng Bạch Mỗ Mỗ điên cuồng gào thét, chân thì phát run lên.

Liếc qua đã thấy phòng khách tầng dưới chật đầy khách tham gia tiệc hôm nay, hầu như trên người bọn họ đều tản ra cái khí thế đầy quyền lực, thậm chí có không ít khuôn mặt Bạch Mỗ Mỗ đang từng từng thấy qua màn ảnh nhỏ, điều này làm cho thân một người thường dân như cô thật sự hỗn độn.

“Thả lỏng đi.” Cảm thấy Bạch Mỗ Mỗ vừa lo vừa cứng ngắc người, Hắc Thương Kinh cúi người kề sát tai cô, nhỏ giọng nói: “Nên nhớ rõ thân phận của em bây giờ là gì, em là bà chủ tương lai của nhà họ Hắc, thân phận của em so với bất cứ người nào cũng đều cao quý hơn rất nhiều.”

Trước mặt bỗng tối sầm, Bạch Mỗ Mỗ cố gắng bám chặt lấy bả vai Hắc Thương Kinh, giọng yếu siêu: “Hắc đại nhân, anh nói mấy câu này là an ủi em hay đe dọa em vậy?”

Mặc dù mấy người đang đứng đợi ở dưới lầu, phần lớn cô đều không biết, nhưng càng đi tới cuối chân cầu thang thì lại thấy trong đám người ở dưới có một người, đó là Phó bí thư thành phố Chính Minh, cô đã từng thấy qua tivi!

“Mấy người này đều là họ hàng thân thích hoặc đối tác với nhà họ Hắc, mặc kệ ở ngoài đời bọn họ có quan hệ gì, nhưng đã đến nhà họ Hắc, bọn họ cũng phải gọi em một tiếng Hắc phu nhân, cho nên, không cần lo lắng gì đâu.”

Nghe âm thanh vô cùng bình tĩnh của Hắc Thương Kinh, Bạch Mỗ Mỗ lại kích động đến phát khóc: “Hắc đại nhân, anh nên tìm một cô gái có cấp bậc cao một chút chứ, cục diện như thế này, em. Em sợ sẽ.”

Kinh ngạc liếc mắt nhìn Bạch Mỗ Mỗ mang theo tiếng nức nở trong câu nói, Hắc Thương Kinh khẽ nhàu mày, rút bàn tay nhỏ nhỏ đang bám chặt lấy cánh tay anh, sau đó anh vươn tay ra, ôm chặt cô vào trong lòng mình: “Là tôi suy nghĩ không chu đáo.”

Trong giọng nói của anh dường như mang theo vẻ áy náy?

Dường như cả người đều núp trong bóng người Hắc Thương Kinh, Bạch Mỗ Mỗ thấy anh áy náy mà người phát run. Từ hôm qua lúc nhìn thấy anh đến bây giờ, chuyện gì cô cũng không biết, tình huống như thế nào cô cũng đều không biết, anh mang tới cho cô đủ loại trách nhiệm trắng đen hồng xanh, thậm chí là quần áo, anh lạnh lùng đó là chuyện đương nhiên, cô có miệng nhưng lại khó trả lời, càng lún càng sâu. Dù mê đắm anh thế này đi chăng nữa, trong lòng cô cũng mang theo chút ảm ức. Ít nhất, bất luận cô có đồng ý hay không, thì ít nhất cũng nên để cho cô chuẩn bị sẵn tâm lý, để cho cô biết rằng, anh cũng tôn trọng cô chứ.

Trong nháy mắt lúc anh bày tỏ sự áy náy của mình, Bạch Mào Mào tự nhiên cảm thấy trong ngực mình có món đồ gì đó tự nhiên phát sáng hơn hẳn, hình như cô, không như trong tưởng tượng nữa rồi.

Cẩn thận từng li từng tí cầm tà áo Hắc Thương Kinh, Bạch Mào Mào ngẩng cao đầu, cố gắng nở nụ cười “tao nhã” nhất có thể.

Nụ cười còn chưa tắt, Hắc Thương Kinh ghé sát tai cô, nói thêm một câu: “Đợi chút nữa, em với tôi ra đó nhảy một bản.”

Nụ cười yếu ớt trong nháy mắt hiện lên trên khuôn mặt cứng ngắt, giờ Bạch Mào Mào cũng không lo được cái gì trước mặt mọi người, cái gì là lễ nghi, ngừng bước chân đang đi của mình, cô rơi lệ mà xoay người, dán người sát vào hông Hắc Thương Kinh, lấy âm lượng chỉ hai người có thể nghe được mà khóc lóc ỉ ỏi: “Hắc đại nhân, em không biết nhảy”

————— Bĩ Ngạn Hoa là Bĩ Bĩ, ờ, hình như thế —————

Cái gì là thứ cao quý nhất.

Cái gì là quy tắc đạo đức.

Cái gì mới là bản chất liêm sỉ nhất.

Nghẹn họng nhìn đôi nam nữ đang nhảy giữa sàn, cả nhà họ Hắc thiếu chút nữa cười tập thể vì cái màn trước mắt họ.

Người đàn ông một thân tây trang màu đen lạnh lùng với sắc mặt không chút biến hóa đang ôm một cô gái nhỏ mặc váy dạ hội mà trắng tinh, đường đường chính chính kề mặt dán người nhảy trên sàn nhà, mà nếu nói là dính người lại nhảy không bằng nói ôm nhau nhảy cũng đúng, vì chả có bất kỳ động tác nhảy nào thêm.

Đây là ấn tượng lạnh lùng trường thành ư, là vẻ ưu nhã hòa nhã của Hắc Thương Kinh mà bọn họ thường thấy ư?

Không biết người nào không che chắn được miệng mình, bật luôn tiếng cười, vì vậy mọi người đều không kiềm chế nổi cười theo luôn.

“Thương Kinh, đây là niềm vui con mang tới cho mọi người đấy à?” Thấy Hắc Thương Kinh ôm cô gái nhỏ dừng động tác đang nhảy lại, Phó bí thư thành phố và vợ của ông ấy nhìn nhau một cái, rồi làm khó dễ.

“Đây là niềm vui cô ấy mang tới cho con.” Mất lạnh nhìn cả phòng đang cười ầm lên, Hắc Thương Kinh bất động tựa núi, chỉ có chút cúi đầu, liếc mắt nhìn cái mặt đỏ bừng của Bạch Mào Mào như muốn nhỏ ra máu bên cạnh mình.

“Cô gái này, quả nhiên rất đặc biệt.” Một vị khác họ hàng không kiềm chế gật đầu mỉm cười.

Ngài đang khích lệ? Mặc dù đáy lòng cô đang kêu gào không ngừng, nhưng Bạch Mào Mào lại kiên cường ngẩng đầu lên nhìn, theo lời giới thiệu của Hắc Thương Kinh, giọng nói run run chào hỏi mấy vị họ hàng còn lại.

Đợi mọi người hoặc bước vào sàn nhảy, hoặc túm tụm lại nói chuyện phiếm với nhau rồi, Hắc Thương Kinh dẫn Bạch Mào Mào đi tới trước mặt ba Hắc: “Ông nội đâu ạ? Không phải ông ấy muốn đích thân giới thiệu thân phận của Mào Mào hay sao?”

Nhìn Bạch Mào Mào một cách kỳ lạ, ba Hắc hơi bất đắc dĩ: “Ông nói con vốn đã vào trong phòng khách rồi, nhưng vừa nhìn thấy Mào Mào, thì chỉ bỏ lại một câu gặp ma, liền xoay người bỏ chạy.”

“.” Một người trải qua nhiều sóng gió trong gia đình nhà họ Hắc thế mà nhìn thất cô lại bỏ chạy? Bạch Mào Mào không nói gì, cúi đầu khóc thầm.

Không có đạo lý mà, không có đạo lẽ mà, cái thế giới này đúng là lộn xộn

“Coi như ông ấy trốn nhanh đấy.” Ai cho ông ta giả heo xơi cạp chứ, lão già xấu xa, ông còn có thể trốn được bao lâu?

Nghe lời nói Hắc Thương Kinh, Bạch Mảo Mảo theo bản năng ngẩng đầu lên, lại chỉ nhìn thấy đường cong cười như không cười trên khóe môi lạnh lùng của anh, trái tim không khỏi cảm thấy quái lạ, nhưng cô lại không dám hỏi. Hoặc là, cô có thể tự hiểu, mặc dù có hỏi thì anh cũng chẳng nói với cô cái gì đâu. Giữa bọn họ, hình như từ khi bắt đầu đã là thế rồi, anh làm, cô chịu đựng; anh làm chủ, cô lại chịu đựng.

“Như thế này thì ba mới chủ trì được buổi tuyên thệ này chứ, hai đứa chuẩn bị xong chưa?” Ba Hắc cũng bình tĩnh, biết ông già nhà mình không thể theo lễ thường mà định làm gì thì làm được.

Cũng đâu có phải kết hôn đâu, làm gì phiền phức như vậy chứ? Bạch Mảo Mảo chỉ đứng ở một bên, chỉ dám phát biểu ý kiến trong lòng, rồi rơi nước mắt, vì sao đàn ông nhà họ Hắc đều bá đạo như vậy chứ, có thể cho một kẻ thường dân như cô lên tiếng hoặc thở hơi ra một cái được không?

“Cái này ba không cần quan tâm đâu, cứ giao cho con.” Đứng ở trước mặt ba mình, Hắc Thương Kinh vẫn lạnh lùng như cũ, giống như chuyện trên trái đất này đều không chạm đến anh vậy, anh chỉ dựa theo trình tự mà đi, nếu bảo người nào đó có chuyện gì, cũng không quan trọng đối với anh.

Vậy còn cô? Có phải cũng là thứ không quan trọng?

Nếu đã rắc rối thì tại sao lại kéo cô vào đây?

Cứ nhìn chằm chằm vào Hắc Thương Kinh mà Bạch Mảo Mảo tự lạc lối chính mình, tâm trạng nhanh chóng tụt dốc, được rồi, cô chỉ chuộc tội, tự tới đây làm bia đỡ đạn mà thôi, cái khác, cái gì đi nữa thì cô cũng không cần.

“Mảo Mảo sao thế? Cảm xúc không ổn à con, hay là có ý kiếm gì?” Ba Hắc giống như vô ý kéo đề tài quan trọng này lên người Bạch Mảo Mảo.

Vì vậy, Bạch Mảo Mảo theo bản năng xù lông: “Không có ý kiến, thật sự không có đâu ạ. . . .”

Quái gì vậy, ông ấy vừa nói cái gì. . . .

Không cần đợi cô mất hồn mà thả bom nổ cô đâu nha, cô không có dụng tâm, cũng không thông minh đâu nha. . . .

“Có lẽ Mảo Mảo quá lo lắng rồi ạ, không cần bận khoăn đâu.” Khẽ nghiêng người giấu khuôn mặt mịt mùng của Bạch Mảo Mảo đi, Hắc Thương Kinh cong cong khóe môi, rồi lên tiếng: “Ba, người đi theo mọi người trôi dạt tình cảm đi, con có chuyện riêng cần giải quyết với Mảo Mảo.”

Vì vậy, cả nhà Hắc gia trở mặt nhìn nhân vật chính của buổi tiệc trưởng thành ra đi, Hắc Thương Kinh đại nhân cao quý ưu nhã nhanh chóng ôm lấy bà vải cô gái nhỏ, rồi đi về phía phòng nghỉ ngơi đằng xa.

Hình như, ba Hắc có chút ghét bỏ không khí kém náo nhiệt này, thế nhưng lần đầu tiên hắng giọng nói câu: “Thương Kinh à, có cần thì sớm giải quyết chút, đừng để lâu quá, buổi lễ sắp bắt đầu rồi.”

Bóng lưng Hắc Thương Kinh cứng lại, bước chân theo bản năng cũng ngừng lại.

Mà Bạch Mảo Mảo, vốn do nguyên nhân Hắc Thương Kinh ôm chặt vai đã đổ bưng tới tận mang tai, giờ phút này, sắc mặt lại gần như tím bầm đi.

Cúi đầu, nhìn Bạch Mảo Mảo như sắp hồng mắt cái mặt, Hắc Thương Kinh cười đến lạnh lẽo, cũng không quay đầu lại, anh nhàn nhạt bỏ lại một câu: “Ba à, không cần chất vấn năng lực của con trai ba đâu.”

Sau đó, liền ôm ngang Bạch Mảo Mảo đang hóa đá giờ vỡ vụn từng mảnh đi ra khỏi sảnh.

Phòng khách trong nháy mắt nổ tung.

————— Bĩ Ngạn Hoa xông ra, ề hèm hừ —————

Bên trong phòng nghỉ ngơi.

Sau khi Hắc Thương Kinh đặt Bạch Mảo Mảo lên ghế sofa, thì tự ngồi vào chiếc ghế đơn bên cạnh, nhếch chân dài lên, anh lạnh lùng nhìn Bạch Mảo Mảo đang cứng đờ bên cạnh, nhưng cũng không hỏi thúc cô đối mặt với anh.

Cũng không biết qua bao lâu, Bạch Mào Mào rút cuộc cũng hồi hồn lại, cô thở phào một hơi, nhìn về phía Hắc Thương Kinh.

Lúc Hắc Thương Kinh ở nhà, so với khi ở trường thì có sự khác biệt rất nhiều, mặc dù vẫn là nét lạnh lùng như cũ, nhưng không có khí thế bức bách khiến người ta không chạm đến được kia.

“Có phải nhận thức rõ tình huống bây giờ rồi đúng không?” Không đợi Bạch Mào Mào nói chuyện, Hắc Thương Kinh đã mở miệng, khiến tự cô đối diện với tình huống hiện giờ, hơn nữa anh muốn dùng câu nói của mình để cô hình dung hết sự việc tại đây.

“Rất đáng sợ.” Ngoan ngoãn nói ra cảm giác của mình, thậm chí Bạch Mào Mào có ảo giác đã đắm lao thì phải theo lao nữa kia.

“Không cần nghĩ đến việc trốn đâu, em không còn đường lui rồi.” Hình như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Bạch Mào Mào, ngón tay thon dài của Hắc Thương Kinh gõ nhẹ lên tay vịn ghế sa lon, bá đạo mà lại không có chút áy náy.

“Tại sao là em?” Đây rốt cuộc là may mắn hay xui xẻo đây? Nhìn Hắc Thương Kinh lạnh lùng mê người bên cạnh, mặc dù Bạch Mào Mào cảm thấy mình đang không chế được nhịp tim, nhưng lại không thể giải thích được, đã không còn sự ngưỡng mộ như trước đây nữa, giống như, bây giờ đối mặt với anh, cô có thể tìm lại được năng lực phán đoán của mình vậy.

Lúc này mới chỉ có hai ngày trôi qua, mà cô đã lớn lên thật nhanh! Trong chớp nhoáng này, Bạch Mào Mào không kiềm chế được phồng lên ——

“Ngẫu nhiên thôi.” Nhìn sắc mặt hỗn tạp của Bạch Mào Mào, giống như đang ưu thương lại giống như đang vui mừng đến điên, Hắc Thương Kinh khẽ cau mày, không phải cô ấy sợ quá nên bị dọa thành đồ ngốc rồi chứ?

“” Mặc dù thật sự là ngẫu nhiên, ngại có thể không cần thật thà như vậy được không?

Theo nước mắt rơi xuống mặt, Bạch Mào Mào ử rử cuối đầu: “Mỗi lần anh đi tới trường đều có nữ sinh tỏ tình mà, tại sao liền ngẫu nhiên bốc trúng em chứ?”

Nhưng mà, mấy người kia, không có một người nào tham ăn giống em đâu. Lần này, Hắc Thương Kinh không tính nói ra lời thật thà này, chỉ là không giải thích được lại đi nói một câu: “Trước kia em mặc đồ đâu có tệ đến vậy.”

Vì vậy, một lần nữa Bạch Mào Mào kinh hoàng!

“Trước kia? Hắc đại nhân, trước kia anh biết em à? Lúc nào biết vậy? Một người sáng chói như ngôi sao như anh đây, nếu như đã từng xuất hiện trong cuộc đời em, sao em lại không có ấn tượng vậy?” Bạch Mào Mào càng nói càng phát điên, thành phố Vi Bạc này không tính là một cái chợ trời, bên trong thành phố có đến mấy chục ngôi trường tư nhân lẫn công lập, bọn họ không thể nào là bạn học được đâu, mà ánh sáng Hắc Thương Kinh không thể giấu đi được, nhưng rốt cuộc là lúc nào

Suy nghĩ bị mắc kẹt lại, cô theo bản năng thốt ra một câu: “Chắc không phải thăm mền mình chứ?”

“” Nhìn Bạch Mào Mào trong hình dạng ngốc kia, Hắc Thương Kinh cũng lười trả lời vấn đề này.

Lúng túng sờ lỗ mũi một cái, Bạch Mào Mào cười khúc khích: “Em chỉ đùa một chút thôi, Hắc đại nhân.”

“Vào vấn đề chính đi.” Hơi dừng một chút, Hắc Thương Kinh nhìn về phía Bạch Mào Mào không có chút gì thông minh, thông thả nói: “Em cũng thấy đấy, ứng phó với cả nhà họ Hắc đông đảo thế này cũng không phải chuyện dễ dàng, cho nên tôi sẽ trả cho em đầy đủ tiền thù lao, xe, thuê nhà, thậm chí những thứ tương lai em phải cần như công việc, danh lợi, địa vị xã hội, chỉ cần ở trong phạm vi năng lực của tôi, tôi đều cố gắng hết sức thỏa mãn yêu cầu của em, mà việc em cần phải làm, chính là làm bạn gái trên danh nghĩa của tôi ba năm, cho đến khi em tốt nghiệp đại học, đến lúc đó tôi sẽ tìm đại một lý do để cắt đứt mối quan hệ giữa chúng ta, em sẽ lại tự do.”

Ba năm, đủ để anh trốn thoát khỏi nhà tù này, dù sao, anh và bọn Hồng Tỉ Chúc đã đạt đến được mấy vấn đề cơ bản rồi, tài sản sát lại, mới có ưu thế dễ dàng để lợi dụng, mà bọn họ là những người trong tương

lai, mới chính thức trở thành người cực kỳ giỏi giang. Đã làm thì phải có ơn, anh cũng không thể để cho cô nhóc này chịu thua thiệt.

“Nói cách khác, em phải bán đi ba năm tuổi trẻ và cuộc sống đại học, để đổi lấy tương lai không lo chuyện cơm áo gạo tiền?” Nhẹ cau mày, Bạch Mào Mào rất muốn nói, thù lao em gái anh ấy, vì sao không nói sớm sớm chút đi, vì sao phải đợi cô lên thuyền giặc mới công bố nó ra hả? Hắc đại nhân, ngài rốt cuộc có cho người ta cái quyền quyết định không vậy? Cái này không công bằng mà.

Cô gái này không phải rất ngốc sao? Tại sao lại nhắm thẳng vào trọng điểm vấn đề vậy? Mặc dù đáy lòng còn có chút áy náy, nhưng còn chưa đủ để Hắc Thương Kinh anh biểu hiện ra bên ngoài mặt, anh vẫn cứ nhìn cô chăm chú như cũ, giống như, đang đợi đáp án của cô.

“Em có quyền cự tuyệt không? Hắc đại nhân.” Suy nghĩ hồi lâu, Bạch Mào Mào cũng đưa ra quyết định gian nan nhất, tuổi trẻ vô giá mà, vì vật ngoài thân mà vứt bỏ cuộc sống đại học của mình thì quá uổng phí rồi đó, cô còn phải yêu đương còn phải ngắm nhiều trai đẹp hơn nữa này, mà Hắc đại nhân, rất rõ ràng rồi, mặc dù giữa bọn họ không có tí tình cảm nào nhưng chắc anh cũng không để cô nhìn trai đến nỗi chảy nước miếng được đâu, vậy cũng coi như đội nón xanh trắng trốn rồi?

Nghe vậy, Hắc Thương Kinh bỏ chân xuống, nghiêng người đến gần gương mặt trắng nõn của Bạch Mào Mào: “Tại sao cự tuyệt? Đại học La Gia còn có đứa con trai nào xuất sắc hơn tôi sao?”

Hắc đại nhân, ngài có thể dừng tự tin như vậy được không? Lần đầu tiên quan sát khuôn mặt Hắc Thương Kinh tỉ mỉ ở khoảng cách gần như thế này, cặp lông mi dài ấy như có thể vút đến cô ngay tức khắc, trong nháy mắt, Bạch Mào Mào như bị loạn trí, cô cố gắng lui người về sau, nói lắp bắp: “Anh. . . . Anh là xuất sắc nhất. . . . Nhưng mà, anh đâu phải bạn trai thật của tôi. . . . Tôi không muốn giả. . . .”

“Thì ra em ước mơ sâu thế. . . .” Thì thầm ra tiếng, hình như Hắc Thương Kinh không còn kiên nhẫn, nhưng một giây kế tiếp, thế nhưng anh lại nói: “Không liên quan, tôi sẽ dạy dỗ em, để cho em hiểu cái gì mới là làm đúng bốn phận của mình.”

Dạy dỗ? Mặc dù Bạch Mào Mào cố gắng nói với bản thân mình không được nghĩ lệch đi, nhưng nghe đến từ dạy dỗ này, cô không nhịn được mà tưởng tượng miên man! Bị Hắc Thương Kinh lạnh lùng dạy dỗ, thì đó chính là quang cảnh mỹ miều **** kia đúng không? Ô ô, cô xong rồi, tự nhiên lại đi chờ mong cái vấn đề này.

“Không nói thì tôi nghĩ em đồng ý rồi. Bạch Mào Mào, sau này tôi làm cái gì thì em làm theo cái đó, làm nhiều chuyện, bớt nói, bao gồm nghĩ thức tuyên thệ hôm nay nữa.” Hắc Thương Kinh lui ra sau một bước, lạnh nhạt nói.

“Tuyên thệ cái gì?” Ngơ ngác lên tiếng, Bạch Mào Mào rất muốn khóc, thế nào mà đột nhiên thay đổi tình thế rồi? Hu hu, trai đẹp đều hùa thủy mà!

“Tuyên thệ tình yêu.”

Bạch Mào Mào cực kỳ khẳng định, lúc Hắc Thương Kinh nói ra bốn chữ này cô nghe rõ tiếng hừ mũi khinh thường của anh! Chẳng lẽ, anh không tin tình yêu sao? Quả nhiên, bọn họ đều có số khổ như nhau.

“Có thể không cần không?” Chưa từng tuyên thệ tình yêu, Bạch Mào Mào không có cách nào tưởng tượng mình sẽ lúng túng đến cỡ nào ở giờ phút đó.

“Nội quy dòng tộc.” Lần này, Hắc Thương Kinh cũng không muốn nhiều lời.

“. . . .” Bế tắc hồi lâu, rốt cuộc Bạch Mào Mào không nhịn được nói lảm nhảm: “Tổ tông nhà anh đúng là vượt quá cảnh giới rồi! Mấy trăm năm trước đã định ra cái nội quy này làm chi không biết, không phải mấy người bọn anh xuyên không về hiện đại đó chứ? Lúc ấy chắc chắn đâu có mấy cái trò tuyên thệ tình yêu xấu hổ này.....”

“Lảm nhảm cái gì đó.” Nhìn Bạch Mào Mào một cái, Hắc Thương Kinh khôi phục lại tư thế ưu nhả của mình, đi ra cửa: “Không còn gì nữa thì đi ra ngoài sớm một chút, ngày mai tôi đưa em về trường.”

Cũng không cần vội vã dùng xong rồi ném như vậy chứ? Mặc dù rất muốn kháng nghị, nhưng Bạch Mào Mào vẫn lật đặt đứng dậy, đi theo Hắc Thương Kinh để đối mặt với một người, mà lúc này, rốt cuộc tới lúc này cô mới nhớ lời ban nãy của ba Hắc, cô cứng đờ kéo tay áo Hắc Thương Kinh, đỏ mặt hỏi: “Chúng ta vào nhà đã bao lâu rồi? Bây giờ đi ra ngoài có khiến mọi người nghi ngờ năng lực của anh không? Nếu không nữa trì hoãn một lát nữa được không?”

Khóe miệng co giật, Hắc Thương Kinh quay mặt nhìn bộ mặt tỉnh bơ của Bạch Mào Mào, thiếu chút nữa cười ra tiếng, dần ông nói đùa với nhau thế mà cô gái này tưởng là thật sao? Không phải anh nhặt trứng đồ gì rồi đấy chứ?

Cảm thấy sự khinh thường trong ánh mắt Hắc Thương Kinh, Bạch Mào Mào thành ra vậy. Được rồi, cái này không phải chuyện cô cần lo lắng, cô sai lầm rồi, cô nên làm nhiều nói ít thôi, có thể xin người thu lại ánh mắt như nhìn kẻ ngốc kia đi được không?

Cười lạnh một tiếng, Hắc Thương Kinh ôm lấy vai Bạch Mào Mào, dắt cô đi về hướng phòng khách. Nhưng Bạch Mào Mào không biết rằng, phía sau lưng cô, còn cả một cuộc chiến lớn đang chờ

12. Chương 12

Tuy rằng mới đến nhà họ Hắc được hai ngày, đối với sự chỉ trích sau lưng trắng trợn của tất cả mọi người, Bạch Mào Mào đã có phần bình tĩnh.

Được rồi, nơi này toàn là quái nhân, còn cô là một người bình thường, đối với biểu hiện này vô cùng hiểu, đồng cảm cùng khoan dung.

Cho nên, lúc còn đang núp ở trong ngực Hắc Thương Kinh, Bạch Mào Mào rất dứt khoát trực tiếp bỏ qua ánh mắt mập mờ của mọi người, không phải cô là người không biết xấu hổ và không quan trọng trinh tiết.

Mà đối với việc bị tập thể vây xem, mặc dù cô xuất thân bình thường, chưa từng thấy qua trận chiến lớn nào, nhưng nhờ đoạn tình cảm với Ân Mặc, cả thời cấp ba, không kể khi cô và Ân Mặc đi cùng nhau bị tập thể vây xem vô số lần, số lần một mình cô bị tập thể vây chặn cũng nhiều không kể xiết. Để lâu thành bệnh, làm sao mà cô không bình tĩnh được cơ chứ? Huống chi, ánh mắt những người này đầy tò mò hứng thú với cô, nhưng ít ra không có chút địch ý nào, so với những nữ sinh hận không thể dùng ánh mắt lăng trì xử tử cô thì những thứ này vẫn chỉ là trò trẻ con mà thôi.

Hơi kinh ngạc nhìn thoáng qua Bạch Mào Mào bình tĩnh hơn bay nãy rất nhiều, Hắc Thương Kinh mím môi, nói nhỏ: “Khả năng thích ứng của em cũng khiến cho người ta phải nhìn bằng cặp mắt khác.”

“Chuyện tệ nhất cũng đã xảy ra với em rồi, có lý do gì mà em không thể bình tĩnh? Hơn nữa, nếu đã biết số phận tương lai của mình, nếu không cười tiếp nhận, chẳng lẽ còn muốn em ngày nào cũng phải căng thẳng thần kinh, vẻ mặt như đưa đám sao?” Cũng thấp giọng xuống, Bạch Mào Mào cười đến rất nhốn nháo, cô thể nào lại nghĩ tới cuộc sống giống như một vụ cưỡng gian, nếu đã vô lực phản kháng, tại sao lại không tận tình hưởng thụ, ô ô.... “Hắc đại nhân, anh không nhìn thấy được lòng em đang khóc đâu.”

“Em chắc chắn đó là chuyện tệ nhất sao?”

Nghe thấy giọng Hắc Thương Kinh lạnh lùng, lòng tơ Bạch Mào Mào dựng thẳng, nhưng còn chưa kịp hỏi cho rõ, đã thấy ba Hắc đi lên đài nghỉ thức được xây dựng tạm thời nhưng lại không kém phần xa hoa. Mà Hắc Thương Kinh, không hỏi một tiếng, trực tiếp ôm cô lên đài.

“Nói tóm lại, cụ ông hiện tại tạm thời có việc nên không đến được, tôi với tư cách làm cha, thay mặt giới thiệu con dâu tương lai —— cô Bạch Mào Mào, 18 tuổi, bạn học cùng trường đại học với Thương Kinh. Bởi vì Mào Mào vừa mới vào năm hai đại học cho nên bọn chúng có nguyện vọng sau ba năm nữa mới kết hôn, xin mọi người không nên gấp gáp, rượu mừng sẽ có, động phòng sẽ có, tiểu bảo bảo trắng trẻo mập mập cũng sẽ có....”

Bạch Mỗ Mỗ theo Hắc Thương Kinh đứng phía sau ba Hắc, gương mặt trắng nõn đơ ra, ba Hắc, ngài có thể không cần như Lôi nhân được không....

“Chị dâu nhỏ rõ ràng còn là xử mà, bác trai, bác không nên quá tự tin.”

Đang lúc hốt hoảng nghe được tiếng la vô liêm sỉ như thế, Bạch Mỗ Mỗ thoáng chốc trợn to đôi mắt đen láy của mình, không thể tin nhìn về phía người thanh niên vừa mới lên tiếng kia, liền cũng có thể nhìn ra được, ngài thật chuyên nghiệp ——

“....” Ba Hắc nghẹn lời theo bản năng quay đầu lại nhìn thoáng qua Bạch Mỗ Mỗ, lại thấy cô “sợ hãi” mà trợn to đôi mắt hồn nhiên ngây thơ, không nhịn được nổi giận thật sự, “Hắc Xích Ngạn, câm miệng! Nếu như mày hù con dâu chú chạy, ông đây cũng sẽ đến thăm hỏi cái tên biến thái nhà cậu!”

Như thế thì, cho dù cậu ta biến thái, Hắc đại nhân cũng không thấy coi trọng cậu ta Với lại, theo luân lý mà nói, bọn họ được kêu là loạn luân.... Bạch Mỗ Mỗ ngổn ngang suy nghĩ, ô ô, cô là người bình thường không thể chạy lệch, như vậy thì, trọng điểm của cô chạy nơi nào?

“Haha, cháu nam nữ không kị, mấu chốt là Hắc Thương Kinh lão đại khẳng định chịu cháu hay không thôi?” Nói xong, Hắc Xích Ngạn còn ném về phía Bạch Mỗ Mỗ một cái mị nhãn, về mặt một bộ hai ta là tình địch.

“Mộ Hàn.” Lạnh lùng mở miệng, Hắc Thương Kinh căn bản hoàn toàn không đếm xỉa gì đến khuôn mặt vô lại mười phần của Hắc Xích Ngạn: “Đem cậu ta đi xử lý.”

Mọi người đang lúc ngây ngốc sững sờ, chỉ thấy một vệt đen hiện lên, Mộ Hàn trực tiếp bắt Hắc Xích Ngạn đi ra khỏi cửa, tiếp đó, chính là tiếng kêu thảm thiết không ngừng truyền tới, trong đó còn xen lẫn tiếng Hắc Xích Ngạn chát vật kêu gào: “Thương Kinh lão đại, tôi là anh cậu, anh cậu, kêu tiểu tử này hạ thủ lưu tình một chút, đừng đánh mặt, đừng đánh mặt, lão tử còn phải dựa vào cái khuôn mặt này tán gái đây....” Mộ Hàn, hạ thủ ác như vậy, lần trước lão tử không cẩn thận đoạt cô gái người đang cưa, người đây căn bản là dùng việc công báo thù riêng....”

Tiếng kêu gào về sau càng ngày càng không thể chịu nổi, mọi người đều nhất tề lựa chọn che đi tạp âm.

Ba Hắc hài lòng gật đầu, trên mặt nghiêm túc cũng lộ ra một ý cười hiếm thấy: “Được rồi, hiện tại đã không còn tạp âm, xin mọi người tiếp tục dự lễ.”

Nói xong, ông hơi nghiêng người: “Thương Kinh, các con đến tuyên thệ tình yêu đi.”

Thật sự không còn tạp âm sao? Ba Hắc à, Hắc Xích Ngạn rõ ràng vẫn còn đang gào khóc thảm thiết ngoài cửa kia. Bạn Bạch vẫn như cũ dưới đáy lòng reo hò, nhưng từ đầu đến cuối, cô ở trước mặt mọi người, đều là tiểu bạch thỏ an tĩnh khéo léo....

Cho nên, quán tính trong lòng thật đáng sợ!

“Mỗ Mỗ.”

“A dạ?” Nghe Hắc Thương Kinh giọng trầm thấp, tuy rằng vẫn xen lẫn chút lạnh lẽo, nhưng Bạch Mỗ Mỗ rất bình tĩnh mà nghĩ, ta đã quên với loại nhiệt độ này rồi.

“Nói Em yêu tôi.”

“Anh yêu em.”

“Là em, yêu, tôi.”

“Anh, yêu, em...”

“....”

Hai đứa này chẳng lẽ bí mật không công khai được sao? Đừng đứng trên đài làm ông mất mặt vậy chứ? Ba Hắc đứng một bên mà lông mi giật giật.

Ánh mắt lạnh lùng híp lại, cô gái này không thức thời như anh tưởng tượng, lại dám không biết phối hợp một chút. Giả ngu sao? Hừ. Hắc Thương Kinh không đếm xỉa đến mọi người nâng cằm cô ngốc lên, dứt khoát trực tiếp ôm lấy cổ Bạch Mào Mào, cúi đầu, liền hôn lên ——

Đôi mắt đen láy tròn to lần nữa, Bạch Mào Mào ngây ngốc nhìn chằm chằm khuôn mặt tuần tú gần trong gang tấc, nước da hoàn mỹ như đồ sứ trong mắt không ngừng chớp động của cô phát ra hào quang, sống mũi anh tuần cộ trên cái mũi nhỏ của cô, môi dịu dàng dán chặt lên môi như cánh hoa của cô.... Anh cũng không có tiến thêm bước nữa, lại hơi hé mắt, nhìn phản ứng của cô.

Nha, nụ hôn đầu của bà đây đó!

Đầu óc mơ màng, tiểu vũ trụ của Bạch Mào Mào trong nháy mắt bùng nổ, chỉ thấy một bên gò má cô, trực tiếp cắn lấy tai Hắc Thương Kinh, trong miệng còn ô ô ù ù la hét: “Nụ hôn đầu của bà đây! Nụ hôn đầu của bà đây! Ô ô, nụ hôn lãng mạn đầu tiên của bà, nụ hôn hoa tiền nguyệt dạ của bà, anh nha, vậy mà lại ban ngày ban mặt mà đem nụ hôn đầu tiên của bà đây đi giẫm đạp trước nhiều người nhìn trừng trừng như vậy? Bà đây hận thấu xương.”

Vô cùng bình tĩnh đứng trước hai người trẻ tuổi, hơi che đi cái hình ảnh có chút khó coi, ba Hắc vô cùng bình tĩnh nhìn mọi người đang si si ngốc ngốc, vô cùng bình tĩnh nói: “Được rồi, nghỉ thức chấm dứt, mọi người tranh thủ ăn uống no đủ, nên làm gì thì làm đi. Thương Kinh, đưa vợ con vào nghỉ ngơi đi, con bé —— mệt —— r ồi.”

Đưa tay nắm lấy mũi Bạch Mào Mào, mãi cho đến khi cô hít thở không thông không nhin được mới mở miệng bỏ qua cho cái tai của anh, Hắc Thương Kinh ôm ngang bạn Bạch, mặt không đổi xoay người rời đi.

Rất tốt, nhờ phúc của con thỏ này mà tuyên thệ tình yêu của anh rất thành công.

”Hắc đại nhân, ngài khẳng định là rất thành công sao?”

Đem Bạch Mào Mào đến tận trước phòng nghỉ, Hắc Thương Kinh cúi đầu, nhìn Bạch Mào Mào sau khi bình tĩnh lại về mặt đầy hói hận núp trong ghế sofa, anh cũng không nói lời nào, chỉ im lặng nhìn cô.

Tựa như đã thỏa mãn, tựa như còn nghi hoặc, Hắc Thương Kinh như có điều suy nghĩ mà thăm dò lưỡi, liếm liếm cánh môi mình....

Bạch Mào Mào khóe mắt dư quang một mực lén quan sát thần sắc Hắc Thương Kinh thấy vậy, nhất thời hắc tuyến rơi đầy trán.

Hắc đại nhân, ngài trong đầu rốt cuộc là đang suy nghĩ cái gì vậy? Cô hung hăng cắn tai anh, nếu như tức giận, cũng mời biểu hiện ra về mặt phần nộ một chút, đừng có một bộ phong khinh vân đạm lạnh lùng vậy chứ, làm cho cô rất sợ hãi rất sợ hãi. Thế nhưng, đáng về anh tự liếm liếm môi mình, thật gợi cảm....

Giật mình run một cái, Bạch Mào Mào mạnh mẽ đè xuống huyết dịch như đang sôi trào, dứt khoát đem mặt vùi vào đầu gối, cô không muốn anh nhìn thấy dáng vẻ sắc tâm đại động của mình, khuôn mặt tràn đầy ham muốn như vậy khẳng định rất xấu xí rất đáng sợ....

“Muốn tôi trả lại cô sao?” Ra về đã hiểu ra, Hắc Thương Kinh mở miệng nói, thanh âm của anh vẫn băng lãnh như cũ, nhưng dường như đã không còn cái cảm giác cự tuyệt người từ ngàn dặm ngoài nữa.

“Gì cơ?” Vẫn như cũ vùi đầu, Bạch Mào Mào vẫn hói tiếc như cũ, được cực phẩm mỹ nam hôn thì cô tiếc làm gì chứ? Thế nhưng, thế nhưng là, cho dù trước đây từng có lúc mơ ước Ân Mặc, cho dù làm bạn gái trên danh nghĩa của cậu ta hơn hai năm, bọn họ cũng chưa từng hôn nhau, nhiều nhất cũng chỉ có một cái ôm mà thôi nhưng đã thấy được vẻ mặt ẩn nhẫn của Ân Mặc rồi.

Lại nói, cô là sau này mới được biết, tiểu tử kia có bệnh thích sạch sẽ vô cùng nghiêm trọng, hoàn toàn không có cách nào khoan dung cho người khác đụng vào mình, bất kể là nam hay nữ ——

“Nụ hôn đầu.”

Vì sao mà khi Hắc đại nhân nói ra ba chữ này, vậy mà lại cho cô một ảo giác âm vang thế nhỉ? Cô nhất định là thần chí không rõ, Hắc đại nhân mới không cần quan tâm đến cái chuyện nhỏ nhặt như nụ hôn đầu này: “Hôn thì hôn, trả làm sao được hả? Hắc đại nhân cũng không cần đùa em.”

“Không phải em đã từng có bạn trai rồi sao? Vẫn còn nụ hôn đầu ——” Lạnh lạnh mở miệng, bạn Hắc rõ ràng rất kích thích bạn Bạch. Cô giọng điệu không quan tâm, khiến cho mộ Hắc có chút khó chịu không giải thích được.

“Anh!” Tức giận ngẩng đầu, lại thấy trên mặt Hắc Thương Kinh ý cười phảng phất, Bạch Mảo Mảo lại lần nữa hôn mê, thì ra gương mặt tuấn tú lạnh như băng khi cười lên lại có loại mỉa hoặc nghiêng thành nghiêng nước như thế này, ông trời ơi, đánh chết cô đi! Cô lại muốn bỏ nhào về anh, ô ô...

Hung hăng thở dốc, Bạch Mảo Mảo tiếng cãi lại vừa đến bên miệng lại trở thành: “Cảnh cáo anh, đừng có mà dụ dỗ lão tử, nếu không thì lão tử sẽ tấn công anh.”

“Lớn lối như vậy hả?” Đứng dậy đến ngồi bên cạnh Bạch Mảo Mảo, Hắc Thương Kinh khôi phục lại bộ dáng băng lãnh, lại bộc phát sát khí Bạch Mảo Mảo.

“Anh làm cái gì?” Khẩn trương nghiêng người về phía sau, Bạch Mảo Mảo bị thống lệ rơi, đáy lòng đang kêu gào cơ hội tốt cơ hội tốt a, hung mãnh mà nhào tới anh đi, nhào tới anh đi, nhưng khi nhìn đến trông mắt anh tối đen mười phần xâm lược, cô nhưng là, thật sự không có can đảm.

“Cho cô một cơ hội nhào tới tôi.” Từng chữ từng chữ, Hắc Thương Kinh nhìn cô bộc phát cơ thể co rúm lại, hơi cười lạnh: “Tiểu tử có sắc tâm không có sắc dâm. Hừ.”

“Anh....anh....anh không nên khinh người quá đáng!” Cố gắng chống lên khí thế tan tành, Bạch Mảo Mảo thật là muốn đâm ngực a! Lãng phí cơ hội thật tốt của tên mỹ nam hèn hạ này, ông trời sẽ trừng phạt cô.

Ánh mắt lạnh lẽo lướt qua mũi thở hổ hển nào đó, Hắc Thương Kinh ánh mắt hơi khó chịu, dường như muốn nghiệm chứng điều gì, anh đột nhiên nghiêng người môi hướng về môi cô

“A ——”

Tiếng thét chói tai cùng lúc vang lên, Hắc Thương Kinh mặt hắc tuyến dừng lại động tác. Được rồi, tiếng Bạch Mảo Mảo thét chói tai anh coi như đã hiểu, thế nhưng là, anh vừa rồi muốn làm gì? Ánh mắt sắc bén bắn về phía Hắc Thương Kinh đột nhiên mở cửa phòng: Cô tốt nhất cho anh một lời giải thích.

“Cái kia, anh, cường gian bạn gái cũng là phạm pháp đó nhá——” Lời giải thích này có thể qua cửa trót lọt hay không? Ô ô, cô cũng có dự tính phá đám chuyện tốt của lão ca, thế nhưng là, không nghĩ tới sẽ phá như này.

“Cút.” Lạnh lùng phun ra một chút, Hắc Thương Kinh híp mắt nhìn Hắc Thương Kinh chạy trốn chết, anh xoay người, tiếp tục đè lên Bạch Mảo Mảo.

“Hắc đại nhân, anh rốt cuộc là muốn làm gì?” Mặc dù bị Hắc Thương Kinh gián đoạn làm bớt đi một chút tâm tình khẩn trương, nhưng mà, Hắc đại nhân, anh cũng không cần cố chấp như vậy có được hay không?

“Ngoan, để cho tôi ném một chút mùi vị.”

“....”

Anh nha, cũng không phải là nụ hôn đầu luôn đấy chứ? Khi cái ý niệm này nổi lên trong tim, Bạch Mảo Mảo hoa hoa lệ lệ thất thủ....

Ô ô, Hắc đại nhân, anh cũng không nên nảy sinh như vậy có được hay không?! Chẳng lẽ anh không hiểu được, hủ nữ mãnh như hổ mãnh như hổ a....

Mắt thấy môi hai người sắp lại lần nữa kề sát, cửa phòng lại lần nữa bị đẩy ra, lần này, nhưng là một đám người đồng nghệt....

Sau đó, còn có người cười giáng hòa: “Hai người cứ tiếp tục, tiếp tục....”

Tiếp tục còng lòng?! Lần này là Bạch Mảo Mảo bùng nổ! Đưa tay kéo lấy cổ Hắc Thương Kinh, Bạch Mảo Mảo làm càn đem môi dán lên môi Hắc Thương Kinh một cái, sau đó liền khí thế cường đại mà đứng dậy, rất nữ vương bắn ra một câu: “Tôi rút.”

Nói xong, xoay người nhanh nhẹn chạy trốn....

Mà bạn Hắc, sờ khoe môi bị Bạch Mảo Mảo đụng đau, như có điều gì suy nghĩ.

E hèm, có chút mềm, có chút tê dại.

Cảm giác, không tệ.

13. Chương 13

Hai tiết đầu tiên sáng thứ hai là giờ Sáng tác của Bạch Mảo Mảo, bạn Bạch vốn là muốn trốn học, lại đột nhiên nhớ tới giờ Sáng tác hôm nay có chuyện liên quan đến học phần, cho nên mới sáng sớm, cô rất bất đắc dĩ gõ cửa phòng Hắc Thương Kinh, sau khi giải thích tình huống hiện giờ, lại thúc giục anh nhanh kêu người đưa cô về trường lên lớp.

Vì vậy, bạn Bạch trợn mắt há mồm nhìn Hắc Thương Kinh đã sớm ăn mặc chỉnh tề ở trong phòng ngủ kiêm phòng sách đang xem văn kiện, đang trực tiếp cầm laptop, thuận tay nhận lấy bữa sáng đã chuẩn bị xong từ sớm từ phòng bếp, mang theo Bạch Mảo Mảo lên xe, mà khi đó, tài xế đã chờ sẵn ở trong xe. Chẳng lẽ, anh đã sớm sắp xếp xong xuôi rồi sao?

Trống ngực lại bắt đầu đập dồn dập không giải thích được, Bạch Mảo Mảo mặt hơi ửng đỏ, có phải cô không nên ngủ nướng hay không?

“Ăn điểm tâm đi, sẽ không để cho em bị trễ.” Mở hộp đồ ăn ra, để trên bàn ăn đơn giản trong xe, Hắc Thương Kinh lấy đĩa ra, điệu bộ nhàn nhã ăn.

Phòng xa rất là tốt, ngay cả bàn ăn cũng có, thật tiện lợi. Thấy hộp đồ ăn tạo hình mới lạ, bốn tầng thức ăn sắc hương vị đều đủ cả, Bạch Mảo Mảo nhất thời bị dời đi lực chú ý, cô ăn ngon miệng món canh được chuẩn bị cho hai người, vẫn không quên ân cần hỏi thăm chú tài xế: “Chú Lý, cùng nhau ăn đi?”

“Không cần, cô chủ, tôi đã ăn rồi. Thực ra cậu chủ đã dậy từ rất sớm, sáng sớm còn kiên trì chờ cô cùng ăn, cho nên đầu bếp mới chuẩn bị cho hai người hộp đồ ăn giữ nhiệt....”

Chú Lý rõ ràng còn nói nhiều nhưng Bạch Mảo Mảo lại không nghe vào tai, cô bị ông mở miệng một câu “cô chủ” đánh choáng luôn ——

“Chú Lý.” Hắc Thương Kinh lạnh lùng mở miệng, chú Lý liền ngoan ngoãn ngậm miệng. Dùng đầu đĩa gõ nhẹ một cái vào Bạch Mảo Mảo tâm hồn đang chạy đi nơi nào, Hắc Thương Kinh lạnh nhạt nói: “Chớ suy nghĩ lung tung, ăn cơm.”

Được rồi, ngài nói không loạn tưởng tôi cũng không loạn tưởng nữa, dù sao, dù sao, hết thấy đều là giả, hết thấy đều là giả dối, hết thấy đều chỉ có ba năm.... Rất nhiều oán thâm cũng đều chôn vào trong bụng, Bạch Mảo Mảo quả quyết quyết định hóa bi thương thành ngon miệng, lấy một cái bánh trứng gà lớn, cô từng miếng lớn từng miếng lớn mà ăn.

Hơi hí mắt, xem thường Bạch Mảo Mảo đang ăn vô cùng vui vẻ, Hắc Thương Kinh con người hơi co lại, gương mặt này, đã bao nhiêu lần xuất hiện trong ký ức thời niên thiếu của anh? Nhưng cũng là lần đầu tiên, ở khoảng cách gần như vậy mà nhìn cô, vẻ mặt đang ăn vô cùng hạnh phúc.

Thì ra, cũng không quá không chịu nổi như trong tưởng tượng.

Đây rốt cuộc là tình trạng gì?

Đứng ngồi không yên nhìn chăm chăm vào chỗ mình đang ngồi, Bạch Mảo Mảo ngồi được một lúc thì nhìn giảng viên Sáng tác, một lúc lại nhìn nhìn các mỹ nữ như lang như hổ đếm không xuể xung quanh, một lúc lại nhìn người bên cạnh bình thần trầm ổn, Hắc Thương Kinh.

Hắc đại nhân, không phải ngài bề bộn công việc sao? Vì sao lại đột nhiên muốn theo tôi lên lớp vậy?! Tha cho tôi đi, ô ô, ngài phải biết rằng, nữ sinh trong trường đại học không giống với các cô nhóc ngây ngô cấp 3, bọn họ đều có quan hệ xã hội, tôi không muốn bị tập thể vây chặn đầu, càng không muốn thi thể bị chôn vùi không rõ nguyên do đâu....

Khẽ nhúm mày, nhìn Bạch Mảo Mảo đưa tới trước mặt mình tờ giấy ghi chép, Hắc Thương Kinh nhìn lướt qua, liền không để ý tới cô nữa.

Vậy mà thờ ơ không nhúc nhích? Xù lông nhìn Hắc Thương Kinh vẫn lạnh lùng như cũ, dưới đáy lòng Bạch Mảo Mảo từng hồi từng hồi tức giận, anh hẹp hòi, anh cố chấp mà, tàn sát hot girl như tôi mà anh thoải mái như chuyện đương nhiên thế sao, anh còn có lương tri hay không?!

Bị một con thỏ dùng ánh mắt đáng thương nhìn chăm chăm là cảm nhận gì? Trước đây Hắc Thương Kinh chưa bao giờ nể thử, thật sự nhìn chăm chăm, lại phát hiện, muốn bình tĩnh đối mặt, cũng có chút khó khăn. Lưu tài liệu vào trong máy, anh ngồi thẳng người, đưa tay ôm lấy vai Bạch Mảo Mảo, ở bên tai cô thì thầm: “Em phải học cách tin tưởng người đàn ông của mình, Mảo Mảo.”

Giật nảy mình, lông tơ Bạch Mảo Mảo dựng đứng lên muốn lén đẩy anh ra, cô cũng hạ thấp giọng: “Em van xin anh, Hắc đại nhân, đừng nói giống như thật vậy chứ, anh chính đồn lại tư tưởng của mình đi, em chỉ là một tấm bia đỡ đạn, anh có hiểu tấm bia đỡ đạn là cái gì không? Thực ra cũng giống một tấm bảng chỉ đường vậy đó, không có giới tính, không có thuộc tính, chỉ là một vật chất, không, ngay cả cảm giác vật chất cũng yếu hơn những cái khác nữa.”

Đây là cô gần ba năm làm bia đỡ đạn mới tâm đắc tổng kết ra được, người bình thường cô sẽ không nói cho biết đâu. Đồng chí Bạch Mảo Mảo phát biểu rất đặc ý, rất duyên dáng, lại không chú ý tới sắc mặt Hắc Thương Kinh có phần u ám.

Bên má, Hắc Thương Kinh kỳ thực cũng không suy nghĩ gì nhiều, chẳng qua rất theo bản năng, cắn tai mỗ Bạch——

“A —— ”

Thật là nhiều tiếng hét chói tai.... Bạch Mảo Mảo vốn là muốn hét lên, làm sao mà tiếng hét của cô còn chưa kêu lên, những cô gái xung quanh bọn họ đã hét lên cái gì chứ? Điều này khiến cô rất cảm thấy anh hùng không có đất dụng võ mà.

Để quyển sách xuống, giảng viên Sáng tác vốn quyết định không đếm xỉa gì đến Bạch mỗ và Hắc mỗ nào đó rồi cuộc không còn cách nào bình tĩnh: “Vừa rồi là ai hét lên, tất cả đi ra ngoài.”

Ông dạy học hơn mười năm, vẫn là lần đầu tiên đứng trước cả một sảnh đường, cũng là trong muôn hoa điểm một chút xanh biếc, ánh mắt khiển trách nhìn về phía Hắc Thương Kinh cùng Bạch Mảo Mảo —— kẻ họa thủy cùng kẻ trêu chọc họa thủy. Người trẻ tuổi bây giờ, thật làm cho ông vừa yêu vừa hận.

“Hắc tiên sinh, cậu không phải là sinh viên ngành Trung văn?” Nếu như có thể, ông rất muốn không đắc tội đến thanh niên này, nhưng ở lớp học phải giữ trật tự một chút chứ.

“Em theo bạn gái đến nghe giảng.” Lôi kéo Bạch Mảo Mảo cùng đứng lên, Hắc Thương Kinh vốn là muốn kéo cô cùng xin nghỉ, nhưng lại thấy vị giảng viên kia phát tay cho bọn họ ngồi xuống.

“Bạch Mảo Mảo, Tịch mịch xoay người là em viết?” Yêu đương tự do, ông có thể không truy cứu, thế nhưng, có một việc ông nhất định phải hỏi cho rõ.

“Đúng vậy a...” Chột dạ lên tiếng, Bạch Mảo Mảo nhìn vị giảng viên Sáng tác coi như quen thuộc, cố gắng để cho mình cười đến vô cùng hồn nhiên ngây thơ.

“Nói cho tôi biết nội dung chính trong thiên văn chương này em viết đi.”

“Không có nội dung chính đâu ạ, thật ra chính là tức cảnh sinh tình dựa theo ý cảnh Lộc Sài, viết nguệch ngoạc ra một bài văn nhỏ mà thôi.” Mọi con mắt nhìn chăm chăm, chẳng lẽ là muốn cô nói cho tất cả mọi người biết là cô viết người thú yêu sao? Làm ơn ạ, cô cũng không phải là người ngu.

“Một con lộc yêu thi sĩ hả?” Không để ý đến cách diễn đạt của cô, giảng viên Sáng tác cầm bài văn hai trang giấy in của cô ra, tự tiểu phi tiểu nói: “Cũng là có ý tưởng mới lạ đặc biệt, chỉ có điều, em nên cảm thấy may mắn, tôi là lão quy lão hĩ, tư tưởng không cứng nhắc, bài văn này, tôi cho em điểm tối đa, lát nữa ở trường cho em lên phát biểu.”

Hả? Vậy mà lại chết?

Kinh ngạc nhìn giảng viên Sáng tác, Bạch Mảo Mảo lần đầu tiên phát hiện ra, lão sư nhà cô đáng yêu vô cùng! Ô ô, vui quá đi vui quá đi!

Thấy Bạch Mảo Mảo xúc động đến rơi nước mắt, Hắc Thương Kinh khẽ cau mày, thấp giọng nói: “Đưa bài văn kia cho tôi coi.”

Anh thế nhưng không thích, trong bài văn của cô, có anh không biết. Gặp quý mà.

“Được rồi!” Lòng tự tin tràn đầy, Bạch Mảo Mảo vui vẻ lấy ra USB, đem bài văn chuyển qua máy cho Hắc Thương Kinh, sau đó lại không để ý đến anh nữa, hết sức chuyên chú đi nghe giảng.

Vì vậy, Hắc Thương Kinh chưa bao giờ xem tác phẩm văn học, cũng vì cô mà nhìn xuống.

Tịch mịch xoay người.

— Nguyên, Lộc Sài Vương Duy.

Ta còn nhớ rõ, lần đầu tiên nhìn thấy chàng, là một mảnh tĩnh mịch hào quang đầy trời.

Chàng đứng trong làn sương mù buổi hoàng hôn đầy bí ẩn, cổ xanh dưới chân mềm mại ôn nhu mà tỏa ra ánh sáng tinh tế, trên trời phi điệp bay càng lúc càng xa, cuối cùng biến mất ở nơi phương xa mờ mịt.... Gió nâng áo bào lên, ta tĩnh tường nhìn rõ khuôn mặt chàng, vừa trống vắng như cây khô mùa đông, lại có cái gì đó tang thương.

Ta ở trong rừng già sống một cuộc sống đã thật lâu, lâu tới mức ta không thể nào nhớ rõ đã từng có bao nhiêu nông dân mặc áo vải thô đi lên ngọn núi này đồn củi, khuôn mặt trải qua những ngày nắng gắt mà đen đúa, thô kệch, cây cối trong rừng theo những tiếng “Hắc hét, hắc hét” mà ngày lại ngày giảm bớt. Ta lúc nào cũng ở xa xa tránh né bọn họ, tĩnh tế nghe rừng rậm gào thét ai oán. Mãi cho đến khi hoàng hôn, bọn họ thỏa mãn gánh củi lên, khẽ lắc lư, ngâm nga những khúc hát, về nhà hưởng thụ những hạnh phúc của mình.

Khi đó, rừng già lại khôi phục về yên bình tĩnh lặng như ngày xưa. Ta yêu thích dạo chơi trong bóng chiều tà ngầy ngất, mặc cho ráng chiều đùa nghịch trên thân mình, trên những đám cỏ tươi xanh lá, gợi lên một tầng huyết sắc nhàn nhạt; ta yêu thích đứng trên đỉnh núi thật cao, nhìn những ngọn núi lân cận trong bóng chiều mờ lung, thâm u lại càng vô tận mệnh mang....

Chỉ là, ngày đó, ta gặp chàng, gặp được cái tĩnh mịch lạnh lùng trống vắng mà mình chưa từng nhận thức qua....

Trong nháy mắt đó, ta đã quên đi lời mẫu thân từng nói, muốn ta cách xa loài người nguy hiểm kia; đã quên đi bản tính nhạy bén cùng nhanh nhẹn; ta chỉ có thể ngây ngốc đi về phía chàng, nhìn chàng không chút cảm giác mà càng dâng lên cái vẻ tịch mịch.

Đến khi mưa tên phá không, ta giãy giụa nhìn, huyết sắc hoàng hôn trong mắt chàng, hợp thành dòng sông.

Hoảng hốt ngẩng đầu lên, ánh mắt bị dư quang chiều tà chiếu vào đau như kim châm lại hơi buông xuống, mơ hồ nhìn thấy bóng lưng của chàng. Một khắc kia, dường như tất cả mọi vật cách xa đều tiến lại thật gần, toàn bộ mộng ảo không rõ không ngờ đã trở thành sự thật....

Gió mát xuyên qua kẽ lá truyền đến những tiếng người dứt quãng, bốn phía khe núi xao động trập trập âm vang. Ta kinh hoàng muốn đứng lên, nhưng đau đớn truyền đến mới phát hiện đùi mình đã được quần tầng tầng vải.... Lặng lặng nhìn bóng lưng chàng cô tịch, ta lệ nóng tràn mi.

Trở về, ta phải nói cho mẫu thân biết, mặc dù ta nhất thiết phải tránh xa con người, nhưng cũng không nhất định phải rời xa chàng. Bởi vì ta thủy chung tin tưởng, bản chất sinh mệnh, cũng giống như sự ôn nhu cùng đơn giản của Người.

Ta lúc nào cũng nhìn bóng lưng chàng phiêu diêu trong ánh tà dương, trong bóng đêm biến chuyển thành một cái cây thưa thớt cành lá nhưng cao lớn....

Bầu trời trong rừng thâm, một khối tà dương huyết sắc chậm rãi trôi về phía chân trời. Ta đập lên cái bóng của chàng, nghe chàng trầm mặc miêu tả từng phần hoang mang, từng phần mờ mịt. Ta đã từng nhìn thấy cây mai phía sau mái nhà tranh của chàng, vừa cao ngạo lại lạnh nhạt cách xa, giống như chàng vậy.

Xa xa, những người nông dân lại đang hò hét muốn trở về nhà, ánh sáng nhàn nhạt vỡ vụn rơi trên khuôn mặt ngăm ngăm đen của bọn họ, bị mồ hôi chiết xạ thành sắc đỏ tím mơ hồ. Loáng thoáng huyền ảo, có tư vị trần gian.

Ta nhìn vào sắc mắt trống vắng của chàng, có phải bởi vì đồng tử trong mắt chàng không hề nhuộm màu sắc hồng trần thế tục nên mới không nhìn thấy được trần gian? Đến tận cùng là đã như thế nào mới tạo cho chàng cái dáng vẻ cô quạnh như ngày hôm nay?

Mẫu thân nói chàng chẳng qua chỉ là một thi sĩ, chàng không có cách nào chống lại gió táp mưa sa, cũng giống như ta không cách nào dự liệu được những mối hiểm nguy trong rừng rậm. Nhưng ta lại uống phí những chiếu cố khuyên ngăn của Người, khăng khăng chịu đựng đau đớn tới thăm chàng. Chỉ là, ta không có cách nào nói cho Người biết, bóng dáng cô đơn của chàng, đã lặng lẽ biến thành thứ độc nhất vĩnh viễn trong lòng ta.

Rêu xanh trơn bóng chiếu một tia sáng cuối cùng, ta lặng lặng nhìn, không nỡ cùng bọn chúng tranh giành những âm áp duy nhất còn sót lại. Thế nhưng, chàng không lạnh sao?

Trời đã dần chuyển tối, gió lạnh đang lớn vờn trên những ngọn cỏ non mềm có chút lưỡng lự. Thân ảnh chàng không nơi nương tựa, nhưng vẫn cố chấp ở trong sắc tối trong không khí. Một thân thanh y đã bị bóng đêm nhuộm thành xanh đen, trong gió đêm lạnh buốt thoáng hiện ra ánh trắng mờ ảo. Mà khuôn mặt dày dặn phong sương của chàng, lại trống vắng như trăng.

Ta mờ mịt nhìn rêu xanh từng chút từng chút bị bóng đêm nuốt chửng, không khí có chút ẩm ướt, nó lại tùy tiện dâng ra tính mạng của chính mình, trong bóng đêm u ám, mang theo ánh sáng chói mắt. Khẽ mở to mắt, ta không muốn đối mặt với sinh mệnh tĩnh mịch vô vị hoàn toàn bất đồng với vẻ tươi tốt phồn thịnh.

Sau đó, ta thấy được ánh sáng trong con mắt vắng lặng của chàng, trong nháy mắt ướt潤 vận thủy một mùa.

Đã là lúc chiều tà le lói rồi.

Ta vẫn luôn tin tưởng tính lương thiện thuần phác của người khác, cho dù bấy rập của thợ săn trong rừng đầy rẫy; tin tưởng ánh dương sau đêm tối cuối cùng cũng sẽ lại hiện ra với sự ấm áp của nắng; tin tưởng một ngày nào đó, chàng cuối cùng cũng phát hiện ra được sự tồn tại của ta, ngay khi đang tĩnh mịch xoay người.

Thế nhưng, ta đã không còn thời gian nữa rồi.

Nơi cổ họng máu đỏ tràn lên nhuộm đỏ một vùng, ta mở to hai mắt, lông vũ trên mũi tên kia cũng đang trong gió lay động.

Ta không cam tâm nhìn bóng lưng chàng phía xa, ta đã không còn cơ hội để có thể nói cho chàng biết, có một con lộc, có một con lộc lạc ẩn hoa mai, cơ hồ đã vì chàng mà chờ đợi cả một đời lâu như vậy, nằng đợi lúc chàng xoay người....nói cho chàng biết....chàng cũng không tịch mịch....

Màn đêm buông xuống, máu trên đất, đã thành sương.

(Chú thích: Tịch mịch xoay người là bút danh trước kia ta dùng trong một thiên tiểu văn)

Mãi tận cho đến lúc ăn trưa, bạn học Bạch Mảo Mảo vẫn còn đắm chìm trong cảm giác tự tán thưởng trầm lắng khó có thể kiềm chế, cô hẳn là có thiên phú sáng tác cần được khai quật cùng tìm tòi sâu hơn nữa đúng không?

Dường như nghe được nội tâm Bạch Mảo Mảo đang điên cuồng gào thét, Hắc Thương Kinh xốc cô lên, lạnh nhạt nói: “Có thể viết nhân thú yêu đến trình độ này, em cũng được coi là người có tài năng.”

Ồi chào. Hắc đại nhân, không khích lệ người thì cũng không nên mở miệng.... Làm sao mà nghe lời khích lệ của ngài lại khiến cho người ta khó chịu như vậy? Bạch Mảo Mảo ngây ngốc cười, rất độ lượng quyết định đại nhân không nên chấp nhặt lỗi lầm của tiểu nhân, cô bây giờ có thể trở thành một nhà văn, cô mới không cần chấp nhặt với anh đâu.

“Tự kỷ đủ chưa?” Không được Bạch Mảo Mảo đáp lại, còn liên tiếp bị người tới tới lui lui nhìn chằm chằm, Hắc Thương Kinh rất không thoải mái.

“Còn chưa đủ.” Người như anh lúc nào hào quang cũng bắn ra tứ phía, làm sao có thể hiểu được cảm giác kinh hãi hưng phấn của kẻ luôn không có một tí ánh sáng nào chợt phát ra tia sáng le lói chứ hả? Cho nên mới nói, giống loài khác biệt thực đáng sợ.

“Vậy thì mời tôi đi ăn.” Tự xoay người đi về phía nhà ăn của trường, bạn Hắc còn không quên ôm thật chặt xách bạn Bạch theo.

“Gì cơ?” Ngơ ngác bị người ta mang đi, Bạch Mảo Mảo rốt cuộc trở về với hiện thực, “Hắc đại nhân, anh có lắm hay không? Anh ngày hôm qua rõ ràng nói tiền cam đoan đủ, thế nào liền qua một đêm, em lại biến thành kẻ coi tiền như rác đây?”

“Tôi không có phiếu ăn.”

Rồi, cho nên?

“Tôi lần đầu tiên ăn trong nhà ăn của trường, em dẫn đường đi.”

Liếc nhìn gương mặt Mảo Mảo vẫn còn đơ ra, Hắc Thương Kinh lạnh lùng nói một câu: “Ở trường ăn em mời tôi, ra khỏi cổng trường, em muốn ăn cái gì, tất cả tôi đều mời.”

“Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy!” Động tác nhanh nhẹn nhảy lên, Bạch Mảo Mảo quả quyết cùng Hắc Thương Kinh ngoéo ngón tay, vẻ mặt tươi cười rực rỡ.

Cô gái này——

Bất đắc dĩ lắc đầu một cái, Hắc Thương Kinh khước môi lãnh ngạch, trong lúc lơ đãng, cũng nhu hòa đi không ít.

Anh dường như có chút hiểu rõ, người kia cố chấp kiên trì làm cơm cho cô là có nguyên nhân.

14. Chương 14

Dường như cách cả một thế kỷ.

Sững sờ nhìn điện thoại di động, Bạch Mào Mào trong giây phút hoảng hốt.

Hôm sau ngày xảy ra chuyện ở căn tin, cô lại nhận được điện thoại của anh, anh nói, tạm thời có việc gấp phải đi Mỹ một tuần; anh bảo, cô phải ngoan.

Giống như là một giấc mộng Nam Kha (đây là điển tích Trung Quốc, mn tra bác Gồ nhé), khi cô tỉnh lại, lại hốt hoảng phát hiện ra tất cả đều không phải là sự thật, chỉ có vị trí nơi hiển thị có cuộc gọi tới trên điện thoại di động, được cô bừa bãi lưu hai chữ: Người kia.

Ngày ghi, là năm ngày trước.

Được rồi được rồi, cô thực sự không thích hợp với tâm trạng đau buồn, Hắc đại nhân đã đi Mỹ năm ngày, năm ngày này luôn luôn có những người mặc áo đen quái lạ đi bên cạnh cô. Đảo mắt một cái, Bạch Mào Mào nhìn thấy mấy cô nữ sinh nhìn mình chằm chằm, trong đó còn có người hằm hè dựng thẳng ngón tay giữa với cô, lại một lần nữa cô cảm thấy da đầu tê dại.

Hắc đại nhân, lực sát thương của ngài với Ân Mặc không chỉ thuộc hạng đẳng cấp cao đâu. Đã có nhiều người áo đen ở bên cạnh bảo vệ như vậy, những cô gái này vẫn không nhịn được mà suy nghĩ trong lòng, cái này thật sự quá đáng sợ. Bạch Mào Mào thật không cách có nào tưởng tượng, nếu như không có những người này bảo hộ mình, cô còn không phải bị bọn họ bay vào xé xác hay sao?

Lại một lần nữa cúi đầu nhìn điện thoại, Bạch Mào Mào đột nhiên tha thiết muốn nghe thấy giọng nói Hắc Thương Kinh, giống như, trong tim đang có một khoảng trống, nên cần một vật gì đó để lấp đầy, nếu không chỉ khó chỗ trống ấy ngày một to thêm và khiến cô không biết phải làm thế nào...

Ngón tay run run, cô có chút do dự khi muốn nhấn nút gọi, thật sự không có đủ dũng cảm đi làm chuyện này, ngộ nhờ anh đang bận việc thì sao? Cô quấy rầy anh như vậy có vẻ không được tốt lắm nhỉ? Cô hẳn là nên yên phận làm một tấm bia đỡ đạn đúng không?

Loay hoay, dài dòng như vậy, thực sự là không giống cô! Năng lực khí thế dõng dạc hơn người như vậy, Bạch Mào Mào chợt nhảy dựng lên, trực tiếp gọi điện cho Loan Hoảng Hoảng: “Chị Loan à, muốn ăn mì Triệu gia nóng hổi thơm phức không? Tổ mời khách, cậu đi với mình nhé?”

Một đám người áo đen vẫn luôn cận kề chú ý từng động tĩnh của cô, đều ào ào sụp đổ trên đất, cô gái này rốt cuộc bị làm sao vậy trời? Không biết lão đại bọn họ trời sinh lạnh nhạt nhưng rất cần sự nhiệt tình sao? Đã năm ngày rồi, sao cô ta chẳng gọi điện thoại cho lão đại, ngày nào cũng nhớ đến mấy sợi mì chết tiệt kia? Chẳng lẽ lão đại của bọn họ lại không bằng một tô mì cay kia à?

Bọn họ cũng đều theo cô năm ngày ăn mì, hic, cô có thể đổi một quán cơm được không?

“...” Bên kia điện thoại, Loan Hoảng Hoảng im lặng một hồi lâu, mới nhịn không được không ngừng đau khổ gào lên: “Mào Mào, coi như là trong ký túc xá chỉ có mình giống cậu thích ăn cay, nhưng cậu có thể thỉnh thoảng đổi một quán cơm được hay không? Năm ngày liên tiếp ăn mì, tớ muốn ăn thịt ăn thịt đấy nhé!”

Che lỗ tai bị hét đến nóng rát, Bạch Mào Mào tự động nở nụ cười áy này với mấy người đồ đen, nếu Loan Hoảng Hoảng đã chịu không nổi, đoán chừng đám người này cũng không tốt hơn bao nhiêu. Thế nhưng cô vẫn thích ăn mì, hôm đó Hắc đại nhân rõ ràng ăn rất ngon lành rất tao nhã, còn cho nhiều ớt giống như cô nữa, nhìn cách anh đem nước sốt tương ớt cho vào dạ dày như vậy, cái loại cảm giác cay đến sáng khoái tràn trề ấy khiến cho cô có cảm giác như mình tìm được người bạn tri tri.

Bạn bè thật đáng quý, tri kỷ thật đáng giá.

Được rồi, bạn trẻ Bạch Mào Mào, nếu như đây là phương thức bày tỏ nỗi nhớ của bạn, bạn có thể đi gặp ma cũng được.

—————một trường tuyến chợt làm nổi nhớ—————

Cuối cùng, Bạch Mào Mào còn chưa ăn được mì, lại bị Loan Hoảng Hoảng kéo đi dạo phố.

Bạch Mào Mào vốn không hề có tâm tình đi dạo phố, nhưng mà, Loan Hoảng Hoảng nói, Hắc Thương Kinh ngày mốt trở lại, lẽ nào cậu còn muốn từ trên xuống dưới đều quê mùa thế này sao? Muốn cùng anh ta tôn trọng mình thì phải nghe lời chị đây, còn nếu muốn cùng làm đầy tớ hay vợ nhỏ của anh ta thì cứ vậy đi.

Thế là, Bạch Mảo Mảo liền ngoan ngoãn đi theo Loan Hoảng Hoảng ra phố. Dĩ nhiên, những người đồ đen thấy vậy vô cùng cảm động đến rơi nước mắt, hai tay dâng thẻ tín dụng tài khoản không hạn định lên cho cô, còn tặng thêm một câu: “Cô chủ à, cô cứ việc chọn lựa, cậu chủ đã nói, mua mấy bộ hàng hiệu cũng không thành vấn đề.”

Vì vậy, ngay sau đó, tú bà Loan Hoảng Hoảng trong nháy mắt phát ra tiếng cười vô cùng yếu điệu, Bạch Mảo Mảo đỏ mặt, giống như một nàng dâu nhỏ e thẹn, còn mấy người đồ đen đã sớm chuẩn bị xong xe đưa đón.

Đương nhiên, dè dặt là dè dặt, cô cũng không quên thương cảm một chút cho thuộc hạ của bạn trai mình: “Buổi trưa chúng tôi không ăn mì nữa, ở trong siêu thị ăn, các anh muốn ăn gì cứ việc gọi, tôi trả tiền cho.”

Dù sao mình cũng có thể, sợ cái gì.

Vì vậy, mấy người mặc áo đen rối rít trâu non đầy mặt, mẹ ơi, con rớt cuộc cũng không cần phải ăn mì nữa rồi...

Bỉ Ngạn Hoa ghé thăm

Đây là hành trình đi chơi vừa nhàn nhã vừa vội vã lần đầu tiên diễn ra, Bạch Mảo Mảo và Loan Hoảng Hoảng kể từ khi vào đại học, toàn bộ đều môn tự chọn, cho nên nếu đã quyết định cúp của một ngày, bọn cô nhất định quyết không để lãng phí một chút thời gian nào cả, tùy ý đi dạo khắp nơi, chỉ là, nhìn những bộ quần áo, giày dép, mỹ phẩm rực rỡ đủ loại kia, các cô còn chưa kịp nhìn qua chúng cũng chẳng biết nên chọn cái nào cho tốt.

Dù sao vẫn là sinh viên trẻ lại chưa đi ra khỏi cửa trường bao giờ, hơn nữa cũng chẳng là tiểu thư nhà giàu nào cả, cho nên bọn họ rất thận trọng, rất quyết đoán mà bỏ qua những món hàng đắt tiền xa xỉ kia, chỉ chọn mấy nhãn hiệu đại trà yêu thích trên thị trường hiện nay, Bạch Mảo Mảo chọn hai bộ quần áo rất hợp với phong cách của cô, còn mua một đôi giày độc đáo, chỉ là hơi cao một chút, nhưng mang vào rất thoải mái. Loan Hoảng Hoảng cũng chọn lấy một bộ quần áo, là phỉ khổ cực Bạch Mảo Mảo đưa cho cô, hơn nữa, con thỏ trắng đã rõ ràng tỏ ý, cà thẻ của người khác, không đau lòng gì hết.

Cho nên nói, bạn gái và vợ, không thể nào vợ đũa cả nắm, bạn gái thì dùng tiền để mua đồ tốn kém, đồ xa xỉ, mà vợ thì đem tiền đi gửi ngân hàng.....

Nghe được tiếng nghị luận của đám người áo đen, Bạch Mảo Mảo hơi hoảng hốt một chút, bắt quá rất nhanh lấy lại sự tự nhiên, cô lãng phí ba năm thanh xuân diễn kịch cũng anh ta, làm thế nào thì cũng phải trả một chút thù lao, cô mới tiêu có chút tiền như vậy thì cũng chẳng quá đáng gì.

Sau khi ăn trưa xong, Loan Hoảng Hoảng còn lôi kéo Bạch Mảo Mảo đi làm tóc. Lần này Bạch Mảo Mảo có thể nói ra quyết tâm, đem mái tóc đen của mình uốn uốn thành một cái đầu tuyệt đẹp, ở dưới đuôi còn highlight vài sợi màu đỏ rượu, trước kia cô quả thực chưa từng uốn nhuộm qua.

Đợi đến khi tất cả mọi thứ đều chỉnh sửa xong xuôi, các cô từ tiệm salon đi ra thì đám người áo đen suýt nữa ngã rớt cằm.

Quả nhiên, người dựa vào quần áo cũng phải trang điểm, Bạch Mảo Mảo không nói lời nào cứ như vậy yên tĩnh đứng đó, cái gì cũng không làm, thật đúng là một hình ảnh tĩnh lặng đi theo cùng năm tháng.

Hơi ngượng ngùng cho nên cô quyết định không ngó mấy cái tên áo đen đang ngơ như phỗng kia, Bạch Mảo Mảo lên xe rồi về trường.

Chẳng bao lâu sau, dưới sự chỉnh sửa của má mì, cô cũng trở thành một búp bê hấp dẫn ánh mắt người, suy sụp tinh thần một năm, lần nữa lấy lại diện mạo vốn có của mình, lúc anh nhìn thấy cô, có vui không nhỉ? Có lẽ, anh vẫn là anh, mà cô, bắt quá cũng vẫn là cô?

Nghe nói làm chuyện xấu sẽ bị trời phạt, mặc dù hao phí tiền của Hắc Thương Kinh cũng không được coi là cái loại chuyện xấu gì, nhưng vừa mới về tới trường, Bạch Mảo Mảo đã thấy có người đang chờ các cô ở dưới lầu ký túc xá cũng khiến biết bao nhiêu cô gái vây xem, Ân Mặc, cô nhìn không được mà nghĩ, lẽ nào cô còn làm chuyện gì trái với lương tâm nữa à?

Ngồi trên xe, cô rất muốn đám người áo đen này trực tiếp lái xe vọt ngay lên lầu ký túc xá, không phải là cô sợ gặp Ân Mặc, bởi cô luôn luôn yêu hận không rõ ràng, đối với những chuyện trước kia thì cô không thiếu nợ anh ta điều gì, còn nếu đã biết rõ sự thật như thế nào thì buông xuống mà thôi, không có gì là ghê gớm cả. Nhưng mà, cô gần đây bị đủ chuyện từ trên trời rơi xuống, nên cần phải bình tĩnh suy nghĩ một chút, không muốn lại có một họa thủy khác ập xuống đầu nữa đâu.

“Cô chủ, đến dưới lầu ký túc xá rồi ạ.” Quay lại nhìn Bạch Mào Mào đang lặng im ngồi trên xe, lái xe áo đen hơi có chút khó hiểu, nên xuống xe rồi đó ngài.

“Đừng ồn ào.” Rồi rầm nhìn hướng Ân Mặc ngoài cửa xe, cảm giác anh đã nhìn về phía cô bên này, Bạch Mào Mào theo bản năng xoay mặt đi nhìn sang Loan Hoảng Hoảng bên cạnh.

“Sợ cái gì? Thỏ trắng à, chị đây đi cùng cậu ngược chết cậu ta. ” Loan tú bà cắn răng nghiêng lợi trực tiếp kéo Bạch Mào Mào xuống xe, đón lấy vẻ mặt không hiểu gì của Ân Mặc.

Còn chưa đi đến gần, Loan Hoảng Hoảng đã bắt đầu mở miệng: “Là Ân đại nhân hả, thật là khách hiếm khách hiếm mà, thế nào hôm nay lại rảnh rỗi đến chơi gái dưới lầu nhà tôi vậy?”

Dưới chân khê vấp, Bạch Mào Mào suýt nữa ngã nhào, may được Loan Hoảng Hoảng nhanh chóng kéo lại, cô rất muốn gào thét, làm sao ngài còn muốn diễn kịch vậy hả? Loan tú bà đại nhân!

“Cô Loan, tôi tìm Mào Mào.” Ý chính là, cô có thể tránh đi chỗ khác giùm cái được không? Giữa bọn họ, không cần người ngoài đến thêm phiền phức.

Ồ hay, chỉ dựa vào việc cậu ta không tôn trọng bạn bè của thỏ trắng thì cho dù không có những chuyện đáng hận trước kia, cửa ải này của cô, cậu ta cũng không qua được. Không tỏ ra yếu thế chút nào mà trừng về phía Ân Mặc, Loan Hoảng Hoảng trực tiếp dùng mắt đầu chọi với anh ta.

“Mào Mào?” Ánh mắt mang theo chút đau thương chuyển hướng sang phía Bạch Mào Mào, Ân Mặc không thích ở cùng với người lạ.

“Tôi nghe theo Loan tú bà nhà tôi.” Thực ra thì, cô không cách nào nhấn tâm đi ngược trai đẹp, nhưng Loan Hoảng Hoảng hung hăng nhìn chăm chăm như thế, cô thức thời mà lựa chọn phối hợp cùng bạn mình cho chắc ăn.

“Nghe thấy không? Tán gái cũng phải có cách tán gái, nhìn Hắc đại nhân người ta mà tiếp thu kinh nghiệm đi kìa, đi công tác cũng không quên để lại cho Mào Mào nhà tôi thể tín dụng vô hạn, còn phái người phụ trách đi xách túi cho chúng tôi, còn cậu, có làm cho Mào Mào nhà tôi cái gì không?” Loan Hoảng Hoảng cũng không cùng anh dài dòng, nhắm thẳng vào trọng điểm.

Ân Mặc giống như một bức tranh thủy mặc vậy, khuôn mặt tuấn tú ưu nhã, lịch sự tao nhã, nhìn về phía Bạch Mào Mào đã là khuôn mặt tươi cười bình thản không chút gợn sóng, sắc mặt dần hiện ra sắc tro tàn, anh, thực sự đã bỏ lỡ rồi sao? Thật là, trước kia anh không hề nghĩ tới, cuộc sống thiếu cô, sẽ rơi vào trạng thái như thế này.

“Hôm nay anh mới từ nơi khác trở về, nghe được những tin đồn về em, liền vội vàng chạy ngay đến đây, mấy chuyện đó đều không phải sự thật, đúng không? Chúng ta một lần nữa làm lại từ đầu có được không? Anh sẽ đối với em thật tốt.” Đường như đang vật lộn, lại đường như không cam lòng, cao ngạo như anh, chưa từng ăn nói nhũn nhặn như thế bao giờ.

“Từ trước tới nay chưa từng có bắt đầu thì làm sao lại có thể bắt đầu lại từ đầu đây? Anh Ân, anh vẫn là nên giữ vững cao ngạo của anh đi, anh như vậy, mới càng thêm chói mắt.”

Khép mi hồi tâm, tay đang cầm túi của Bạch Mào Mào theo bản năng nắm chặt, thầm nói với chính mình, nên chặt thì phải chặt cho đứt, nhất định phải từ bỏ, cô bây giờ đã thuộc về Hắc đại nhân, phụ nữ do dự rất là đáng xấu hổ, cô xem thường.

Nhìn khuôn mặt Bạch Mào Mào quyết tuyệt như vậy, Ân Mặc nhắm mắt lại, lúc mở ra, cũng đã bình tĩnh hơn rất nhiều: “Anh sẽ không từ bỏ, Mào Mào, chúng ta, sau này sẽ còn gặp lại.”

Ai với anh sau này còn gặp lại? Xì. Tức giận thậm chí, Bạch Mào Mào khéo léo lựa chọn im lặng, loại chuyện kích thích điểm mấu chốt của đàn ông, thông minh như cô mới không thêm làm, đối với cô lại chẳng

có lợi ích gì.

Làm như nhớ ra cái gì đó, cô đột nhiên lên tiếng: “Ân Mặc, chúng ta đã vào đại học La Gia hơn một năm, anh vì sao bây giờ mới nghĩ đến tìm tôi?”

Cô tuyệt đối hoàn toàn không có nhìn lầm, trên mặt Ân Mặc thoáng hiện lên xấu hổ cùng luống cuống, anh ta chỉ có vậy!

“Anh không biết tôi cũng thi vào đại học La Gia? Hơn nữa, cũng không phát hiện ra tôi à?” Ở chung gần ba năm, cô rất hiểu rõ cái khuôn mặt dài hơi hệt khố kiếp này!

“Anh cũng từng hỏi qua bạn học trung học với các thầy cô khác, nhưng mà, không một ai nói cho anh biết em thi vào trường nào.” Ân Mặc rất chột dạ ngụy biện.

“Chắc anh cũng hỏi toàn bạn nữ với giáo viên nữ chứ gì?” Cười lạnh không ngớt, Bạch Mào Mào lần này là triệt để thẳng thắn buông cậu ta xuống, những cô gái kia hận không được khiến cô và Ân Mặc như người với trời xa cách vĩnh viễn thì làm sao có thể nói cho cậu ta biết cô cũng ở đại học La Gia? Ân Mặc lại ngu ngốc như vậy sao? Xí, có quỷ mới tin!

“Anh tưởng rằng, em cuối cùng cũng sẽ giống như trước kia, ngoan ngoãn xuất hiện trong tầm mắt của anh, trong cuộc sống của anh...” Lần này, lại càng thêm chột dạ. Anh thừa nhận sau khi tra ra được cô ở đây, thế nhưng, anh rất tùy tiện không sợ cái gì, mãi cho đến khi Hắc Thương Kinh xuất hiện, anh mới bắt đầu có cảm giác không nắm chắc, bắt đầu hoang mang, nhưng là, cái dục vọng trong tim của anh khiến anh hiểu rõ mọi thứ.

Anh ta đó... Cúi đầu thắm nguyện rửa, Bạch Mào Mào không biết nên đánh anh ta hay đánh mình đây nữa, vì vậy, cô lựa chọn bình tĩnh: “Anh về đi về đi, tôi hiện tại không muốn nhìn thấy anh.”

Nhìn Ân Mặc chán chường rời đi, Loan Hoảng Hoảng vẫn luôn thờ ơ lạnh nhạt còn không quên phách lối hướng đến những hộ vệ bên cạnh anh làm mất mặt quý, nha, lần trước các người dám đem chị đây ném ra ngoài cửa, bây giờ chủ của các người đã rơi vào trong tay chị em ta rồi đó, một ngày nào đó chị đây sẽ báo thù.

Nhưng mà, đứa nhỏ Ân Mặc này cũng là một đứa bé ngoan mà thành thật, thỏ trắng hỏi gì thì chỉ viện cớ nói dối ngay là khiến con gái vui vẻ ngay, mà tên nhóc này lại nói thật hết mọi thứ, điều này khiến cho bụng dạ nham hiểm của Loan Hoảng Hoảng cũng không khỏi ghen lại. Có thể nói là, đáng đời cậu ta!

Mất thấy xe Ân Mặc đã đi xa, tình hình đã trở lại hơi thở bình thường, xung quanh yên tĩnh, đám người xem náo nhiệt lại bắt đầu sôi trào ——

“Thì ra là chân đạp ba thuyền”

Cô không có.

“Loại què mùa, ăn mặc quần áo khác loài người, thế mà cũng có dáng người chuẩn vậy ...”

Cô vẫn luôn mặc quần áo loài người đó nhá...

“Là người đẹp nên lớn lối vậy thôi, dựa vào cái gì mà chỉ cho phép đàn ông ‘Trong bụi hàng vạn hoa, không phiền lá đánh thân’, phụ nữ cũng có thể giống như vậy!”

Vị đây chắc đang khích lệ cô đúng không? Cô thật là không có chân đạp nhiều chiếc thuyền như vậy đâu, cô thậm chí ngay cả một chiếc thuyền cũng chưa có bước chân lên nữa....

.....

Nghe được xung quanh tiếng thảo luận ngày càng hỗn loạn, Bạch Mào Mào không nói gì, cùng Loan Hoảng Hoảng liếc nhau một cái, trong sự hộ tống của đám người áo đen bình tĩnh trở về ký túc xá.

Được rồi, những thứ này đều không liên quan gì tới cô.

Thành tích tên đứng đầu bảng, cô đã rất quen thuộc.

15. Chương 15

Trong một trường đại học, nơi ồn ào nhất, hỗn tạp nhất, hay gây chuyện thị phi nhất là nơi nào?

Trước kia, Bạch Mảo Mảo chỉ tự do tự tại, chưa bao giờ quan tâm mấy vấn đề này, đương nhiên, cũng không có một ai quan tâm để ý đến cô cả. Ồ () Ồ. Thế nhưng, khi cô và Hắc Thương Kinh cùng nhau đi vào căn tin Đề Ngũ, cô lập tức nhận ra được sai lầm của chính bản thân mình

Nhà ăn chính là nhà ăn, nơi tụ tập đủ chuyện trên trời dưới đất khiến người người tức giận.

Ở giữa một đồng công chúng đang tìm tòi soi mói, Bạch Mảo Mảo hoảng hốt tìm cho mình một bàn gần nhất cửa sổ, như chân chó mời Hắc Thương Kinh ngồi xuống cạnh đó, rồi lấy phiếu ăn, nhờ anh trông hộ cái túi xách cho mình, hấp ta hấp tấp chạy đi xếp hàng lấy thức ăn.

Nếu để cho Hắc Thương Kinh phục vụ thay cô làm mấy việc này, có nghĩ cô cũng không dám nghĩ.

Mặc dù trong lúc đang xếp hàng, cô nhàm chán liếc anh, lại phát hiện anh đã lấy laptop ra, nhàn nhạt xử lý công việc của mình, nếu đã bận rộn như vậy sao còn đi theo cô tới đây làm vật chó lóa như thế này làm gì nhỉ? Dù sao thì người họ Hắc chưa chắc sẽ đi tới trường nằm vùng quan sát, anh có cần thiết phải làm hết chức trách của mình một cách tận tình như vậy không?

Bạn nhỏ Bạch Mảo Mảo một lần nữa chạy lệch vấn đề, vô thức nhìn người ta nên khiến công chúng bàn luận càng ầm ĩ hơn trước. Mãi cho đến khi Phong Dịch Dương hào hoa phong nhã đến bên cạnh cô, còn thân thiết trưng ra cái khuôn mặt mê người, cười cười nói: “Cục cưng Mảo Mảo của anh, anh rốt cuộc cũng tìm được em, hai ngày nay em trốn ở nơi nào vậy? Để cho anh thật vất vả tìm đấy.”

Cảm nhận được ánh mắt đầy ác ý đang nhắm vào người mình, khóe miệng Bạch Mảo Mảo co quắp, gò má trắng nõn lúc trắng lúc xanh, tên này đang bị gì vậy hả? Nếu như cô nhớ không lầm, đây là lần thứ hai bọn họ gặp nhau đúng không, đâu có quen thuộc đến mức như thế này cơ chứ? Híc, cô chỉ là một con thỏ đáng thương mà thôi, đừng có giết cô như vậy chứ.

.

“Con nhỏ xấu xí này vậy mà cũng bày đặt chân đứng hai thuyền, thật đáng ghét!”

“Đáng hận nhất chính là hai con thuyền kia đều là mấy người đàn ông cực phẩm? Hắc đại nhân anh minh, Phong đại nhân ưu nhã, tại sao bọn họ có thể bị con nhỏ đó mê hoặc cơ chứ?”

“Nhất định là con nhỏ này dùng thủ đoạn ti tiện bỉ ổi, nhất định....”

“...”

Nghe mấy tiếng bàn luận bên cạnh không hề nhỏ âm lượng.

Bạch Mảo Mảo khóc không ra nước mắt...

Cái này, cái kia....

Xin lỗi, cô thực sự nhìn không được rồi đó, Bạch Mảo Mảo chỉ vào Phong Dịch Dương, cười cợt không chút kiêng kỵ: “Phong đại nhân ưu nhã? Ha Ha.”

“Rất buồn cười à, Mảo Mảo?” Sờ sờ cái mũi, Phong Dịch Dương không để bụng với cô, “Nhưng mà, giờ trong mắt bọn họ em với anh có quan hệ với nhau đấy...”

Tóc gáy dựng ngược, Bạch Mảo Mảo lơ đãng nhìn xung quanh, lại phát hiện vô số ánh mắt nhiều chuyện cứ nhìn họ chằm chằm, từng gương mặt kia hình như đang xác minh chuyện gì đó, loại áp lực này khiến Bạch Mảo Mảo cảm thấy khó chịu.

“Phong đại nhân, có quan hệ với một cô gái quê mùa như tôi, cũng không khiến cho danh xưng đào hoa của anh thêm phong phú đâu, anh nhất thiết phải nghĩ quẩn như vậy không?” Cô đây không giống như cái điều họ nghĩ đâu nhá, lúc trước Ân Mặc dùng cô làm bia đỡ đạn, sau lưng cũng có nhiều chuyện linh tinh lộn xộn lắm, không kém một tí nào so với những thứ này đâu.

“Em khẳng định như vậy sao?” Vươn tay ra, khẽ nâng cằm Bạch Mảo Mảo lên, Phong Dịch Dương cười bí hiểm.

Một cái tay lớn đột ngột khoác lên vai Bạch Mảo Mảo, cô giật mình một cái, còn không kịp tránh né, lại nghe được thanh âm lạnh như băng của Hắc Thương Kinh trên đỉnh đầu vang lên: “Muốn tôi chặt cái tay này sao?”

“Gi?” Bạch Mảo Mảo còn chưa phản ứng kịp, Phong Dịch Dương đã nhảy bén thu tay về.

Chẳng lẽ, cái tay mà Hắc đại nhân muốn chặt rơi chính là cái tay Phong Dịch Dương vừa chạm vào cô ư? Nhìn về phía Hắc Thương Kinh một cách khó hiểu, da đầu Bạch Mảo Mảo tê dại: “Anh đang nói đùa đấy à? Hắc đại nhân.”

“Tôi chưa bao giờ nói đùa.” Làm như chứng thực lời của anh, Mộ Hàn lặng yên không một tiếng động xuất hiện sau lưng Phong Dịch Dương.

“Aizz.....” Bất đắc dĩ thở dài, để ăn mừng chính mình rốt cuộc cũng làm được họa thủy một lần, hai tay Bạch Mảo Mảo bày ra, rất không có trách nhiệm nói: “Phong đại nhân, anh tự mình cầu phúc đi, thân thủ Mộ Hàn không tầm thường, anh cố gắng lên, phải giữ được tay của mình mới được.”

“Cô nha cô nha cô nha! Dưới tình huống này, đáng lẽ cô nên ra sức bảo vệ nam phụ sao, không phải quan hệ giữa hai người là thuần khiết, là trong sạch sao? Cô nha, tại sao lại có thể không chịu trách nhiệm như vậy chứ hả... Phong đại nhân đáng thương quá đi...” Chẳng biết một người đi đường Giáp đây nhiệt huyết nhảy ra từ trong xó xỉnh nào, chỉ chỉ vào Bạch Mảo Mảo, mỗi tiếng gầm thét phát ra kèm một roi quất mạnh.

“Này, tôi cùng anh ta không quen, liên quan gì tới tôi?” Người này chắc chắn là xem phim truyền hình quá nhiều rồi, Bạch Mảo Mảo trái lại ngoan ngoãn đứng trong vòng tay Hắc Thương Kinh, cười đến cực kỳ vô tội. Là Phong Dịch Dương tự mình tới cửa trêu chọc cô, cho nên bị ỉ ti tiện cũng cần phải trả giá thôi.

“Yêu nữ!”

“Cầm thú!”

“Phù thủy ác độc!”

“Có mới nới cũ, con nhỏ xấu xa không có nhân tính!”

“...”

Nghe được những lời bình phẩm càng ngày càng kịch liệt, Bạch Mảo Mảo cũng hết chỗ nói, trời xanh chứng giám giúp cô, bản thân cô vô tội.

Trong lúc vô tình liếc về phía khuôn mặt hung ác nham hiểm của Hắc Thương Kinh, Bạch Mảo Mảo bỗng có dự cảm xấu, rất chủ động kéo tay anh, cô nhỏ giọng nói: “Tôi muốn ăn mì nhà họ Triệu trong hẻm Tây Tỳ, anh dẫn tôi đi ăn được không?”.

Cúi đầu, nhìn chằm chằm Bạch Mảo Mảo đang chủ động nắm tay mình, cơn tức giận nổi lên vô cớ trong lòng Hắc Thương Kinh cũng dịu đi, anh nắm lấy tay cô, trực tiếp đi về phía bàn ăn vừa rồi, lấy laptop cùng túi xách.

Bạch Mảo Mảo thấy vậy, lại không nhịn được ở dưới đáy lòng khẽ nói, Hắc đại nhân, ngài có thể yên tâm ném đồ đi chỗ khác như vậy sao, mặc dù trong túi xách của cô cũng không có gì đáng giá, nhưng trong laptop của anh chắc chắn có rất nhiều cơ mật kinh doanh đúng không? Ngài không để ý à?

Mà từ khi Hắc Thương Kinh ra mặt, Phong Dịch Dương lại không lên tiếng nào, lúc này lại đột nhiên kêu lên: “Ai trước ai sau còn chưa biết được, anh không nên quá kiêu ngạo.”

Bước chân Hắc Thương Kinh ngừng lại, cũng không quay đầu mà thốt ra một câu lạnh lùng: “Mộ Hàn, dùng mắt giết hấn cho tôi. Ngoài ra, phái người đem đầu bếp cùng toàn bộ nguyên liệu nấu ăn của nhà hàng tại khách sạn Đệ Cửu mang tới đây, tôi muốn mời mọi người ở đây ăn cơm.”

Căn tin đang âm ỉ hỗn loạn, trong khoảnh khắc lại lặng ngắt như tờ.

Thật sự choáng! Dự cảm chính xác của cô khiến bản thân hoảng sợ, mặt Bạch Mảo Mảo đầy hắc tuyến nhìn sang về mặt Hắc Thương Kinh, rồi tự nhiên nghe lời anh nói: “Người nào không muốn ăn cơm miễn phí, có thể đi.”

Phần lớn nam sinh lựa cách bỏ đi, phần lớn nữ sinh lại chọn cách ở lại, vâng, nếu có thể được một lần chứng kiến đại thần Hắc Thiên Kinh nổi bão nổi gió ở đây, đó cũng được coi là một loại may mắn.

Không đếm xỉa gì đến những ánh mắt nóng rực cùng điên cuồng của các nữ sinh, đôi môi mỏng của Hắc Thương Kinh bật ra một nụ cười băng lãnh như thật như giả: “Đóng cửa.”

Chẳng biết từ lúc nào, đột nhiên xuất hiện rất nhiều người mặc đồ đen, động tác mau lẹ đem tất cả cửa chính cùng cửa bên nhà ăn đóng sập lại, rồi canh giữ ở hai bên.

Dù bận rộn nhưng vẫn ung dung ngồi nguyên vị trí, giọng nói Hắc Thương Kinh không lớn nhưng lại đủ để cho mỗi người trong nhà ăn đều nghe rõ: “Hôm nay tôi mời mọi người một bữa tiệc thịnh soạn, cũng không cần khách sáo làm gì, ăn nhiều một chút cũng được, khi nào ăn xong thỏa mãn rồi, những người vô lễ ban nãy nói với người con gái của tôi một tiếng xin lỗi là được, lúc đó mới có thể rời đi. Tôi cũng không muốn liên lụy đến những người vô tội, cho nên mời những người không lảm lời nhiều miệng ăn uống no đủ, đồng thời đẩy mấy người nhiều chuyện kia sang một bên, mọi người đều tốt như nhau, đúng không?”

“Phốc——” Không nên lạm dụng mấy từ ngữ quảng cáo kinh điển như vậy chứ! Bạch Mảo Mảo đang ngồi yên ổn bên cạnh Hắc Thương Kinh, tự nhiên phun ra nụ cười. Thì ra Hắc đại nhân cũng có tế bào hài hước như vậy, oh, sao trước đây cô không phát hiện ra nhỉ?

Ánh mắt lạnh lùng bắn về phía Bạch Mảo Mảo, người phá hỏng khí thế của anh, Hắc Thương Kinh bất mãn mím môi.

“Hắc đại nhân, đâu cần phải khoa trương như vậy chứ? Tôi đâu thiếu thịt ăn đâu.” Mặc dù ngoài mặt không hiện ra, nhưng tận trong đáy lòng Bạch Mảo Mảo lại cảm thấy từng đợt ám áp bao vây trái tim mình.

“Im miệng, hiện tại không tới lượt em lên tiếng.” Ánh mắt dời lại về laptop của mình, Hắc Thương Kinh không thèm để ý tới mọi người nữa.

Chỉ chốc lát sau, thuộc hạ của Hắc Thương Kinh theo mệnh lệnh đem đầu bếp cùng tất cả nguyên liệu nấu ăn của nhà hàng Đệ Cửu đến, đầu bếp cũng theo như mệnh lệnh làm ra đủ loại món ăn, rồi tất cả món ăn được mang lên bàn.

Mọi người trong nhà ăn đưa mắt nhìn nhau, nhưng cuối cùng cũng không chống đỡ được hương thơm vô cùng hấp dẫn từ những món ăn trên bàn tỏa ra, từng người từng người một đều rời rít ngồi xuống ăn một cách vô tư. Ở thành phố Vĩ Bạc này, nhà hàng cao cấp Đệ Cửu ai không biết, ai không nhớ chứ? Hôm nay tự nhiên có bữa trưa hạng sang miễn phí tới cửa, không ăn là uống, không ăn mới là đứa ngốc, những thứ khác, chờ bọn họ ăn no xong rồi hãy nói.

Trợn mắt há mồm nhìn từng người từng bàn ăn không khách sáo như vậy, da đầu Bạch Mảo Mảo tê dại, ăn nhà người thì miệng ngán, chẳng lẽ bọn họ không biết đạo lý này? Thế mà còn ăn không để ý đến hậu quả, cô nể họ thật.

Bất quá, thần phục vẫn là thần phục, bản thân cũng là một con sâu tham ăn, cô làm sao có thể thua họ được? Mảo Mảo hùng hực khí thế chuẩn bị xông vào chiến trường, lại bị một ánh mắt lạnh lẽo của Hắc Thương Kinh quét tới, cô quay đầu nhìn anh: “Hắc đại nhân, có lẽ tôi nên chung sức với họ.”

“Không phải em muốn ăn mì à? Đợi lúc nữa dẫn em đi ăn.”

“Nhưng bây giờ đang có một bữa tiệc thịnh soạn như thế này, vì cớ gì em phải đi ăn mì nữa?”

“Là em nói, để tôi dẫn em đi.” Ý nói, lời mình tự nói ra thì chỉ có thể tự trách thôi. Hắc Thương Kinh lạnh lùng mím môi, hoàn toàn không nhìn đến Bạch Mảo Mảo nhéo nước miếng bên cạnh.

“...” Buồn bực oán hận quay trở lại chỗ ngồi, Bạch Mảo Mảo mở to mắt nhìn mọi người trong căn tin đang ăn một cách khí thế, thịt - muốn tràn lan, cô nuốt nước miếng liên tục, nhưng cũng chỉ có thể cam chịu lần lượt mang từng cục đá đập vào chân mình.

Hắc Thương Kinh không thèm chú ý tới Bạch Mào Mào đang ai oán nữa, bình tĩnh ngồi xem tài liệu trong laptop, mãi cho đến khi nữ sinh đầu tiên ăn uống no say đi đến đứng trước mặt bọn họ, anh ngẩng đầu lên, đôi mắt lạnh quét qua nữ sinh đang thấp thỏm lo âu kia, rồi đưa ánh mắt rơi trên người Bạch Mào Mào, lại không dời đi nữa.

“Cảm ơn đàn anh, thật xin lỗi đàn chị nha, về sau em không dám nói linh tinh nhiều chuyện như vậy nữa.” Nữ sinh kia vừa nói vừa cúi gập người một cái, nói xong cũng chạy vọt ra khỏi nhà ăn, đám người áo đen kia thấy vậy nhưng cũng không ngăn cản.

Cũng có người không biết xấu hổ, mặt dày mày dạn tính ăn uống no say rồi nhàn nhã rời đi, lại bị mấy người mặt đồ đen cười híp mắt nhưng ý thì “Vị đây chắc chắn ai chưa no...”, nửa kéo nửa túm ẩn lại về chỗ cũ, chậm rãi ăn đến mức cái bụng căng đau, mọi người cũng dần dần phát hiện ra Hắc Thương Kinh này thực sự muốn lấy lại mặt mũi cho cô gái này, chứ không phải là kẻ rãnh rỗi đem tiền tiêu như rác với bọn họ. Chỉ là, phương thức mỹ nam mặt lạnh này lựa chọn, thật sự khiến bọn họ không có lời nào để nói mả.

Nhìn căn tin có thêm mấy tên tham ăn, Bạch Mào Mào nước mắt lưng tròng, tuy rằng cô không có duyên phận được ăn những mỹ thực này, nhưng có thể được chứng kiến tình cảnh nhiều người cùng lúc ăn đến muốn nổ bụng như vậy, cô thật sự cảm động, vô cùng cảm động, bởi cô cũng là một kẻ tham ăn đến mức banh bụng.

Bên này Bạch Mào Mào còn đang suy nghĩ miên man, bên kia Hắc Thương Kinh cũng đã đóng laptop lại, rồi kéo cô đứng dậy, nhìn tất cả mọi người trong nhà ăn lần lượt đứng lên, từng người một đi đến trước mặt cô, đơn giản nói một câu “Cảm ơn, xin lỗi.” Rồi ôm bụng bước chậm chậm đi ra khỏi căn tin.

Từ người thứ nhất đến người thứ mười một, từ thứ mười một đến thứ một trăm.... Cô cho tới bây giờ chưa từng biết, xa luân chiến có thể gây chấn động nhân tâm như vậy. (mn có thể tra google từ Xa luân để hiểu nghĩa nhé)

Đôi mắt luống cuống chuyển hướng sang phía Hắc Thương Kinh, Bạch Mào Mào lại nhìn thấy được trong tròng mắt đen láy lạnh lùng bao phủ một tầng băng mỏng của anh hiện lên sự dịu dàng. Trong nháy mắt đó, lồng ngực cô khẽ tắc nghẽn, cô rất muốn nói cho anh biết, cô đã sớm quen với việc bị người ta nói linh tinh đồn nhảm như thế này rồi, anh cũng không cần phải bảo vệ cô như thế, cô so với anh tưởng tượng kiên cường hơn nhiều, chịu đựng được đả kích giỏi hơn nhiều.

“Sợ sao?” Nhận thấy ánh mắt óng ánh của Bạch Mào Mào như một con thỏ đang bị thương, cánh môi Hắc Thương Kinh khẽ mở, trầm trầm hỏi.

Sợ? Không, một chút cô cũng không sợ.

Từng nhớ rằng, không biết bao nhiêu ngày đêm, cô bị những cô gái mê luyến Ân Mặc vây chặn ở ngõ cụt hay trong phòng học không người, nhục mạ có, chửi bới có, đánh nhau có, cào cấu có, mặc dù cô rất giỏi tránh né, chạy trốn, nhưng mỗi lần bị chặn đến mức không còn đường lui, bọn họ đều khiến cô bị thương, vết thương ngày càng chồng chất. Ân Mặc có rất nhiều vệ sĩ, thế nhưng lại chưa từng bảo họ ra mặt vì cô cả.

Có lẽ Hắc Thương Kinh có chút hơi quá, thế nhưng, cô lại rung động.

“Tôi chỉ là một tấm bia đỡ đạn mà thôi, tại sao phải vì tôi làm tới bước này?” Nhẹ nhàng thì thầm, ánh mắt Bạch Mào Mào có chút không tập trung.

Nhìn thoáng qua Bạch Mào Mào đang mềm yếu, Hắc Thương Kinh trả lời, lại vừa giống như một cái tuyên cáo, thanh âm lạnh lùng thâm trầm đung vào trái tim đang vô cùng lộn xộn đến không chịu nổi của Bạch Mào Mào: “Mào Mào, em là cô gái của anh. Người con gái của Hắc Thương Kinh, còn chưa tới phiên người ngoài đến khi dễ.”

Ngẩng đầu, mờ mịt nhìn sang vẻ mặt Hắc Thương Kinh vẫn lạnh lùng như cũ, Bạch Mào Mào rõ ràng nghe được thanh âm tim băng vỡ vụn, nhưng lại vô lực biểu đạt sự kích động bên trong lòng mình, thì ra được một người đàn ông bảo vệ lại có cảm giác hạnh phúc như thế này.

Phụ nữ, thực chất là loại động vật luôn có tình cảm, đàn ông, có lẽ đôi lúc làm việc theo bản năng mà thôi, nhưng cũng đã có thể khiến cho trái tim người phụ nữ kia, một lòng một dạ vì anh ta.

Nhón chân lên, Bạch Mảo Mảo khẽ nói: “”VẬY.... Người kia, hôn tôi đi....”

Được rồi, cô thừa nhận chính mình không biết xấu hổ, trước mặt nhiều người như vậy lại muốn hôn, nhưng cô cũng lần đầu tiên làm việc này mà, rung động trào dâng đến mức này thì bày tỏ bằng kiểu gì đây?

Cô còn cho rằng, anh sẽ chỉ liếc nhìn cô bằng nửa con mắt, rồi trực tiếp xoay người rời đi, thế nhưng, anh lại hơi chút sững sốt, đang lúc trái tim cô đập thình thịch như hết đường khí thì anh lại cúi người, hôn lên cánh môi nhạt màu của cô.

Một giây kia, thế giới của cô tràn đầy hạnh phúc khiến người khác ghen tỵ.

“Bạn học Bạch Mảo Mảo, cô còn muốn cười một cách ngớ ngẩn như thế đến khi nào hả?”

Bên trong ký túc xá 409, Loan Hoảng Hoảng, Nhiễm Sanh Sanh, Hồng Quả Quả cùng nhau ngồi vây xung quanh Bạch Mảo Mảo, không buông lỏng giây nào nhìn chăm chăm Bạch Mảo Mảo đang cười ngây ngô không ngớt.

Chuyện phát sinh trong nhà ăn Đệ Ngũ, hiện tại trong toàn đại học La Gia mọi người đều đã biết, Hắc Thương Kinh băng sơn kia đã tức giận vì hồng nhan, cái chuyện mời khách ăn cơm nhưng lại khiến cho rất nhiều sinh viên no muốn nổ bụng, đồng thời gây ra một làn sóng bát quái đầy bão táp, cũng có người khiếu nại lên nhà trường, nhưng nguồn gốc tai họa là do bọn họ tham ăn mà ra, truy tìm lý do hay gì đó, thì thực ra bản thân Hắc Thương Kinh không làm ra việc gì quá đáng cả, chẳng qua là lợi dụng bản tính tham ăn của bọn họ, bức bách bọn họ tự mình xin lỗi người ta mà thôi, cho nên khi hai bên tự hòa giải, các tình huống khác không nảy sinh gây mất trật từ trường lớp.

“Hồng nhan họa thủy, hồng nhan họa thủy!” Hối không được đáp lại, Loan Hoảng Hoảng cảm thán, uhm, mặt cô cũng cười đến sái quai hàm vì chuyện này.

“Lúc này cậu còn không đi coi chừng Hắc Thương Kinh nhà cậu đi, chạy về ký túc xá làm cái gì?” Nhiễm Sanh Sanh mặc dù tính cách thẳng thắn, nhưng đối với những loại chuyện tình yêu hấp dẫn này thì cũng tương đối nghiêm túc đâu ra đó.

“Tớ xấu hổ.” Che đi khuôn mặt mình, Bạch Mảo Mảo rất đường hoàng mà trả lời. Lại nói, bọn họ ăn mì xong, Hắc Thương Kinh vốn định mang cô về nhà họ Hắc, nhưng cô lại khăng khăng quay lại ký túc xá, cứ trực tiếp vào ở nhà bạn trai như thế khiến cô chịu không nổi.

“Xấu hổ? Cậu đấy nha, thế sao lúc trước mặt mọi người hôn người ta lại không thấy xấu hổ hả?” Loan Hoảng Hoảng vừa nói vừa cười hô hô không ngừng, cô đã nói rồi mà, Bạch Mảo Mảo tuyệt đối là một tiềm năng, còn không phải, cậu ta vừa mới lộ một chút tài năng, đã trực tiếp giải quyết xong người đứng nhất đại học La Gia, những hoa khôi hoa hậu giảng đường gì đó kia dù có thúc ngựa cũng đuổi không kịp.

“Ha ha ha.” Cười ngây ngô trả lời. Bạch Mảo Mảo cũng nói không ra cái cảm giác trong lòng mình giờ là gì nữa, lúc đó tim kích động, chỉ muốn đến gần anh một chút, gần anh thêm một chút nữa thôi, loại khát vọng đó áp đảo lý trí của cô mất rồi —— hóa ra, cô vẫn là loài động vật theo bản năng nhiều hơn nhân tính, ô ô, thật là đau lòng quá đi.

“Được rồi, mỹ nam tử ỉ ỉ thì ỉ ỉ, không có gì là ghê gớm.” Hồng Quả Quả vẫn luôn trầm mặc đột nhiên mở miệng, nhưng lại nhắm thẳng vào trọng tâm: “Hai ngày nay cậu đi theo Hắc Thương Kinh làm cái gì? Mảo Mảo, liên tiếp hai đêm không về ký túc xá, tình hình quả thật vô cùng nghiêm trọng.”

“Không làm gì cả, đi theo Hắc đại nhân đến nhà họ Hắc ăn tối hai bữa, người nhà anh ấy thúc giục anh ấy tìm bạn gái, anh ấy liền lấy tớ ra làm lá chắn ấy mà.” Bạch Mảo Mảo bỏ bớt một vài chi tiết, không muốn mấy chị em vì cô mà lo lắng, dù sao thì việc làm một tấm bia đỡ đạn, đối với cô mà nói, đã không còn là chuyện có thể gây tổn thương gì rồi.

“Thế mà đã đi gặp gia trưởng rồi nha, Hắc đại nhân không hổ là Hắc đại nhân, dữ dội thiệt.” Nhiễm Sanh Sanh rất là tán thành thái độ yêu đương của Hắc Thương Kinh, nghĩ như vậy, cô liền không nhịn được dùng

mắt lướt qua bạn sâu yêu hủ nào đó để nhắc nhở: Nếu tình hình đã phát triển tốt như vậy, cũng không cần phải làm người gây loạn nữa, Phong Dịch Dương bên này đã sai lầm rồi.

Kế hoạch biến hóa khó lường, việc lúc trước cô làm sau này sẽ phải thu lại. Dùng ánh mắt trả lời Nhiễm Sanh Sanh, Loạn Hoảng Hoảng đối với việc các cô ăn ý mười phần, không khỏi cảm thấy trận trận gió lạnh. Mà hai tụi cô cũng đâu phải người yêu gì.

“Vậy hai người sẽ kết hôn sinh con sao?” Hồng Quả Quả tiếp tục hỏi.

Làm sao mà mỗi lần con nhóc chết tiết này đưa ra vấn đề lại khiến cô ra đầy mồ hôi vậy nhỉ, hơn nữa, biết được cô giải quyết xong Hắc Thương Kinh, Hoảng Hoảng cùng Sanh Sanh xúc động muốn chết, mà vì sao một con nhỏ đơn thuần thích ăn như cậu ấy lại có thể bình tĩnh như vậy? Không khỏi cảm thấy kỳ quái, Bạch Mào Mào lại không thể nói kỳ quái ở chỗ nào mới chết, tiếp tục cười giả lả: “Chuyện đó sau này hẳn nói, ai có thể đoán trước được tương lai chứ.”

“Mào Mào.” Đứng dậy, Hồng Quả Quả không hiểu ra sao ôm lấy hông Bạch Mào Mào, thấp giọng nói: “Phải học bảo vệ mình, không nhất thiết lúc nào cũng phải làm vật hi sinh. Cậu sẽ hạnh phúc.”

Nói xong, cô lại không thèm nhìn đến Bạch Mào Mào đang ngây ngốc sững sờ, bò lại lên giường gặm táo.

“Quả Quả hôm nay làm sao vậy?” Bạch Mào Mào hỏi hai người kia, bọn họ lại cùng nhất trí lắc đầu, bày tỏ không rõ ràng lắm.

“Bạch Thỏ à, cậu đừng nghĩ nói sang chuyện khác, thành thật khai báo, cậu cùng Ân Mặc rốt cuộc là có quan hệ như thế nào? Đêm hôm đó, cậu ta nhìn cậu như người mất hồn, ngay cả tớ cũng bị tan chảy đấy nhé, đừng nói với tớ là giữa các cậu không hề có gian tình đấy nhé.” Loạn Hoảng Hoảng giống như là nhớ ra cái gì đó, một bộ tư thế truy hỏi kỹ càng sự việc.

Chết.....cái này muốn cô phải nói như thế nào đây? Nói là bạn gái trước, nhưng cô cũng chỉ là một tấm bia đỡ đạn hữu danh vô thực mà thôi; nói là tấm bia đỡ đạn thì hơi khó, bởi thái độ Ân Mặc đêm đó quá kỳ lạ. Nếu ngay cả bọn họ còn cảm thấy kỳ lạ, đồng chí tú bà toàn năng Loạn Hoảng Hoảng chắc chắn sẽ không tin tưởng cô chỉ là một tấm bia đỡ đạn. Như vậy thì, nói cái gì đây?

Đồng chí Bạch Mào Mào lười động não, dứt khoát thành thật khai báo, dù sao thì cô gần đây cũng luôn sống bình bình thản thản, chưa từng có lỗi với ai, thân ngay không sợ bóng nghiêng, cô có cái gì mà không thể nói?

Nhưng mà, khi nghe xong Bạch Mào Mào kể lại, Loạn Hoảng Hoảng lại trầm mặc: “Hắc Thương Kinh nhà cậu có biết việc này không?”

“Mắc mớ gì tới anh ta?” Anh biết cô có vết thương lòng gì gì đó, cô cũng không thể nào nói rõ ràng ra cho anh biết được đâu, cô cũng đâu đáng để bị ăn đòn.

“Cậu cũng hiểu cái gì mắc mớ tới anh ta rồi đấy.” Đối với Bạch Mào Mào trì độn, Loạn Hoảng Hoảng cười lạnh không dứt.

“Nha đầu ngốc nhà cậu, về sau có chọn đàn ông thì đem con mắt chà bóng một chút đi, đừng có mà để bị những tên xấu xa chỉ có bề ngoài kia lừa. Đàn ông, có thể không có, nhưng nếu phải có, nhất định phải là người yêu thương mình, cưng chiều mình. Ngoài ra điều kiện cũng không phải quan trọng, quan trọng là anh ta phải có một lòng trọn vẹn yêu thương cậu, bảo vệ cậu.”

Nghe Nhiễm Sanh Sanh nói, Bạch Mào Mào chấp nhận gật đầu, cô hiện tại đã biết rõ rồi, tất cả ủy thác vào hạnh phúc của Hắc đại nhân vậy.

Cho nên, anh ta đối với cô tốt, cô có phải cũng có thể lấy ra chân tình đi làm bia đỡ đạn cho anh phải không?

Một đêm, Bạch Mào Mào mất ngủ, đầy đầu đều là khuôn mặt lạnh lùng nhưng anh tuấn của Hắc Thương Kinh, lúc anh vì cô mà làm lại dùng một tư thái lạnh nhạt như không liên quan đến mình, lúc anh cúi đầu hôn cô, một thoáng kia lại ôn nhu, mềm dịu....

16. Chương 16

Anh Hắc rõ ràng đã về hôm thứ 5, nhưng lại không có đến tìm cô.... Sau đó, Hắc đại nhân đến trường vào buổi trưa cùng ngày, ở phòng học tầng 5 tòa nhà thương mại...

Nghe tài xế áo đen kể lại, Bạch Mào Mào có chút lo sợ nghi hoặc, tình hình của bọn họ hình như có chút rối loạn thì phải.

Với tư cách đơn giản là làm một tấm bia đỡ đạn, trừ phi dưới tình huống cần phải đối đáp với người nhà họ Hắc, thì dường như bọn họ không hề có lý do nào gặp mặt, thế nhưng anh lại hôn cô, còn vì cô mà gây dựng một mảnh trời trong trường cơ mà.

Như thế, cô có thể gác những quan hệ lộn xộn này qua một bên, giống như trước đây, đơn thuần đi lên nhìn anh được không?

Trong lòng đã có quyết định, bạn học Bạch Mào Mào liền thần nhiên, được rồi, dù sao cô cũng không trông đợi gì nhiều vào Hắc đại nhân có tính cách lạnh lùng kia đối xử với cô kiểu nhiệt tình như lửa dầu, như vậy cô cứ tùy tiện làm theo ý mình cũng được mà, miễn là không quấy rầy đến anh là được rồi.

Vì vậy, ngay sau đó, trong phòng học tầng năm khoa thương mại, Bạch Mào Mào lại rơi nước mắt đầy mặt.

Mặc dù đã rất cố gắng cúi thấp đầu xuống dưới bàn mà đi, Bạch Mào Mào vẫn có thể cảm thấy mấy cái ánh mắt nóng hừng hực của các nam sinh tập trung trên người mình, huhu, không lẽ phô trương như vậy à? Trước đây cô cũng thường xuyên đến khoa thương mại nghe lên giờ học của giáo sư La, bởi Hắc đại nhân cũng chưa bao giờ vắng mặt trong giờ học của lão đầu này, thế nhưng trước kia đâu có nhiều người chú ý tới cô như hiện giờ?

Hôm nay cô mặc một chiếc váy xòe dài đến đầu gối, trên người còn mặc một chiếc áo sơ mi tay ngắn kiểu công chúa bó sát người, nhân tiện trang điểm tinh tế một chút, nhưng là, cũng không có tuyệt sắc đến nỗi hấp dẫn nhiều ánh mắt nhiệt tình như vậy chứ?

Được rồi, cô thừa nhận, mấy cái ánh mắt trên choker thật ra cũng không có gì đáng sợ, vấn đề là, cô đến khoa thương mại nghe giảng là để nhìn lên Hắc đại nhân, mà hôm nay bao nhiêu con mắt cứ nhìn cô chằm chằm như vậy, vì sao lại khiến cô có cảm giác mình rất không chịu nổi rất không chịu nổi vậy ta....

Sớm biết như vậy thì thà mặc nguyên bộ váy quê mùa như lúc trước còn hơn, oán hận viết viết vẽ vẽ trên giấy, nhưng sau lưng lại đột ngột có một cánh tay dài đưa ra, ném cho cô một tờ giấy nhỏ, Bạch Mào Mào mở ra xem, ngay tức khắc tròn mắt.

Phía trên nét chữ như rồng bay phượng múa viết: Đây, người đẹp, bắt kể em từ đâu đến đây, bắt luận em tên gì, đều không thể ngăn trở anh đối với em oanh oanh liệt liệt nhất kiến chung tình. Anh là Lôi Đằng khoa kiến trúc, thành tâm thành ý xin em cho anh một cơ hội theo đuổi em.

Sinh viên khối khoa học tự nhiên thực sự là thảm thương, ‘nhất kiến chung tình’ lại có thể dùng ‘oanh oanh liệt liệt’ để hình dung ư? Len lén quay đầu lại phía sau nhìn thoáng qua một cái, nhưng lại đón nhận một đôi mắt đào hoa đang nỗ lực phóng ra dòng điện cao thế ngàn vôn, Bạch Mào Mào nhất thời có chút đứng hình. Cô biết viên củ cải này, thường xuyên bắt gặp cậu ta phóng điện khắp nơi, trong Tứ đại nhân Đại học La Gia, người cô không bị giật điện nhiều nhất chính là anh ta, nhưng mà anh ta là đại nhân khoa Kiến trúc, đến khoa Thương mại nghe giảng cái cọng lông gì?

Như nhìn thấu được suy nghĩ trong lòng Bạch Mào Mào, Lôi Đằng lại đưa tới một tờ giấy: “Anh bình thường luôn đến dự thính chương trình học của khoa Thương mại, hôm nay đến lại vô tình gặp được người đẹp, liền theo chân em đến nơi này nghe giảng.”

Tại sao cô lại không chú ý tới nhỉ? Trước đây cô khẳng định mình không có cách nào miễn dịch với mỹ nam như thế này, huhu, chẳng lẽ bởi vì Hắc đại nhân tươi đẹp đã cắt đứt mọi hoa thơm cỏ lạ rồi sao?

Ngẩng đầu nhìn về phía bóng dáng anh tuần bên phải cách đó không xa, Bạch Mào Mào lướt mắt mơ màng.

Khẽ thở dài một cái, cô từ trong túi xách lấy ra một quyển sổ tay, rồi lấy ra một tờ, cô trả lời: “Tôi không phải là lần đầu tiên tới đây đâu, trước kia chúng ta cũng đã từng gặp mặt, cho nên nhất kiến chung tình của anh có chút không thích hợp rồi. Lôi đại nhân, hỏi anh một vấn đề nha, trước kia cũng không có ai chú ý tới tôi, chẳng lẽ hôm nay toàn bộ nam sinh đều trúng gió tập thể sao?”

“Trúng gió tập thể...Người đẹp rất không hiểu phong tình mà, bọn tôi chẳng qua là bị vẻ đẹp với khí thế của em hấp dẫn thôi. Xin phép được hỏi một chút, em phẫu thuật thẩm mỹ à? Nếu như trước kia đã tới đây, theo như sắc đẹp quyến rũ của em, thì làm sao lại có thể không bị bấy sỏi để mất tới? Dù sao thì khoa Thương mại Đại học La Gia cũng nổi tiếng là Đường Tăng thì nhiều mà cháo ít.”

Phẫu thuật thẩm mỹ... Trên trán rơi xuống đầy vạch hắc tuyến, Bạch Mào Mào hung tợn trả lời: “Bà đây hôm nay chẳng qua chỉ uốn tóc, thay đổi trang sức, tiện thể đổi luôn lớp da ngoài chứ bộ.”

“Người đẹp vì ai mà mang mặt nạ vậy hả?”

Tên khốn anh mới mang mặt nạ....

Đúng là không có tiếng nói chung với tên củ cải này mà. Dem giấy bỏ lại vào trong túi xách, Bạch Mào Mào quyết định không khai thông tên củ cải này nữa, cô là thổ, tại sao lại phải hạ mình nói chuyện với thực vật như anh ta?

“Người đẹp này tính toán quá đi mà, chẳng lẽ vì người nổi bật nhất khoa Thương Mại à, Hắc Thương Kinh?”

Thấy tờ giấy kia, Bạch Mào Mào kinh ngạc lướt mắt quét qua cây củ cải họ Lôi ở phía sau, vẫn còn có người không biết scandal của cô và Hắc Thương Kinh, vị này chính là người sao Hỏa phải không?

Mặc dù có chút không hiểu tại sao người đẹp trước mặt lại khó chịu thở hổn hển, Lôi Đằng ngược lại cũng không tức giận, kiên trì nỗ lực tiếp tục đưa giấy: “Hắc hắc, người đẹp, em có thấy phía sau phòng học đều là những bóng dáng có đôi có cặp hết rồi không? Những người đẹp đó lúc đầu cũng toàn vì Hắc Thương Kinh mà tới, bất quá cuối cùng lại bị những súc sinh kia bắt làm tù binh hết rồi, cho nên mới nói, không cần vội vã cự tuyệt anh đâu, tất cả mọi thứ đều có thể...”

Có thể em gái người... Dưới đáy lòng lén trả lời một câu, Bạch Mào Mào ngẩng đầu nhìn lên vị giáo sư đang nhìn về phía bọn họ bên này, vội vàng ngồi thẳng người.

“Bạn học phía bên phải kia, đúng rồi, chính là em, nữ sinh uốn đầu hoa lê đấy, em trả lời cho tôi một vấn đề.”

Thấy giáo sư La râu hoa râm đưa tay chỉ tới mình, vậy mà thực sự lại đem cô trêu chọc, Bạch Mào Mào nhất thời trợn tròn mắt, không phải chứ? Cô thực sự thực sự đã đến rất nhiều lần, từ trước kia cho tới bây giờ, chưa từng có vị giáo sư nào chú ý tới cô, thực sự cho tới bây giờ cũng chưa từng có mà....

“Tôi biết rõ các búp bê như các em cũng không phải là một điều dễ dàng, cho nên cũng không muốn làm khó em, chỉ hỏi em một định nghĩa đơn giản nhất, xí nghiệp hiện đại là cái gì?” Lão đầu kia trái lại như có hỏa nhãn kim tinh, liếc mắt nhìn ra người khác là liền tới châm chọc, còn ngụ ý liếc mắt Hắc đại nhân lạnh lùng bên kia.

Nghe vậy, Bạch Mào Mào rối người điên lên. Cái cây củ cải họ Lôi kia, bà đây nhất định phải vẽ vô số vòng tròn nguyên rửa người, hôm nay bị người hại chết rồi đấy. Thăng nhóc chết tiệt, không biết bà đây mù thương mại kiêm mù chữ hả? Vì sao lại hỏi người ta một vấn đề không giải thích được như vậy?

Dưới đáy lòng nhón nha nhón nháo mà găm thét, trên mặt lại treo một nụ cười ngọt ngào nhất, Bạch Mào Mào đứng lên, bình tĩnh mở miệng: “Thầy à, vấn đề của thầy khiến em rối như tơ vò, suy đi nghĩ lại, em quyết định sẽ trở về chuẩn bị thật tốt, lần sau sẽ trả lời thầy.”

Phốc....

Thanh âm rơi xuống, trong phòng học lớn không ngừng vang lên tiếng cười, Hắc Thương Kinh rút cuộc đào từ đâu lên loại hàng chất lượng thế này vậy nhỉ?

Cúi đầu, vừa khéo thấy được cái mặt củ cà rốt phách lối kia đưa cái chân dài trước mặt, Bạch Mào Mào bình tĩnh mà đạp lên, cô bình tĩnh mà thở dài, Loan Hoảng Hoảng, cảm ơn cậu, hôm nay đã ép bà đây

mang giày cao gót.

Kèm theo thanh âm hít không khí rõ to, củ cải phía sau “bùm” nhảy dựng lên, Bạch Mảo Mảo hơi nghiêng người, muốn cười mà không cười liếc Lôi Đằng một cái: “Đàn anh à, anh muốn giành trả lời sao?”

Len lén hướng Bạch Mảo Mảo gơ lên ngón tay cái, Lôi Đằng nhanh nhẹn lên tiếng: “Giáo sư La, em có thể trả lời thay được không ạ?”

“Nếu như em hiểu vấn đề này sẽ không vũ nhục đến chỉ số thông minh của em, thì cứ tùy ý.” Giáo sư La hiển nhiên biết vị sinh viên này đến đây dự thính là chủ yếu.

“Xí nghiệp hiện đại thông thường là chỉ một kiểu giống như hình thái xã hội, cần phải có tổ chức và sắp xếp hàng hóa (bao gồm hàng hóa vật chất và phi vật chất) sản xuất, lưu thông, hoặc phục vụ chờ hoạt động, tiến hành tự chủ kinh doanh, tự chịu trách nhiệm lời lỗ, gánh chịu mạo hiểm, thực thi độc lập hạch toán, là đơn vị kinh tế căn bản có đủ tư cách pháp nhân.” Dứt lời, anh cũng không nhìn mọi người đang liếc xéo, trực tiếp tự đắc nhìn về phía Bạch Mảo Mảo: “Thế nào?”

“Quá ngu ngốc..” Quả nhiên là một cây củ cải. Nhẹ nhàng cúi đầu, Bạch Mảo Mảo lại lần nữa bình tĩnh thờ dài. Cô hôm nay rất là viên mãn, trước khi chết cũng kéo được một cái đệm lưng.

Mặc dù, Hắc đại nhân, từ đầu đến cuối không hề liếc nhìn cô đến một cái.

—————Bỉ Bỉ làm một cây củ cải ngây ngốc—————

Sau khi tan lớp, tro mắt nhìn bóng lưng Hắc Thương Kinh đang vội vàng rời đi, Bạch Mảo Mảo vô lực ngồi tại chỗ, suy nghĩ một chút vẫn là không muốn đi theo, anh dường như, cũng chẳng hề vui mừng khi nhìn thấy cô....

Thấy Lôi Đằng sau lưng cũng ngồi ngay ngắn không nhúc nhích, làm như đang đợi cô cùng đi, trên trán Bạch Mảo Mảo có vài cái hắc tuyến, quả quyết giữ nguyên bộ mặt ban nãy, dự định quay trở về ký túc xá.

Không nghĩ tới Lôi Đằng lại không thuận theo cứ theo sát không buông, còn mang một vẻ mặt cười đến sáng lạn: “Người đẹp, cùng nhau ăn cơm trưa, thế nào?”

“Anh mấy ngày nay không có trong trường phải không?” Chắc không phải cũng giống như Ân Mặc ở vùng khác đấy chứ? Nếu không thì nhà ăn Đệ Tam phát sinh chuyện lớn như vậy, anh ta không thể nào không biết, Hắc đại nhân, dường như không thích có người đàn ông khác đến gần cô.....

“Có, làm sao vậy?”

“Chuyện xảy ra ở nhà ăn Đệ Tam, anh không biết gì sao?”

“Biết, không phải Hắc Thương Kinh giận dữ vì người đẹp sao? Nghe nói Bạch Mảo Mảo kia còn là một em gái quê mùa, đúng là nhìn người không thể nhìn bề ngoài được.” Lôi Đằng nói đến đây, làm như nhớ ra cái gì đó, chợt kích động nói: “Em xem em xem, Hắc Thương Kinh giờ cũng đã có người trong lòng rồi, em nên bỏ cậu ta đi thôi, thế nào? Suy nghĩ đến anh một chút đi?”

“....” Mặt không đổi nhìn nét mặt phấn khởi của Lôi Đằng, Bạch Mảo Mảo thật sự không biết nên ới hết hay là nuốt hết vào trong.....

“Im lặng có nghĩa là đồng ý cùng anh ăn cơm trưa đúng không?” Lôi Đằng còn đang hoa chân múa tay vui sướng, nhưng lại không phát hiện ra sắc mặt quái dị của Bạch Mảo Mảo.

“Tôi chính là Bạch Mảo Mảo.”

Cánh tay đang vung vẩy chợt dừng, Lôi Đằng ngây ngốc nhìn vẻ mặt vô tội của Bạch Mảo Mảo. Anh mới vừa rồi, có phải nghe nhầm cái gì rồi hay không?

Mặc kệ Lôi Đằng đã hóa đá, Bạch Mảo Mảo lượn qua anh, rời đi.

Mới vừa đi ra khỏi tòa nhà, cái đồ âm hồn bất tán Lôi Đằng kia vẫn cứ đuổi theo: “Không đúng, nếu như em chính là Bạch Mảo Mảo, hôm nay Hắc Thương Kinh vì cái gì mà không thềm để ý đến em? Đây, em gái, cho dù em có say đắm Hắc Thương Kinh như thế nào đi chăng nữa, nhưng giả mạo người khác rất là đáng xấu hổ đấy.”

“Anh mới đáng xấu hổ! Cả nhà anh mới đáng xấu hổ!” Giống như mèo con bị chọc đến vết thương, Bạch Mảo Mảo hung tợn vút cho anh một câu, lại rời đi!

Cô ăn mặc thật xinh đẹp để đến nhìn lên anh, mà anh lại không có bất kì phản ứng nào cô còn chưa tính, dựa vào cái gì lại để cho mấy kẻ không liên quan nói tới chứ, không cam tâm, không cam tâm.

“Chờ chút!” Theo bản năng đưa tay kéo Bạch Mảo Mảo lại, lại đột ngột bị một cái chân giơ ra trực tiếp đá văng, Lôi Đằng nhảy lùi lại, tránh được cái chân đánh lên, lại thấy người áo đen kia không chịu bỏ qua mà tiếp tục tấn công, da đầu Lôi Đằng tê dại, hiện tại, anh vô cùng tin tưởng cô chính là Bạch Mảo Mảo.

“Người con gái của tôi, là để anh đụng vào sao?”

Giọng nói trầm lạnh vang lên sau lưng, Bạch Mảo Mảo ngạc nhiên xoay người, thấy Hắc Thương Kinh hai tay khoanh trước ngực, nghiêng người dựa trên trụ đá ở một khúc quanh của tòa nhà, cả khuôn mặt ẩn trong bóng tối, cô không nhìn thấy vẻ mặt của anh, nhưng lại tinh tường biết, anh đối với cô, cũng không phải là hoàn toàn không hứng thú.

Bước chân không biết tại sao lại tăng dần lên, Bạch Mảo Mảo bước nhanh đi về phía ấy, mãi cho đến khi đứng vững trước người anh, cô mới ngẩng mặt lên, vui vẻ kêu: “Hắc đại nhân, anh đã trở lại rồi.”

“Ừm.” Đứng thẳng người, Hắc Thương Kinh thản nhiên nắm lấy tay cô, cũng không nói cái gì, đi về phía sân trường.

“Đi đâu?” Cô ngoan ngoãn đi theo bước chân anh, hoàn toàn quên mất còn có người đang phải bị chịu đòn.

Xoay mặt nhìn Bạch Mảo Mảo, Hắc Thương Kinh lại cũng không nói nói gì. Được rồi, cô hiểu, chỉ cần đi theo là được, không nên nói nhiều như vậy? Làm sao mà cô lại hiểu anh muốn nói cái gì.

“Này, Bạch Mảo Mảo, cứu tôi đã rồi hãy đi chứ, tôi chỉ là một sinh viên bình thường, làm sao mà thắng được cái loại vệ sĩ chuyên nghiệp này được cơ chứ?”

Sau lưng truyền đến tiếng Lôi Đằng kêu gào, Bạch Mảo Mảo quay đầu lại, thấy Lôi Đằng mặc dù mọi chỗ đều bị đánh, có chút nhếch nhác, nhưng còn chưa đến nỗi bị thương vong trầm trọng. Vì vậy, cô rất vô lương, rất bình tĩnh theo sát Hắc Thương Kinh rời đi.

Sau cùng, còn không quên ném cho Lôi Đằng một câu: “Ai xúc phạm tôi?”

E hèm, cùng đi với Hắc đại nhân, có thịt ăn, cô cảm thấy mình càng ngày càng có khuôn cách Ngự tỷ rồi.

17. Chương 17

Mặc dù Bạch Mảo Mảo luôn tự xưng mình có tính cách bình tĩnh trầm ổn, nhưng khi Hắc Thương Kinh nắm tay của mình, đi vào quán mì Triệu Gia, cô vẫn nhìn không được giả bộ yếu điệu thực nữ.

Đôi mắt cười đen nhánh lấp lánh, Bạch Mảo Mảo nghiêng mặt, nhìn về phía khuôn mặt trầm tĩnh lạnh lùng của Hắc Thương Kinh: “Hắc đại nhân, chúng ta tới đây làm gì?”

“Ăn mì.” Mặt không đổi đáp lại hai chữ, Hắc Thương Kinh thẳng đẩy cửa ra, kéo cô đi tới chỗ bọn họ lần trước ngồi.

“Tại sao lại tới mỗi quán này vậy?” Thành thật khai báo đi thành thật khai báo đi, thực ra anh cũng giống như cô, có phải hay không?

“Muốn ăn mì cũng phải cần lý do?” Lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, Hắc Thương Kinh dường như là đang có ý nói rằng, không nên hỏi trắng ra câu hỏi ngu ngốc như vậy được không?

Mặc dù bị khinh bỉ, nhưng làm sao cô lại có cảm giác như tìm được tri kỷ vậy nhỉ? Điều này sao không thể khiến cô không duyên dáng, không yếu điệu cho được chứ?

“Hắc đại nhân, thực ra thì, gần một tuần nay tôi ngày nào cũng đến ăn mì ở quán này rồi...” Làm như vô cùng thờ ơ nói, Bạch Mảo Mảo lại dùng dư quang khóe mắt, rất rõ ràng liếc lên ngón tay dài của Hắc Thương Kinh đang cầm thực đơn cứ cứng ngắc như vậy đến mấy giây....

Tuy rằng, anh rất nhanh lại khôi phục lại bình thường, như không có chuyện gì xảy ra để cho Bạch Mảo Mảo gọi món, sau đó chính mình lại gọi thêm mấy món, rồi gọi nhân viên phục vụ tới.

Hắc đại nhân thế mà đi lảng tránh vấn đề của cô! Mặt cười kích động đến đỏ bừng, Bạch Mảo Mảo đột nhiên cảm thấy cô đã sờ tới cái xương sườn trong lòng Hắc đại nhân kia rồi, haha, cô thật là lợi hại mà, thật là ưu tú mà.

“Ồ kìa, cô gái này, cô lại tới nữa rồi, lần này lại còn đổi bạn ăn cơm đẹp trai như thế nữa chứ, cô gái này rốt cuộc cũng chịu không nổi nguyên một tuần liên tục ăn mì một mình rồi sao?” Còn không chờ Hắc Thương Kinh đem danh sách những món đã chọn đưa sang, nữ nhân viên phục vụ kia cũng đã om sòm huyên náo lên tiếng.

Không ngờ, sau khi lời vừa ra khỏi miệng, cô ta lại rõ ràng cảm giác được, ngượng ngùng hay vẻ xấu hổ lại không phải của tiểu nha đầu trắng trẻo xinh xắn, mà chính là vị đối diện cô nàng kia, mà rõ ràng vị nọ đã trải qua nhiều sóng gió trong đời mới lạ.

Làm sao lại có thể như thế? Dựa vào kinh nghiệm phục vụ và xét duyệt vô số người của mình, lần này chẳng lẽ là cô nhìn nhầm? Kỳ thực cô bé này mới là công, mà vị tuấn nam khí phách kia lại là thụ, bị lẫn lộn đầu đuôi ư?

“À, vui lòng chờ một chút, thức ăn rất nhanh sẽ được đem ra.” Không giải thích nổi chuyện gì đang diễn ra, nhân viên phục vụ rất khéo léo tiếp nhận danh sách món ăn của Hắc Thương Kinh và Bạch Mảo Mảo đã chọn, rồi xoay người rời đi.

Bầu không khí an tĩnh thật khiến người ta có chút hít thở không thông.

Giây lát, Hắc Thương Kinh khẽ động dấy đôi mi, rốt cuộc nhin không được mở miệng: “Nếu như em ăn ngán, chúng ta cũng có thể đổi một quán khác.”

“Không cần không cần, bây giờ vẫn còn ổn.” Vội vàng xua tay, Bạch Mảo Mảo cười đến rục rịch. Mặc dù Hắc Thương Kinh không nói gì, thế nhưng là, vì sao mà tâm tình cô lại trở nên tốt như vậy chứ?

Dùng ăn mì để bày tỏ nỗi tương tư, thì ra bọn họ lại ăn ý như vậy.

Bị Bạch Mảo Mảo nhìn chăm chăm, Hắc Thương Kinh vậy mà không khỏi cảm thấy chột dạ, anh xoay mặt đi chỗ khác, theo bản năng ho khan một cái, mới mở miệng hỏi: “Vì sao lại không gọi điện thoại cho anh?”

“Anh cũng không có gọi cho em?” Cô thực sự là gặp mạnh thì lại yếu, mà gặp yếu thì lại mạnh, tính cách nát bét, nhưng mà thời điểm Hắc đại nhân ngượng ngùng thật sự là hiếm thấy lắm. Tha lỗi cho cô một lần kiêu ngạo vì sự kiện vĩ đại này.

“Anh bận.”

“Em cũng bận.”

“Bạn với bạn trai cũ sao?”

Bạn Bạch vừa mới kiêu ngạo một cái, liền bị thanh âm băng tiết của bạn Hắc đập vỡ tan tành, rớt bả vai lại, cô lúng túng cười: “Làm sao anh biết?”

Chuyện Ân Mặc tìm đến cô, anh nếu như biết, cô cũng không khó hiểu, dù sao những người áo đen luôn theo sát bên cô kia cũng không phải là ngồi không, nhưng chuyện Ân Mặc là “bạn trai cũ” của cô, cô hẳn là chưa từng nói cho anh biết.

“Thành phố Vũ Bạ rất nhỏ.” Nói cách khác, muốn điều tra một chút mối quan hệ của một học sinh trung học như vậy, kỳ thực chỉ cần một cú điện thoại.

Nhân viên phục vụ đem mì cùng các món ăn lên từng lượt thay phiên, Bạch Mào Mào theo thường lệ bỏ vào trong chén rất nhiều rất nhiều ớt, mới vừa ăn vừa nói: “Được rồi, Hắc đại nhân thần thông quảng đại, chẳng qua, nếu như anh đã điều tra được, em cũng không cần nói rõ lý do.”

Cô làm một tấm bia đỡ đạn, có gì tốt mà giải thích đây chứ? Huống chi, trong khoảng thời gian tốt nhất này, cô vẫn luôn dụng tâm suy diễn, nhưng cuối cùng, cô vẫn chỉ là một người múa rối.

Một con rối rất vui vẻ.

Khẽ nhú mày, nhìn Bạch Mào Mào không tìm không phỉ vui vẻ ăn mì, Hắc Thương Kinh mím môi, lại không một lời đáp lại.

Anh không phải là người đàn ông đa sầu đa cảm, thậm chí, đối với tình yêu nam nữ, anh bắt quá là người trẻ tuổi không ồm mà rên, chỉ là, Bạch Mào Mào cứ như vậy, vẫn cứ đáng vẻ coi như không có chuyện gì xảy ra, anh không thích, một chút cũng không thích.

“Muốn uống rượu không?” Nếu như anh nhớ không lầm, cô có thể uống một chút.

“Có thể?”

“Đương nhiên.”

Nghe vậy, Bạch Mào Mào đứng lên, khí thế lên tiếng: “Chị ơi, mang sáu chai bia đến đây!”

Bà chị nhận viên phục vụ kinh ngạc không ngớt đưa đến sáu chai bia, còn nhin không được nhiệt tâm nói thăm với Bạch Mào Mào một câu: “Em gái này, ở trước mặt bạn trai phải khiêm tốn một chút, chớ hù người ta chạy mất.”

Lúng túng cười cười, Bạch Mào Mào đáp lại một tiếng “Cảm ơn”, rồi đưa cho Hắc Thương Kinh ba chai: “Tửu lượng tôi chỉ có khoảng ba chai, nhiều hơn nữa không chừng sẽ say, cho nên anh cùng tôi uống ba chai, được không?”

“Được.” Mắt cũng không nháy một cái, Hắc Thương Kinh nhận lấy đồ mở nút chai mà nhân viên phục vụ đưa, mở từng chai ra. Mặc dù anh rất ít uống bia, bắt quá, theo cô một lần cũng không hề gì.

“Cảm ơn.” Cũng không cần ly cần cốc gì, Bạch Mào Mào trực tiếp dùng chai uống cạn.

Nhìn tư thái phóng khoáng của Bạch Mào Mào, lông mày anh tuấn của Hắc Thương Kinh khẽ nhếch lên, đây là một dáng vẻ khác của cô sao? Bề ngoài lớn lên có chút giống con gái nhưng lại biết uống rượu, rồi lại năm lần bảy lượt cho anh bắt ngờ.

Nhớ lại, từ lúc bọn họ gặp nhau cho đến khi cô đáp ứng làm tấm bia đỡ đạn cho anh, cô mặc dù vẫn luôn lấy ra tư thái người bị động tiếp nhận chuyện này, thỉnh thoảng cũng thử phản kháng một chút, nhưng phần lớn thời gian, đều là rất sáng khoái ngoan ngoãn nghe lời anh. Đường như, hết thấy mọi thứ, ở trong mắt cô, cũng đều không là cái gì cả.

Con hổ trắng như vậy, thật đúng là khiến anh cảm thấy chán ghét.

Trong lòng suy nghĩ như vậy, nhưng Hắc Thương Kinh cũng theo cô đến cùng, cứ như vậy mà chai nối chai với cô.

Kết quả, bởi vì rất cao hứng, Bạch Mào Mào kích động đến mức uống thêm sáu chai nữa.

Và kết quả, cô không cần thận uống nhiều.....

o()o

—————miếng ngồi làm tiểu Tuyền Tuyền uống nhiều—————

Phụ nữ uống say đều có dáng vẻ như vậy sao?

Lông mày như xoắn lại với nhau, Hắc Thương Kinh ngồi ở sau xe, nhìn Bạch Mào Mào treo trên tay mình, sống chết không chịu buông ra, cố nén kích động hất cô qua một bên.

“Hắc...Hắc đại nhân.... Anh đã từng hôn bao giờ chưa? Tôi cũng....cũng chưa từng thử qua ai cả nha... Tôi... Hai ta thử một chút xem có được hay không?” Đôi mắt to tròn vì say nên nhuốm màu mơ hồ, nhìn đến gò má hoàn mỹ ngay trước mặt, Bạch Mỗ Mỗ thật là muốn, thật là muốn nhào tới.

Lòng bạn Hắc vừa rồi còn phẳng lặng như mặt hồ, không một chút gợn sóng, nghe vậy, trong lòng nhất thời toàn lửa nóng. Thế nào lại vậy chứ, lúc trước anh hôn quá thất bại à, cho nên mới khiến cô nói chưa từng hôn ai bao giờ? Đây, người uống say lại không thành thật rồi, thật khiến cho người ta khó chịu.

Cảm giác Bạch Mỗ Mỗ đang cố theo cánh tay anh leo lên, Hắc Thương Kinh cũng không cự tuyệt, trực tiếp đem cô ôm ngồi lên chân mình, cúi đầu dùng trán chống đỡ trán cô: “Chúng ta đã từng hôn rồi.”

“Vậy thì hôn lại.” Căn bản lười biếng nói thêm, góc độ tốt như vậy, bạn trẻ Bạch Mỗ Mỗ trực tiếp găm lên cánh môi mê người gần trong gang tấc kia.

Tuy rằng cô găm nhầm không có một chút kỹ xảo nào, nhưng Hắc Thương Kinh lại bị hấp dẫn bởi nó. Cánh tay dài ngắn vai của cô lại, ngay khi cô đang muốn lùi ra để lấy hơi thì anh lại chủ động hôn sâu hơn.

“Chờ... Chờ một chút.... Tôi còn có lời muốn nói....” Thở hổn hển muốn đẩy người đàn ông vẫn đang hôn này ra, hô hấp Bạch Mỗ Mỗ dồn dập.

“Nói.” Môi đề môi, Hắc Thương Kinh nhân từ mà khiến cô chết một cách minh bạch.

“Em phát xuân lâu như vậy rồi, Hắc đại nhân, anh để cho em làm cảm thú một lần nhé.” Đây là lời trong tâm của cô, không nói ra không thoải mái.

“Cảm thú như thế nào?” Đuôi lông mày nhuộm ý cười, Hắc Thương Kinh cũng không biết.

“Hửm....không biết.... Quyển quyển xoa xoa? Hoặc là SS-MM?” Trả lời trong tiềm thức, nhưng cô thực sự cũng chưa từng thử qua làm thế nào để cưỡng đàn ông

“....” Nghe được câu trả lời của cô, Hắc Thương Kinh ngậm miệng.

Thực tế rõ ràng cho thấy, cô xem nhiều anime như vậy, cứ nhiên lại không vận dụng được một cách linh hoạt, lãng phí nghiêm trọng nguồn tài nguyên mà.... Nghĩ tới đây, Bạch Mỗ Mỗ lại bắt đầu muốn tránh thoát khỏi Hắc Thương Kinh.

“Hắc đại nhân, trong máy tính ở ký túc xá của tôi có rất nhiều anime H, chúng ta cùng đi quan sát học hỏi một chút....” Nếu như Bạch Mỗ Mỗ sau khi tỉnh rượu còn nhớ được rõ những lời này, những hành động ngày hôm nay, không chừng phải xấu hổ mà chết.

Rất cuộc ý thức được ý niệm Bạch Mỗ Mỗ muốn cảm thú anh đáng tin, nhưng hành động lại hoàn toàn không đáng tin cậy, Hắc Thương Kinh không hề cùng cô nói nhảm nữa, nâng cằm của cô, trực tiếp hôn lên hai cánh môi sáng màu anh đào kia.

“Hắc...Hắc đại nhân....” Cảm giác rừng mình xa lạ giống như đang bị một trận thủy triều nhấn chìm, Bạch Mỗ Mỗ còn liều mình làm một cuộc đấu tranh giãy giụa cuối cùng.

“Ngoan, không cần nói, lần này anh muốn ném đủ.” Thanh âm vẫn luôn lạnh như băng, giờ phút này lại không ngờ nghe được sự ôn nhu dịu dàng trong đó. Hắc Thương Kinh để cho Bạch Mỗ Mỗ ngồi trên chân mình, đem hai cánh tay đang muốn tránh thoát của cô vòng hai bên thắt lưng mình, nghiêng người, cánh môi khẽ rơi xuống một nụ hôn nhẹ trên hai cánh môi cô, sau đó, đang lúc cô theo bản năng dùng ánh mắt sương mù dò tìm bờ môi anh thì anh đã chợt ngậm lấy cánh môi cô, khẽ liếm mút chậm rãi, mãi cho đến khi Bạch Mỗ Mỗ nhận không được mê hoặc, môi anh đào khẽ mở, lưỡi của anh, liền công khai tiến vào chiếm giữ.

Lưỡi... hôn lưỡi... Giật nảy mình run một cái, thần trí mơ hồ của Bạch Mỗ Mỗ suy nghĩ, thì ra, hôn lưỡi lại mang điện, huhu, có thể nào cô bị điện giật chết hay không? Điện cao thế của Hắc đại nhân chứa bao nhiêu nguy cơ a? Uhm uhm, đại nhân, môi hạ lưu tình....

Khẽ hé mắt, tinh tế nhìn Bạch Mỗ Mỗ không chút nào che giấu vẻ mặt động tình, đầu lưỡi vụng về theo bản năng kháng cự lại chiếc lưỡi của anh, Hắc Thương Kinh bá đạo trực tiếp cuốn lấy lưỡi của cô, trong

tiếng kinh hô gần như hít thở không thông của cô, anh chơi đùa. Cho đến khi cô ngừng giãy dụa, bắt đầu ôn nhu mềm dịu đáp lại anh, anh cũng không kìm nén triều dâng đang lan tràn trong tim nữa....

—————Màn thịt cũng mần từ từ—————

Nghe tiếng rên rỉ cùng thở dốc ở chỗ ngồi sau xe, chú tài xế sợ hết hồn hết vía, nhìn chăm chăm phía trước không chớp mắt, quy quy củ củ mà bắt đầu tăng tốc — cái này, cái này, cậu chủ, cậu nhất định phải nhận được đó, bây giờ đang ở trên xe, hơn nữa trên xe còn có một cái bóng đèn là tôi nữa nè, cậu tốt xấu gì cũng phải chống đỡ được đến lúc tới nhà chứ, tôi tăng tốc, liều mạng tăng tốc.

Khi chú Lý lấy ra tốc độ nhanh nhất trong cuộc đời này, phi điên cuồng đến sân viện nhà họ Hắc, lại lái đến trước lầu chính, thì Hắc Thương Kinh lại không gấp gáp xuống xe, để cho chú Lý xuống xe chờ, anh đem mặt vui trên cổ Bạch Mảo Mảo, thở dốc trong giây lát. Đợi đến khi anh ôm Bạch Mảo Mảo với khuôn mặt đỏ ửng, vẫn còn đang thở dốc chưa ổn định xuống xe thì đã khôi phục lại bộ dáng lạnh nhạt như trước.

Chuyện này....chuyện này....vốn dĩ cậu chủ nhà ông khó chịu như thế, mới vừa rồi còn hận không thể đem con gái nhà người ta nuốt ăn vào bụng, chỉ chớp mắt lại khôi phục lại vẻ lạnh lùng cùng ưu nhã thường ngày, chuyện này....chuyện này....

Chú Lý lần đầu tiên thấy được thiếu gia nhà mình xuất hiện triệu chứng động tình, rất không kiềm lực mà treo quai hàm.

Chuyển ánh mắt, Hắc Thương Kinh lướt mắt quét qua vẻ mặt bất khả tư nghị của chú Lý, vì thế chú Lý cuống quýt nâng cảm lên, nghiêm túc nói: “Tôi sẽ không nhiều chuyện, thưa cậu chủ.”

“Ừm.” Khẽ hừ một tiếng, coi như là trả lời, ngay sau đó, bạn Hắc liền đường hoàng ôm bạn Bạch thần trí đang vô cùng rối loạn, đi vào trong tòa nhà chính. Sau đó, trong tiếng hô to gọi nhỏ của đám người gần bà nội Hắc, trực tiếp không nhìn đến bọn họ, cứ thế lên lầu, mang Bạch Mảo Mảo vào trong căn phòng cô ở tạm lần trước, mà lúc này, bạn Bạch nào đó lần đầu tiên uống say, cũng đã khò khò ngủ thiếp đi.

Cô gái này thật đúng là không biết sức lực, ít nhất cũng phải cho anh động tình đến cùng chứ. Trên trán rơi mấy đường hắc tuyến, Hắc Thương Kinh sờ sờ mũi, nếu không phải trái ý thì hiện tại đã ăn cô luôn rồi.

Cúi người cởi giày giúp cô, sau khi đắp kín chắn, cũng đem rèm cửa sổ kéo lại, anh liền rời khỏi phòng.

18. Chương 18

Lúc Hắc Thương Kinh rời khỏi phòng, ngênh đón anh là một ánh mắt bất quá xanh biên biếc ngăn ở cửa. Anh khẽ giật mình, không nói gì, tầm mắt vút sang một bên.

“Aiyo, anh hai, anh vậy mà cũng né tránh ánh mắt em nha, người luôn lấy nhân thần tạo áp lực như anh, có phải đã làm ra chuyện gì thẹn với lòng rồi phải không?” Hắc Thương Lam che miệng, cười đến vô cùng kinh điển. Cô mà đã nói, liếc khuôn mặt non nớt mềm mềm hồng hồng của Mảo Mảo kia mà xem, vẻ mặt được sủng rõ ràng, cô cá là anh hai nhà mình đã ăn hết người ta rồi.

“Nói bậy cái gì!” Bị em gái nhà mình trêu chọc, Hắc Thương Kinh chẳng buồn đáp lại.

“Thương Kinh à, bà nội cũng không cầu gì khác, con chỉ cần mau chóng cho bà nội sớm ẵm chất trai là được rồi, hahaha.” Bà nội Hắc cười đến liêu lĩnh, bà đã nói rồi mà, tiểu nha đầu Bạch Mảo Mảo kia rất có duyên với bà.

“...” Chống lại khuôn mặt hoan hỉ quá độ của bà nội, Hắc Thương Kinh lại càng không nói gì, anh còn chưa được hài lòng đây này, bà nội rốt cuộc là vui mừng cái gì chứ? “Thương Kinh, cố gắng lên, mẹ xem trọng con.” Mẹ Hắc đứng bên cạnh chồng mình, nắm tay lại động viên tinh thần cho con trai.

Đám người này rõ ràng không biết một tí gì về tình hình, nếu anh muốn làm hạnh Bạch Mảo Mảo, cô cầu còn không được ấy chứ, còn cần phải cố gắng cái lông gì a?

“Đàn ông nhà Hắc gia chúng ta từ trước đến nay luôn là những người đàn ông tốt biết chịu trách nhiệm, Thương Kinh, ba có nên chuẩn bị hôn lễ trước hay không đây nhỉ?” Ba Hắc lên tiếng tổng kết, luôn luôn là tác phong rất thiết thực.

Con người đen nhánh quét qua tất cả mọi người, cuối cùng nhìn về phía Hắc Xích Ngạn đứng phía sau đám người xem trò vui, Hắc Thương Kinh khẽ nâng cằm: “Ba à, ba trước hết hãy để cho Hắc Xích Ngạn chịu trách nhiệm, năm tháng còn dài, trước làm gương cho tốt đã.”

Đạn lạc rồi, đạn đi lạc mất rồi.

Hắc Xích Ngạn bị đạn lạc chuẩn xác bắn trúng trở mắt nhìn ba Hắc cùng một đám đàn ông họ Hắc nổi giận đùng đùng xoay người bỏ đi, khuôn mặt chờ xem kịch vui thoáng chốc cứng ngắc, anh theo bản năng muốn chạy trốn, lại bị Mộ Hàn chặn biết từ lúc nào xuất hiện chặn đường lui, vì vậy, anh lại lần nữa cực kỳ tức giận: “Mộ Hàn, ông đây có thù oán với nhà cậu hả? Vì sao mỗi lần cậu đều ở sau ông rút cùi dưới đáy nồi vậy hả?”

“Hét loạn cái gì? Tiểu tử thú, anh tháng này lại rớt thêm mấy người phụ nữ rồi hả? Những chuyện trước kia, chúng tôi cũng lười tính toán với anh, thì liền tháng này đi, anh phải chịu trách nhiệm, cưới bọn họ đi.” Ba Hắc với tư cách gia chủ đời trước, cũng chính là một nhân vật đã nói là làm, cho nên, ông lên tiếng, Hắc Xích Ngạn cũng chỉ có thể nước mắt lã chã ghen ngào mà thôi.

“Chú à, chú tạm tha cho cháu đi, những người kia đều là đối tượng tình một đêm, không thể cưới về nhà.” Hắc Xích Ngạn khóc không ra nước mắt, lại nói, kể từ sau khi gặp được Bạch Mào Mào, giác quan thứ sáu của anh liền chuẩn xác mà báo cho anh biết, sắp tới trong Hắc gia tổ trạch sẽ có không ít trò hay để xem, vì vậy, anh cũng rất chăm chỉ mà quyết định dọn đến đây ở tạm một thời gian, vì vậy, làm sao mà anh lại là người đầu tiên được vinh dự hi sinh vì đại nghĩa đây?

Thấy trông mắt đen trầm lãnh của Hắc Thương Kinh trong nháy mắt lóe lên tia hứng thú, Hắc Xích Ngạn run rẩy: “Hãy nghe con nói, những người thân yêu của con, mọi người không nên bị lão đại Hắc Thương Kinh dời đi lực chú ý, phải tìm trọng điểm! Trọng điểm!”

Trọng điểm là chuyện phòng the cùng hôn sự của Hắc Thương Kinh và Bạch Mào Mào, những người yêu quý của con ơi!

Thấy ánh mắt của tất cả mọi người lại dồn hết về phía mình, Hắc Thương Kinh rất dứt khoát nói: “Hắc Xích Ngạn nếu có thể làm được người đàn ông gương mẫu của Hắc gia, con nhất định sẽ noi theo.”

So sánh với việc khiến Hắc Thương Kinh sống chết ngoan ngoãn kết hôn, tựa hồ khiến cho Hắc Xích Ngạn kết hôn lại càng dễ hơn, không phải sao? Chỉ ít thì bọn họ dám dùng sức mạnh đối với Hắc Xích Ngạn, nhưng lại không dám cưỡng ép Hắc Thương Kinh. Ngộ nhờ dưới cơn nóng giận thẳng nhỏ ném tổ nghiệp nhà họ Hắc đi, bọn họ sống không nổi...

Trao đổi ánh mắt với nhau trong chốc lát, các chú bác nhà họ Hắc đều đạt được ý kiến nhất trí.

“Hắc Xích Ngạn, ra hạn con trong vòng một tháng, phải kết hôn cho chúng ta.”

Bọn họ đều là người thân, không thể quá không hợp tình hợp lý, một tháng, cũng đủ để cho thanh niên xây dựng tình cảm, cũng đủ để cho bọn họ chuẩn bị một hôn lễ sang trọng.

“Tháng này đối tượng tình một đêm của con không dưới mười người, chẳng lẽ mọi người bắt con phải cưới hết bọn họ sao? Một chồng nhiều vợ chính là phạm pháp.” Dứt khoát làm ra bộ mặt lợn chết không sợ nước sôi, Hắc Xích Ngạn trong tim đang rỉ máu. Hắc Thương Kinh, thủ tục tương tàn, người nha thật là ác độc!

Mặc dù biết rõ cháu trai nhà mình phong lưu phóng đãng, thế nhưng là, nghe đến con số người ta nói ra, các vị chú bác râu ria không khỏi run lên, cuối cùng, ánh mắt nhất trí run rẩy hướng về phía cha ruột của Hắc Xích Ngạn: “Anh hai, nhìn con trai ngoan của anh mà xem, nó sống mới hơn hai mươi năm, rốt cuộc gieo họa không ít cho con gái nhà người ta rồi đấy?”

“Không hổ là con trai của ta, có phong phạm của cha mà.”

Anh cả Hắc gia vừa mới đắc chí một câu, liền bị bà vợ bên cạnh nhéo lấy lỗ tai, tiếng rống giận dữ lập tức vang tận mây xanh: “Lão già hết giấm, nói, ông rốt cuộc là từng có bao nhiêu người phụ nữ?!”

“Bà xã, bà xã, từ khi biết em, anh thật là thủ thân như ngọc, ông trời minh giám, ông trời minh giám.... Thủ hạ lưu tình, bà xã đại nhân...” Chứng kiến vợ chồng gia kia lại bắt đầu tính toán nợ cũ, mọi người trên mặt đầy hắc tuyến.

Được rồi, cha nào con nấy, bọn họ không thể nào quá trách cứ Hắc Xích Ngạn được. Nhìn chung quanh một vòng, đứng hàng thứ tư, ba Hắc lại lần nữa đảm nhiệm trọng trách người chủ trì: “Xích Ngạn, chú cũng không phải là muốn làm khó con, con trong số những người phụ nữ con đã từng lui tới chọn ra một người mình có thể tiếp nhận, chúng ta cho con ba tháng, con chỉ cần đem nhà gái giải quyết là được. Còn về những việc chuẩn bị cho hôn lễ, con không cần bận tâm, chúng ta sẽ toàn quyền phụ trách.”

Nói xong, ông cũng không thèm để ý tới gương mặt đang thúi như phân của Hắc Xích Ngạn, ngược lại lại nhìn về phía con gái chán ngán đang bên cạnh bà nội xem náo nhiệt, “Thương Lam, con không phải là đang chuẩn bị Hắc thuần vô minh gì đó sao? Bà giao phó cho con được không?”

“Ba có thể cho bao nhiêu tiền?” Như đoán được suy nghĩ trong lòng của ba mình, Hắc Thương Lam nhất thời tinh thần tỉnh táo.

“Giá cả tùy con, chỉ cần có thể bảo đảm Hắc Xích Ngạn sẽ không chạy mất, thuận tiện có thể túm chặt nó tới hôn lễ là được.”

“Nếu như anh ta không nghe lời tìm một người con gái kết hôn, có phải con cũng có thể thuận tiện kín đáo đưa cho anh ta một người?” Hắc Thương Lam cười híp mắt hỏi.

“Không thành vấn đề.”

Nghe được các vị chú bác trả lời, Hắc Thương Lam rất hồn nhiên nở một nụ cười thật rực rỡ, cảm giác nắm giữ sinh tử của kẻ khác, thật sáng khoái a.

“Mọi người....mọi người đây đúng là phụ nữ vô lương...” Ngón tay run run chỉ vào Hắc Thương Lam, Hắc Xích Ngạn thiếu chút nữa ra đi một hơi.

Hắc Thương Kinh thấy tất cả mọi thứ đều đã kết thúc, nhìn thoáng qua Mộ Hàn, liền rời đi trước.

Chiến đấu giờ mới bắt đầu, mặc dù không nghĩ tới mở đầu cuộc chiến này lại biến thành cuộc đọ sức giữa mình và em gái, nhưng không sao, để cho Hắc Xích Ngạn không thể kết hôn có rất nhiều cách, mà võ công của em gái, dù sao thì cũng mới chỉ bắt đầu tiến hành thôi, so với ba và các chú bác để đối phó hơn nhiều.

Khi Bạch Mào Mào tỉnh lại thì ánh sáng trong căn phòng đã tối hẳn, cô ngây ngốc nhìn rèm cửa xa lạ, có chút không rõ ràng lắm bây giờ đang là ban ngày hay ban đêm.

“Thật là lớn...”

Nghe được Bạch Mào Mào ngây ngô ngơ ngác thì thầm một tiếng, một đôi mắt đã chực chờ rất lâu bên giường chợt lóe sáng xanh.

“Hai người quả nhiên đã làm! Thế nào, anh của em rất lợi hại phải không? Chị dự định khi nào thì tiến vào cửa nhà em thế?”

Nghe thấy Hắc Thương Lam nôn nóng sốt ruột, Bạch Mào Mào ngơ ngác xoay mặt về phía cô, chậm rãi đem lời mới rồi nói xong, “Thật là lớn....rèm cửa thật là lớn, so với rèm cửa trong ký túc xá chúng tôi....lớn hơn...”

“....”

Không nói gì mà cùng con mắt đờ đẫn của Bạch Mào Mào đầu đá trong giây lát, Hắc Thương Lam xoay người đi đụng tường.

“Phốc——” Mộ Hàn cùng Hắc Xích Ngạn núp trong góc tường vừa nhin lại vừa nhẩn, cuối cùng vẫn nhin không được cười, haha, cô gái này có thể không cần làm như vậy hay không?

“Các người đều đi ra ngoài hết đi.” Hắc Thương Kinh đang ngồi trên ghế sofa trong phòng bên cạnh xử lý công việc, thấy Bạch Mào Mào tỉnh dậy, dứt khoát đuổi những người không có phận sự ra ngoài.

Từ từ ngồi dậy, Bạch Mào Mào sững sờ nhìn Hắc Thương Lam, bà nội Hắc, Mộ Hàn, còn có cả một Hắc Xích Ngạn khuôn mặt thâm đen đi ra khỏi cửa phòng, trên trán cô rơi đầy hắc tuyến, tại sao cô lại tới nhà họ Hắc? Hắc Thương Kinh rốt cuộc thuộc loài động vật nào vậy, vì sao mà lượm một em hot girl liền đem về nhà? Thói quen này thật không tốt!

Bạn Bạch à, cô lại chạy lệch pha rồi đó! Hắc là cô nên lòng đầy cảm phần vì sao cô ngủ trong khuê phòng người ta, hoặc sự xuất hiện của nhiều người đàn ông cùng phụ nữ xa lạ như thế này chứ, phải hiểu được quyền bảo vệ riêng tư chứ bạn Bạch!

“Đã qua thời gian cơm tối rồi, em muốn ăn chút gì không? Anh để cho phòng bếp đi làm.” Hắc Thương Kinh đóng lại máy tính, đi tới bên giường thấy khuôn mặt Bạch Mào Mào vẫn rối loạn như cũ.

Làm sao mà anh có thể không nhìn thấy được cảm xúc mãnh liệt của bọn họ khi triền miên hôn, bình tĩnh hỏi cô có muốn ăn cơm hay không? Làm sao mà anh có thể không thèm dèm xỉa gì đến nụ cười châm biếm đầy hủ bại của Hắc Thương Lam? Hắc đại nhân, ngài thật sự đã trải qua chiến trường lâu rồi à?

Úp mở không dám nhìn về hướng Hắc Thương Kinh, Bạch Mào Mào yếu ớt nói: “Tùy ý đi, cái gì cũng được.”

Có chút hứng thú nhìn thoáng qua Bạch Mào Mào đang chột dạ, Hắc Thương Kinh đi ra ngoài sai bảo người giúp việc sau khi làm xong đồ ăn trực tiếp đem lên trên phòng, lại xoay người ngồi trên mép giường, lạnh lùng đưa cho Bạch Mào Mào một ổ cứng di động: “Cầm”

“Cho em cái này làm gì?” Nhận lấy cái máy, bạn trẻ Bạch Mào Mào tỏ vẻ khó hiểu.

“Đem mấy cái bản gốc anime H trên quý của em cho tôi, máy tính của tôi hầu như lúc nào cũng mang theo bên người, thuận tiện cho chúng ta bất cứ lúc nào cũng có thể quan sát học tập.”

Hắc Thương Kinh nói xong mà mặt không đỏ tim không đập mạnh, nhưng một hồi thì hồng một hồi thì xanh một hồi lại trắng một hồi lại đen....

“Mặt của anh, biến hóa nhanh như bảng pha màu vậy đó.” Cô nếu như là thẹn quá muốn chui xuống đất anh còn có thể hiểu được, nhìn sắc mặt cô gái này mà xem, rõ ràng không hề đơn giản như vậy.

“Em còn nói cái gì...” Dứt khoát đem mặt vùi vào trong chăn, Bạch Mào Mào co hai chân, đau khổ hỏi. Cô mặc dù say, nhưng cũng không phải thần trí hoàn toàn mơ hồ, chí ít, cô biết mình và Hắc đại nhân hôn lười.... À, về phần trước đó mình nói cái gì, ừm, thật có chút lẫn lộn với nhau chút ít, cô không xác định rõ những lời nói đó là những lời dưới đáy lòng mình tự nghĩ mình nói hay là thực sự nói ra ngoài cho anh nghe, bất quá, nếu ngay cả những lời trong lòng muốn quan sát học hỏi các anime H cũng đều nói ra thì, những cái khác, hẳn là có đi....

“Cũng không có gì, chỉ nói” Ngón tay dài câu lên cằm của Bạch Mào Mào, Hắc Thương Kinh không cho phép cô né tránh ánh mắt của mình: “Muốn được tôi cầm thú một lần?”

Cầm....cầm thú? Không đúng! Bạn trẻ Bạch Mào Mào mặt đen như mực phản ứng rất nhanh mà phản bác: “Không thể nào! Tôi nếu có nói, cũng nhất định là nói muốn cầm thú anh...”

Thuộc tính tiềm thức của cô, là công, điểm này, cô hoàn toàn rõ ràng.

“A, em thật ra lại rất tự mình biết mình nha.”

Nghe được thanh âm Hắc Thương Kinh lạnh buốt, nhìn về phía khuôn mặt anh tuấn băng lãnh đang nén giận của anh, trong lòng Bạch Mào Mào thầm trách, trong nháy mắt xuống tới tận đáy sông băng. Trời ạ, cô là heo hủ, hử, phản bác lại cái lông gì? Còn nói cái gì cầm thú, tốt xấu gì lại nói thành muốn đem Bá vương ngạch thượng cung nhà người ta bẻ cong cũng được đi, nào là nhiều người văn, nhiều văn nghệ, nhiều nghệ thuật, bao nhiêu, thuật nghiệp có chuyên tấn công....

“Chuyện kia, Hắc đại nhân, thực ra thì, anh biết đó, mọi người sau khi say rượu, bình thường đều hay nói hươu nói vượn, anh không nên coi là thật.” Rụt cổ một cái, Bạch Mào Mào nói xong càng thêm chột dạ.

“Không phải là khi say rượu thì đều nói ra lời thực sao?” Lạnh lùng tỏa ra nụ cười, con người Hắc Thương Kinh đen lại, nhìn đáng vẻ Bạch Mào Mào vô cùng lo sợ, đáy lòng vậy mà lại rất thoải mái, gặp quỷ mà.

“À..... Anh biết đó, cầm thú hay gì gì đó, tất cả chỉ đều là phù vân...” Tắc nghẽn phút chốc, Bạch Mảo Mảo vốn muốn nói mình là trường hợp đặc biệt, là loại người càng say càng không đáng tin, nhưng là cô chưa từng say bao giờ thì làm sao biết được mình khi say lại trở nên bạo dạn như thế chứ, ô ô, thứ lỗi cho cô không có kinh nghiệm ứng đối.

“Anh cũng chỉ là phù vân sao?” Không vui mà giảm thanh âm xuống, Hắc Thương Kinh hài lòng khi thấy Bạch Mảo Mảo co ro lại.

“Không không không! Ngài là Đại thần! Đại thần trên mây bay! Đại thần xa không thể chạm! Đại thần ngàn người kính vạn người nhớ...”

Suýt chút nữa cắn phải đầu lưỡi mình, Bạch Mảo Mảo bỗng nhiên ý thức được mình tâng bốc sai nịnh bợ lắm rồi, không thể làm gì khác hơn là đành phải ngậm ngốc cho anh một khuôn mặt tươi cười: “Hắc đại nhân, em sai rồi...”

Ô ô, rõ ràng càng về sau, đều là anh thỏa sức tùy tiện gặm nhấm cô, vì sao cô lại phải vì chuyện này xin lỗi chứ hả? Tác giả là dì ghẻ... đồ gì ghẻ chết tiệt...

“Em không phải là sai.” Rốt cuộc nhìn không được đáy lòng nhàn nhạt tràn ra một ý cười nhẹ nhàng, Hắc Thương Kinh vỗ vỗ đầu Bạch Mảo Mảo, động tác dịu dàng: “Mảo Mảo, ở chỗ này của anh, em có thể biểu hiện ra con người chân thật nhất của mình, không cần phải sau khi say rượu mới bạo phát.”

Ngụ ý nói, cô chính là đang che giấu, cũng không gạt được con mắt của anh. Lại ngụ ý nói, cô muốn hôn thì hôn, muốn ôm thì ôm, anh tùy theo ý của cô?

Lại lại ngụ ý nói, cô thực sự muốn anh để cầm thú, cũng không còn chỉ là mong muốn phù vân không thể thành nữa sao?

Càng nghĩ càng yếu điệu, Bạch Mảo Mảo không nhịn được cười cong đôi mắt: “Hắc đại nhân, anh thật tốt.”

“Chỉ có điều, lần sau nhớ đổi lời nói, phải nói là muốn anh đem em cầm thú, anh không làm thụ, chỉ làm công.”

Nghe được lời nói tính toán chi li của Hắc Thương Kinh, khuôn mặt tươi cười của Bạch Mảo Mảo thoáng chốc cứng ngắc bên môi.

Hủ hot girl vạn ác!

19. Chương 19

Sáng sớm nhà Hắc Gia náo nhiệt hẳn lên, cũng là nhờ vào phúc của Bạch Mảo Mảo, mấy hôm tới ở chỗ này, khiến chuyện vui của mấy người ở đây tăng lên không ít. Mới hơn sáu giờ sáng, đã có không ít người thức dậy tập thể dục buổi sáng, bên trong công viên cạnh khuôn viên nhà họ Hắc, có không ít người tùm năm tùm ba lại chạy bộ.

Mà bạn trẻ Bạch Mảo Mảo, đã có kinh nghiệm lần đầu tiên dậy muộn, lần này đã tính toán trước đặt đồng hồ báo thức trên điện thoại di động, vì vậy, sáng sớm, cô với dáng vẻ buồn ngủ, ngáp không ngừng bước ra khỏi phòng, mà còn lại rất vừa vặn gặp Hắc Thương Kinh ở phòng cách vách mới vừa thức dậy chuẩn bị đi tập thể dục buổi sáng.

“Hắc đại nhân, chào buổi sáng.” Gặp được cực phẩm mỹ nam trong lòng thầm mến, đầu óc hỗn loạn của Bạch Mảo Mảo nhất thời thanh tỉnh một chút, còn không quên kéo một góc áo, coi như là xử lý hình tượng.

“Chào buổi sáng.” Lạnh nhạt lên tiếng, Hắc Thương Kinh nghi ngờ nhìn Bạch Mảo Mảo không thể mở mắt nổi bên kia: “Ngày hôm qua em đã ngủ nguyên một buổi chiều rồi, không phải sao? Thế nào mà ngủ tiếp một đêm nữa lại cũng còn chưa đủ?”

“Hắc đại nhân, đây là vụ không trần trụi nha, em cũng không phải là heo, đâu có tham ngủ như vậy?” Bạch Mảo Mảo theo bản năng phản kích, được rồi, xin thứ lỗi, con thỏ cũng có những lúc ngủ gật, thần chí không rõ, muốn cắn con hổ.

“Vậy em buồn ngủ gì?” Dường như đã quen với giọng nói lúc mạnh lúc yếu của cô, Hắc Thương Kinh cũng không để ý làm gì.

“Em đến tận ba giờ sáng nay mới ngủ.” Khuôn mặt nhỏ nhắn ủ rũ, uể oải, Bạch Mảo Mảo nói vô cùng bất đắc dĩ. Buổi chiều ngủ nhiều, buổi tối làm thế nào cũng không ngủ được, cô không thể làm gì khác hơn là lấy điện thoại đọc tiểu thuyết giết thời gian, kết quả, càng xem càng không buồn ngủ. ~()/

~“Vậy em cần gì mới sáu giờ sáng đã dậy?” Hắc Thương Kinh cười lạnh, đầu óc cô gái này lại bị đội nước nữa rồi hay sao?

“Em cũng đâu muốn vậy đâu, nhưng mà hiện tại em đang ở nhà anh, tốt xấu gì cũng phải duy trì hình tượng một người dậy sớm, chăm chỉ, khỏe mạnh chứ. Hắc đại nhân, em cũng là vì anh nên mới hy sinh cái mạng già này đấy.” Bạch Mảo Mảo tự mình thao thao bất tuyệt, không chút nào phát hiện ra mình và Hắc Thương Kinh đang cùng ở chung một chỗ, trạng thái càng ngày càng buông lỏng, mà Hắc Thương Kinh, so với trước kia cũng rõ ràng hoạt lạc hơn rất nhiều.

Thực ra thì, cô cũng không cần phải liều mạng như vậy, gia phong nhà họ Hắc vừa thoải mái vừa tùy tiện, nhất là đối với các bé gái. Vốn là muốn trấn an Bạch Mảo Mảo nhưng lời vừa đến bên miệng, lại đổi chủ ý: “Nếu đã dậy rồi thì cùng tôi đi tập thể dục buổi sáng.”

“Cái gì?” Ngơ ngác nhìn một thân Hắc Thương Kinh đang mặc đồ thể thao thoải mái, Bạch Mảo Mảo ngẩn ngơ có một ý niệm duy nhất trong đầu, vai anh rất rộng, thoát nhìn, rất có cảm giác an toàn.

“Trước mắt, chỉ chạy bộ đã.” Liếc nhìn thân hình nhỏ nhắn của Bạch Mảo Mảo, Hắc Thương Kinh lạnh nhạt nói.

Mặc dù anh không nói gì, nhưng làm sao cô lại có cảm giác anh là đang ngụ ý nói, là cười nhạo cô thể trạng không tốt chứ hả? Thói quen chạy lệch của bạn trẻ Bạch Mảo Mảo, không giải thích được rồi: “Được! Liều mạng! Anh nói chạy 800m hay 1500m? Tôi đều đã từng chạy qua rồi nhá, hừ hừ, ai sợ ai chứ.”

Không nói câu nào mà nhìn đến gương mặt không biết sợ là gì của Bạch Mảo Mảo, Hắc Thương Kinh vỗ trán, anh hiện tại rất xác định, cô gái này căn bản không hề có ý định tập thể dục buổi sáng, cái gọi là chạy bộ vừa chạy vừa nghỉ như thế, còn cần phải tính chạy bao nhiêu mét nữa sao? “Em chạy 800m với 1500m khi nào?”

“Hồi học trung học thì thi chạy 800m, ở đại hội thể dục thể thao cao trung thì đã từng chạy 1500m, cái nào em cũng đã từng chạy.” Bạch Mảo Mảo nói xong rất đắc ý, không chút nào ý thức được quan niệm của mình hoàn toàn sai lệch.

“Thứ hạng bao nhiêu?”

Một câu nói của Hắc Thương Kinh liền dập tắt ngay lửa đắc ý hừng hực của Bạch Mảo Mảo, cô oán hận cắn môi dưới, kiên quyết không trả lời.

“Hạng chót?” Giọng nói lãnh lạnh nhạt đậm, khinh khinh xảo xảo rơi xuống, Hắc Thương Kinh nhìn vẻ mặt không cam lòng nhưng lại không có cách nào cãi lại của Bạch Mảo Mảo, đột nhiên cảm thấy, có một người cũng cãi vã lúc sáng sớm tinh mơ như vậy, dường như, tâm tình cũng không tệ lắm.

“Hắc đại nhân, anh thật là một người tâm thường. Quan trọng nhất trong một cuộc thi đó chính là quá trình, là sự kiên trì, dù có bao sóng gió không ngại của em, chứ không phải là những thứ hạng như mây bay kia, hiểu không hả?” Tắc nghẽn phút chốc, Bạch Mảo Mảo chớp mắt đã nói được những lời du dương trầm bổng, vang vang hữu lực.

“Quả thực rất đáng khen ngợi, như vậy thì, liền thưởng cho em được phép theo anh đi tập thể dục mỗi sáng.” Nói xong, không đợi Bạch Mảo Mảo từ chối, anh liền kêu người giúp việc đi lấy đồ cùng giày thể thao của Hắc Thương Lam lúc trước cho Bạch Mảo Mảo thay.

“...” Đứng, đừng đoán như vậy mà.... Nước mắt lăn chã dưới sự giám sát của người giúp việc thay xong quần áo, Bạch Mảo Mảo đi theo bước chân Hắc Thương Kinh, rõ ràng có chút cứng ngắc cùng nặng nề. Lại nói, ngày đầu tiên đã từ chối cùng người ta luyện tập có phải không tốt lắm hay không? Cô nếu như muốn tán tỉnh được trai đẹp, không bỏ công thì làm sao có được thu hoạch đúng không?

“Thương Lam hiểu động, đồ thể thao có rất nhiều, thậm chí có nhiều cái sau khi mua về lại quên mặc, cho nên những bộ đồ đưa cho em mặc, mặc dù kích cỡ không vừa lắm, nhưng đều mới tinh cả đấy. Sáng nay em mặc đồ của nó trước đi, lát nữa anh sẽ dành chút thời gian cùng em đi mua đồ thể thao mới.” Tựa hồ không hề chú ý tới sắc mặt âm tình bất định của Bạch Mảo Mảo, Hắc Thương Kinh vẫn tiếp tục nói.

“Không cần, không cần, chúng ta phải tiết kiệm tiết kiệm, không nên xài tiền hoang phí...” Bạch Mảo Mảo nghe được vậy, cuống quýt từ chối, đứng, đứng mà.... Có mua cô cũng thấy không cần thiết mặc... Muốn cô mỗi sáng dậy sớm chạy bộ, còn không bằng để cô ngủ thêm một lúc nữa, cho cô thêm một khoảng thời gian hạnh phúc.

“Giữa chúng ta, không nên khách khí như vậy.” Với khí chất lạnh như băng của Hắc Thương Kinh, khó có cơ hội nghe được những lời ôn văn lễ độ như vậy, nhưng Bạch Mảo Mảo lại không cách nào lĩnh ngộ được những tinh túy trong đó, chỉ biết được đáy lòng đang sụp đổ tan nát a~.

“Ngựa à, chạy chậm một chút, chậm một chút đi, ta muốn đem toàn bộ những cảnh sắc mê người này nhìn thêm một chút nữa, đất đai màu mỡ như thấm đẫm dầu, ruộng đồng phì nhiêu vạn mẫu giống như được dát hoàng kim. Chưa từng thấy núi nào lại xanh xanh đẹp y như tranh vẽ, chưa từng thấy qua người người trong tranh đang rộn ràng thu hoạch, chưa từng được thấy những thảm cỏ xanh biêng biếc mềm mại như một tấm thảm nhung, chưa từng thấy qua trên thảm nhung xanh thả ngựa chăn trâu, chưa từng thấy giữa hàng vạn bụi rậm xanh lá có một thôn làng mới, chưa từng thấy qua dưới tàng cây cau có trúc lâu có trúc lâu, ai ai ai ai ai ai ai ai ai ai ai ai....”

Theo nhịp chân chạy bộ buổi sáng của bạn trẻ Bạch Mảo Mảo, khuôn viên nhà họ Hắc lớn như vậy, vậy mà lại vang lên một giọng hát lãnh lót rõ to.

Trong phút chốc này, toàn bộ bước chân đang tập thể dục buổi sáng, cơ hồ cả tập thể dừng lại mấy giây.

Giật giật nhìn về phía loa phát thanh treo trên cột đèn đường bằng thép, Bạch Mảo Mảo run rẩy: “Cái này....đây là bài hát gì vậy?”

“Ai biết.” Sắc mặt Hắc Thương Kinh xanh trắng bất định, tầm mắt nhìn về phía đám loa phát thanh kia, hận không thể đem toàn bộ đập nát.

“Các cháu ngoan của ta, không cần quá ngạc nhiên, đây là bài Ngựa à, chậm một chút đi của Mã Ngọc Đào, là bài hát bà nội ta muốn tặng cho mọi người chạy bộ sáng sớm ấy mà....” Kèm theo giọng ca lãnh lót, thanh âm đặc ý của bà nội Hắc cũng lập tức vang lên, bên cạnh, tựa hồ còn có thanh âm Hắc Thương Lam cười đến co rút.

“Hắc đại nhân, người nhà anh không khỏi quá trâu rồi, khắp nơi đều lắp đặt camera theo dõi còn chưa nói, ngay cả loa phát thanh cũng mọc lên như nấm.” Nhìn các cô đi chú bác chán nản chạy trở về, Bạch Mảo Mảo khen ngợi từ tận đáy lòng.

“Lão thái thái không phải là vui mừng quá đến choáng đầu đó chứ?” Anh hai của ba Hắc đi qua bên cạnh bọn họ, trên trán còn có một cái bọc lớn vô cùng khả nghi.

“Bác hai, trán bác làm sao vậy?” Không để ý tới câu hỏi của ông, Hắc Thương Kinh chỉ chú ý tới cái bọc lớn chói mắt kia.

“...” Bác hai Hắc trầm mặc.

Bác hai gái cũng không cam tâm trầm mặc: “Lúc bài hát trẻ em kia vang lên, bác hai con đang treo người trên xà đơn, mất hồn liền buông tay, thế là đụng đầu vào cột xà đơn, bị sưng nguyên một cục như thế này.”

Nhìn bác hai gái cười có chút hả hê, Bạch Mảo Mảo im lặng.

Được rồi, ngư tầm ngư, mã tầm mã, người nhà họ Hắc, ai cũng kỳ lạ cùng có cá tính rõ ràng như vậy, cô bày tỏ ngược đầu ngưỡng mộ, thế nhưng mà, mấu chốt quyết định ở đây là, cô bình thường như vậy, làm

sao lại phải lẩn lộn ở chỗ này?

Ngựa à, chậm một chút đi vẫn vang lên tận mây xanh, Bạch Mảo Mảo tương tử bi ai dưới nền nhạc thúc giục, tận đáy lòng im lặng gào thét: “Cái này đến tột cùng là làm sao?”

Sau bữa sáng, Hắc Thương Kinh để cho tài xế đưa Bạch Mảo Mảo đến trường học, còn mình thì đi công ty, hội nghị hôm nay anh phải đích thân chủ trì, không có nhiều thời gian theo cô.

Cho nên, vẫn là cho cô không gian để hưởng thụ cuộc sống đại học, anh không muốn quá gò bó cô, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là cô gái này phải ngoan ngoãn nghe lời.

Mà từ sau khi cùng Hắc Thương Kinh đi chung một đường, Bạch Mảo Mảo vẫn luôn cảm thấy cuộc sống chật chội, rốt cuộc cũng đã có thời gian lại một lần nữa cầm lên những cuốn manga yêu thích cùng đồ ăn vặt hấp dẫn của mình, trốn học trở về ký túc xá, tiếp tục cuộc sống ung dung tự tại.

Trở lại ký túc xá, không hẹn mà gặp được Hồng Quả Quả cũng đang trốn học ở lại ký túc xá, Bạch Mảo Mảo thở dài, cô dám cá Loạn Hoảng Hoảng và Nhiễm Sanh Sanh cũng không phải phần tử ngoan ngoãn gì mà đi học. Được rồi, cô thừa nhận, các cô đều không phải là bé ngoan.

“Quả Quả, Hoảng Hoảng và Sanh Sanh đâu?”

“Hoảng Hoảng nhất định là ở trong phòng bút rứt không yên, không biết đi nơi nào rồi. Sanh Sanh hả? Có lẽ là đi đến hội võ thuật rồi, nghe nói hội võ thuật gần đây có một huấn luyện viên chuyên nghiệp mới tới, tên cái gì mà Hiên Đông Ly, cực kỳ bắt mắt, người đẹp Nhiễm Sanh Sanh, có vẻ như là bị đổ rồi...” Hồng Quả Quả ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm túi đồ ăn Bạch Mảo Mảo mang theo, vui vẻ cười híp một đôi mắt trắng non.

“Chỉ còn lại hai chúng ta, muốn ăn uống chút gì không? Khách quan.” Dem túi đồ ăn lớn trên tay để một đồng trên bàn, Bạch Mảo Mảo cười cười hét to Hồng Quả Quả, các cô đều là bé ngoan thích ăn, ăn no mới có cảm giác an toàn chứ sao.

“Muốn ăn muốn ăn.” Tiện tay đem điện thoại di động đặt trên bàn học của mình, Hồng Quả Quả trực tiếp như sói đói đánh thẳng tới.

Cười đến hết sức yếu điệu, Bạch Mảo Mảo ôm lấy cổ của Hồng Quả Quả, xúc động nói: “Quả Quả, tớ rất thích điểm này của cậu, chân thật biểu lộ ham muốn ăn uống dồi dào của chính mình, chúng ta đều là những nhân vật thần thần đẳng đẳng a.”

Được khích lệ xong, Hồng Quả Quả cười đến vô cùng hài lòng: “Mảo Mảo, tớ cũng như vậy, gặp được cậu mới có cảm giác như tìm được tri kỷ vậy. Cậu nói xem, hai chúng ta có phải đều là quỷ chết đói đầu thai hay không?”

“Cho nên, lần này, chúng ta nhất định phải làm một con quỷ chết no. Lúc còn nhỏ tớ đã có một mơ ước là được ném nhân gian trăm vị, ăn đến thiên hạ này không có địch thủ, chỉ có điều sau này bị ba mẹ phê bình mấy lần, tớ cũng không dám ở trước mặt người khác phun bậy nữa, bọn họ nói tớ mà như vậy nữa thì sẽ không ai thèm lấy.”

“Sao lại vậy chứ? Tìm một người dự bị đáng tin cậy không phải là được rồi sao, anh tớ nói, tớ cứ ăn hết mình, đến lúc không ai thèm lấy, anh ấy liền nuôi tớ cả đời.”

“Oa, anh cậu thật là tốt nha. Anh tớ lại chẳng được như vậy, anh ấy tập trung tinh thần vào chuyện tìm bạn gái cưới vợ là trên hết, từ trước đến nay luôn mặc kệ tớ sống chết ra sao, tớ đôi khi còn nghi anh ấy không phải là anh ruột của mình nữa đấy, nhưng mẹ tớ nói là thật, không phải giả rồi.”

“Anh tớ mặc dù không phải là anh ruột, nhưng lại còn hơn cả anh ruột.”

Hai cô gái vừa ăn đồ ăn vặt vừa huyền thoại suốt buổi, càng kéo càng rối, nhưng hủ nữ tiềm năng Bạch Mảo Mảo, lại chưa từng bị vùi dập!

“Không phải anh ruột?”

“Đúng vậy, tớ được Hồng gia nhận nuôi, haha.” Hồng Quả Quả gặm một miếng bánh ngọt Mộ Tư, nụ cười rực rỡ.

Xem ra, nha đầu này cũng không bị bạc đãi qua, nếu không thì cũng sẽ không có được tính cách trong sáng rực rỡ như vậy, Bạch Mảo Mảo ăn hết đào tồ, lại ăn thêm một miếng trứng that: “Anh cậu đáng đắp như thế nào? Có ảnh không, cho tỳ tỳ nhìn một chút.”

“Cậu xác định?” Có chút lo ngại liếc nhìn Bạch Mảo Mảo, Hồng Quả Quả rất thận trọng.

“Có cái gì không xác định sao?”

“Tớ sợ cậu sẽ di tình biệt luyện.”

“Sao có thể? Trên đời này lại còn có ai có thể so được với Hắc đại nhân tuyệt sắc có một không hai thiên hạ sao?”

Có chứ, hơn nữa lại không chỉ có một, chẳng qua là tác phong khác biệt mà thôi. Những lời này, Hồng Quả Quả không có nói ra, lại lấy ra điện thoại di động, đưa cho bạn trẻ Bạch Mảo Mảo xem màn hình điện thoại của mình.

Trong bức ảnh, trên mảnh cỏ ba lá xanh biêng biếc, một chàng trai với mái tóc ngắn rực lửa đang ôm lấy bả vai Hồng Quả Quả, nụ cười rực rỡ trên khuôn mặt anh tuấn yêu dã, cặp mắt màu đỏ rượu tỏa nắng ấm quang không thể nào rọi tới....

Theo bản năng lạnh run một cái, Bạch Mảo Mảo lần đầu tiên đối với sắc đẹp tuyệt trần như thế này mà không chảy nước miếng, đem điện thoại trả lại cho Hồng Quả Quả, cô nặng nề hỏi: “Vị anh trai này của cậu, thuộc loài người sao?”

Cô không nhớ là có chủng tộc nào mắt đỏ tóc đỏ, hơn nữa, lại còn đỏ một cách yêu dị như vậy.

“...” Ngây ngốc nhìn Bạch Mảo Mảo hiếm có khi nào sắc bén như vậy, Hồng Quả Quả rất vô tội liếc mắt, phần nộ nói: “Ai biết.”

“Cậu thành thật khai báo đi nha!” Lòng hiếu kỳ không được thỏa mãn của mỗ Bạch bắt đầu bùng nổ.

“Không biết chính là không biết, tớ chỉ biết một điều, những gì tớ trải qua là cuộc sống của loài người thực thụ.” Hồng Quả Quả vẫn bình tĩnh ngay được, khiến cho Bạch Mảo Mảo nghiêm trọng cảm thấy không chỗ ra sức.

“Quả Quả à, em xem chị đây mua cho em nhiều đồ ăn ngon như vậy, chị còn có thể mua cho em càng nhiều càng nhiều táo hơn nữa...”

Bình tĩnh nhìn Bạch Mảo Mảo quần quýt, Hồng Quả Quả chậm rãi nói: “Mảo Mảo, có một số chuyện, có nhiều táo hơn, cũng không đổi được.”

Thế là, Bạch Mảo Mảo trầm mặc.

Mỗi người đều có ranh giới cuối cùng của mình, mà cô, không có ý định chạm đến.

20. Chương 20

Rảnh rỗi nhàm chán, bạn trẻ Bạch Mảo Mảo vì mình định ra những mục tiêu cần vượt qua trong nửa năm này cùng một năm tới, ai bảo Hắc đại nhân lúc nào cũng bận bịu công việc, không có thời gian đến gặp cô chứ....

Vì vậy, mục tiêu đầu tiên của Bạch Mảo Mảo chính là, cửa đỏ Hắc Thương Kinh. Nguyên nhân: Cô làm bia đỡ đạn cho Ân Mặc gần ba năm, chỉ mới ôm qua hai lần mà thôi, ngay cả hôn cũng chưa từng được hôn, nhưng lại phải chịu đủ mọi nữ sinh khi dễ, ngấm lại, thấy mình thật là thua thiệt. Tuy rằng lần này, Hắc đại nhân đem cô bảo hộ rất tốt, nhưng tuổi thanh xuân của cô cũng sẽ không vì vậy mà quay trở lại được,

cực kỳ máu chốt chính là, nếu như không tóm được Hắc Thương Kinh, cô về sau nói không chừng sẽ không thể nào gặp được một tuyệt sắc cực phẩm như vậy nữa, dựa trên tâm tính ‘Qua thôn này không có tiệm này’, Bạch Mảo Mảo suy xét hết lần này đến lần khác, chính là quyết định tìm cơ hội có thể đập đổ thì liền đập đổ, quản cái khi gió gì kia chứ.

Mà mục tiêu thứ hai của cô cũng là, bắt lại Tịch Nha, để cho cô thỏa mãn tâm nguyện của mình, đem những cái Marseilles vạn ác kia khôi phục lại hoàn thiện hơn nữa, làm cho hoàn mỹ không một chút sơ sót....

Vì vậy, ngay sau đó, cô hiện tại chính là ở chỗ này.

Liếm liếm môi, Bạch Mảo Mảo tình si chuyên tâm nhìn bức vẽ của Tịch Nha, trong miệng còn nhiều lần nịnh nọt: “Tịch Nha đại nhân, bức vẽ của cô thật đúng là trước không có người sau cũng không có người, vô tiền khoáng hậu, đẹp đến không thể nào tả xiết....”

“Im miệng.” Trên trán co giật, ngón tay đang vẽ tranh của Tịch Nha run rẩy, cuối cùng cũng không có dừng lại: “Cô có biết khi vẽ tranh đòi hỏi phải có một môi trường tuyệt đối yên tĩnh cùng thư thái hay không hả, người không phân biệt được thời điểm, không phân biệt được tình thế như cô có biết là làm phiền người khác lắm không?”

“Hi hi, Tịch Nha đại nhân, cô không biết chứ lúc cô vẽ sức quyến rũ bắn ra bốn phía, thứ lỗi cho hành vi ái mộ của tôi đối với cô, không có cách nào chống cự lại được sức tương tử quyến rũ....”

Trên trán hắc tuyến giãn đầy, Tịch Nha ngáp ngừng phút chốc, cuối cùng cũng để cọ xuống, xoay người đối mặt với vẻ mặt cười nịnh nọt lấy lòng của Bạch Mảo Mảo: “Thế nào, làm sao mà Hắc Thương Kinh lại không đem cô trói lại ở bên người anh ta?”

“Chết....” Làm sao mà khi đối mặt với đôi ngọc lưu ly như có thể nhìn thấu hết thấy của Tịch Nha, cô vậy mà lại có chút cảm giác chột dạ không rõ vậy ta? Đối mặt với ba cái đuôi bạn cùng phòng, cô cũng không có cảm giác tương tự như vậy.... Đại nhân quả nhiên là đại nhân.....

“Nếu muốn nói láo với tôi, vậy thì cái gì cũng không cần nói.” Đối với tắc nghẽn của Bạch Mảo Mảo, Tịch Nha khê cau mày, nhưng cũng không có vạch trần ra cái gì. Cô cũng không phải là có khả năng nhìn thấu hết thấy mọi thứ, chẳng qua là, chuyện đột nhiên xảy ra chắc chắn có gì đó không ổn, đối với nha đầu suốt ngày không có việc gì liền quần lấy cô thì, giới hạn cuộc sống nhỏ bé của cô nàng đã khiến cho người ta phải nhắc tới, mà những lời đồn Hắc Thương Kinh đột nhiên coi trọng cô nàng này với chuyện nhỏ cứ quần lấy cô mấy hôm nay nữa, thứ lỗi cho cô, bản thân là người theo chủ nghĩa tình yêu bị quan, sẽ không tin tưởng được cái loại chuyện tình yêu đồng thoại này đâu, lại càng không thể tin Bạch Mảo Mảo có thủ đoạn mê hoặc đàn ông. Huống hồ, lại còn là loại đàn ông như Hắc Thương Kinh.

Nói láo thì không cho nói, nói thật lại không thể nói, vậy muốn cô phải nói cái gì? Dưới đáy lòng rên rỉ, Bạch Mảo Mảo đáng thương mà nhìn Tịch Nha, cũng không dám mở miệng nói bậy.

Hơi hơi nghiêng mặt, nhìn ánh mắt Bạch Mảo Mảo giống hệt như một con thú nhỏ bị thương, Tịch Nha không biết làm sao, quên đi, con nhóc này mặc dù đơn giản thanh tú dễ dụ dỗ, nhưng nghiêm túc mà nói thì lại cũng không phải là không có nguyên tắc cũng như điểm máu chốt, có lẽ, cũng quả thật có chút khó xử: “Tôi nghe Sanh Sanh nói, cô quần lấy tôi là có chuyện muốn nhờ, trực tiếp nói với tôi là chuyện gì đi, tôi không muốn lãng phí thời gian dây dưa cùng phụ nữ.”

“Vậy đàn ông có thể dây dưa sao?” Hỏi tiếp theo bản năng, Bạch Mảo Mảo thấy Tịch Nha trừng cô, nhin không được rứt đầu lại.

Không nghĩ tới, Tịch Nha lại cười quyến rũ, thần nhiên nói: “Nếu là người đàn ông mà tôi để mắt tới, mặc kệ thân phận anh ta là gì, dây dưa cả đời thì sợ gì chứ?”

Tịch Nha đại nhân uy vũ.... Mắt lấp lánh lóe lên, Bạch Mảo Mảo sùng bái mà nhìn Tịch Nha, càng bộc phát kiên định lập trường tiêu diệt Marseilles không phải là Tịch Nha thì không ai có thể.

(o()o,

“Là như thế này, Tịch Nha đại nhân, cô biết đấy, có một số manga với anime khiến người ta ghét cay ghét đắng cỡ nào, thêm vào rất nhiều Marseilles không cần thiết, tôi kỳ thực.....chính là muốn nhờ cô.....đem một

số hình ảnh bị Marseilles sửa chữa lại toàn bộ...” Mặc dù Nhiệm Sanh Sanh đã nhắc nhở cô có việc gì thì cứ nói thẳng, Tịch Nha là một cô gái không thích vòng vo, thế nhưng là, loại chuyện đó, khiến cô rất khó mở miệng với cô.

“.....” Chân mày vẫn luôn giãn ra từ từ chau chặt lại, biểu tình “phong khinh vân đạm” Tịch Nha chậm rãi cứng ngắc, cô hít sâu một hơi, lại hít thêm một hơi nữa..... Khi Bạch Mào Mào đang vô cùng khẫn trương nhìn chăm chăm, cuối cùng, lại chỉ có thể làm được trình độ mặt không biến sắc.

“Tịch Nha đại nhân?”

“Tôi nghe không hiểu cô đang nói cái gì.” Thế nhưng thật là, cô rất muốn hét to lên, hủ nữ cái lông, quá đáng sợ, nhưng cô là Tịch Nha, phải luôn luôn bình tĩnh, phải bình tĩnh, phải bình tĩnh.....

“Cô rõ ràng vừa nghe đã hiểu mà.” Một khắc này, đổi thành bạn trẻ Bạch Mào Mào vô cùng sắc bén, cô cười hề hề mờ ám tiến gần đến bả vai Tịch Nha, một bộ mặt tôi cũng không phải là người ngoài, tôi cũng là hủ nữ, không nên lấy vẻ mặt khách khí như vậy: “Tịch Nha đại nhân, cầu xin cô, nếu như cô không giúp tôi đem toàn bộ những hình ảnh đó sửa lại, tôi sẽ chết không nhắm mắt mất.”

“Vậy thì chờ tới lúc cô chết, hãy trở lại tìm tôi.” Vuốt trán, Tịch Nha rất bất đắc dĩ, cô rốt cuộc là làm thế nào lại trêu chọc tới con nhóc này chứ hả? Rõ là nghiệt duyên mà.

“Cũng sắp chết rồi, đâu còn tâm tư nào mà hủ chứ hả? Dĩ nhiên là lúc còn sống phải tận tình hưởng thụ rồi...”

“Cô sao lại không đi hưởng thụ Hắc Thương Kinh nhà cô đi? Anh ta không phải so với bất kỳ anime nào cũng đều tốt đẹp hoàn mỹ hơn hẳn đó à?” Mặc dù cô không phải là một thành viên trong Đảng cuồng Hắc, thế nhưng: “Với tư cách của nhân sĩ chuyên nghiệp, ngoại hình của Hắc Thương Kinh, thực sự chỉ có thể dùng ‘hoàn mỹ’ để hình dung. Dĩ nhiên, về phần có phải là miệng cạp gan thỏ hay không thì còn cần phải chính cô tự mình đi nghiệm chứng.”

“...Tịch Nha đại nhân, cô khẳng định cô thực sự không hủ sao?”

“....”

————— ~ () / ~ —————

Bên cạnh đó, tại một nơi gần đó.

Khi những vệ sĩ áo đen chịu trách nhiệm bảo hộ cho Bạch Mào Mào dán tai lên khe cửa nghe trộm nội dung của hai người bên trong đang nói chuyện vừa gọi điện báo lại cho Hắc Thương Kinh, thì Hắc Thương Kinh lần đầu tiên tắc nghẽn rồi.

Anh rốt cuộc tiện tay lượm được cái loại hàng gì vậy trời?

Mặc dù là tiện tay nhặt đồ, cũng là cùng với ông già trước mặt có quan hệ chặt chẽ không rời.

“Gần đây, ông lại rất an phận đấy, ông nội.” An phận ở nhà uống trà ngắm trăng, thuận tiện nghe một chút nhạc ngân khúc, không hề tới phố lớn ngõ nhỏ làm loạn như trước đây.

Nghe vậy, ông nội Hắc Dật buồn bã nhìn cháu trai một cái, không nói lời nào mà ngậm lên điều thuốc lá điện tử đặc chế để cai thuốc.

“Cháu vừa mới nhận được một cuộc điện thoại, là điện thoại liên quan đến Bạch Mào Mào.” Mặt không thay đổi cùng ông nội của mình giằng co, Hắc Thương Kinh lại vẫn khí định thần nhàn.

“Con bé thế nào rồi?” Hung hăng cắn chặt điều thuốc, trong thanh âm của Hắc Dật không hề xuống được tức giận vô cùng.

“Không có việc gì, rất tốt.” Chuyện của người trẻ tuổi, người lớn tuổi hiểu cái lông gì? Xú lão đầu không phải quản quá nhiều chuyện rồi sao.

“Con——” Trùng mắt nhìn vẻ mặt cháu trai vẫn lạnh nhạt như cũ, Hắc Dật suýt nữa thì tức sôi máu, vì sao cháu trai trước kia luôn gây rắc rối mà ông lại nhìn rất thuận mắt? Bây giờ nhìn lại, rõ ràng lại không vừa mắt một chút nào, một bộ dáng rất là đáng đánh đòn ——

“Bà nội rất thích Bạch Mào Mào.” Làm như đông xả tây lạp, ánh mắt Hắc Thương Kinh sắc bén không chút nào buông lỏng nhìn chăm chăm ông nội của mình.

“Đó là đương nhiên, hừ hừ.” Nghe vậy, Hắc Dật rầm rì đắc ý, cũng không nhìn một chút xem ai là người đào ra được một cục cưng bảo bối như vậy.

Tròng mắt đen trong nháy mắt thoáng hiện lên một tia nghi hoặc, Hắc Thương Kinh nhìn ông nội thần nhiên, lại chỉ trầm thấp lạnh lùng cười một tiếng. Nếu ông mà không cương, thì liền làm một chút cố gắng nên làm đi. “Cháu sắp tới có lẽ sẽ rút ra thêm nhiều thời gian để ‘làm bạn’ với Mào Mào hơn, ông nội, trong thời gian qua ông cũng đã rất rảnh rồi rồi, lần này liền làm phiền ông trở lại công ty một thời gian để chủ trì đại cục vậy.”

“Tiểu tử thú vị, ông nội người đang dưỡng lão nha!” Dừng râu trợn mắt nhảy dựng lên, Hắc Dật thiếu chút nữa tuôn ra nước mắt như mưa, thua ở dưới tay người khác còn chưa tính, vì sao lại phải thua ở dưới tay của chính cháu mình như thế?

Mắt lạnh nhìn ông nội nhảy lên cao ba thước, sắc mặt Hắc Thương Kinh bình tĩnh đứng lên: “Là dưỡng mà không lão, ông nội.”

Làm sao, làm sao mà so với ông lại còn uy lực hơn thế chứ? Đúng là đứa cháu xấu xa! Ông hận! Ông không cam tâm! Dưới đáy lòng gào thét không ngừng, Hắc Dật vẫn là nhịn được mà không có gào ra tiếng, e sợ làm yếu đi khí thế của mình, nhưng là Hắc Thương Kinh cũng không thèm quan tâm ông chống cự như thế nào, lại tự cầm áo khoác đi ra ngoài, vừa ra đến trước cửa, còn quay đầu lại chào hỏi ông nội mình một tiếng: “Như vậy thì, sau này làm phiền ông nội rồi.”

“Cháu đi đâu?” Học cháu trai mình lạnh nhạt, Hắc Dật khổ sở chống đỡ ——

“Cũng đã đến giờ ăn cơm trưa rồi, cháu đi tìm Bạch Mào Mào đi ăn với cháu.”

Nói xong, Hắc Thương Kinh đóng cửa rồi đi, không chút ngạc nhiên nào khi nghe được bên trong trong chớp mắt đã vang lên tiếng đập phá đồ đạc, cùng với tiếng gầm gừ vô cùng giận dữ.

“Đồ cháu trai xấu xa! Có gan thì cướp người của ta đi, chúng ta cùng chờ xem!”

Nguyệt lạc hoa khai, việc đời khó liệu, họa phúc sớm chiều, âm tình tròn khuyết, người lúc sắp chết, lời nói cũng đều vô cùng tốt..... (Tự dịch a~~

21. Chương 21

Hôm nay, Hắc Thương Kinh nói muốn dẫn Bạch Mào Mào đến trụ sở chính của tập đoàn Hắc thị tham quan, vì vậy, Bạch Mào Mào hết sức lo lắng.

Trụ sở chính của tập đoàn Hắc thị đó, mặc dù cô là người bản địa thành phố Vĩ Bạc, nhưng cũng chưa bao giờ dám đến gần đâu. Trong trí nhớ của cô khi còn bé, mỗi lần ngồi trên xe buýt đi ngang qua tòa nhà cao vút lên tận mây này, quả thật tòa cao ốc cùng rất nhiều tòa nhà phía sau vô cùng thần bí mà không thể tới gần, cô chỉ có thể đứng từ xa nhìn nó, còn chưa bao giờ dám nghĩ có một ngày mình có thể tới gần nó cả. Mà ngay lúc này, cô lại không thể không vào.

Cho nên nói, tạo hóa trên người...

Sinh lòng chùn bước, liếc nhìn chú tài xế đang chờ ở trong xe, Bạch Mào Mào kéo Hắc Thương Kinh sang một bên, xoắn hai tay nói: “Em có thể không vào được không? Hắc đại nhân, dù sao thì....dù sao thì chúng ta cũng chỉ có ba năm.....”

Ánh mắt lạnh lùng quét qua Bạch Mảo Mảo đang lo lắng bất an, Hắc Thương Kinh khẽ cau mày: “Thân là vợ chưa cưới, sau này sẽ trở thành một trong những người phụ nữ của nhà họ Hắc, cũng không đi đến công ty nhà chồng xem một chút, không khỏi xem như người ngoài rồi, Mảo Mảo, em phải đi xem xét một vòng.”

“Nhưng mà, chúng ta rõ ràng còn chưa có đính hôn, em cũng không tính là vợ chưa cưới của anh mà.”

“Nhưng ở trong mắt toàn bộ người nhà họ Hắc, chúng ta đã là một đôi vợ chồng chưa cưới, ý nghĩa thực sự quan trọng hơn hình thức, điểm này em cũng không hiểu sao? Trước kia sợ dĩ không chính thức lo liệu nghi lễ đính hôn, là do anh ngăn cản mà thôi, nếu em không có kiên trì ba năm sau kết hôn, hiện tại chúng ta đã đính hôn rồi.”

“Nếu đính hôn hay không đính hôn cũng có ý nghĩa thực sự rồi, vậy anh vì cái gì lại còn phải đi ngăn cản nghi thức đính hôn?”

“Bởi vì kiên nhẫn của người nhà họ Hắc có hạn, nếu chúng ta thực sự đính hôn, không quá ba tháng, bọn họ khẳng định sẽ ép chúng ta kết hôn.”

Nhìn Hắc Thương Kinh cười lạnh lùng, Bạch Mảo Mảo trầm mặc. Được rồi, cô làm sao lại có thể quên mất được cơ chứ, người nhà Hắc gia đều thuộc loại người như thế nào, cái này đã từng khiến cho cô vô cùng ưu sầu.

“Thật sự phải tới đó sao?”

Đối với sự do dự của Bạch Mảo Mảo, Hắc Thương Kinh trực tiếp không nhìn, xốc người cô lên, mấy bước ném vào trong xe: “Lái xe đi, chú Lý.”

Dán người trên cửa sổ xe, cô nhìn mình càng ngày càng xa Đại học La Gia, cũng giống như đang càng ngày càng xa cuộc sống của cô vậy, đã từ từ đi ra khỏi sân trường, bắt đầu vây quanh Hắc Thương Kinh cùng người nhà họ Hắc, Bạch Mảo Mảo bị thương sâu thẳm, không nhận được phủ lên một bộ mặt trâu non, hu hu, cô mới có mười tám tuổi thôi mà, mới vừa vặn trưởng thành, mới lên năm hai đại học thôi mà....

Như nghĩ tới điều gì, Bạch Mảo Mảo đột nhiên xoay người lại, nhìn về phía Hắc Thương Kinh đang ngồi một bên xử lý công việc trong máy tính: “Hắc đại nhân, tối thứ bảy này, khoa văn học chúng tôi có tổ chức một buổi dạ vũ, phải dẫn theo bạn trai, anh có thể tới đó không?”

Nghe vậy, trên trán Hắc Thương Kinh rơi xuống một vạch hắc tuyến, anh ngẩng đầu lên, lạnh lùng liếc nhìn Bạch Mảo Mảo: “Em học được khiêu vũ rồi à?”

“...” Lặng lẽ xoay đầu qua, lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, Bạch Mảo Mảo phát ưu tang.

Không biết khiêu vũ thì không thể của được trai đẹp à? Không biết khiêu vũ thì cô không thể làm dáng dắt trai đẹp đi khoe, đi yếu điệu sao? Hu hu, cái này là kỳ thị trần trụi ——

Nhìn Bạch Mảo Mảo đang rụt vai lại nhìn ra ngoài cửa xe, Hắc Thương Kinh rất không vừa lòng nhìn khí áp quanh cô đang bị ép xuống. Khẽ ho khan, anh nói: “Một tuần này em đều phải theo anh đi làm, lúc anh bận thì em ngồi một bên mà xem tiểu thuyết trên điện thoại, cố gắng không được quấy rầy tôi. Lúc thanh thoi thì anh dạy em khiêu vũ.”

Bất thành linh quay người lại, Bạch Mảo Mảo trở mắt nhìn về phía khuôn mặt Hắc Thương Kinh vẫn tuấn tú lạnh lùng như cũ, nhìn trên gương mặt tuấn tú của anh thấy được một sự thỏa hiệp không được tự nhiên, dường như, còn mơ hồ hiện lên một tầng ửng đỏ, Bạch Mảo Mảo bị chấn động đến mức thần trí lạc mất, mạnh mẽ ôm lấy thắt lưng của Hắc Thương Kinh, cô mạnh mẽ ở trong ngực người ta cọ tới cọ lui: “Uhm uhm, Hắc đại nhân, anh là một người vô cùng vô cùng vô cùng tốt! Nếu như học được khiêu vũ, anh có phải có thể cùng em đi tham dự dạ vũ hay không?”

“Tối thứ bảy, đúng lúc rảnh rồi.” Cúi đầu nhìn cô gái nhỏ dính vào trong ngực, Hắc Thương Kinh che khóe môi, gương mặt tuấn tú không được tự nhiên mà nghiêng qua một bên. Cô gái này rất cuộc là muốn như thế nào đây? Có biết là ở trong ngực đàn ông mà cọ tới cọ lui là nguy hiểm lắm không hả? Ngốc nghếch.

“Hắc đại nhân, be be be...” Ngoài việc kêu lên tiếng dê, Bạch Mảo Mảo đã không còn biết nên làm thế nào để giải bày được kích động của mình. Cũng không thể học sói tru, ngộ nhỡ dọa Hắc đại nhân sợ chạy thì lợi bất cập hại thân mà thôi.

Bạn Bạch à, cô ấy, là người chứ không phải là động vật, không nên cuối cùng run rẩy tìm kiếm mình rốt cuộc là loại động vật nào chứ....

—————Con dê con lai thổ trắng—————

Được Hắc Thương Kinh đồng ý đi cùng đến buổi dạ vũ nên rõ ràng khuyến khích thêm tính kiêu ngạo của Bạch Mào Mào lên rất nhiều, mà nói đến cùng việc đi đến trụ sở chính tập đoàn Hắc thị, cô dường như cũng không còn quá lo lắng như trước nữa, quả nhiên có động lực cùng không có hoàn toàn bất đồng

Đứng trước tòa nhà chính của trụ sở chính tập đoàn Hắc thị, Bạch Mào Mào khoác lấy cánh tay của Hắc Thương Kinh, thở ra một hơi thật sâu. Cô tự nói với mình, rất nhiều lão đại của Hắc gia cô cũng đã từng đối mặt qua, bây giờ chẳng qua chỉ là đi đối mặt với cấp dưới của bạn trai mình mà thôi, khấn trương cái gì? Có cái gì mà sợ chứ?

Cô là cô chủ của nhà họ Hắc, là một nửa kia của người cầm lái Hắc gia ——

Thế nhưng mà, tại sao mà những danh xưng kia không có sự trung thành đối với cô nhỉ? Dưới đáy lòng tuôn rơi nước mắt, dùng phòng tuyến dưới đáy lòng mạnh mẽ chống đỡ, rồi khi nhìn Quan Tử Hạo nở nụ cười chờ sẵn ở trong đại sảnh, cô mới thoáng chút buông lỏng ra. Thật may là, thật may là lúc đầu không ỷ vào nhà họ Hắc.

“Hoan nghênh em, Mào Mào.” Đưa tay ra, bắt tay Bạch Mào Mào, Quan Tử Hạo cười đến dịu dàng.

“Cảm ơn Quan học trưởng.” Ngây ngô cười, Bạch Mào Mào lùi về trong cánh tay của Hắc Thương Kinh, mặc dù xung quanh cũng không có quá nhiều nhân lực tinh anh đến vây xem, nhưng cô lại cảm nhận được những cái liếc mắt rõ rệt của bọn họ, vì vậy, cô lúng túng rút đầu vào trong ngực Hắc Thương Kinh.

“Đi thôi, đến phòng làm việc của tôi, trưa hôm nay có hai cuộc họp sắp diễn ra.” Hướng về phía Quan Tử Hạo gật đầu ra hiệu, Hắc Thương Kinh mang theo Bạch Mào Mào, vào thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc trực tiếp lên tầng 27.

Cao ốc trụ sở chính của tập đoàn Hắc thị có độ cao 456m, tổng cộng có 88 tầng, toàn bộ các tầng lầu đều là khu vực làm việc của tổng bộ, cũng không cho các công ty khác thuê văn phòng ở đây. Vì vậy, ngoại trừ tầng 27 là tầng dành riêng cho Hắc Thương Kinh làm việc, những tầng khác nhân viên đều rất đông đúc, Bạch Mào Mào sao lại có thể thấy qua?

Hắc Thương Kinh mang theo Bạch Mào Mào đến, vốn chỉ là muốn để cho cấp dưới của mình biết đến sự tồn tại của cô, nhưng cũng không muốn cho bọn họ vây xem, cho nên chỉ để lộ mặt người nọ một chút rồi anh liền mang người đi lên tầng 27.

“Tổng giám đốc, chào buổi sáng.” Cửa thang máy vừa mở ra, Bạch Mào Mào liền bị người đẹp canh giữ ở cửa thang máy chờ chào hỏi làm kinh sợ một chút.

Sợ hãi rút rè theo sát phía sau Hắc Thương Kinh đi ra khỏi thang máy, Bạch Mào Mào nhìn người đẹp tinh tế mặc đồ chức nghiệp kia, tiếp tục cười ngây ngô với người ta.

“Đi làm việc của cô đi.” Ánh mắt lạnh lùng kia ngay cả người đẹp cũng không thèm liếc lấy một cái, Hắc Thương Kinh nắm lấy tay Bạch Mào Mào, thẳng hướng đi về phía phòng làm việc của mình.

Ánh mắt yêu mị hồ nghi rơi đến trên tay Hắc Thương Kinh đang nắm chặt tay Bạch Mào Mào kia, người đẹp nọ nhìn không được mở miệng hỏi: “Tổng giám đốc, cô đây là...?”

“Vợ chưa cưới của tôi.” Cước bộ hơi ngừng, Hắc Thương Kinh không quay đầu lại, thanh âm lại càng lạnh lùng hơn nữa: “Phạm Nghê, đi làm những gì cô nên làm, tôi không nhớ là mình đã cho cô đặc quyền tùy tiện đến tầng 27 đâu.”

Dường như cảm giác được điều gì đó, cả người Bạch Mào Mào bị Hắc Thương Kinh kéo đi, lại theo bản năng quay đầu lại, cô hình như từ trong ánh mắt mỹ nữ buông xuống, nhìn thấy được một ánh mắt không có chút thiện ý. Đúng là, sức quyến rũ của Hắc đại nhân không chỉ gây tai họa cho toàn bộ nữ sinh đại học, ngay cả phái nữ trong công ty cũng không may mắn tránh thoát.

Bạch Mào Mào vô cùng ưu thương mà nghĩ, cô thực sự là nên làm tấm bia đỡ đạn cho Hắc Thương Kinh sao? Nếu như không có Hắc Thương Kinh an bài những người vệ sĩ kia tới bảo vệ cho cô, tương lai sau này của cô nhất định là chịu nhiều ưu thương tương tự ngày trước mất rồi.

—————Dê con mần sói xám—————

Trong lúc Hắc Thương Kinh bận rộn làm việc, Bạch Mào Mào tự mình đi tham quan tầng 27 do một mình anh chiếm cứ. Trong không gian lớn như vậy, ngoại trừ phòng làm việc của Hắc Thương Kinh ra thì còn có phòng cho anh tiếp khách, phòng nghỉ ngơi, phòng sách, phòng tập thể thao, thậm chí còn có cả một hồ bơi nhỏ. Thiết bị lắp đặt toàn thể tầng 27 theo phong cách lấy ba màu đen trắng xám làm chủ, cũng không xa hoa, lại mang một hơi thở trầm ổn, rất phù hợp với phong cách riêng của Hắc Thương Kinh.

Sau khi đi vòng vo một vòng, Bạch Mào Mào trở lại trong phòng làm việc của Hắc Thương Kinh, nhìn anh đang bề bộn công việc, thành thạo còn có thư ký đưa tới tài liệu, hoặc những người phụ trách các phòng ban khác đến báo cáo hoặc xin chỉ thị làm việc, Bạch Mào Mào trầm mặc rúc vào một bên trong ghế sofa dài, lấy điện thoại ra xem tiểu thuyết.

Ánh mắt Hắc Thương Kinh quét qua Bạch Mào Mào đang an tĩnh bên cạnh, nhưng chỉ là khóe môi hơi hơi ôn như mà thôi, cũng không vì cô mà tạm ngưng công việc.

Một lúc sau, biết được Hắc Thương Kinh phải đi đến tầng 32 họp, Bạch Mào Mào xem tiểu thuyết, cũng không khăng khăng đi theo: “Em ở đây chờ anh quay lại.”

“Chuyện cơ mật trong phòng tổng giám đốc rất nhiều, một nhân viên học nghề như cô ——” Một thư ký đến thông báo cho Hắc Thương Kinh nhận không được nói chen vào, bình thường cũng thường xuyên có những cô gái như vậy dựa vào đủ các loại quan hệ đến đây dựa dẫm với tổng giám đốc của bọn họ, nói là làm việc gì đó, thực ra thì toàn là lòng lang dạ sói.

“Tiểu Trương, Bạch tiểu thư đây là vợ chưa cưới của tổng giám đốc.” Quan Tử Hạo nhanh chóng cắt ngang tiểu thư ký không biết thức thời.

“Làm sao có thể? Chỉ dựa vào loại sắc đẹp như cô ta sao?” Nữ thư ký tên Tiểu Trương kinh sợ thét chói lên.

Người phụ nữ ngu ngốc này, không thấy được Hắc Thương Kinh bởi vì một câu của cô mà cả khuôn mặt âm trầm rồi sao? Lại còn dám tiếp tục phát biểu ý kiến. Mấp máy môi, người tính tình tốt như Quan Tử Hạo cũng lười giúp cô ta hòa giải.

“Sa thải.” Đến nhìn cũng lười nhìn cô gái kia một cái, Hắc Thương Kinh lạnh lùng bỏ lại một câu, liền rời đi.

Quan Tử Hạo thấy vậy, vội vàng bố trí người đến xử lý chuyện sau đó. Sau khi xử lý xong, thấy Bạch Mào Mào vẫn còn ngây ngốc đứng ở một bên, anh khẽ mỉm cười: “Mào Mào, thật không đơn giản nha, em vừa tới đã có người bị sa thải, thật đúng là hồng nhan họa thủy mà.”

“Học trưởng, chẳng lẽ em là một cô gái có dáng người với khuôn mặt rất xấu sao?” Cúi đầu nhìn chính mình mì sợi canh suông, lời thôi lếch thếch, lại nhìn một chút những nữ nhân viên thân hình xinh đẹp, tinh trang điểm mặt kia, Bạch Mào Mào bị đả kích nên không nghe được lời chế nhạo Quan Tử Hạo.

Ánh mắt hơi lạnh nhạt lướt qua dáng người đầy đà trong bộ quần áo của Bạch Mào Mào, Quan Tử Hạo quay mặt: “Tin tưởng anh, em tuyệt đối có.”

Có đôi khi đàn ông so với phụ nữ lại càng có khả năng nhìn ra được sức quyến rũ của mình hơn, Bạch Mào Mào hiển nhiên còn là một khối ngọc thô chưa được khai phá, mài dũa, chẳng qua là không biết lão đại của bọn họ rất cuộc muốn khai phá viên ngọc thô này như thế nào mà thôi.

“Em tuyệt đối tin tưởng ánh mắt học trưởng Quan.” Vô luận có phải thật hay không, Bạch Mào Mào hiếm khi được khích lệ cười đến vô cùng rục rờ.

“Khụ khụ!” Suýt nữa bị lời nói của Bạch Mào Mào làm cho sặc, Quan Tử Hạo hiếm khi lúng túng như thế này, được người ta tín nhiệm có vẻ như cũng không phải là một loại chuyện vinh quang gì. Lẽ ra, loại chuyện “hỏa nhân kim tinh” nhìn thấu được chuyện xấu của vóc dáng nữ sinh chắc chắn phải là do Mộ Hàn kia làm, quả thật không phải chuyện mà một người nhả nhận, lịch sự như anh làm đâu.

Còn muốn nói thêm một chút, điện thoại di động lại vang lên, cúi đầu nhìn tên hiển thị trên điện thoại, anh không khỏi cười.

“Bắt đầu họp rồi, còn ở trong phòng làm việc của tôi lề mề cái gì nữa hả?”

Thanh âm của Hắc Thương Kinh ở đầu kia vang lên, Quan Tử Hạo cười cười trả lời: “Tuân lệnh, lão đại.”

Thấy Bạch Mảo Mảo ra hiệu bảo mình “Đi đi”, Quan Tử Hạo cười cười, vừa ra đến trước cửa, lại quay lại: “Bạch tiểu thư.”

“A dạ?” Bị Quan Tử Hạo bất thành linh xưng hô một cách trịnh trọng làm cho kinh sợ ngẩn ra, Bạch Mảo Mảo nhìn về phía anh.

“Tổng giám đốc của chúng tôi, thích cô.”

Nói xong, liền nhẹ nhàng rời đi, không mang đi một áng mây mờ ảo nào đó.

Mà Bạch Mảo Mảo nào kia đó, lại giống như bị ngũ lôi phanh thây vậy, ngây ngốc ngồi trên ghế sofa, gất gao nhìn chằm chằm cửa phòng bị đóng lại, thật lâu, thật lâu cũng không có phản ứng tiếp theo.

Điều này, điều này làm sao có thể? A a a.....

—————vua tuyển tuyển bò qua bị ngũ lôi phanh thây—————

Trên đường trở về trường học, Bạch Mảo Mảo nhin không được nhiều lần lặp đi lặp lại hành động nhìn về phía Hắc Thương Kinh, mãi đến khi trong lòng anh nổi lên nghi ngờ.

“Làm gì vậy?” Đóng máy tính lại, Hắc Thương Kinh ngồi dựa vào trên ghế.

Do dự trong phút chốc, Bạch Mảo Mảo lấy hết ra dũng khí hỏi: “Hắc đại nhân thích nữ sinh như thế nào?”

Ánh mắt âm trầm khẽ run, cúi đầu quét mắt qua một cô gái đang cúi đầu không dám nhìn mình, Hắc Thương Kinh mỉm môi: “Anh chưa từng nghĩ tới những vấn đề này.”

“Vậy cũng phải có mấy yêu cầu cơ bản chứ? Đại nhân anh bây giờ thử nghĩ một chút đi.”

“Yên tĩnh, hiểu chuyện, không gây thêm phiền phức cho anh.....” Nói đơn giản mấy từ, Hắc Thương Kinh không giải thích được về mặt lén lút lút lút của cô: “Em hỏi mấy cái này làm cái gì?”

“Không có.... không có gì.” Chột dạ lau mồ hôi lạnh, Bạch Mảo Mảo có cảm giác hơi mất mát. Cô đã nói mà, Quan Tử Hạo nhất định là hiểu lầm gì đó, Hắc Thương Kinh dẫn cô đến công ty chẳng qua là để cho người nhà Hắc gia nhìn, anh làm sao có thể thích cô được cơ chứ? Cô mặc dù không tính là vô cùng huyền náo, nhưng cũng không thể coi là yên tĩnh, hiểu chuyện thì cũng coi như có hiểu chuyện đi, nhưng bởi vì rất ngốc, nên lúc nào cũng sẽ gây thêm phiền phức cho người ta mà thôi.

Con người tối đen quét lại qua Bạch Mảo Mảo đang khó che được mất mát, mi tâm Hắc Thương Kinh nhẹ chau lại: “Chú Lý, dừng lại ở ven đường đi, chú gọi xe trở về Hắc trạch đi, cháu tự mình lái xe đưa Mảo Mảo về.”

“Dạ, cậu chủ.” Đây là ngại ông làm kỳ đà cản mũi sao? Hai vợ chồng son này chẳng lẽ lại muốn trình diễn những cảnh có giới hạn? Đôi mắt chú Lý cười gần như làm thành một đường cong đẹp đẽ, ông nhanh chóng tìm được chỗ có thể dừng xe, sau đó liền vội vàng xuống xe.

Không nhìn đến vẻ mặt khả nghi của chú Lý, sắc mặt Hắc Thương Kinh trầm lãnh xuống xe, thuận tiện đem Bạch Mảo Mảo lên ngồi chỗ ngồi cạnh tài xế, mình thì tiếp tục lái xe đi về phía trước. Ngơ ngác nhìn Hắc Thương Kinh, Bạch Mảo Mảo còn có chút không phản ứng kịp, ơ, tại sao lại muốn xua đuổi chú Lý đi?

“Bạch Mảo Mảo.” Làm như trầm ngâm, lại tựa như do dự, Hắc Thương Kinh cuối cùng cũng mở miệng: “Anh hi vọng em có thể nhớ kỹ, chúng ta chỉ có thời hạn ba năm, hãy làm một cô gái thông minh, không nên động đến những thứ kia, nếu không sẽ làm tổn thương tình cảm của chính mình.”

Trong nháy mắt sững sốt, con người Bạch Mảo Mảo cơ hồ khó mà ức chế được nước mắt đang cuộn cuộn dâng lên, cô nghiêng mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, mạnh mẽ đè xuống sương mù khiến người ta cảm ghét kia. Đáng ghét! Cô có điên mới đi rung động với anh!

Cô bị cuốn hút tha thiết bởi trai đẹp hạng cực phẩm cũng không phải là chuyện một sớm một chiều, mặc dù bây giờ đối tượng cô bị cuốn hút là anh, nhưng vậy thì thế nào, sau này gặp được cực phẩm trai đẹp khác, cô bất cứ lúc nào cũng có thể thay đổi! Không có gì là đáng ngại cả!

Nhưng mà, vì sao nghĩ như vậy rồi mà vẫn khóc?

Trước đây, lúc bị Ân Mặc cô phụ một tấm chân tình, cô cũng khóc, nhưng đấy chẳng qua chỉ là một loại ủy khuất cùng phần nộ, nhưng hiện tại, lại là tim đau...

Thấy Bạch Mào Mào trầm mặc không nói, Hắc Thương Kinh mím môi, cũng không muốn ép cô quá chặt.

“Ai nha, Hắc đại nhân, anh biết lái xe hả?” Không muốn, cũng không biết nên làm thế nào đáp trả lại anh, sau khi Bạch Mào Mào nỗ lực đè xuống toàn bộ tâm tình của mình, lại vụng về tìm một phương thức ngốc nghếch nói sang chuyện khác.

Liếc mắt xem thường Bạch Mào Mào một cái, Hắc Thương Kinh lười trả lời. Nếu cô đã không muốn trả lời, thì cũng thôi đi, lời của anh cô cũng đã nghe vào trong lòng rồi.

Bạch Mào Mào cũng rất kiên nhẫn: “Anh biết lái xe như vậy, vậy tại sao lúc nào cũng phải cần đến tài xế?”.

“Có thể làm việc.” Lời ít ý nhiều, anh trước giờ đều không phải là người đàn ông sẽ lãng phí thời gian.

Hơi tắc nghẽn, đối với bạn trẻ Bạch Mào Mào tốn rất nhiều thời gian trong ký túc xá ăn vặt, xem tiểu thuyết mà nói, thời gian của Hắc Thương Kinh thật khiến cô theo không kịp. Cho nên nói, thành công từ trước đến nay cũng không phải là không có nguyên nhân, mà cái giá bỏ ra cùng với cái thu hoạch được, cũng thường thường có tỉ lệ thuận với nhau.

Thật là không biết nên làm thế nào để khen tặng Hắc Thương Kinh, Bạch Mào Mào không thể làm gì khác hơn là lại lần nữa trầm mặc.

Một đường không nói gì, mãi cho đến khi được Hắc Thương Kinh đưa tới lầu dưới ký túc xá, Bạch Mào Mào cũng chỉ cúi đầu nói một câu: “Cảm ơn anh đã đưa em về, tạm biệt.”

Nói xong, lại gần như hốt hoảng trốn.

Mà Hắc Thương Kinh, hí mắt nhìn bóng lưng lảo đảo biến mất trong hành lang, thật lâu, thật lâu cũng quên lái xe đi.

Cô vẫn chỉ là một cô bé chưa biết đến việc đời, yêu cầu của anh đối với cô, có phải quá mức nghiêm khắc rồi hay không?

22. Chương 22

Mặc dù rất muốn kiếm cơ trốn tránh Hắc Thương Kinh mấy ngày, nhưng thoáng nghĩ đến buổi dạ vũ của học viện tối thứ bảy, Bạch Mào Mào lại vô cùng rối rắm.

Giống như khoa Thương mại Đại học La Gia nổi tiếng về ‘Tăng nhiều cháo ít’, thì khoa Văn học Đại học La Gia lại càng nổi danh hơn về “Âm thịnh dương suy”, nếu như có thể dẫn theo Hắc Thương Kinh tới tham dự dạ tiệc hôm đó, nhận được những ánh nhìn chiêm ngưỡng này, hâm mộ này, đổ kỵ này và cả oán hận của rất nhiều mỹ nữ trong khoa Văn học, cô hi vọng mình đạt vinh dự ấy.

Cô làm tấm bia đỡ đạn cho Hắc Thương Kinh cũng không phải vì tấm thẻ tín dụng không giới hạn của anh, đối với việc hưởng thụ vật chất thì bản thân cô không ham, cho nên đối với cuộc giao dịch này, cô vốn dĩ là lỗ mà không lãi, nếu có cơ hội tốt như thế này mà không sử dụng anh một chút, chẳng phải cô bị thua thiệt đến chết hay sao?

Sau khi trải qua đấu tranh tư tưởng mãnh liệt đến gần như kịch liệt, lại thêm việc không ngừng lặp đi lặp lại những luận lý trong lòng mình, cộng với phương pháp tự thôi miên chính mình, sáng sớm ngày hôm sau,

khi nhìn thấy xe Hắc Thương Kinh từ xa đi tới từ trên ban công, Bạch Mỗ Mỗ dùng nét mặt tươi cười chạy như bay xuống lầu.

Cách cửa kiếng xe, Hắc Thương Kinh vô cùng kinh ngạc nhìn thấy một Bạch Mỗ Mỗ đang cười đến mức rục rịch, chẳng lẽ đêm qua người khó ngủ chỉ có một mình anh sao?

“Thế nào mà hôm nay Hắc đại nhân lại tự mình lái xe đến đây vậy ta?” Ngồi vào chỗ kế bên tài xế, Bạch Mỗ Mỗ cười cười.

Đều nói con gái học văn mặc dù bình thường luôn đa sầu đa cảm, nhưng thực chất các cô mới chính là người có sức mạnh tâm lý cường đại nhất nha, quả nhiên không chỉ là giả thuyết, cô cảm thấy sức mạnh tâm lý của mình bây giờ đã rất là lớn lao, một sức mạnh mà trước nay chưa từng có.

“Có em ở đây, anh rất khó làm việc, cũng không cần thiết phải dùng tài xế.” Vì cái gì mà anh lại cảm thấy khuôn mặt tươi cười của cô rất chứng mất nhỉ?

“Ồ, thì ra là như vậy.” Không có cảm giác áy náy chút nào, Bạch Mỗ Mỗ liếc nhìn gương mặt không thay đổi của Hắc Thương Kinh, lại sột sột soạt soạt tất bật tìm kiếm từ trong túi của mình lấy ra một tờ giấy dán tiện lợi, sau đó cúi đầu viết một câu, lại dán vào bên cạnh tay lái.

“Nhân dân Trung Quốc có hàng ngàn vạn người, không được tôi liên đới!”

Hình như lại cảm thấy từ ngữ của mình chưa diễn đạt được hết ý cho lắm, Bạch Mỗ Mỗ lại xé tấm khác, viết tiếp lần nữa rồi lại dán lên.

“Đàn ông trong thiên hạ hàng vạn người, không được tôi liên đới!”

“....”

Ánh mắt lạnh lùng vì động tác mang tính khiêu khích của Bạch Mỗ Mỗ mà lóe lên tia hung ác. Ngón tay thon dài gỡ mảnh giấy nhỏ kia xuống, Hắc Thương Kinh dùng hai ba hành động đã xé thành mảnh vụn, trực tiếp ném ra ngoài cửa xe.

“Làm ô nhiễm vệ sinh công cộng rất là đáng xấu hổ đó, Hắc đại nhân!” Ánh mắt đầy luyến tiếc nhìn những mảnh giấy nhẹ nhàng bay theo làn gió, Bạch Mỗ Mỗ lập tức lên án hành vi đạo đức kém của bạn Hắc nào đó.

Quản cái khí giới! Hắc Thương Kinh không khỏi tức giận, lạnh lùng liếc Bạch Mỗ Mỗ bằng nửa con mắt, không nói một lời mà khởi động xe.

Thấy khuôn mặt tuần tú của Hắc Thương Kinh tỏ vẻ khó chịu, làm sao mà cô lại cảm thấy mình vui như vậy nhỉ? Cười hai mắt cong cong, Bạch Mỗ Mỗ rất là đắc ý: “Hắc đại nhân, chúc mừng anh đã tìm được một bia đỡ đạn hoàn mỹ nhất. Có chuyện gì cần em che chắn, cứ việc nói, không cần khách khí với em đâu. Đương nhiên là, anh cũng đừng quên cho em chút phúc lợi, hôm nay nhất định phải dành ra chút thời gian dạy em khiêu vũ đó, sau đó còn phải theo em đến buổi dạ vũ tối thứ bảy của khoa Văn học nữa đó nha.”

Hôm qua, lúc đáp ứng cô đi tham dự dạ vũ, cũng không nghĩ tới việc cung cấp phúc lợi hay đền bù cho cô, mặc dù giờ phút này bị cô xuyên tạc thành thế này, nhưng bản thân anh cũng không có ý định giải thích rõ ràng làm chi, đây cũng chính là kết quả mà anh mong muốn, nhưng khi thực sự lấy được rồi, tại sao dưới đáy lòng lại cảm thấy vô cùng khó chịu như thế nào? Khuôn mặt lạnh lùng như được tăng thêm một tầng ám sắc, Hắc Thương Kinh mấp máy môi, nhưng lại không nói một lời nào.

Nhìn Hắc Thương Kinh trầm mặc, nhớ tới mình chiều tối qua cũng trầm mặc y như vậy, có lẽ phải nói là không phản bác được, trong tròng mắt đen trong veo của Bạch Mỗ Mỗ lướt qua một tia lấu cá.

Không dám trêu chọc đến tảng băng họ Hắc đang nổi giận nữa, Bạch Mỗ Mỗ rất có chừng mực mà dừng lại mọi đắc ý, cô không muốn tự cho mình là thông minh, chỉ mong trời cao phù hộ cho cô mà thôi.

Mặc dù vẫn biết Hắc Thương Kinh rất bận rộn, nhưng không nghĩ tới anh lại bận rộn đến mức như thế này.

Bởi vì mới lên một hạng mục lớn, anh hầu như từ sáng cho tới trưa đều ở trong phòng họp để thảo luận kế hoạch, đến thời gian ăn cơm trưa cũng không ngừng lại một chút.

Bạch Mỗ Mỗ ngồi ngoài phòng xem tiểu thuyết, ngẩng đầu lần thứ n nhìn về phía cửa phòng họp, cuối cùng, chỉ có thể thở dài bất đắc dĩ. Cô cùng anh tới công ty rất cuộc là có ý nghĩa gì đây chứ? Ngoài trừ việc làm tổ trong một góc ngồi xem tiểu thuyết, cơ hồ cô giống như không khí vậy, bị xem nhẹ rất triệt để.

Thấy nữ trợ lý tên là Phạm Nghê từ trong phòng họp đi ra, Bạch Mỗ Mỗ hấp ta hấp tấp chạy tới: “Cô Phạm à, Hắc đại nhân còn phải họp bao lâu nữa mới xong vậy?”

Trong cặp mắt quyền rũ thoáng hiện lên tia u ám, lúc Phạm Nghê chuyển mắt qua nhìn Bạch Mỗ Mỗ thì đã là tươi cười lễ độ: “Cô Bạch gọi tổng giám đốc của chúng tôi là Hắc đại nhân sao? Cô không phải là vợ chưa cưới của ngài ấy sao?”

“A ha ha, tôi có thói quen gọi anh ấy như vậy rồi, chỉ có gọi anh ấy như vậy, mới có thể xứng với khí thế cường đại của anh ấy trong cảm nhận của tôi.” Bạch Mỗ Mỗ cười khúc khích, đối diện với những khí thế cường đại, người đầu óc thông minh này, Bạch Mỗ Mỗ ngây ngô ngoài trừ cười khúc khích ra, thì cũng chỉ còn có thể cười khúc khích. (=__= cô cười nữa đi rồi mất người...)

“Thì ra là vậy.” Cười đến vô cùng xinh đẹp, Phạm Nghê liếc nhìn về phía phòng họp, thấp giọng nói: “Cô Bạch vẫn còn là sinh viên sao?”

“Đúng vậy, tôi là đàn em của Hắc đại nhân. Chị gọi tôi là Mỗ Mỗ là được rồi, gọi cô Bạch thật sự nghe không được tự nhiên cho lắm.” Bạch Mỗ Mỗ thấy người ta sẵn lòng trò chuyện cùng cô, tinh thần tức thời tỉnh táo.

“Haha, vậy được, tôi lớn hơn cô mấy tuổi, cô cứ gọi tôi là chị Nghê là được rồi.” Phạm Nghê tựa hồ cũng không vội vã quay lại làm chi.

“Chị Nghê, cũng đã 12 giờ rồi, cuộc họp này còn phải kéo dài bao lâu nữa?”

“Cái này tôi cũng không biết, có khi thậm chí kéo dài cả một ngày luôn đấy, Tổng giám đốc ngay cả thời gian cũng không báo cho cô biết sao?” Rót một ly nước, Phạm Nghê vừa uống vừa liếc xéo Bạch Mỗ Mỗ.

“Không có, haha.” Ánh mắt thoáng chốc âm trầm, dường như đối với bất cứ điều Hắc đại nhân cũng đều không thích nói với cô, nếu mà họp cả một ngày, không phải là cô cũng phải ngồi trơ ở đây nguyên một ngày hay sao?

Thấy Phạm Nghê cười đến khó hiểu, Bạch Mỗ Mỗ không thể làm gì khác hơn là cười ngây ngô, cô gái này hình như đang che giấu cái gì đó thì phải? Cô mặc dù rất ngốc, thế nhưng cô chính là người từ lúc trung học đã sống phải với vai trò kẻ thù chung của tất cả các nữ sinh để phấn đấu cho đến tận ngày hôm nay, cho nên đối với sự miệt thị, coi thường, ánh mắt đầy thù hận của các cô gái mà nói, cô đã quá quen thuộc với nó.

“Chị Nghê, mọi người họp lâu như vậy, sao không thấy ai đi WC?” Vấn đề này cô đã rối rắm nửa buổi rồi, rốt cuộc cũng tìm được người mà hỏi.

“Phốc —— ”

Hmm? Tại sao lại có nhiều tiếng “Phốc” như vậy?

Liếc nhìn Phạm Nghê “Phốc” xong, Bạch Mỗ Mỗ giật mình xoay mặt nhìn về phía cửa phòng họp, lại thấy được Hắc Thương Kinh mặt không đổi đi ra, sau lưng còn có một nhóm người tinh anh đến tham gia cuộc họp ——

Vì vậy, Bạch Mỗ Mỗ trong nháy mắt liền nước mắt lưng tròng ——

———— Bà Thư, cô quả nhiên là một mù di ghê ————

Vùi người trên ghế sofa trong phòng làm việc của Hắc Thương Kinh, Bạch Mỗ Mỗ co quắp người lại, rất cố gắng thu nhỏ cảm giác tồn tại của mình lại.

“Cô chính là cô Bạch sao? Tôi là Tư Mạch, nghe tên đã lâu.” Trợ lý tổng giám đốc số một mỉm cười đưa tay ra, thấy Bạch Mỗ Mỗ dè dặt cẩn thận đưa tay ra bắt tay với anh một cái, lại giống như một con rùa đen nho nhỏ chui đầu vào vỏ cứng. Thật đúng là, đáng yêu đến nỗi gặp cái đã thích ngay được luôn. Uhm, thì ra là khẩu vị của lão đại của bọn họ là như vậy sao?

“Cô Mỗ Mỗ đây thật đúng là một đóa hoa Giải Ngữ, thật không ngờ lại quan tâm đến vấn đề dân sinh của chúng tôi như vậy.” Trợ lý tổng giám đốc số hai, Phạm Lăng, ngồi trên ghế sofa đối diện Bạch Mỗ Mỗ, trên mặt anh ta viết đầy ý cười trên gheo.

“...” Cầu xin các người quên câu hỏi vừa rồi đi có được không hả? Hắc tuyến rơi đầy trán, Bạch Mỗ Mỗ len lén nhìn về phía Hắc Thương Kinh, lại thấy anh đã ngồi ngay bên cạnh mình, gương mặt sâu hiểm khó dò.

“Hai người không nên làm khó Mỗ Mỗ, da mặt cô ấy rất mỏng.” Trợ lý số ba, Quan Tử Hạo, đã lên tiếng, cười cười giải vây.

“Hắc đại nhân, anh có thật nhiều trợ lý nha.” Nhân cơ hội nói sang chuyện khác, Bạch Mỗ Mỗ len lén nhìn thoáng qua những người còn lại chưa kịp cười nhạo mình, tầm mắt lại chuyển về trên người Hắc Thương Kinh.

“Ừm, tổng cộng có mười người, bọn họ đều là cố vấn chính của anh. Tư Mạch và Phạm Lăng chủ yếu là trấn giữ trụ sở chính, Tử Hạo đi theo anh, tùy thời thông báo các loại tin tức, Mạc Ngộ là người tổng phụ trách hạng mục mới lần này, còn sáu người khác đều phân bố đến các nơi, hoặc bàn bạc khai thác phát triển các hạng mục mới, hoặc xử lý một số công việc cấp bách, gánh vác không ít công việc cho anh.”

Vẫn còn có sáu người nữa! Âm thầm sợ hãi than, Bạch Mỗ Mỗ chỉ có thể ngây ngô cười: “Ồ...vậy cuộc họp của mọi người đã xong rồi phải không?”

“Chưa xong.” Mạc Ngộ vẫn không lên tiếng, đột nhiên trừng mắt nhìn về phía Bạch Mỗ Mỗ: “Nhờ phúc của cô, cuộc họp đang được nửa thì tạm dừng, sau khi ăn cơm trưa, nghỉ ngơi xong mới bắt đầu họp tiếp.”

“Mạc Ngộ là một người làm việc điên cuồng, nửa đường cắt ngang công việc của cậu ta cũng gần giống như là lấy đi tính mạng của cậu ta vậy đó.” Tư Mạch khẽ mỉm cười giải thích, lại nói: “Bất quá, chúng tôi đều phải cảm ơn cô, Mỗ Mỗ, nhờ phúc của cô, mọi người mới có thể thở được một cái, bằng không thực sự sẽ bị lão đại với Mạc Ngộ, hai kẻ cuồng làm việc này làm phiền cho đến chết mới thôi.”

“Biết qua loa một chút là được rồi, tất cả các cậu đều đi ra ngoài hết đi.” Thấy những người này lại sắp bắt đầu nói nhảm vô ích, Hắc Thương Kinh mở miệng đuổi người.

“Cùng đi ăn cơm không? Lão đại.” Lần đầu tiên trong đời được nhìn thấy lão đại vì một cô gái mà gián đoạn công việc, Phạm Lăng vẫn còn muốn tiếp tục ngắm nhìn chờ đợi.

“Không, kêu nhà ăn đem đồ ăn lên phòng làm việc của tôi, tôi và Mỗ Mỗ ăn ở đây.” Anh không quên chính mình đã đáp ứng dạy cô khiêu vũ, xem ra cũng chỉ có buổi trưa mới có chút thời gian, buổi chiều còn phải tiếp tục họp.

Nghe vậy, Mạc Ngộ dẫn đầu rời đi, Quan Tử Hạo gật đầu một cái, cũng đi ra ngoài.

“Muốn thế giới của hai người hả, lão đại, anh như vậy khiến cho đám độc thân như chúng tôi làm sao chịu nổi chứ hả? Ước ao ghen tỵ a ——” Phạm Lăng bất mãn lắm lắm, lại bị Tư Mạch trực tiếp lôi ra ngoài.

Lão đại chịu gần nữ sắc là chuyện đáng vui mừng, nên người nào làm kẻ phá hoại cũng phải trực tiếp bị lôi ra ngoài ——

o()o

Sau khi đợi xung quanh trở nên thanh tịnh, Bạch Mỗ Mỗ mới dám ngẩng đầu lên, giãn cơ thể ra ngồi thoải mái.

“Hắc đại nhân, anh bận rộn thiệt.” Giọng nói nhỏ nhẹ gần gũi mang theo chút giận dữ, Bạch Mảo Mảo nhìn Hắc Thương Kinh mệt mỏi xoa xoa huyết thái dương, đã không còn biết rõ mình là vì bị lạnh nhạt mà tức giận, hay chính là, đau lòng cho anh nữa.

“Chờ sau khi hạng mục mới này kết thúc, sẽ rảnh rỗi một thời gian.” Chỉ là, đến lúc đó, lại phải bận rộn chuyện bên kia nữa rồi. Liếc Bạch Mảo Mảo, Hắc Thương Kinh mím môi, cũng không nói nhiều.

“Không ai yêu cầu anh phải đạt đến trình độ cao thế nào đâu, cũng không có ai đòi hỏi anh phải thành công bao nhiêu, cho nên, anh đừng tự làm khổ bản thân mình nữa.” Thử đến gần bên chân anh, nhìn anh cũng không có bài xích mình, Bạch Mảo Mảo nghiêng người massage huyết thái dương cho anh.

Lông mi dài hơi rung rung, ánh mắt tỉ mỉ xem xét vẻ mặt đau lòng của Bạch Mảo Mảo, tim Hắc Thương Kinh tràn ngập những rung động xa lạ, anh nhúm mày, đột nhiên nghiêng mặt nói: “Dạy em khiêu vũ trước.”

“Em không học.” Mặc dù bị anh né tránh, cô hơi có chút mất mát, nhưng thoáng cái lại kiên cường.

Nghe vậy, Hắc Thương Kinh không hiểu nhìn về phía Bạch Mảo Mảo. Cô gái này không phải là rất mong đợi có thể xuất hiện cùng anh ở chỗ đó à? Thế nào lại đổi tính?

“Hắc đại nhân bận rộn như vậy, có thời gian thì nghỉ ngơi một chút đi, em có thể khiêu vũ hay không cũng không quan trọng, có thể cùng Hắc đại nhân tham dự buổi tiệc đó, đã có thể đại biểu cho hết thảy rồi.” Mặc dù đến lúc đó không thể giống như hoàng tử và công chúa cùng nhau khiêu vũ, nhưng chỉ cần Hắc Thương Kinh bằng lòng chịu theo cô, kỳ thực cũng đã quá đủ rồi. Nằm mơ không thể nào quá tham lam, nếu không sẽ đem mộng đẹp đánh thức.

Như nhìn thấu được suy nghĩ trong lòng Bạch Mảo Mảo, gương mặt lãnh tuấn của Hắc Thương Kinh ám quang trầm phủ: “Ngồi cả một buổi rồi, vừa vặn phải hoạt động đi lại một chút, dạy em khiêu vũ vừa là lao động cùng vui chơi kết hợp rồi.”

Nói xong, anh đứng dậy trước, sử dụng máy tính bật nhạc. Rồi Hắc Thương Kinh quay lại đứng trước Bạch Mảo Mảo, một tay đặt sau lưng, hơi hơi khom người, đưa ra tay kia, trầm thấp nói: “Có thể mời em nhảy một điệu được không? Cô Bạch.”

Cử chỉ ưu nhã tự nhiên của Hắc Thương Kinh làm người nào đó say mê đến nỗi không còn hồn phách, trong mắt Bạch Mảo Mảo tràn ngập trái tim màu hồng từ trên ghế sofa nhảy xuống, trực tiếp ôm lấy thắt lưng gây mảnh dẻ dai dẳng sức lực của người ta: “Được được.”

“Mời, từ từ, từ từ, đi nào.” Cẩn trọng nghiêng lợi trọn tròn mắt nhìn vẻ mặt say mê của Bạch Mảo Mảo, Hắc Thương Kinh rất bắt mắt.

“À, được.” Ý thức được mình không hợp thời, Bạch Mảo Mảo lại nhảy lui ra.

Vì vậy, Hắc Thương Kinh trầm mặc, cô gái này căn bản không có bất kỳ quan hệ nào với chữ “nho nhã”.

Dứt khoát xách cô lên, ôm vào trong ngực, anh nói: “Em trực tiếp học bước nhảy đi.”

“....” Đối đãi với não tàn, anh cần phải thật kiên nhẫn biết không, đại nhân?

Dưới tình huống hai người đang ôm nhau ở một khoảng cách gần như vậy, lại ở dưới trạng thái đầu óc thanh tỉnh, Bạch Mảo Mảo khẩn trương đến mức tay chân không biết nên đặt ở đâu cho đúng.

“Chỉ cần học được điệu Waltz, em có thể đối phó được với tất cả buổi tiệc dạ hội. Ngoan, không cần khẩn trương, đem tay trái đặt lên bả vai của anh, tay phải đưa cho anh. Lệch về phía tường bắt đầu bước, chân phải lui, chân trái tiến, qua bên phải một bước, chân trái trượt chân khép lại, rất tốt, duy trì chuyển động ổn định như vậy, không nên nhảy hay lắc lư, chúng ta còn có thể tùy ý hơn một chút....”

Dưới sự chỉ bảo tỉ mỉ của Hắc Thương Kinh, Bạch Mảo Mảo ở trong trạng thái chậm rãi tiến bước, lạng quạng ở trong ngực anh chậm rãi khiêu vũ....

Người con gái trong ngực không còn cứng ngắt nữa, khóe môi Hắc Thương Kinh từ từ bật ra một nụ cười nhạt cơ hồ không tìm được dấu vết, nha đầu này chăm chú học cái gì, cũng không có gốc giống như trong tưởng tượng đi.

Thì ra, gỗ mục cũng có thể trở thành một tác phẩm điêu khắc, cũng có thể là vàng ngọc.

23. Chương 23

Mấy ngày kế tiếp, trong thời gian Hắc Thương Kinh bận làm việc, nếu như Bạch Mảo Mảo không có lớp, thì theo anh tới công ty, một mình ở tầng 27 luyện tập khiêu vũ khiến động tác của cô càng lúc càng thuần thực, càng lúc càng mượt mà.

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng cô thực sự thích cái cảm giác ở trong ngực anh khiêu vũ từng bước nhẹ nhàng, nhắm mắt lại, tựa hồ như có thể nghe được tiếng hô hấp nhàn nhạt của anh, mang theo một mùi vị bạc hà nhẹ nhàng khoan khoái, một luồng hơi thở quấn quanh ở trên mặt mình, khiến cô có cảm giác mình được vây quanh anh, thế giới của cô, tựa hồ cũng vì vậy mà trở nên hoàn hảo.

Mặc dù không muốn thừa nhận, thế nhưng cô thực sự biết rõ, mình đã càng lún càng sâu rồi, hơn nữa, trong lúc tất cả mọi thứ còn kịp, cô lại không có một chút ý nghĩ nào muốn thoát ra ——

Lúc Hắc Thương Kinh trở lại tầng 27, thấy được Bạch Mảo Mảo mặc một bộ váy dài in hoa, ở trên sân thượng rộng rãi bên cạnh hồ bơi, nhắm mắt lại, ở trong bầu không khí theo tiết tấu mà di chuyển, xoay tròn.....

Loại tư thái nghiêm túc như vậy, khiến cho ánh mắt mãnh liệt của Hắc Thương Kinh trong nháy mắt liền mềm lại. Đúng thật là, anh đem tiến trình lùi lại đến ngày mai là đúng, cho dù có bởi vì vậy mà làm hao hụt hơn một trăm triệu cũng là đáng giá.

Tiến lên mấy bước, bàn tay to của anh ôm lấy eo cô, bắt kịp tiết tấu của cô cùng nhau chậm chậm khiêu vũ.

Bị động tác ngang ngược của anh làm cho giật mình, Bạch Mảo Mảo kinh ngạc mở mắt, thấy được sự chuyên tâm trong ánh mắt của Hắc Thương Kinh, tim cô nhảy lên kịch liệt, gò má trắng nõn không biết làm sao lại hiện lên một tầng màu đỏ đến mê người.

“Tập trung một chút, cô gái à.” Ở bên tai cô thì thầm, anh nhìn tai cô trong nháy mắt đỏ bừng vì xấu hổ, nụ cười nhàn nhạt gợn lên, từ từ lan tỏa ra khắp khuôn mặt.

Ngơ ngác nhìn khuôn mặt trời sinh mê hoặc của Hắc Thương Kinh tươi cười, đầu óc Bạch Mảo Mảo trống rỗng. Cô rốt cuộc cũng hiểu rõ người đàn ông này tại sao lại luôn bày ra một gương mặt lãnh tuấn vô song, lúc anh cười lực sát thương quá kinh khủng.

“Có thể hôn em hay không ?”

Mặc dù rất là xem thường mình không biết xấu hổ, thế nhưng vào giờ phút này, cô đã không còn biết phải như thế nào mới có thể thoát được bản thân đang tràn ngập động tình này, ngọn lửa điên cuồng nóng bỏng sung mãn đang thiêu đốt trái tim yếu ớt của cô, để cho cô theo bản năng tìm kiếm lối ra, nhưng dường như lại cảm thấy, chỉ được anh sủng ái mới có thể làm lạnh đi lửa cháy trong lòng mình.

Hơi ngẩn ra, Hắc Thương Kinh cúi đầu, nhìn người con gái đang nhắm mắt lại đón chờ nụ hôn của mình, cặp lông mi rung động từng đợt kích động đến phần mềm mại nhất trong tim anh, khiến cho anh không nhìn được cúi đầu, hôn lên cánh môi nhợt màu mê người kia ——

Đáy lòng tựa hồ vang lên một tiếng thở than thật dài, mang theo một chút bất đắc dĩ cùng trầm luân, Bạch Mảo Mảo bỏ qua nó, cô cố hết sức nhón chân lên, mở miệng tiếp nhận nghênh đón anh tiến vào, lạng quạng cuốn lấy môi lưỡi của anh.....

Sự đáp trả của Bạch Mảo Mảo trong nháy mắt càng đốt cháy ngọn lửa nơi đáy lòng của Hắc Thương Kinh, ôm cả eo của cô, anh đem cô đè xuống một bên lan can, mạnh mẽ bộc phát đòi lấy thêm nhiều chất lỏng ngọt ngào hơn nữa, bàn tay cũng không tự chủ trượt vào bên trong váy của cô.....

Cảm giác giữa răng và môi gần như đang điên cuồng cùng nhau dây dưa, thần trí Bạch Mỗ Mỗ hoàn toàn bị lạc mất, cô cố gắng leo lên trên anh, tiếp nhận hưởng thụ cảm xúc mạnh mẽ nơi anh, chỉ muốn cùng anh liều mình triền miên....

Chuông điện thoại di động đột ngột vang lên, trong không gian yên tĩnh, trống trải, đặc biệt chói tai.

Nhận ra được Hắc Thương Kinh cứng ngắc, Bạch Mỗ Mỗ an tĩnh vùi mặt vào trong ngực anh.

Hít sâu mấy hơi, lúc Hắc Thương Kinh nhận điện thoại, đã khôi phục lại dáng vẻ xa cách lạnh nhạt hàng ngày: “Alo?”

“Cậu chủ, cậu muốn một chiếc Lamborghini Aventador màu đen kim loại, tôi đã lái xe đến dưới tầng hầm của trụ sở chính rồi, có cần phải đưa chìa khóa lên cho cậu không?” Thanh âm của chú Lý ở đầu bên kia vang lên.

“Hả, dạ vũ do sinh viên tổ chức đại thể tùy ý một chút là được rồi, không cần phải mặc dạ phục gì đâu?” Thấy được dáng vẻ Hắc Thương Kinh như không hề có chuyện gì xảy ra, Bạch Mỗ Mỗ rũ cặp lông mi xuống, ngoan ngoãn theo anh đi.

“Cho dù có mặc thường phục, tối nay, anh cũng sẽ để cho em tỏa ra hào quang sáng nhất.”

Làm như sững ái, lại vừa như bồi thường, trong giọng nói của Hắc Thương Kinh lại có nhàn nhạt lãnh ý, khiến cho Bạch Mỗ Mỗ vốn đã thần chí mơ hồ lại càng bộc phát thêm rối loạn.

Không muốn để mình rơi vào đủ loại rắc rối, Bạch Mỗ Mỗ dứt khoát lựa chọn phương thức đơn giản nhất: Hết thấy mọi việc đều nghe theo anh sắp xếp.

Ai nha, làm một đứa ngốc cũng thật tốt, làm một kẻ nào tàn tạ hồ cũng không phải là một khiếm khuyết gì. Bạch Mỗ Mỗ từ trong thâm tâm vì mình mà cảm thán.

Bóng đêm say lòng người, trong không khí tựa hồ cũng dập dờn hương thơm ngọt ngào, tươi mát, tuy rằng trời đã vào thu, bầu không khí lại không có một chút lạnh.

Các nữ sinh ở trong sân trường đại học lại càng không muốn bỏ lỡ cơ hội cuối cùng này, hết sức tận dụng mà mặc lên người đủ loại kiểu váy. Quần jeans bút chì bó sát đủ loại màu sắc phối hợp có thể đi kèm với váy dài thuần sắc, hoặc cũng có thể kết hợp với một đai lưng in hoa, những thứ kiểu như này được các nữ sinh đại học ưa chuộng. Dĩ nhiên, cũng có những hot girl thích kiểu áo đầm kết hợp với một chiếc áo thun màu đen, hoặc là trực tiếp mặc một bộ váy dài dân tộc, để cho những làn váy trong gió mát mang theo hơi ấm đầu thu phấp phồng tung bay, cũng là một loại phong cảnh xinh đẹp khác biệt.

Trước kia, mỗi lần ở giữa những cô gái rực rỡ sắc màu này, Bạch Mỗ Mỗ đều sẽ cảm giác được mình rất là béo mập trong bộ áo thun có vết tích phong hóa của xã hội, sau khi chịu đả kích của Ân Mặc, một chút cô cũng không nhắc đến cái ham muốn về thời trang của mình nữa. Cho đến khi đi chung với Hắc Thương Kinh trên một con đường, cô vô tình hay cố ý mới bắt đầu lại lần nữa ăn mặc bình thường như trước kia.

Chỉ là, tuy rằng cảm giác được ở bên cạnh Hắc Thương Kinh rất ổn, nhưng có đôi khi cũng sẽ có sự tiếc nuối, cô còn chưa có hưởng thụ trọn vẹn cuộc sống đại học, cũng đã bắt đầu thoát khỏi đời sinh viên, như vậy không tốt, thực sự không tốt.

Ngồi trên chiếc xe mới của Hắc Thương Kinh, Bạch Mỗ Mỗ lén lén lút lút nhìn về phía ngoài cửa xe thỉnh thoảng có một vài sinh viên ngoái đầu lại nhìn bọn họ, thậm chí còn có rất nhiều người đến vây xem, trong lòng lại bắt đầu rối rắm: “Hắc đại nhân, tại sao anh lại muốn lái một chiếc xe thể thao đi rêu rao khắp nơi như vậy chứ? Coi chừng bị chọi trứng gà đó.”

Liếc nhìn Bạch Mỗ Mỗ lè mề không chịu xuống xe, nụ cười Hắc Thương Kinh lan tỏa: “Hóa ra em chậm chạp không chịu xuống xe là sợ bị chọi trứng gà.”

“Là Lamborghini Aventador đó nha, em đã từng thấy qua nó trong tạp chí, với tư cách một người nghèo khó, em thực sự nghĩ cũng chưa từng nghĩ đến một ngày mình có thể được ngồi trong một chiếc xe đắt như thế này đâu.”

“Nếu em thích, anh sẽ tặng cho em.”

“....” Nghẹn họng nhìn trần trời về phía Hắc Thương Kinh, Bạch Mảo Mảo le lưỡi một cái, “Không nên nói đùa như vậy, Hắc đại nhân, đừng nói đến chuyện em không biết lái xe, mà nếu có biết, xe loại này mà vào trong tay em cũng chỉ là phí của trời mà thôi, không hợp với khí thể của em”.

“Em không cần tự ti, Mảo Mảo.” Đột ngột dừng lại, Hắc Thương Kinh nhíu mày. Anh thế nhưng muốn nói, ở trong mắt của anh, cô so với bất kỳ vàng bạc châu báu nào cũng đều trân quý hơn. Loại giọng điệu lầu lỉnh này cơ hồ có thể là trong tiềm thức bật thốt ra, anh đã từng nói qua rồi sao?

“Haha, không có chuyện đó đâu.” Chưa bao giờ coi chính bản thân mình ra gì, sở trường tự coi nhẹ bản thân mới chính là điểm mạnh của cô, nếu thật sự là một người không coi ai ra gì đến nỗi không tự biết tình cảnh, cô mới thực sự sẽ chán ghét bản thân mình.

“Mảo Mảo, anh đổi chiếc xe này, chỉ vì muốn toại nguyện tâm nguyện khoe khoang của em mà thôi, không phải dạ vũ sắp bắt đầu rồi sao? Đừng có mà kì kèo mè nheo nữa, xuống xe, tối nay anh sẽ để cho em thích làm gì thì làm.” Nói xong, Hắc Thương Kinh dẫn đầu xuống xe, đi sang phía bên kia mở cửa xe cho Bạch Mảo Mảo.

Anh xuất hiện, trong đám người đang vội vã chạy tới dạ vũ của khoa Văn học, vang lên trập trập tiếng hút khí hỗn loạn rõ ràng.

Ngay sau đó, sự xuất hiện của người đẹp hương xa Bạch Mảo Mảo, hoàn toàn nổi danh ——

Cấu trúc của học viện Văn học Đại học La Gia có chút khác biệt so với những học viện khác, cả học viện thực ra là một dãy phòng học được sắp xếp thành hình vòng tròn, bên ngoài là một vườn cây, bên trong là một quảng trường lộ thiên cỡ nhỏ. Mà cái quảng trường cỡ nhỏ này, chính là nơi sẽ diễn ra buổi dạ vũ lần này.

Khoác lấy cánh tay Hắc Thương Kinh, Bạch Mảo Mảo theo bước chân anh băng qua con đường rộng rãi giữa vườn cây, thẳng đến nơi diễn ra buổi dạ vũ. Mặc dù biết hai người bọn họ rất hấp dẫn vô số ánh mắt, nhưng Bạch Mảo Mảo đã học được cách phải bình tĩnh đối mặt, những sinh viên còn chưa bước ra ngoài xã hội so với các đại lão khí thế cường đại của nhà họ Hắc thì quả thực không đáng nhắc tới.

Khi biết Bạch Mảo Mảo muốn dẫn Hắc Thương Kinh tới tham gia dạ vũ, đám người Hồng Quả Quả đã chờ sẵn ở lối vào. Dù các cô đã sống chung với Bạch Mảo Mảo lâu năm, nhưng khi nhìn thấy Bạch Mảo Mảo, cũng không khỏi sững sờ một lúc.

Tối nay Bạch Mảo Mảo mặc một chiếc váy dài đến đầu gối màu đen điểm một chút hoa văn màu xám tro, đường viền cổ áo cùng vạt dưới lại là một màu trắng tinh khiết, phía trên mặc một chiếc áo đơn, tay áo dài một nửa, vạt áo để mở, màu tím xinh xắn, dọc theo vạt áo để mở, ống tay áo cùng áo mặc ở trong cũng được viền màu trắng tinh khiết. Về tóc thì kiểu đầu hoa lê lúc trước lại một lần nữa được làm thẳng, chỉ ở phần đuôi uốn lên những gợn sóng to nhẹ nhàng, phấp phồng, dùng một cái kẹp tóc đính kim cương màu tím tùy ý gắn lên hai bên. Cả người thoát nhìn đã rất thanh thuần ngọt ngào, lại càng thêm quyến rũ động lòng người ——

Để cho phù hợp với cách ăn mặc của Bạch Mảo Mảo, Hắc Thương Kinh hiếm khi thay đổi những bộ vest thường mặc, lại đổi mặc một bộ áo sơ mi kẻ màu tím đậm, kết hợp với bên ngoài là một chiếc áo đơn mỏng màu xám tro cổ chữ V, một bộ quần dài lại càng tôn thêm vóc dáng cao ráo của anh.

Nhìn chằm chằm hai người trắng trợn mặc đồ tình nhân đi tham dự dạ vũ, Loan Hoảng Hoảng la lên đầu tiên: “Bạch Mảo Mảo, cậu nha, quả thật không hổ danh là thủ hạ đứng đầu của Loan tú bà tở, làm tốt lắm!”.

“Đa tạ quá khen.” Hướng về phía Loan Hoảng Hoảng đưa ra một động tác tay thẳng lợi, Bạch Mảo Mảo cười tươi như hoa, ngón tay làm dáng mà rung rung.

Mặc dù trên trán đã trượt xuống vô số hắc tuyến, nhưng Hắc Thương Kinh vẫn rất bình tĩnh tự nhiên cùng đám người Loan Hoảng Hoảng chào hỏi, về phần những người xung quanh đã nổ tung rồi, không có quan

hệ gì với anh.

“Hu hu, đừng mà, Hắc đại nhân của tôi vậy mà lại đi chơi gái....” Đã có những cô gái bắt đầu khóc lóc nước nỡ.

“Không đúng! Anh ấy không phải chơi gái, anh ấy là chơi một con nhỏ quê mùa!” Tiếng khóc của người này lại càng bộc phát thảm thương hơn.

“Không đúng! Không đúng! Con nhỏ kia còn có chỗ nào là quê mùa đâu chứ? Thì ra gà đất cũng có thể hóa thành phượng hoàng, hu hu....” Tiếng khóc thút thít dần dần đã biến thành khóc thét.

“Không đúng không đúng! Các người không nên nghe nhìn lẫn lộn như vậy, tôi cảm thấy Hắc đại nhân mới là người bị chơi, Hắc đại nhân mới là người đẹp, mới là tên đứng đầu bảng....” Một phía khác, đã có người bắt đầu mất trí rồi.

Mà bạn trai của các cô gái, về mặt mỗi người đều là xanh xao, không biết trừng mắt nhìn bạn gái mình hay là trừng Hắc Thương Kinh đây.

Gân xanh trên trán co rút, Hắc Thương Kinh rốt cuộc cũng ý thức được bản thân mình đã phạm phải một sai lầm lớn cỡ nào, ở trong lòng những hủ nữ với lực lượng đông đảo trước mặt, toàn bộ những công kích đều phải do người trai đẹp như anh hứng chịu.... (Thím Hắc lại tự mãn, có ai tự nhận mình đẹp như anh không chứ?)

Vừa định điều động vệ sĩ lên làm tĩnh lặng một màn này, lại bị Bạch Mảo Mảo kéo kéo áo: “Không cần làm vậy đâu, Hắc đại nhân, ánh mắt ghen tỵ, hăm dọa của bọn họ mới là động lực kiên trì vô hạn của em đó.”

Thứ lỗi cho cô, bởi vì ba năm trung học bị ngược đã thành thói quen, sau này không nhận được những ánh mắt hăm dọa ghen tỵ cho nên khó tránh khỏi trong lòng cảm thấy có chút ngứa ngáy khó chịu.... Giờ phút này, rốt cuộc cũng có thể một lần nữa được quay lại cảnh tượng trước kia, cái loại cảm giác này thật sự là cực kỳ hút hồn.

Vì vậy, cho dù là có bị nói là con gà đất đáng ghét, cô cũng nhin!

Hơi kinh ngạc nhìn nhìn Bạch Mảo Mảo, mày Hắc Thương Kinh nhú chặt, cô gái này vậy mà lại biết anh muốn làm yên tĩnh trận cuộc? Quỷ tha ma bắt cô thực sự là một người nào tàn sao?

“Khiêu vũ.” Buồn bực khó chịu mà ôm chặt lấy eo của Bạch Mảo Mảo, Hắc Thương Kinh trực tiếp đem người đi vào sàn nhảy, anh bá đạo xâm lấn, người xung quanh lập tức nhường cho anh hẳn một không gian trống lớn.

0

“Được.” Hai mắt cười đến cong cong, cánh tay Bạch Mảo Mảo liền đặt lên vai anh, dưới sự hướng dẫn nhẹ nhàng của anh mà di chuyển xoay người....

Nhìn một đôi bích nhân trong sàn nhảy kia, Loạn Hoảng Hoảng lôi kéo Nhiễm Sanh Sanh, thấp giọng hỏi: “Sanh Sanh, cậu xem bọn họ là tình huống gì?”

“Thỏ trắng có vẻ đã thật sự bị hăm dọa rồi đó, lại còn chịu khổ đi học cho được mấy động tác khiêu vũ kia nữa chứ, mà cậu ấy thì lại rất ít khi nghiêm túc làm một chuyện gì đó.” Đôi mắt đẹp lưu chuyển, Nhiễm Sanh Sanh thấy được xung quanh ánh mắt ngưỡng mộ ngưng lại trên người mình, không nhin được lấy tay làm một thế cảnh cáo các nam sinh kia tốt nhất nên tránh các cô ra xa một chút.

“Hắc Thương Kinh kia thì sao?”

Không nói mà mắt nhìn mắt trong chốc lát, Nhiễm Sanh Sanh mỉm cười tự nhiên: “Chí ít thì anh ta đang vì Bạch thỏ mà thay đổi, chúng ta cũng không cần bận ăn củ cải mà cứ quan tâm qua loa đi”.

Nếu là lúc trước, một Hắc Thương Kinh lạnh lùng xa cách đến không biết lý lẽ, làm sao có thể vì một buổi khiêu vũ nhảm chán của sinh viên mà xuất hiện ở Đại học La Gia? Huống chi trang phục của hai người lại còn chăm chút như vậy?

Hai người theo bản năng nhìn về phía Hồng Quả Quả vẫn luôn rất trầm mặc tối nay, lại thấy cô không tập trung đưa mắt nhìn về phía lối vào mờ tối, cũng không nhìn đến Hắc Thương Kinh và Bạch Mào Mào.

“Hồng Quả Quả, cậu làm sao vậy? Thở trắng cuối cùng cũng đã có bạn trai mà mình muốn, cậu cũng phải thêm chút sức lực đi chứ.” Loan Hoảng Hoảng lộ ra chiêu bài nụ cười tú bà.

“Ừ.” Nghe được Loan Hoảng Hoảng nói, Hồng Quả Quả rũ lông mi xuống, cũng che giấu một màn kinh hoảng cùng đau đớn dưới đáy mắt kia đi.

Anh tới sao? Vậy thì, tại sao lại không xuất hiện?

Liếc mắt nhìn về phía Hắc Thương Kinh đang ôm người đẹp trong sà n nhảy, lại thấy anh cũng khẽ nhúu nhúu mày, ánh mắt lạnh lùng quét qua lối vào học viện Văn học. Trong lòng Hồng Quả Quả trầm xuống.

24. Chương 24

Đề nén hạnh phúc dường như không chân thực tối nay lại trong lòng, cho đến tận khi buổi dạ vũ kết thúc, Bạch Mào Mào vẫn có cảm giác chưa được thỏa mãn.

Vốn dĩ muốn lôi kéo Hắc Thương Kinh đi dạo một chút trong sân trường bị bóng đêm bao trùm, nhưng lại nghĩ đến anh đã phải bận rộn suốt một tuần nay rồi, cần phải nghỉ ngơi nhiều hơn, Bạch Mào Mào liền không quẩn lầy anh nữa, chỉ đề nghị cùng anh đi bộ đưa mình về ký túc xá. Trước khi chia tay, cô xúc động nhón chân lên, ở trên môi anh ấn xuống một nụ hôn: “Cảm ơn anh, Hắc đại nhân. Cảm ơn anh đã thành toàn.”

Lông mày anh tuấn nhẹ chau lại, Hắc Thương Kinh nâng hai tay của Bạch Mào Mào lên, trực tiếp đưa vào trong ngực mình, tựa như bắt mẫn, lại vừa tựa như oán trách: “Chưa đủ....”

Nói xong, lại hôn thật sâu lên đôi môi Bạch Mào Mào....

Những nữ sinh đi ngang qua ồn ào liếc mắt nhìn bọn họ, nhưng Bạch Mào Mào cũng đã bị lạc mất dưới môi lưỡi của anh rồi, nếu có thể, cô thậm chí tha thiết được vĩnh viễn chìm đắm độ nóng cháy người này....

“Hắc Sư.”

Trong thoáng chốc, tựa hồ như nghe được thanh âm gì đó vang lên bên cạnh, Bạch Mào Mào mơ mơ màng màng nhìn, đột nhiên buông Hắc Thương Kinh ra, trong ánh sáng mờ tối, vẻ mặt của anh có chút u ám không rõ.

“Nghỉ ngơi sớm một chút, Mào Mào.” Ý bảo cô trở về ký túc xá, trong giọng nói của Hắc Thương Kinh có chút khàn khàn khó có thể đè xuống.

“Được...” Từng bước lắc lư trở về ký túc xá, Bạch Mào Mào trước khi vào cửa, còn ngoái đầu lại nhìn Hắc Thương Kinh cười cười một tiếng.

Mãi cho đến khi không còn nhìn thấy dáng Bạch Mào Mào, Hắc Thương Kinh mới nhẹ nhàng chậm chạp dạo bước đi, xoay người đi về phía vườn cây Nặc Á Phương Chu.

Anh không có ý định đi sâu vào, đến gần một góc bên cánh hông, mới xoay người lại, nhìn về phía người đàn ông đột nhiên xuất hiện sau lưng: “Hồng Long, quả nhiên là cậu.”

Lúc vừa rồi đi vào học viện Văn học, anh đã nhận ra được trong góc tối có người chăm chú nhìn mình và Bạch Mào Mào, người có thể bị anh phát hiện nhưng lại tìm không được bóng dáng, nói chung cũng chỉ có anh ta.

“Hắc Sư, cậu lùi lại thời gian đi tham gia cuộc họp hiệp đàm Cao Phong, chính là vì con nhỏ ngu ngốc vừa này sao?” Mái tóc ngắn lửa đỏ được bóng đêm tăng thêm một tầng ánh sáng u ám, lại càng lộ ra vẻ quý

dị, Hồng Tỉ Chúc học cử chỉ của Bạch Mảo Mảo trước lúc nói “Đa tạ khen ngợi”, làm một động tác tay thẳng lợi, ngón tay cũng rung rung theo tiết tấu giống y hệt.

“Hồng Quả Quả cũng không phải là một đứa ngốc hay sao?” Mím môi không vui, Hắc Thương Kinh lạnh lùng nhìn Hồng Tỉ Chúc cười nhạo không chút nào che giấu: “Với lại, cậu cũng không phải bởi vì một đứa ngốc mà đến giờ vẫn chưa đi tham gia cuộc họp hiệp đàm Cao Phong đó sao?”

“...” Nghe vậy, gương mặt anh tuấn yêu dã của Hồng Tỉ Chúc không chút che giấu nào lộ ra hung ác, anh mím môi thật chặt, hồi lâu mới khó chịu phun ra một câu: “Xú nha đầu kia, cũng dám thất ước với tôi.”

Mặc kệ anh ta khó chịu bực dọc, tâm tình của Hắc Thương Kinh ngược lại lại cực kỳ thoải mái, cho nên cũng không tính toán việc anh ta tọc mạch: “Đi thôi, cùng tôi trở về Hắc gia một đêm, sáng mai, chúng ta sẽ cùng nhau bay đi Bắc Âu.”

“Không đi, tôi còn có chuyện cần phải xử lý, cậu đi về trước đi, sáng mai gặp lại ở sân bay.” Liếc nhìn về phía ký túc xá nữ, Hồng Tỉ Chúc chần chừ nói.

Tựa hồ đoán được Hồng Tỉ Chúc muốn làm cái gì, Hắc Thương Kinh lạnh lùng mỉm cười: “Đừng để bị bắt được.”

Nói xong, liền rời đi.

Khuôn mặt tuấn tú của Hồng Tỉ Chúc một hồi đỏ ửng, một hồi đen, cuối cùng, lại chỉ có thể không nói gì mà khẽ vung vẩy mấy chưởng về phía không khí.

Chậm rãi thong thả đi bộ đến một góc tối dưới ký túc xá của Bạch Mảo Mảo và Hồng Quả Quả, anh do dự một chút, cuối cùng mũi chân điểm nhẹ một chút, trực tiếp nhẹ nhàng tung bay lên ngang với độ cao tầng bốn.....

Được rồi, anh không có ý định nhìn coi, chỉ là muốn len lén nhìn điều kiện sống của Hồng Quả Quả mà thôi, thấy được cô sống thật tốt, anh mới có thể yên lòng mà biến mất.....

Vừa mới về tới ký túc xá, liền bị ba người kia vây tròn xung quanh, Bạch Mảo Mảo theo bản năng cười cười: “Các cậu chờ đã, tớ đi tắm trước, lát nữa sẽ thẳng thắn nghênh đón sóng to gió lớn của các cậu.”

Vì vậy, đợi đến khi Bạch Mảo Mảo chậm chậm từ từ đi ra, đám người Loan Hoảng Hoảng đã làm xong công tác chuẩn bị từ lâu.

“Còn hôn tạm biệt cơ đấy, hừ hừ, thật ngọt ngào hạnh phúc quá đi.” Loan Hoảng Hoảng dù bận mà vẫn ung dung cười cười quái dị.

“Nhìn gương mặt xuân tình khó nhịn của cậu mà xem, Mảo Mảo, không nên quá kích động những thiếu nữ còn đang đơn thân độc mã như chúng tớ nha.” Nhiễm Sanh Sanh trêu ghẹo.

“Đàn ông so với trái táo còn ăn ngon hơn sao, Mảo Mảo?” Hồng Quả Quả gặm táo, tò mò hỏi.

Bạch Mảo Mảo nháy mắt yếu điệu vạn phần, miệng lại ngậm thật chặt.

Chuyện Hắc đại nhân ăn có ngon hay không, cô tự mình biết là đủ rồi, mới không cần cùng người khác chia sẻ đâu.

“Che giấu rất đáng xấu hổ, thô trắng à.”

“Ai da, nếu quá mức khoe khoang, các cậu lại càng căm phẫn hơn mà thôi, tớ cũng đâu phải là đứa ngốc.”

“Không phải người ta đều nói tình yêu khiến cho người thông minh trở nên đần độn sao? Làm sao mà đến trên người thô trắng lại từ não tàn đổi thành thân đồng vậy?”

“Là tổ chất thần kinh trẻ em chứ?”

“Với dáng người của cậu ấy, điểm nào còn là trẻ em chứ hả?”

“... ..”

Vì vậy, trọng điểm lại bắt đầu chuyển dời đến dáng người mảnh mai xinh đẹp, trước lời sau vánh, hại nước hại dân của Bạch Mào Mào ——

“Các cậu nói xem, chắc không phải Hắc Thương Kinh là vì coi trọng dáng người tốt của con thỏ trắng nhà này, mới từ từ thay đổi tâm ý đấy chứ?”

“Thôi đi, bên cạnh Hắc đại nhân còn thiếu hụt mỹ nữ à? Tùy tiện lôi đến một người, dáng người so với Mào Mào còn đẹp hơn vô số lần ấy chứ.”

“Chẳng lẽ lại là coi trọng vẻ đẹp bên trong của cậu ấy?”

“Bạch Mào Mào mà lại có cái gọi là vẻ đẹp bên trong sao?” Đồng chí Nhiệm Sanh Sanh luôn luôn bình tĩnh cũng nhin không được mà thét chói tai.

“....”

Nước mắt rưng rưng nhìn ba người thảo luận, cô càng không thể nào mà chịu nổi được nữa, Bạch Mào Mào ưu sầu.

Được rồi, chỉ cần cô có thể đoạt được trai đẹp, tất cả những cái khác đều là mây bay, hoàn toàn đều là mây bay.

Đang suy nghĩ xem có phải mình nên tự biện giải cho mình một chút hay không, điện thoại di động lại đột ngột vang lên, lấy điện thoại từ trong túi ra, thấy được tên hiển thị trên điện thoại, nhịp tim Bạch Mào Mào không tự chủ được bắt đầu tăng nhanh.

“Mào Mào?” Đầu bên kia không hề có bất kỳ một tiếng động nào truyền đến, thanh âm Hắc Thương Kinh hơi nghi ngờ.

“Hắc...Hắc đại nhân, có chuyện gì sao...sao?” Khẩn trương dừng một chút, Bạch Mào Mào âm thầm khinh bỉ chính mình không có tiền đồ, bất quá đây chỉ là lần đầu tiên Hắc đại nhân gọi điện thoại cho cô vào buổi tối mà thôi, có gì mà phải xúc động với khẩn trương như thế? Thế nhưng, cô lại không tự chủ được nhớ tới vô số những tiểu thuyết ngôn tình, trong đó, nam chính và nữ chính mỗi đêm đều nấu cháo điện thoại vô cùng ngọt ngào, cô vẫn luôn, rất rất muốn được nếm thử một chút loại hương vị ngọt ngào này.

“Tối nay nhớ mặc đồ ngủ.” Cái tên Hồng Tử Chúc kia, cũng không nghĩ tới Hồng Quả Quả sẽ không ở một mình sao?

“Cái gì?”

“Cũng nhân tiện nói cho các bạn cùng phòng của em biết, tất cả đều mặc đồ ngủ đi.”

“Tại sao?” Hắc đại nhân từ khi nào lại bắt đầu quan tâm đến mấy chuyện nhỏ nhặt này rồi? Bạch Mào Mào một trận mồ hôi lạnh.

“Cẩn thận bị tên điên cuồng nhìn trộm.” Chần chừ một chút, Hắc Thương Kinh vẫn là quyết định bán đi anh em, bảo hộ cho sự thuần khiết của người con gái của mình.

“Tên điên cuồng nhìn trộm?!” Kinh hô thành tiếng, Bạch Mào Mào lập tức liền nở nụ cười: “Hắc đại nhân, anh quá lo lắng rồi, chúng tôi đều đang ở trên tầng bốn đó nha, sẽ không có ai rảnh rỗi bò lên tận tầng bốn nhìn trộm chúng tôi đâu...”

Ngay sau đó, bốn nữ sinh rõ ràng nghe được, thanh âm của vật nặng gì đó rơi xuống đất, ở trong bóng đêm quỉ dị vang lên.

Bốn người vọt tới ngoài ban công nhìn xuống, nhưng lại chỉ thấy một mảnh đen kịt, nơi đó có vật gì đó khả nghi. Đưa mắt nhìn nhau, các cô nhún vai một cái quay lại phòng, chỉ có một mình Hồng Quả Quả ở lại trên ban công.

Mãi cho đến khi ba người kia đều đã vào trong phòng, cô mới quay lại không gian bên ngoài, thấp giọng nói: “Anh, em biết anh ở đây. Anh đi đi, đừng có rình trộm em nữa, em ở đây rất rất vui vẻ.”

Dừng lại phút chốc, cô lại tiếp tục nói: “Đợi đến lúc nghỉ đông, em tự nhiên sẽ trở về.”

Không gian yên tĩnh, cũng không có bất kỳ âm thanh gì vang lên, nhưng Hồng Quả Quả lại biết, anh đã rời đi rồi, còn đối với người nào đó bán rẻ anh em mà chửi mắng nữa.

Trở lại trong phòng, Bạch Mào Mào mới nói Hắc Thương Kinh bên kia: “Chúng tôi đã đi coi rồi, không có gì, Hắc đại nhân.”

“Vậy thì tốt.” Đoán chừng Hồng Tử Chúc đã rút lui, Hắc Thương Kinh yên tâm.

“Hắc đại nhân!” Biết anh muốn cúp điện thoại, Bạch Mào Mào khẩn trương kêu lên một tiếng.

“Ừm?” Bên kia, ngón tay dài cầm điện thoại của Hắc Thương Kinh hơi ngừng.

“Anh đang làm thêm giờ à?” Leo lên giường của mình, Bạch Mào Mào từ từ tiến vào làm ổ trong chăn, đột nhiên có chút hiểu được tại sao Hồng Quả Quả bình thường luôn tự làm ổ như thế này, cái loại che giấu đi khuôn mặt cùng toàn bộ tâm tình của mình, rất tư mật, lại cũng rất uất ức.

“Không, chỉ đang tùy tiện lướt web một chút thôi.” Tuy rằng, có chút không tập trung. Liếc nhìn màn hình máy tính đã không nhúc nhích hồi lâu, Hắc Thương Kinh dứt khoát tắt máy tính, bước thong thả đến cửa sổ sát đất phía trước, nhìn bóng đêm đang dần dần chìm xuống.

“Vậy thì, chúng ta có thể trò chuyện một lúc được không?” Đây gọi là nấu cháo điện thoại tươi đẹp sao, Bạch Mào Mào hưng phấn đến có chút run rẩy.

Im lặng trong chốc lát, Hắc Thương Kinh tựa người lên tấm rèm thật dày, chậm rãi nói: “Có thể.”

Có thể là có thể, thế nhưng, anh lại không biết nên trò chuyện về cái gì, anh từ trước đến giờ luôn không biết được làm thế nào cho hết thời gian.

“Em đã đi làm với anh một tuần nay, phát hiện ra anh thực sự rất là bận, Hắc đại nhân, anh bận rộn như vậy, trước kia làm sao để qua lại với bạn gái được nhỉ?” Một mỹ nam cực phẩm giống như Hắc Thương Kinh, không thể nào mà chưa từng có cô gái nào mơ ước, chỉ là không biết anh đã từng coi trọng dạng nữ sinh như thế nào mà thôi.

“Tôi sẽ không lãng phí thời gian đi làm mấy chuyện không có kết quả.”

Ngụ ý nói, sẽ không yêu, hoặc nếu yêu, nhất định là phải cưới sao? Nghe hiểu được hàm ý của Hắc Thương Kinh, cơ thể xuân tình của Bạch Mào Mào vui ở trong chăn không nhận được vận vẹo uốn éo, bởi vì cô giống như đã ý thức được một việc kinh hỉ lớn hơn, cô dĩ nhiên lại là bạn gái đầu tiên của Hắc Thương Kinh sao? Mặc dù là giả, nhưng những cô gái khác cũng không có được số mà làm giả đâu nhá oa!

“Á ha ha....”

“Cô cười cái gì?”

“Lần đầu tiên trong đời có bạn gái mà cũng không phải là yêu thích, mà chỉ là vì muốn ứng đối với quy định của gia tộc, Hắc đại nhân không cảm thấy tiếc nuối gì sao?” Không dám quá mức hung hăng ngang ngược, Bạch Mào Mào thấp giọng hỏi, không muốn để cho bạn bè cùng phòng nghe được chuyện bí mật giữa bọn họ.

“Anh cũng không có ghét em.” Lời nói vừa ra, Hắc Thương Kinh lại ngây ngẩn cả người, anh vẫn cho rằng mình rất ghét cô, cho nên mới dùng cách thức nửa trêu phạt nửa gây khó dễ dẫn cô vào Hắc gia, mặc dù sau này anh cũng chưa từng nghĩ sẽ tiếp tục gây khó dễ cho cô nữa, nhưng nếu nói đến nguyên nhân sâu xa, hẳn là không có.

“Ha ha, không ghét cũng đã là thích một nửa, Hắc đại nhân, anh có phải đã từng chút từng chút thích em rồi hay không?”

“...” Khẽ sửng sốt, Hắc Thương Kinh ngược mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trong tròng mắt đen có hoang mang khó nén, anh dĩ nhiên lại đi thích Bạch Mào Mào sao? Điều này sao có thể! Anh chẳng qua là thành thật không ghét cô thế thôi.....

Dưới đáy lòng, dường như đang có thứ gì đó kêu gào đòi giải phóng, lại bị lý trí của Hắc Thương Kinh quả quyết ép xuống. Anh híp mắt, nhìn núi Nam Loan màu mực hiện lên trong màn đêm mênh mang mờ mịt, giống như trọng trách trên vai anh, nhưng lại không thể không gánh vác. Nhưng dù vậy, anh vẫn luôn hướng về tầm nhìn cùng bầu trời rộng lớn bao la phía trước, cho nên khi Hồng Tỉ Chúc lôi kéo anh tham gia vào [Cửu sắc vương triều], anh đã không chút do dự mà gật đầu.

Làm một người đàn ông, anh mong muốn tạo ra được một đế quốc thương mại hoàn toàn thuộc về mình, mà không phải là đơn thuần vì sự nghiệp của gia tộc mà cống hiến sức lực.

Sự nghiệp của anh đang đi lên, bây giờ thật không phải là lúc thích hợp để hưởng thụ cái gọi là tình yêu hư vô mờ mịt gì đó.

“Hắc đại nhân, câu này rất khó trả lời sao?” Hắc Thương Kinh trầm mặc khiến cho Bạch Mảo Mảo đột nhiên có chút bất an. Biết rõ anh không phải là loại người ứng thừa, tính cách qua loa, Bạch Mảo Mảo vô cùng hối hận chính mình lời còn chưa qua đại não đã hỏi ra một câu ngốc như vậy.

“Không.” Trầm giọng trả lời, con người Hắc Thương Kinh tối đen khôi phục lại trấn tĩnh, lại mang theo vài phần lạnh lùng.

Là không quá khó để trả lời là không thích sao? Trong lòng tồn tại nghi vấn, nhưng lại không có can đảm để nói ra, Bạch Mảo Mảo ngây ngô cười cười, mặc dù biết rõ bên kia không nhìn thấy được, nhưng cô lại cố tự cười toe toét: “Hắc đại nhân vẫn luôn bận rộn như vậy đúng không? Có hứng thú thử một chút cuộc sống đại học của thanh niên bình thường không? Em dẫn anh đi.”

Cô đã từng nghiên cứu qua rất nhiều địa điểm cũng như cách thức yêu đương của các cặp tình nhân sinh viên, nếu mà Hắc đại nhân có hứng thú, cô sẽ rất cam tâm tình nguyện mà dẫn anh đi mở mang kiến thức cũng như hưởng thụ một chút.

“Không, bắt đầu từ ngày mai, có lẽ anh sẽ bận rộn hơn đây, trong khoảng thời gian này, chúng ta tạm thời không cần thường xuyên gặp mặt.” Anh không phải là một người đàn ông không tự biết, nếu đáy lòng đã vang lên chuông báo động, như vậy thì tốt nhất nên cư xử lạnh lùng. Vừa đúng lúc sắp tới anh phải đi Bắc Âu tham dự cuộc họp hiệp đàm Cao Phong của [Cửu sắc vương triều] mỗi năm tổ chức một lần, ở dưới bầu trời khác nhau, anh sẽ quên dần đi rất nhiều thứ không nên tồn tại.

“Gi...gì cơ...” Cô đã nói sai cái gì rồi sao? Tại sao lại đột nhiên đẩy cô ra? Trong tim cuộn cuộn lên vô vàn đau khổ, Bạch Mảo Mảo cũng không còn sức lực nào để mà bài xích chúng nữa.

“Em ngoan ngoãn ở lại đi học đi, không nên làm một số chuyện không cần làm.” Nhất là Ân Mặc gì đó kia, có thể không gặp cũng không cần gặp lại. Câu nói kế tiếp, Hắc Thương Kinh không có nói ra, lại nói một câu: “Có lẽ phải chờ một tháng.”

“Lại phải đi công tác nữa sao?” Tại sao mỗi lần đều là ngay sát lúc trước khi đi mới gọi điện báo cho cô biết, chưa bao giờ cho cô có cơ hội đưa tiễn cũng như thời gian quyến luyến lấy anh, đàn ông đều là loại động vật hồ hững không coi trọng tiểu tiết như vậy sao? Bạch Mảo Mảo không hiểu, trong lòng lại gần như đang rơi dần vào khoảng không trống rỗng vậy.

“Đúng vậy.” Anh nghe ra được suy sụp của cô, nhưng lại không ngừng tự nói với chính mình là phải cắt đứt, nhất định không được rối loạn.

“Vậy thì, lên đường bình an...” Đột nhiên, cô cũng không biết mình còn có thể nói cái gì nữa, nói anh có thể sớm quay về một chút sao? Không, hay là thôi đi.

“Cảm ơn, em đi ngủ sớm một chút đi, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon, Hắc đại nhân.”

Ngủ ngon. Một màn hoa lệ này nhưng lại không có cách biến thành mộng thật.

Nghĩ đến lời Hắc Thương Kinh nói lúc trước, “Tối nay tôi sẽ để cho cô thích gì làm nấy.”, Bạch Mảo Mảo rốt cuộc hiểu rõ, cái gì gọi là “Thích quá sẽ chết”....

Thế nhưng là, mộng đẹp này, cô thực sự rất rất muốn kéo dài lâu hơn, lâu hơn một chút nữa.....

Chẳng biết từ lúc nào, có giọt lệ đã dính ướt váy, Bạch Mào Mào lại quên mất thay đồ, liền ngủ thật say....

25. Chương 25

Đến tốt cùng, ai mới là biển xanh nắng ấm của người nào?

Loan Hoảng Hoảng đã từng nói, cô hoạt bát nói nhiều sẽ để cho Hắc Thương Kinh lãnh ngạnh trầm ổn mang tới một bầu trời quang đăng, thế nhưng, Hắc đại nhân không có ở đây, cô lại phát hiện, thì ra cuộc sống của cô, trong lúc vô tình, đã bị Hắc đại nhân lấp kín, cho nên, đột nhiên không có sự hiện hữu của anh, tìm cô, thế mà lại dâng lên một khoảng không mờ mịt không nơi nương tựa.

Tầm ảnh Hồng Quả Quả chụp lên Hắc Thương Kinh, cô lên rửa ra rồi đặt trong ví tiền, giờ phút này, chỉ có thể giữ lấy ảnh, thấy vật mà nhớ đến người.

“Quá cực phẩm hoàn mỹ, nói không có liên không có. Aizz....” Hồi lâu, cô nặng nề cảm thán ra một câu, lại khiến cho mấy vệ sĩ áo đen đứng cách đó không xa suýt chút nữa cầm đầu xuống đất ngã quy.

Này, cô gái, lão đại của bọn họ chỉ là ra khỏi nhà mà thôi. Không cần nói thật giống như người ta đã chết rồi được không?

Ngồi trên ghế dài dưới bóng cây, Bạch Mào Mào đang ngẩn ngơ, lại thấy một bóng râm chắn lại ánh nắng loang lổ qua tán cây rơi xuống. Cô ngẩng đầu, ngoài ý muốn thấy được một khuôn mặt tươi cười thuần phác mà dịu dàng.

“Phong....Phong Dịch Dương.” Nhìn trân trân cái đuôi đẹp trai đã rất lâu rồi không xuất hiện trong cuộc sống của cô, Bạch Mào Mào có chút ngoài ý muốn.

“Tại sao lại không gọi là Phong đại nhân chứ?” Cười cười ngồi bên cạnh Bạch Mào Mào, Phong Dịch Dương liếc nhìn đám vệ sĩ rục rịch cách đó không xa, chỉ cần Mộ Hàn không có mặt ở đây, những người khác đều không có gì là đáng sợ.

“Anh ở trong lòng tôi đã không còn khí thế đại nhân nữa chứ sao.” Người thành thật nói lời thành thật, Bạch Mào Mào căn bản không hề quan tâm đến việc nói như vậy sẽ đắc tội với người.

“Phụ nữ quả nhiên là loại động vật hay thay đổi.” Thấp giọng cười một tiếng, Phong Dịch Dương cũng không để bụng, tựa lưng vào ghế ngồi, bắt chéo hai chân, nhàn nhã khẽ ngâm nga một điệu hát dân gian.

“Tìm tôi có chuyện gì?” Chúng ta không quen biết nha, anh hai!

“Không có chuyện gì, chỉ là đụng chạm chút chuyện.”

“Gì cơ?”

“Từ bốn ngày trước, Mộ Hàn đã không còn lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào tay phải của anh nữa, anh rút cuộc không cần lúc nào cũng phải sợ hãi nữa rồi, cho nên muốn ra ngoài hóng gió một chút. Bạch Mào Mào, Hắc Thương Kinh có phải là đã ra nước ngoài rồi hay không? Bình thường chỉ có khi anh ta ra nước ngoài, Mộ Hàn mới đi theo mà thôi.” Nhờ phúc của bọn họ, thân thủ của anh giờ càng ngày càng tốt, bị một vệ sĩ giỏi giang để mất tới, hơn nữa cho đến bây giờ cũng không để bị thương chút nào, anh rất tự hào cùng rất kiêu hãnh.

“Hả? Mộ Hàn vẫn còn đang truy sát anh? Vì sao?” Chuyện đã qua lâu như vậy, cô cơ hồ cũng đều đã quên gần hết.

“Hắc Thương Kinh thật sự muốn cái tay này của anh, hoặc là cố tình quên thu hồi mệnh lệnh đã ban ra. Ở thành phố Vi Bạc này, Hắc Thương Kinh thật sự là không cần vệ sĩ theo bên mình bảo hộ, Mộ Hàn vô cùng nhàn rỗi, không bằng dùng để giam chân anh, để cho anh không có thời gian đến trêu chọc em.” Quen biết đã nhiều năm, anh đối với tác phong của Hắc Thương Kinh vẫn rất hiểu rõ.

“...” Phút chốc không nói gì, Bạch Mảo Mảo lúc này mới chú ý tới trên mặt anh còn có một vết bầm chưa tan, cô cố gắng bày ra một gương mặt tươi cười, thành tâm lấy lòng nói: “Thân thủ của anh thật tốt, đến bây giờ tứ chi vẫn còn hoàn chỉnh.”

Khóe miệng co quắp, Phong Dịch Dương muốn cười mà cười không nổi: “Nhờ phúc nhờ phúc.”

“Vậy, nếu thân thủ của anh cũng đã đủ để tự vệ, anh còn tới tìm tôi làm cái gì?” Người nhàm chán thật nhiều nha, lẽ nào không sợ sẽ bị để mất đến cái tay hoặc đôi chân còn lại kia sao?

“Thử vận khí một chút.”

“Thử vận khí cái gì?”

“Hắc Thương Kinh không có ở đây, khuê phòng trống vắng tịch mịch, có lẽ em sẽ muốn vượt tường đứng không?” Phong Dịch Dương nghiêng người dựa sát vào Bạch Mảo Mảo, tà tà cười nâng lên cằm Bạch Mảo Mảo.

“Vệ sĩ đại ca, đuổi đi!” Bình tĩnh đẩy móng vuốt của Phong Dịch Dương ra, Bạch Mảo Mảo trực tiếp hét lên.

Ngoài ý muốn thấy anh ta trong nháy mắt nhảy dựng lên, chạy trốn ra xa.

“Anh chạy cái gì?” Bạch Mảo Mảo cười đến vô cùng sung sướng, thì ra, niềm vui trong cuộc sống không chỉ có một loại thôi.

“Ông đây vừa mới thoát khỏi Mộ Hàn có mấy ngày biết không hả? Gần đây muốn nghỉ ngơi một chút, không muốn cùng những loài động vật tứ chi phát triển này động chân động tay! Hừ hừ, Bạch Mảo Mảo chờ đấy! Anh sẽ không bỏ qua cho em đâu!” Phong Dịch Dương vừa nói vừa chạy thật xa, không còn chút phong phạm ôn văn mẫu mực nào của ngày thường.

Mặt Bạch Mảo Mảo đầy hắc tuyến nhìn người qua lại dùng ánh mắt khác thường bắn về phía mình, cô bình tĩnh đứng lên, sau đó, lại bình tĩnh mà quay lại ký túc xá——

Cô gần đây thật xui xẻo.

Sau khi Hắc đại nhân rời đi liền bắt vô âm tín, coi như hoàn toàn triệt để làm mặt lạnh với cô. Mà cuộc nấu cháo điện thoại lần trước đã dẫn đến kết quả là tình huống trước mắt, càng làm cho Bạch Mảo Mảo không có dũng khí gọi điện thoại cho Hắc Thương Kinh lần nữa. Hiện tại, không biết tại sao lại bị Phong Dịch Dương quần lấy, khiến cô cực kỳ bất đắc dĩ.

Nghiêng người dựa vào trước ban công, Bạch Mảo Mảo một bên cầm củ khoai nướng gặm, một bên lại ưu sầu nhìn về phía Phong Dịch Dương đang ngu ngốc cầm một bó hồng đồ thật lớn đứng dưới ký túc xá của cô. Phía sau anh ta còn kéo ra một bức tranh chữ viết đỏ tươi, phía trên còn dùng màu vàng óng ánh viết sáu chữ lớn theo lối thư pháp: Thẻ đem hồng hạnh vượt tường.

Anh ta.... ! Thật muốn một thùng nước sôi dội xuống hết cho anh ta!

“Thỏ trắng, cảm giác có người theo đuổi thế nào?” Trong đôi mắt to xinh đẹp ẩn chứa đùa cợt, Nhiễm Sanh Sanh theo tầm mắt Bạch Mảo Mảo liếc nhìn xuống mỹ nam lâu dưới: “Lại còn rất đẹp trai nha, cậu sao không suy tính vượt tường vui đùa một chút?”.

“Cảm ơn chị đi! Mảo Mảo, cậu bây giờ chẳng những có rất nhiều người theo đuổi, còn trở thành nhân vật trong các câu chuyện hot đứng đầu Đại học La Gia nữa đó nha, tất cả những chuyện này đều dựa vào chị đây xe chỉ luân kim biết chưa.” Loạn Hoảng Hoảng nói xong, chính mình lại không nhịn được phun cười trước: “Mình nói này, đồng chí Bạch Mảo Mảo, cậu đây có được coi là hoa đào loạn xạ?”.

Nghe thấy Loạn Hoảng Hoảng nói vậy, tay Bạch Mảo Mảo đang cầm củ khoai bồng dưng nắm thật chặt, ánh mắt cô như đập phải cút chó nhìn chằm chằm Loạn Hoảng Hoảng, hồi lâu, mới nặng nề thở dài: “Ai có thể quan sát một chút, tôi đây chỉ là một con thỏ nhỏ đáng thương vô tội thuần khiết, lại bị thực tế tàn khốc độc hại đến như thế này, khiến cho tôi đây làm sao chịu nổi, làm sao chịu nổi a~~.”

“Ôi, cậu vẫn còn là một con thỏ thuần khiết sao, vậy bây giờ Hồng Quả Quả kia đang xem cái gì hả?” Loan Hoảng Hoảng nghiêng người, thương hại nhìn Hồng Quả Quả một bên gặm táo, một bên nhìn chăm chăm vào máy tính Bạch Mào Mào, không nhận được lắc đầu thờ dãi, lại một bé ngoan bị hủ rồi.

“Anime.” Chớp chớp ánh mắt ngây thơ hồn nhiên, Bạch Mào Mào cười láu lỉnh.

“Sửa lại, là anime AV và GV của Nhật Bản không Marseilles, trẻ em điển hình không thích hợp.” Nhiệm Sanh Sanh nhận không được nói chen vào.

“Ôi, tôi đây rất thuần khiết, nhân gia chỉ xem anime thôi, người ta chưa bao giờ xem người thật.” Học cách nói chuyện của Loan Hoảng Hoảng, Bạch Mào Mào cười đến vô cùng yếu điệu.

“Có muốn xem người thật không? Trong máy tính của chị có mười mấy cái G đây, đều đã được trải qua quá trình hỏa nhãn kim tinh chọn lọc chỉ còn lưu lại tinh phẩm, bảo đảm đều là cực phẩm.” Nghe vậy, Loan Hoảng Hoảng mắt sáng lên, vội tiến lên giật dây.

“Cậu đi đầu độc Hồng Quả Quả đó hả, Hoảng Hoảng, lòng hiếu kỳ của trẻ con rất là nặng. Tở đấy hả, không thích người thật, từ chối xem, từ chối xem.” Cô vẫn còn là một nữ sinh bé nhỏ ôm lấy ảo tưởng đối với cơ thể của đàn ông cơ mà, xem người thật sẽ làm tổn thương đến tâm hồn ngây thơ trong sáng YY vạn năng của cô.

o()o

“Thôi đi, cậu đừng có mà giả bộ nữa, cậu thì kiên trì được cái lông gì chứ?” Xoay người nhìn nhìn Hồng Quả Quả đang xem đến say sưa, Loan Hoảng Hoảng rồi rầm: “Mào Mào, tớ không bằng cậu, tớ không đành lòng đầu độc đứa nhỏ Quả Quả này.”

“Vẫn còn có người mà Loan Hoảng Hoảng không đành lòng hạ thủ, Quả Quả cũng coi như có phúc.” Đối với lòng nhân từ khó có được của Loan Hoảng Hoảng, Bạch Mào Mào cố làm ra vẻ ưu tang mà biểu đạt khịt mũi khinh bỉ của cô.

“Ít cười nhạo chị đi, cậu còn làm ra vẻ thích thú cái gì?” Loan Hoảng Hoảng nhìn củ khoai nướng thơm ngậy trong tay Bạch Mào Mào, nhận không được lấy ra.

“Làm ra vẻ khỏe mạnh hơn...”

“Không đùa với cậu nữa, càng đùa càng xa. Mào Mào, tớ vẫn luôn rất tò mò, tới cùng cậu vì sao mà lại bài xích người thật như vậy?”

“Gì, phải nói thật sao?”

“Nói thừa!”

“Tớ muốn thấy vật kia thật lần đầu tiên là của chồng tương lai của tớ. Vì vậy, ngay cả của con trai mới một tuổi của anh họ tớ, tớ cũng không nhìn.” Câu trả lời của Bạch Mào Mào vang lên hùng hồn.

“...” Mọi người trầm mặc.

Qua một hồi thật lâu, khoe mắt Loan Hoảng Hoảng mới giật giật mới trườn về phía Bạch Mào Mào một cái, hào quang bắn ra bốn phía đến thần nhiên, nhận không được than nhẹ: “Quả nhiên, mỗi nơi đều có vô số loại rắc rối.”

“Vậy cậu rắc rối ở nơi nào?” Bạch Mào Mào thuận theo hỏi.

“A, muốn xen vào lời nói của chị, cấp độ của cậu còn chưa đủ đâu.” Loan Hoảng Hoảng lập tức phản ứng kịp: “Nói chuyện chính sự đi, Mào Mào, Phong Dịch Dương nói rằng cuối tuần này hội trình diễn của khoa Tin học muốn tổ chức một buổi giao lưu văn nghệ giữa hai khoa, đến lúc đó, người hai khoa đều sẽ đến xem, cậu không phải là trưởng ban biên tập của bọn họ sao? Cùng tớ đi đốc công không?”

“Loan tú bà, cậu sẽ không đem tớ đi bán đấy chứ?” Đối với yêu cầu Loan Hoảng Hoảng đột nhiên nói ra, Bạch Mào Mào rất phiền não, muốn xem náo nhiệt cũng không cần phải rõ ràng như vậy chứ? Phong Dịch Dương đang chặn ở dưới lầu, cô có chút thông minh được không hả?

“Ai bảo cậu gần đây ở Đại học La Gia cực kỳ đẹp dễ làm chi chứ, không nhân cơ hội quạt gió thêm lửa quả thực không phù hợp với tác phong của chị, huống chi bây giờ Hắc Thương Kinh lại không có mặt ở đây, chính là thời cơ tốt để cậu vượt tường đấy nhé. Mào Mào à, nếu đã biết rõ tớ có ý định bán cậu, thì liền ngoan ngoãn duy trì trạng thái ngược bự não teo đi, yên tâm, tỷ sẽ không bạc đãi cậu đâu.” Loan Hoảng Hoảng cũng không che giấu, cười phách lối.

Bạch Mào Mào ngằm hạ ánh mắt âm trầm, vui vẻ cười cười: “Được rồi, vậy tớ đây liền mỗi mắt trông chờ, nhìn xem cậu có thể làm ra trò gì đây.”

Nếu anh đã muốn làm lạnh với cô, cô vì sao lại phải nghe theo lời của anh?! Cái gì mà “Không nên làm một số chuyện không cần làm”, cô cũng chưa bao giờ gây sự lung tung, bình thường đều là người khác tới trêu chọc cô trước.

Cô là một con thỏ! Một con thỏ nhỏ bé yếu ớt! Hiểu không?

—————thỉnh thoảng làm một tuyến tuyến yếu ớt—————

Biết được Bạch Mào Mào đồng ý cùng mình chuẩn bị cho buổi văn nghệ, Phong Dịch Dương phách lối đem bức tranh chữ “Thề đem hồng hạnh vượt tường” ra treo ngay chính giữa phía trên sân khấu, dẫn tới vô số bè lũ nhân sĩ bát quái phải mạnh mẽ vái lạy, mỗi ngày đều sẽ có vô số người tới đây nằm vùng, quan tâm tỉ mỉ cận kề tới tiến độ phát triển của gian tình hai người.

Thậm chí, đã có người ở trên diễn đàn Đại học La Gia tổ chức ra một cuộc đánh cược, đánh cược Phong Dịch Dương có thể thành công đem Bạch Mào Mào vượt tường hay không, vậy mà thành công lại chiếm tới 92%, nam nữ mỗi bên một nửa; đánh cược Phong Dịch Dương thất bại lại chỉ chiếm có 8%, quan điểm của bọn họ là Phong Dịch Dương làm sao có thể so được với Hắc Thương Kinh đại nhân? Chỉ cần không phải là kẻ mù hay đờn ốc, sẽ không có cô gái nào lại ngu ngốc đến mức để cho Hắc Thương Kinh bị cấm sừng, cho nên 8% hiển nhiên là phái trung thành tới chết của Đảng Hắc đại.

Tác giả vạn chữ Khinh Hứa Ưu Thương đã mai danh ẩn tích thật lâu rồi lại lần nữa xuống núi, trích dẫn kinh điển, cẩn thận tỉ mỉ phân tích tâm lý 92% này mà nói: Mấu chốt của vấn đề không phải là Phong Dịch Dương có thể thành công hay không, mà là mọi người đều đang tha thiết ước vọng anh ta có thể thành công.

Đối với nam sinh mà nói, có thể đào được góc tường của Hắc Thương Kinh, để cho người đàn ông hoàn mỹ như tiên kia bị cấm sừng, là có thể đem anh ta từ vị trí cao cao tại thượng kéo xuống, khiến cho tâm lý bình thường của bọn họ có thể lấy được một loại cân bằng gần như là dị thường; còn đối với các nữ sinh mà nói, Bạch Mào Mào nếu như vượt tường, Hắc Thương Kinh làm sao còn có thể muốn cô ta nữa được cơ chứ? Cô ta đi xuống, các cô mới có cơ hội đi lên, đây là chuyện nhất cử lưỡng tiện tốt biết bao.

Kết quả là, trong buổi văn nghệ của Đại học La Gia, cứ thế xuất hiện một cảnh tượng kỳ quái: Sáu vệ sĩ của Bạch Mào Mào bị vô số người cả nam lẫn nữ cố ý đẩy ra thật xa cách chỗ Bạch Mào Mào, bọn họ thậm chí còn tạo ra một không gian chỉ có riêng mình Bạch Mào Mào và Phong Dịch Dương, để bọn họ thuận tiện liếc mắt đưa tình hay thậm chí còn làm một số động tác vượt khuôn gò đó.

Mặt đầy hắc tuyến nhìn đại sảnh phi thường náo nhiệt, Bạch Mào Mào cực kỳ đau đầu, cô rốt cuộc là tới đó công hay là tới để diễn trò cho mọi người xem vậy?

“Mào Mào, đây chính là nhân khí, buổi diễn còn đang trong giai đoạn diễn tập mà đã có rất nhiều người đến xem như vậy, thực sự là nhờ phúc của em đó.” Phong Dịch Dương đưa tay ra, cười híp mắt nắm lấy vai Bạch Mào Mào, thấy được ánh mắt sáng lấp lánh của những người kia, anh cười đến mê người.

“Nếu đã biết tôi còn có giá trị lợi dụng, thì mau lấy móng vuốt của anh ra, nếu không tôi sẽ trực tiếp rời đi.” Bạch Mào Mào bắt đầu dĩ nhiên người chịu trách nhiệm trông coi mình, đề phòng cô chạy trốn - Loan Hoảng Hoảng, ưu tang hỏi: “Phong Dịch Dương rốt cuộc đã cho cậu lợi ích gì vậy, mà có thể khiến cậu có can đảm dám khiêu chiến đến ranh giới cuối cùng của Hắc đại nhân hả, Loan tú bà?”.

Lợi ích thật ra cũng không có bao nhiêu, có điều cô biết thỏ trắng nhà mình đã bị Hắc Thương Kinh lạnh nhạt rồi. Mặc dù thỏ trắng ở trước mặt bọn họ vẫn ăn - uống - ngủ đúng giờ, nhưng mí mắt lại càng ngày càng nặng, nha đầu ngốc này, nếu không có người che chở, nhất định sẽ bị thua thiệt. Cho nên cô phải lo

liệu làm cho bằng được nguyên tắc của tú bà, thái độ rõ ràng dứt khoát bày tỏ: Hắc đại nhân à, giữ vợ phải như giữ tù, bằng không thì tự gánh lấy hậu quả thôi. E hèm.

Bất quá những lời này, cô chẳng buồn giải thích cho Bạch Mảo Mảo nghe, chỉ cười đến vô cùng xinh đẹp mà đáp lại một câu: “Khiêu chiến ranh giới cuối cùng của anh ta thì thế nào? Ai bảo anh ta không xem chừng cậu, hừ.”

Thực ra thì Ân Mặc mới là thí sinh được chọn tốt nhất, chỉ có điều thái độ quá thanh cao ngạo mạn kia, không bằng Phong Dịch Dương biết đối nhân xử thế kia.

“....” Quan hệ giữa cô và Hắc Thương Kinh, không hề giống như cái kiểu mà các cô đang tưởng tượng có được hay không hả? Cô bất quá là đáp ứng anh làm một tấm bia đỡ đạn thế thôi, thời hạn sử dụng cũng chỉ có ba năm.... ..

Một mỗi bắt bẻ lại Loan Hoảng Hoảng, ánh mắt Bạch Mảo Mảo ảm đạm, dứt khoát không để ý tới những chuyện ngoài thân này nữa, ngồi một bên khán đài yên lặng xem tiểu thuyết trên điện thoại, những thứ khác, thì cứ tùy tiện để cho bọn họ vui đùa đi.

Dù sao, cô cũng không liên quan.

26. Chương 26

Nghe được đầu bên kia là tiếng người phụ trách bảo vệ Bạch Mảo Mảo, như thiêu như đốt hồi báo, mí mắt Hắc Thương Kinh nháy nháy lên, theo bản năng siết chặt điện thoại di động. Được lắm, cô gái này thật sự không hiểu được cái gọi là an phận thủ thường mà, cũng đều đã cảnh cáo cô không nên làm những chuyện không cần làm, nhưng cô lại cứ ngoài đường mà đi, thật sự được, được lắm....

“Cậu chủ, có cần phải tăng thêm người, tăng cường lực lượng bảo vệ cô chủ hay không?” Vệ sĩ chần chừ hỏi, sáu người bọn họ đối phó với một đám đông sinh viên cổ ý quấy rối như vậy, lại không thể tùy tiện động thủ đánh người, quả thực là lực bất tòng tâm.

“Không cần, Phong Dịch Dương bất quá chỉ là một con tôm tép nhãi nhép, không tạo nổi sóng to gió lớn gì đâu.” Xoa xoa hàng lông mày, Hắc Thương Kinh qua loa phân phó mấy câu, cúp điện thoại.

Xoay mặt, chống lại tám cặp mắt khác cũng đang tham dự cuộc họp, trán anh khẽ giật giật.

“Là chuyện về Bạch Mảo Mảo sao?” Hồng Tỉ Chúc đã gặp qua bạn Bạch, cho nên có quyền lên tiếng nhất.

“Là vợ chưa cưới của cậu sao? Hắc sư, tôi vẫn không ngờ rằng, người lạnh lùng như cậu lại là người rơi vào vòng xoáy tình cảm sớm nhất đấy.” Lam Ảnh Diễm được coi như là nhịp cầu liên lạc giữa chín người bọn họ, đối với tình trạng đời sống của mỗi người đều hiểu rõ ràng, cho nên giờ phát sinh ra loại chuyện này, anh lại có thể không cười nhạo sao?

“Chỉ vì đối phó với quy củ của gia tộc mà thôi.” Hờ hững để điện thoại di động xuống, Hắc Thương Kinh mặt không đổi sắc nói một câu.

“Đàn ông thì nên dùng cảm mắt đối mặt với nội tâm của chính mình, cũng không có gì đáng sợ, đó mới chính là suối nguồn của sức mạnh.” Ô Vương Ô Dận mới vừa đi theo một vị cao tăng đắc đạo chuyên tâm tu hành một thời gian, cho nên cứ mở miệng là lại phun ra một câu đầy tính triết lý.

Con người đen lạnh lùng quét qua vẻ mặt Ô Dận như một cao tăng đắc đạo, Hắc Thương Kinh trực tiếp cười nói: “Cậu tốt nhất là tìm được người phụ nữ can đảm thực hiện tình một đêm với cậu xong rồi bỏ trốn không thấy tăm hơi đâu trước đã, rồi hãy quay lại thảo luận về vấn đề suối nguồn sức mạnh của đàn ông với tôi sau, Ô Vương.”

Nếu không phải vì chuyện này khiến cho lòng Ô Vương rối loạn, anh ta làm sao có thể nhàm chán tới mức tìm vị cao tăng đắc đạo kia tu hành? Bọn họ, mỗi người đều bề bộn rất nhiều công việc, làm gì mà có thời gian rảnh rỗi ăn xong lại nằm.

Nhìn gương mặt anh tuấn của Ô Dân khê vắn vẹo, trông mắt nâu nguy hiểm khê híp lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôi nhất định sẽ tìm được cô ta, sau đó sẽ bóp chết tươi cô ta.”

“Cô gái đáng thương.” Ngồi ở một bên Ô Dân, Ngân Long Bạch ưu nhã khê vuốt mái tóc dài màu bạc của mình, vô cùng nhàm chán mà than nhẹ.

“Bạch Mào Mào kia là một cô gái như thế nào?” Thấy tất cả mọi người đều đã chạy thật xa đề tài chính, Tử Thánh Trạch dứt khoát để văn kiện trong tay xuống, gương mặt tuấn tú quý khí bức người ngẩng lên, con ngươi lưu chuyển, tựa hồ thoáng hiện lên ánh sáng rực rỡ vô thượng.

Hắc Thương Kinh mím môi, cự tuyệt trả lời loại vấn đề này.

Vì vậy, tất cả mọi người đều đồng loạt chuyển hướng nhìn sang Hồng Tĩ Chúc, người duy nhất đã thấy được Bạch Mào Mào.

“Nào tàn.” Hồng Tĩ Chúc rất dứt khoát cho mọi người một cái đáp án, cuối cùng, nhin không được lại bổ sung thêm hai chữ: “Ngu ngốc.”

“...” Mọi người trầm mặc.

Như vậy thì, phải nói là ánh mắt của Hắc Thương Kinh không giống người thường sao?

Lãnh đạm như mây bay chân trời, Bạch Tai hơi ngẩn ra, hai cái tính từ này dùng trên người tiểu công chúa Phan Bắc Bắc nhà bọn họ cũng rất chuẩn xác, là phụ nữ đã biến đổi ra một chủng loại mới, hay là đám đàn ông bọn anh đã quá lạc hậu rồi, cho nên mới có cái tâm lý hiếu kỳ thấy cái mình thích mà thèm thường đến sùng?

“Loại phụ nữ như vậy, nói không chừng một ngày nào đó sẽ thay đổi, không nên rảnh rỗi mà dây dưa vào, chúng ta tiếp tục thảo luận về đề án hợp tác vừa rồi đi.” Ngón tay dài của Xích Cửu khê gõ lên mặt bàn, không nhin được nói chen vào.

Vì vậy, hội nghị lại tiếp tục tiến hành, bạn Hắc im lặng lạnh lùng, lại rõ ràng có chút không tập trung, mọi người nhìn thấy nhưng chỉ là cười cười hiểu ý, không tiếp tục kích động Hắc Thương Kinh nữa.

Đàn ông đều là mạnh miệng, nhất là đàn ông cao ngạo, chung quy không muốn dễ dàng khuất phục, nhưng thời gian sẽ lắng đọng lại tất cả, cũng sẽ gạn lọc ra tất cả, để cho cả nam lẫn nữ, đều không thể giấu mình được nữa.

Cùng Loan Hoảng Hoảng ngồi chồm hồm một góc trên đất, Bạch Mào Mào đờ người tỉ mỉ chú ý Phong Dịch Dương lần thứ một trăm lẻ một tránh né cô đi nghe điện thoại.

Kết quả là, khi anh ta về mặt giả tạo cười cười trở lại trước mặt cô thì cô quyết định không duy trì trầm mặc nữa: “Bạn gái hả?”

Vì khi điện thoại vừa được nối máy đặc nghe được một giọng nữ hỏi: “Dịch Dương, anh đang ở đâu?”, sau đó Phong Dịch Dương lại như một kẻ trộm né tránh cô đi nghe điện thoại, tình huống quỷ dị như vậy, rõ ràng là người nào đó đang cố mưu đồ bắt cả hai tay mà.

“Không phải.” Sắc mặt khó chịu vắn vẹo một chút, Phong Dịch Dương cũng không có ý định nói nhiều.

“Anh lừa gạt quỷ hả? Phong Dịch Dương, không phải bạn gái vậy tại sao lại thường xuyên kiểm tra canh gác như vậy? Tôi cũng không phải là đứa trẻ ba tuổi.” Mỗi ngày mười cuộc điện thoại, vợ chồng mới cưới cũng không đến nổi đánh nhau như thế đâu.

“Anh đã nói không phải là không phải!” Không khỏi thô bạo trừng Bạch Mào Mào một cái, con ngươi âm chí của Phong Dịch Dương quét qua Loan Hoảng Hoảng: “Loan Hoảng Hoảng, không cho phép cô nói năng lung tung.”

“Liên quan gì tới tôi.” Khoác lấy cánh tay của Bạch Mào Mào, ánh mắt Loan Hoảng Hoảng dao động, ánh mắt luôn sáng ngời cũng âm trầm không rõ.

Tình huống này, có vẻ quỷ dị hơn so với trong dự đoán của cô?

Nhìn Loan Hoảng Hoảng luôn trong tư thế tổng công kích lúc này lại tâm thần không yên, Bạch Mào Mào trầm mặc.

Được rồi, cô là một bé nhỏ yếu ớt, chuyện của các đại nhân vật, duy trì u mê có lẽ sẽ an toàn hơn. Nhưng mà, lòng hiếu kỳ chẳng những hại chết mèo, nó cũng có thể hại chết chó a

~Xoay người muốn truy hỏi đến cùng, nhưng lại chỉ thấy bóng lưng Phong Dịch Dương vội vàng rời đi, cô á khẩu, này, thời gian qua không phải anh đều rất lịch sự sao? Phải đi cũng nên chào hỏi một tiếng chứ. Bất đắc dĩ nhìn về phía Loan Hoảng Hoảng: “Hoảng Hoảng, tớ nhớ cậu đã từng nói, cậu và Phong Dịch Dương là người quen cũ đúng không?”

“Đúng vậy thì sao?” Bọn họ là bạn học thời cao trung, quen biết cũng được vài năm, thật đúng là một nghiệt duyên mà.

“Không phải là người tình lâu năm chứ?” Bạch Mào Mào không nhịn được hỏi.

Trùng mắt nhìn Bạch Mào Mào một cái, Loan Hoảng Hoảng rất muốn kéo lỗ tai của cô ra: “Tớ sẽ đem người tình lâu năm của mình ra làm mối cho cậu sao? Thỏ trắng à, đầu óc cậu bị nước vào tã hết thành cặn bã rồi sao?”

“...” Cho dù cô có tã, cũng không tã đến nông nổi lý lẽ trời đất không thấu như vậy chứ? Không cần phải độc mồm độc miệng không nề mặt như vậy đâu, bà chị của tôi à!

“Cậu đừng hỏi nữa, Mào Mào. Chuyện của Phong Dịch Dương, tớ thực sự có biết một chút, nhưng không muốn nói đâu.” Loan Hoảng Hoảng lau lau mặt, tâm tình rõ ràng thấp đi không ít.

“Vậy cậu rốt cuộc là muốn đùa giỡn cái gì? Anh ta rõ ràng đã có bạn gái rồi, cậu còn muốn đem tớ vậy ở chỗ này, rất không phúc hậu đấy nhé. Ngộ nhờ cô gái kia tìm tới cửa, tớ không phải sẽ chết sao?” Bạch Mào Mào càng nói càng sợ hãi, mấu chốt của vấn đề là ở chỗ, cô không muốn chết oan, giữa cô và Phong Dịch Dương rõ ràng chuyện gì cũng không có, hết thấy mọi chuyện đều là do mấy người nhiều chuyện thổi phồng lên.

“Cậu không phải cũng có Hắc Thương Kinh đó sao?” Loan Hoảng Hoảng cười nhạt.

“...” Tắc nghẽn một chút, Bạch Mào Mào rơi lệ, cô phải nói tình trạng giữa cô và Hắc Thương Kinh như thế nào đây chứ, thật có nhiều chuyện khiến người ta đau lòng mà.

“Hắc Thương Kinh tại sao đến giờ vẫn chưa giết đến tận cửa chứ hả?” Loan Hoảng Hoảng chất vấn, vấn đề này cô đã nhẫn nại rất lâu rồi, thỏ trắng đừng có nghĩ mà qua loa lấy lệ với cô.

“Anh ấy đi công tác rồi.”

“Đi công tác thì cũng có thể trở về, không phải sao? Anh ta cũng không phải trở về sao hỏa hay gì mà lâu đến vậy. Tớ không tin những vệ sĩ anh ta sắp xếp bên cạnh cậu kia lại không báo cáo một tiếng cho anh ta về tình huống trước mắt.”

“Hắc đại nhân và sao Hỏa có gì liên quan sao? Nếu nói tỉ mỉ thì tớ có lẽ mới chính là người phải về sao Hỏa đây này.” Bạch Mào Mào bắt đầu nói lảng sang chuyện khác.

“Cậu cũng rất tự mình biết mình đấy, Mào Mào.”

“Xưa nay vẫn thế, dưới sự dạy bảo chân thành của bà chị lớn như cậu, tớ đối với mình nhận thức càng ngày càng rõ, thế giới quan, nhân sinh quan đều học đến trình độ cực đại mà rốt xuống vô hạn....”

“Im miệng! Chị đây không có thời gian rảnh rỗi mà nghe miệng lưỡi trơn tru của cậu đâu nhá, chị chỉ hỏi một câu, có phải Hắc Thương Kinh đã quăng cậu rồi hay không?”

” Hẳn là.... không.” Theo bản năng nhìn về phía những vệ sĩ đang bị đám người vây ở vòng ngoài, Bạch Mào Mào yếu ớt trả lời. Anh còn chưa thu hồi lại vệ sĩ của mình, cho nên, hẳn là chưa vứt bỏ cô đi. Lại nói, đến

cùng là cô đã làm sai điều gì? Vì sao lại không một lời giải thích mà đột nhiên cư xử lạnh nhạt với cô? Ô ô...cô không thích cảm giác như vậy....

“Cậu nha, ngay cả có bị người ta quăng hay chưa đều không tự nhận thức được à? Cậu còn có thể tàn đến mức này nữa sao? Bạch Mào Mào.” Kéo lấy cổ áo Bạch Mào Mào, Loan Hoảng Hoảng nóng nảy.

“Loại chuyện này cũng cần tự giác sao? Nói rõ chẳng phải là được sao, anh ấy nếu đã không nói rõ, vậy thì đã nói lên một điều tố còn chưa bị bỏ rơi?” Bạch Mào Mào vẫn ngây ngô cười như cũ, nhưng nước mắt lại gần như muốn tràn ra khỏi khóe mắt.

“...” Nhìn Bạch Mào Mào cố gắng đè nén nước mắt, Loan Hoảng Hoảng thở dài, cô buông tay ra, Bạch Mào Mào lại vô lực ngồi trên đất: “Hắc Thương Kinh đi công tác cũng hơn nửa tháng rồi đi?”

“Hôm nay là ngày thứ hai mươi mốt.” Cúi đầu, Bạch Mào Mào ngồi trên đất vẽ vòng tròn.

“Nhớ rõ ràng như vậy, cậu mỗi ngày đều đếm sao?” Loan Hoảng Hoảng giận quá thành cười.

“Đúng vậy, mỗi ngày đều đếm, cho dù không biết anh ấy đi đâu, khi nào sẽ xuất hiện, loại cảm giác này thật sự là hồngбет mà.” Bạch Mào Mào lăm bầm lâu bầu nói, ngồi mệt mỏi, dứt khoát lấy một xấp báo ở trên bàn đặt xuống dưới đất, đặt mông ngồi lên, nhìn đám người vây xem xung quanh mà nhíu chặt mày lại.

Đây thực sự là con gái sao? Làm sao lại có một cô gái lòi thoi lếch thếch không để ý đến hình tượng như vậy? Đám nam sinh khinh bỉ.

Tại sao Hắc đại nhân thần thông quảng đại hết lần này tới lần khác coi trọng một con nhỏ so với căn bã còn căn bã hơn vậy? Điều này làm cho những hot girl tinh tế mỹ lệ động lòng người như các cô làm sao chịu nổi? Đám nữ sinh bị phần.

Cô không thích cái loại chiến tranh lạnh gần kề như vậy đâu! Hắc đại nhân, anh rốt cuộc là muốn như thế nào hả? Dưới đáy lòng Bạch Mào Mào kêu gào.

Aaaaaa.....

Loan Hoảng Hoảng gượng gạo đứng, tựa hồ có thể nghe được đủ loại bất bình trên thế giới này, “A a a...” một tiếng, cô quơ quơ đầu, dứt khoát cùng Bạch Mào Mào ngồi xuống đất, “Lúc trước khi dây dưa với Ân Mặc, cậu có lo được lo mất như thế này không?”

“Sao lại vậy chứ? Nói là dây dưa với anh ta ba năm, kỳ thực rất ít khi có thể gặp được anh ta. Anh ta không thích bị con gái làm phiền, cho nên lúc nào bên người cũng có vệ sĩ đi theo hộ tống, bình thường cũng là sau khi tan học, quãng đường đi từ phòng học cho đến khi anh ta lên xe, là thời gian mà tớ có thể tha hồ quần lấy anh ta, những lúc khác tớ hoàn toàn không có cách nào đến gần. Với lại, khi đó, mỗi ngày đều phải bận rộn trốn tránh những người say mê Ân Mặc vậy đánh chặn đường, cho nên tớ cũng không có nhiều thời gian để quần lấy anh ta.”

“Cậu cứ như vậy đắm mình làm bạn gái trên danh nghĩa của anh ta ba năm?” Loan Hoảng Hoảng hung hăng dùng ánh mắt khinh bỉ rên giữa Bạch Mào Mào.

“Haha, lúc đó anh ta đột nhiên ở trước mặt mọi người tuyên bố, tớ chỉ cảm thấy như có bánh từ trên trời rơi xuống, không còn nghĩ gì đến những thứ khác nữa....”

“Vậy các cậu có hôn không? Hẹn hò sau đó thì sao?” Loan tú bà bộc phát sắc bén, đôi mắt lóe ra ánh sáng bất quá.

“Chưa từng...” Xấu hổ nhìn đám người đang vây xem dựng thẳng lỗ tai, Bạch Mào Mào khóc không ra nước mắt: “Hoảng Hoảng, chúng ta có thể dừng thảo luận về loại chuyện thế này ở trước mặt mọi người được không, thật sự khiến cho người ta khó mở miệng.”

“Cậu mà cũng biết khó mở miệng sao? Bạch Mào Mào, cậu nha, chính là một đứa ngốc.” Loan Hoảng Hoảng chỉ tiếc rên sắt không thành thép, lại không thể làm gì cô, không thể làm gì khác hơn là buồn bực tự mình đắm ngực giận chân.

“Cái này cũng không phải là bí mật gì....” Khi Loan Hoảng Hoảng gần như đang tức giận đến điên cuồng, thanh âm Bạch Mào Mào càng ngày càng nhỏ.

“Ân Mặc đã là kiểu quá khứ rồi, tình hình thực tế của Phong Dịch Dương tuyệt đối không đáng giá để phụ nữ giao phó chung thân, Hắc Thương Kinh lại cũng là mây bay.... Ai, từng người từng người đều khiến cho người khác phiền lòng, đàn ông quả nhiên đều là loại không đáng tin, thổ trắng, cậu nên hướng ra ngoài trường mà phát triển thôi.” Loan Hoảng Hoảng có chút bị kích thích đến điên cuồng.

“Tại sao nhất định phải có đàn ông ? Lúc không có đàn ông, tớ trái lại rất tốt, không phải sao?” Bạch Mào Mào nghiêng đầu, không có cách nào làm rõ được nội tâm đang hỗn loạn.

“Như vậy thì, cậu còn có thể trở lại lúc ban đầu sao? Trở lại một cuộc sống chưa từng có Hắc Thương Kinh xuất hiện hay sao?” Một người con gái vì một chàng trai mà đếm thời gian trôi, như vậy còn có thể cứu sao? Loan Hoảng Hoảng cau mày, liếc gương mặt u mê của Mào Mào, đứa ngốc này, chẳng lẽ tình cảm cũng ngốc luôn sao?

Cuộc sống không có sự tồn tại của Hắc đại nhân? Đáy lòng nhẹ dâng lên một nỗi run rẩy, sau đó càng lúc lại càng run rẩy không khống chế được, Bạch Mào Mào ngỡ ngàng mở to mắt, lúc đó sẽ là một cuộc sống như thế nào đây? Vì sao chỉ mới ở chung với Hắc Thương Kinh có mấy tháng thôi, cô hầu như lại quên mất cuộc sống một mình rất cuộc là như thế nào rồi?

“Bạch Mào Mào, không cần nói với tớ, vô luận là dây dưa với Ân Mặc hay là vấn vương Hắc Thương Kinh, cậu cũng đều là hướng tới mỹ sắc, không có suy nghĩ sâu xa gì.” Loan Hoảng Hoảng khó có được xúc động muốn đánh người.

“Suy nghĩ sâu xa? Con tôm mới suy nghĩ sâu xa. Tớ còn trẻ, không nghĩ sâu tới mức kết hôn sinh con vậy đâu.”

Cho nên nói, lối tư duy của bạn đây thật quá đáng sợ, giữa tình yêu và kết hôn sinh con không tồn tại ranh giới chắc chắn, thậm chí còn có quan hệ thật tốt ấy chứ? Bạn nhỏ này tư duy theo quán tính nên tự mình đã có vấn đề, là bệnh, em gái à, phải trị biết chưa?

Con người sắc bén quét qua một vòng, cùng đám người đang vây xem kia ăn ý mười phần mà nhìn nhau ba giây, Loan Hoảng Hoảng một tay nhào đến cổ Bạch Mào Mào, cười quỷ dị hỏi: “Mào Mào à, tâm tình cậu bây giờ đang nhớ nhưng Hắc Thương Kinh như vậy, chỉ là bản năng động vật à?”

“Tớ mới không nhớ anh ta....”

“Lại nói không theo chủ tâm rồi, chị đây diệt cậu.” Sự kiên nhẫn của cô có hạn, rất khó có được một lần hảo tâm làm chuyện tốt, Mào Mào nha, tốt nhất là nên biết thức thời một chút.

“....Được rồi, là tớ có một chút xiu nhớ anh ta, có một chút xiu xiu rầu rĩ như vậy thôi.” Lệ rơi đầy mặt cúi thấp đầu thừa nhận, khuôn mặt trắng nõn của Bạch Mào Mào lại không kiềm chế được đỏ bừng.

“Vậy cậu có nghĩ tới, thực ra thì, cậu đã không cẩn thận yêu Hắc Thương Kinh rồi hay không?” Hắc Thương Kinh, anh nha, nhất định phải cảm ơn tôi thật tốt đấy, để cho một não tàn thông suốt cũng không phải là chuyện mà một người bình thường có thể làm được đâu nha.

“...” Ánh mắt ngơ ngác nhìn nụ cười xảo quyệt của Loan Hoảng Hoảng, Bạch Mào Mào tròn tròn mắt.

Điều này làm sao có thể? Cô thừa nhận chính mình cũng có một chút thích Hắc Thương Kinh, càng đối với sắc đẹp của anh mà thêm nhỏ dãi ba thước, thế nhưng, tình yêu, cách bọn họ quá xa vời. Dù sao thì, giao hẹn làm bia đỡ đạn còn đang vắt ngang ở đây, lại cũng đã rút ra kinh nghiệm cùng bài học từ lần trước, cô mới không ngốc đến nỗi mà đi động chân tình đâu....

Tầm mắt theo bản năng lại chuyển sang những vệ sĩ Hắc Thương Kinh để lại để bảo vệ cho cô, trong con người trong veo của Bạch Mào Mào lại hiện lên tầng tầng sương mù....

Lý trí thực sự có thể khống chế tình cảm sao? Như vậy thì, vì cái gì, khi không nhìn thấy anh thì trái tim lại như rơi vào khoảng không, khoảng không chứa đựng đau đớn khó đề nén....

27. Chương 27

Kể từ sau khi phát giác ra tâm tư của mình, Bạch Mảo Mảo theo bản năng trốn tránh Loan Hoảng Hoảng, giống như khi không nhìn thấy Loan Hoảng Hoảng cô sẽ không cần suy nghĩ nhiều nữa. Mà Loan Hoảng Hoảng cũng không hề bức bách cô, mặc cho cô lắc đong lắc tây, cũng không đi đốc công biểu diễn nữa.

Thế nhưng, cho dù có như vậy, cũng không thể nào bảo đảm không bị Phong Dịch Dương chặn lại.

Bất đắc dĩ dừng bước lại, nhìn một đôi chân to trước mặt mình, Bạch Mảo Mảo thậm chí cũng lười ngẩng đầu lên: “Đã nói tôi không muốn đến hội biểu diễn chơi nữa, anh còn quẩn lấy tôi làm cái gì hả Phong Dịch Dương?”

“Không có việc gì mà, Mảo Mảo, đừng phòng anh như phòng cướp vậy, anh sẽ không đối với em như vậy.” Trái lại, mặc dù biết rõ cô không thích anh quấy rầy, nhưng vẫn kiên trì thường xuyên theo sát cô, thật ra lại có bản khoán của mình.

“Trước mặt mọi người, anh đương nhiên sẽ không dám làm gì tôi, nhưng mà, Phong Dịch Dương, tuy rằng giữa chúng ta không hề có điện, thế nhưng, tôi là nữ sinh, anh là nam sinh, anh cứ đi theo tôi như vậy, sẽ làm cho tôi vô cùng bối rối, biết không?”

Tại sao tên này không bình thường hơn cô vậy nhỉ?

“Chờ Hắc Thương Kinh quay về, anh tự nhiên sẽ biến mất trong mắt em.” Nếu là người đàn ông kia, nhất định có thể bảo vệ tốt cho người con gái của mình. Mặc dù anh đối với người kia ghét cay ghét đắng, nhưng lại không có cách nào phủ nhận được năng lực của anh ta.

“Cái gì cơ?” Cũng đã gần một tháng, Hắc Thương Kinh vẫn bật vô âm tín, chỉ có ông trời mới biết được khi nào anh mới trở lại, Phong Dịch Dương bị mất trí rồi sao? Tại sao lại đột nhiên trở nên kiên trì khó hiểu như vậy?

Cô mặc dù là đứa ngốc, nhưng cũng có thể mơ hồ cảm giác được, anh đối với cô không hề có ác ý, thậm chí không giống với ý đồ trên bức tranh chữ “Thề đem hồng hạnh vượt tường” của anh, như vậy thì, mục đích của anh là gì? Anh hiện tại, đang đề phòng cái gì sao?

“Chính là cô ta sao Dịch Dương.”

Âm thanh sâu kín từ một bên truyền tới, lông tơ Bạch Mảo Mảo dựng thẳng, theo trực giác mà dừng bước lại, nhìn về phía một cô gái chẳng biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh Phong Dịch Dương: “Thương Kinh bởi vì cô ta mà muốn phế bỏ tay phải của anh sao?”

Cô gái để lộ ra một khuôn mặt tinh tế, nhưng do trang điểm quá dày, Bạch Mảo Mảo căn bản không nhìn ra mỹ nhân này rốt cuộc là đã đẹp trời sinh hay sau này mới vậy.

“Bạn gái của anh sao?” Ánh mắt nghiêng về phía khuôn mặt không đổi của Phong Dịch Dương, Bạch Mảo Mảo hỏi. Xem đi xem đi, cô đã biết mà, bạn gái anh ta một ngày nào đó cũng sẽ giết tới tận cửa, ô ô, cô không muốn làm một cái bia chết oan.

Ánh mắt Phong Dịch Dương tối sầm lại, nhưng lại không lên tiếng trả lời.

Người đẹp lại vẫn từ tốn cười khê: “Xin chào cô Bạch Mảo Mảo, tôi là Phong Tĩnh Nghiên, là em gái song sinh của Dịch Dương, không phải là bạn gái anh ấy.”

Gì? Em gái? Ngây ngốc nhìn khuôn mặt sắc sảo của người đẹp, Bạch Mảo Mảo lúng túng cười cười: “Xin chào, ha ha, thật ngại quá nhận lầm rồi, ha ha.” Nói xong, lại đưa tay ra, vốn là muốn cùng người đẹp bắt tay một cái, lại thấy cô ta khẽ cau mày, cũng không có ý muốn cùng cô bắt tay, cô không thể làm gì khác hơn đành lúng túng rút tay về.

Vệ sĩ cách đó không xa thấy vậy, muốn đi tới, Bạch Mảo Mảo lại phát phát tay, ra hiệu cho bọn họ đứng xa ra một chút, không có chuyện gì. Phong Tĩnh Nghiên đem lại cho cô cảm giác quỷ dị không rõ, nhưng Phong Dịch Dương cũng có ở đây, sẽ không có chuyện gì.

Phong Tĩnh Nghiên trầm mặc nhìn cô, không có ý muốn mở miệng, Bạch Mào Mào lại càng lúng túng, chung đụng với con gái, cô kỳ thực cũng không tinh thông cho lắm, ai bảo cô đã từng là kẻ thù chung của tất cả các nữ sinh kia chứ? Nhưng tình huống bây giờ, cũng có chút khó hiểu thật.

“Tĩnh Nghiên, em về nhà đi, có một số việc không phải em muốn là có thể chi phối được.”

Một hồi lâu, Phong Dịch Dương mới mở miệng, ánh mắt lại nhẹ nhàng hướng sang nơi khác.

“Không thử một chút thì làm sao biết? Chuyện gì cũng do con người tạo nên mà thôi.” Phong Tĩnh Nghiên cắn môi, cúi đầu nói.

“Em không phải thử cũng đều đã thử rồi sao? Anh ta từ đầu đến cuối đều mặc kệ em.” Nghe vậy, Phong Dịch Dương khó nén nổi tức giận, nghiêng người, ngăn cản ánh mắt chết người đang nhìn chằm chằm Bạch Mào Mào của Phong Tĩnh Nghiên.

“Ngay cả anh cũng che chở cho cô ta sao?” Chứng kiến động tác của Phong Dịch Dương, Phong Tĩnh Nghiên giống như bị kích thích, thanh âm đột nhiên trở nên gay gắt, Bạch Mào Mào mặc dù không thấy được mặt của cô, nhưng lại không khỏi cảm thấy khó chịu.

Tình huống này, hình như có chút không đúng.... Kinh nghiệm nhiều năm, cô ngay lập tức ý thức được mình đang gặp nguy hiểm, theo bản năng nhìn về hướng các vệ sĩ áo đen vừa rút lui, mà những vệ sĩ kia cũng đang thận trọng đi về phía bên này.

“Muốn chạy sao?” Động tác nhanh làm cho người khác lú lẫm, Phong Tĩnh Nghiên cấp tốc vượt qua ngăn cản của Phong Dịch Dương, trực tiếp đến gần bức bách Bạch Mào Mào còn chưa kịp thoái lui, trước khi vệ sĩ kịp chạy đến, đã bóp tay lên cổ họng của cô.

“Tĩnh Nghiên, buông tay!” Phong Dịch Dương hai mắt ửng đỏ, nhưng lại không ra tay. Anh biết rõ võ thuật thiên phú của em gái mình, từ nhỏ đã đi theo ông ngoại tiếp nhận huấn luyện có hệ thống, kẻ gà mờ học nửa đường như anh không thể nào sánh bằng được, cho nên anh không làm những chuyện đánh nhau vô ích, chỉ hi vọng cô có thể tìm lại lý trí của mình.

“Dịch Dương, chẳng lẽ ngay cả anh cũng không cần em sao?!” Sau khi nói xong, Phong Tĩnh Nghiên gần như liều mạng bóp càng thêm chặt cổ họng Bạch Mào Mào.

Không nên giận cá chém thớt em gái đại nhân à, giữa tôi và Phong Dịch Dương tuyệt đối là trong sạch!

Bạch Mào Mào trợn trắng mắt, nhìn về phía khuôn mặt tinh tế vụn vụn của Phong Tĩnh Nghiên. Ô ô, năm hạn xui xẻo!

“Cô chủ” Vệ sĩ đã vội vàng chạy đến, thấy cổ họng Bạch Mào Mào đang bị khống chế, bọn họ sốt ruột nhưng cũng không dám tùy tiện xuất thủ.

Gắng sức khoát khoát tay, để cho bọn họ không nên gấp gáp, Bạch Mào Mào cũng đã không thể nói ra lời nữa rồi. Cô cũng không sợ hãi gì, trước kia cô cũng đã vô số lần bị mấy nữ sinh đó vây chặn thế này, tuy rằng lần này dường như rất nguy hiểm, nhưng thứ lỗi cho thần kinh của cô đã được tôi luyện đến mất cảm giác luôn rồi.

“Cô chủ?” Ngửa mặt lên trời cười dài, Phong Tĩnh Nghiên giống như điên khùng: “Ánh mắt Hắc Thương Kinh không quá kém đấy chứ, loại con gái không gia thế, không khí chất, không sắc đẹp như cô, dựa vào cái gì mà muốn vào Hắc gia?”

Cô cũng không muốn trèo cao, cô chỉ là đơn thuần thèm thuồng mỹ nam thôi mà.... Bạch Mào Mào rất muốn vặn lại, nhưng lại nói không ra lời, không thể làm gì khác hơn là đành phải trợn mắt nhìn về phía Phong Dịch Dương, mau đem em gái Phong nhà anh kéo về đi, các người chơi cái gì thì xin mời về phòng đóng cửa, đừng ra ngoài làm bậy gây tai họa cho người!

“Cô có biết không? Tôi đã theo đuổi Hắc Thương Kinh bảy năm! Từ mừng một năm đó khi lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy, tôi đã yêu! Tôi yêu anh ấy không cách nào kiềm chế, vậy mà anh ấy lại cự tuyệt, từ trước đến giờ cũng chưa bao giờ để ý đến tôi! Nếu như anh ấy đối với tất cả phụ nữ đều không có hứng thú thì cũng không nói làm gì, một đứa con gái xấu xí như cô dựa vào cái gì mà có thể trở thành người con gái của anh ấy? Dựa vào cái gì hả?”

Thì ra là bởi vì Hắc đại nhân chứ không phải bởi vì Phong Dịch Dương —— nghe vậy, Bạch Mảo Mảo ưu sầu, em gái đại nhân, cô thật bác ái.... Thế nhưng, cho dù cô có thực sự giết tôi, Hắc đại nhân cũng sẽ không trở thành người của cô được đâu.

“Anh ấy không yêu em! Anh cũng không thương em! Đàn ông các người, toàn bộ đều đáng chết!” Phong Tĩnh Nghiên tay kia hướng về phía Phong Dịch Dương, không chút nào cố kỵ xung quanh càng lúc càng nhiều người vây xem.

“Phong Tĩnh Nghiên, em có chừng có mực thôi.” Sắc mặt ửng đỏ cơ hồ có thể nhỏ ra nước, Phong Dịch Dương biết mình lần này tiếng xấu càng lan, anh cũng không quan tâm, nhưng mà, ai có thể cứu lấy em gái của anh không?

“Có chừng có mực? Mơ tưởng! Không chiếm được tình yêu của các người, thì tôi liền mang theo đứa con gái các người yêu chết chung! Tôi muốn để cho các người hối hận cả đời!” Nói xong, từ ống tay áo Phong Tĩnh Nghiên, đột nhiên bắn ra một ám tiễn, trực tiếp đâm về phía cổ họng Bạch Mảo Mảo ——

Giờ vậy? Thực sự muốn mạng của cô sao? Ngay cả kêu rên cũng không kịp kêu rên, Bạch Mảo Mảo mở mắt trừng trừng nhìn chằm chằm ám tiễn sắc nhọn đang đâm về phía cổ họng mình kia, ô ô! Cô không muốn bị chết một cách không giải thích được như vậy, cô là nữ chính a ——

Một bàn tay, đột nhiên chắn giữa ám tiễn và cổ họng Bạch Mảo Mảo, ám tiễn trực tiếp xuyên thấu qua lòng bàn tay, máu bắn lên mặt Bạch Mảo Mảo.

Sắc mặt cô tái nhợt nhìn chằm chằm bàn tay thon dài trắng nõn run rẩy gắt gao nắm chặt ám tiễn kia, thật lâu, thật lâu.

Máu giống như nhiễm đỏ hai mắt Phong Tĩnh Nghiên, cô thét lên đẩy Bạch Mảo Mảo ra, rơi vào trạng thái điên điên khùng khùng.....

Bạch Mảo Mảo nhất thời không có cách nào ổn định cơ thể, ngã ngồi dưới đất, nhưng cô lại không có chút cảm giác nào, chỉ ngây ngốc ngẩn đầu nhìn về phía bóng lưng đang che chắn ở trước người mình kia.

Phong Dịch Dương nhanh chóng kìm hãm hai tay của em gái mình, kéo cô cách Bạch Mảo Mảo ra thật xa, sau đó mới nhìn về phía Bạch Mảo Mảo, cùng với người vô thanh vô tức đến gần bên cạnh Bạch Mảo Mảo kia.

Nước mắt chẳng biết từ lúc nào đã rơi xuống, lần đầu tiên cách cái chết gần như vậy, lần đầu tiên, dùng cách như vậy tìm được đường sống từ chỗ chết.... Bạch Mảo Mảo nhìn bóng hình quen thuộc kia, rụt vai lại, cuối cùng cũng nhịn không được khóc thành tiếng.

“Đừng khóc....” Giọng nói hơi yếu, như đang ẩn nhẫn đau đớn kịch liệt, anh quỳ gối trước người cô, dùng cái tay không bị thương ôm lấy vai Bạch Mảo Mảo, thấp giọng nói: “Thật may là em không sao...”

Anh không phải đối với tôi như đối với một đôi giày cũ rách đáng vứt bỏ sao? Tại sao lại phải như vậy? Tại sao lại phải dùng cách này để biểu đạt hối hận của anh? Tại sao, hết lần này đến lần khác, lại là anh?

Ân Mặc.

Ân Mặc được đặt dưới sự hộ tống của vệ sĩ, Bạch Mảo Mảo nước mắt lã chã đi theo bọn họ đến bệnh viện Quảng Nam tốt nhất thành phố Vĩnh Lạc, để cho bác sĩ giúp Ân Mặc tiêm thuốc tê, phẫu thuật lấy ra ám tiễn xuyên vào lòng bàn tay, sau khi trải qua quá trình xử lý chuyên nghiệp, mới băng bó vết thương.

Nhìn Ân Mặc vì mất máu quá nhiều mà suy yếu nằm trên giường bệnh, Bạch Mảo Mảo nước mắt mới ngưng lại một lần nữa trào lên.

“Đừng khóc, Mảo Mảo, ở trong ấn tượng của anh, em lúc nào cũng cười rất đáng yêu, không phải là một cô gái hay khóc như vậy.” Khi đó, anh thực ra cũng biết cô bị ức hiếp, nhưng anh nghĩ, rồi một ngày nào đó cô cũng sẽ biết khó mà lui, nhưng lại không nghĩ được, cô vậy mà lại kiên trì suốt ba năm. Cuối cùng, cô cũng biết khó mà lui, nhưng không phải bởi vì những nguyên nhân bên ngoài kia, mà bởi vì anh.

“Đau không?” Nhẹ vỗ về bàn tay bó thạch cao của Ân Mặc, đáy lòng Bạch Mảo Mảo khó chịu không ngừng.

“Đã hết đau rồi.” Khẽ kéo ra một nụ cười yếu ớt, Ân Mặc liếc nhìn đám vệ sĩ của Hắc Thương Kinh đang chân chừ lưỡng lự ở trước cửa phòng bệnh, gắng gượng giờ lên cái tay bị thương, đề lại tay của Bạch Mào Mào: “Ồ lại cùng anh đi.”

Nhìn cái tay bị thương tùy hứng ngăn lại tay mình, Bạch Mào Mào chân chừ giây lát, cuối cùng gật đầu một cái.

“Cảm ơn anh, Ân Mặc.” Cô không biết nên làm như thế nào mới có thể biểu đạt được sự cảm ơn, ơn cứu mạng, dùng hai chữ “Cảm ơn” thì làm sao có thể cảm ơn hết được đây?

“Không cần khách sáo với anh như thế.” Ân Mặc lại cười nhạt một tiếng, bởi vì có cô ở cạnh bên mà cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Các vệ sĩ tỉ mỉ theo dõi tình huống liếc nhìn nhau, liền tập thể đi vào, khom lưng cúi đầu: “Xin cô chủ trách phạt.”

Là bọn họ bảo vệ không chu đáo, mới để cho cô chủ gặp phải hiểm cảnh như vậy, bọn họ nên bị trách phạt.

“Chuyện không liên quan đến các anh, là tôi không để cho các anh tới gần.” Là cô đánh giá thấp sự đáng sợ của phụ nữ, không trách được người khác.

“Nhưng mà —— ”

“Được rồi, chuyện này liền dừng ở đây đi. Lúc các anh báo cáo lại cho Hắc đại nhân thì cứ nói là tôi đã ngăn cản các anh bảo vệ, mới dẫn đến tình hình trở nên nghiêm trọng, nhưng mà, hay là tốt nhất không nên quấy rầy đến Hắc đại nhân được không? Dù sao thì, anh ấy cũng đang đi công tác ở nước ngoài.” Liếc nhìn sắc mặt Ân Mặc dần dần âm trầm, Bạch Mào Mào ngừng nói: “Các anh đi về trước đi, ở đây có vệ sĩ của Ân Mặc rồi, sẽ không xảy ra chuyện gì nữa đâu.”

“Cô chủ...” Liếc nhìn người đàn ông đang chiếm cứ bàn tay nhỏ bé của cô chủ, vệ sĩ áo đen muốn nói lại thôi.

Người đàn ông này đã cứu mạng cô chủ, thế nhưng mà, lợi dụng ân tình để gây khó khăn cho cô chủ như vậy thật đáng xấu hổ! Nhưng bọn họ cũng rất rõ ràng, tình cảnh này thì cô chủ hoàn toàn không có sự lựa chọn, chỉ có thể ở lại giúp anh ta dưỡng thương.

Hai bên trao đổi ánh mắt, vệ sĩ áo đen rút lui ra khỏi phòng bệnh, một người tách ra hướng nhà báo cáo, năm người còn lại ở lại quan sát cận kề tình hình trong phòng bệnh.

“Theo dõi chặt thật.” Trầm mặc thì thầm một tiếng, tim Ân Mặc buồn rầu ảm ức ứ đọng.

Khó xử buồng rèm mi, Bạch Mào Mào thấp giọng nói: “Chảy nhiều máu như vậy, anh trước ngủ một chút đi, em kêu vệ sĩ của anh đi mua một ít cháo để tiêu hóa, chờ anh tỉnh lại rồi ăn.”

“Không muốn.” Con người đen lách cổ chấp nhìn cô tránh né, Ân Mặc cơ hồ không kiềm chế được khổ sở đang cuộn trào mãnh liệt dưới đáy lòng: “Hiếm có khi em có thể ở bên cạnh anh, anh muốn em nhìn em nhiều hơn một chút.”

“...” Cắn chặt môi dưới, Bạch Mào Mào đột nhiên rất muốn dùng vũ lực giải quyết, nhưng chuyển mắt lại nhìn thấy bàn tay bị thương của anh, đầy mắt dường như còn lưu lại dư ảnh máu của anh bắn lên trên mặt mình, ánh mắt cô cuối cùng mềm lại, nhẹ nhàng nói: “Ngoan, nghe lời, đi ngủ đi, em sẽ không rời đi mà.”

Cuối cùng, Ân Mặc nhịn không được suy yếu do mất máu quá nhiều, ngủ thật say, cô mới ngẩng đầu lên, nhìn về phía những người ngoài cửa đã chờ từ lâu —— người nhà của Ân Mặc.

Khẽ rút tay của mình ra, cô đi ra ngoài, đối mặt với những khuôn mặt mà cô tưởng cả đời này sẽ không còn gặp lại nữa.

“Tôi biết mà, khẳng định lại là cô.” Người phụ nữ nhún đôi mày nghiêm nghị, thấp giọng mắng.

Sau khi bọn họ chạy đến, liền nghe được vệ sĩ báo cáo lại tình huống cụ thể, nhưng khổ nỗi Ân Mặc trước khi ngủ cũng đã ra lệnh, không được quấy rầy anh và Bạch Mào Mào ở chung, bọn họ vẫn luôn chờ ở ngoài cửa, chờ cô gái này tự mình đi ra nhận tội.

“Thật xin lỗi, bác gái.” Cúi đầu, Bạch Mảo Mảo thật lòng thật dạ xin lỗi.

“Xin lỗi là có thể đền bù hết tất cả mọi thứ sao? Ân Mặc nhà chúng tôi từ nhỏ đến lớn ngay cả một vết xước cũng chưa từng bị, lần này lại trực tiếp bị xuyên thấu qua tay, thương gân động cốt, bị thương nhiều như vậy, đau nhiều như vậy....” Người phụ nữ càng nói càng tức giận, hận không thể cho nha đầu này vài cái tát.

“Im đi, đây là lựa chọn của chính con trai mình.” Người đàn ông trung niên đứng bên cạnh bà coi như còn có vài phần lý trí, sau khi quát vợ xong, ông nghiêm túc nhìn về phía Bạch Mảo Mảo: “Trước kia, cô quần lấy Ân Mặc, là bởi vì Ân Mặc ngầm chấp nhận thân phận bạn gái của cô, chúng tôi cũng không ngăn cản cô. Thế nhưng sau này cô lại đột nhiên rời nó mà đi, xoay qua ôm ấp Hắc Thương Kinh, thống khổ của Ân Mặc, cô sẽ không bao giờ biết được. Thời gian trước, nó thậm chí còn dọn ra khỏi nhà, một mình ở ngoại ô mua căn hộ sống. Ân Mặc nhà chúng tôi, vẫn luôn là một đứa nhỏ thuần khiết ưu nhã, không thích nhiễm bụi trần, cô Bạch, cô lại làm cho nó dính quá nhiều sắc thái trần tục. Nhưng mà hiện tại, cô đã lựa chọn rời khỏi nó, thì không nên cho nó bất vọng tưởng gì nữa.”

Nghe ông Ân trách mắng, Bạch Mảo Mảo ngặc nhiên nhìn về phía Ân Mặc.

Chột dạ quay mặt đi, bà Ân mạnh miệng nói: “Đúng là, ăn trong bát rồi lại trông trong nồi, đúng một cô gái tốt nha

~!”

Nghiêng đầu, không khỏi cười, Bạch Mảo Mảo mới không cần bị oan không rõ: “Bác trai, cháu nghĩ bác có thể có chỗ hiểu lầm rồi. Ba năm trước, Ân Mặc chỉ là muốn cháu biết khó mà lui, cũng không phải là thầm chấp nhận thân phận bạn gái. Không dây dưa với anh ấy nữa cũng là có nguyên nhân, điều này, bác có thể hỏi bác gái. Vô luận là như thế nào, cũng đều là chuyện đã xảy ra trước khi tốt nghiệp trung học. Mà quan hệ lui tới với Hắc Thương Kinh cũng là trong thời gian gần đây, trong thời gian hơn một năm qua, chúng cháu đều học ở Đại học La Gia, nhưng Ân Mặc lại chưa bao giờ tới tìm cháu. Cháu không rõ tại sao thời gian gần đây anh ấy lại để mắt tới mình, là đàn ông ở giữa ganh đua so sánh ư? Hay còn chưa chịu thua đây? Thực ra thì những điều này cũng không quan trọng. Người trước tiên phải hiểu được nội tâm của mình, không phải sao?”

Cô biết rõ xuất thân dòng dõi thư hương thế gia của Ân Mặc, cha mẹ cũng đều là nhân tài kiệt xuất trong giới tranh Trung Quốc và tranh sơn dầu, người như vậy, hẳn là càng phải biết nghe theo nội tâm của mình hơn cô.

Ánh mắt sắc nhọn quét qua vợ mình đang chột dạ, ông Ân khẽ cau mày, ông coi như đã hiểu rõ vợ của mình, xem ra, chuyện xảy ra thực sự là có nguyên nhân: “Nếu như cô cho rằng Ân Mặc vì lòng hư vinh mà liên lụy đến chính tay phải đánh đàn dương cầm cùng vẽ tranh của mình thì cô Bạch, cô không xứng lấy được tình yêu của con trai tôi.”

Nghe vậy, đầu Bạch Mảo Mảo nặng nề cúi xuống, cô khom lưng, cúi một cái thật sâu: “Cháu cũng chỉ là phỏng đoán lung tung thôi, thật xin lỗi, bác Ân.”

Ngày hôm nay xảy ra rất nhiều chuyện, quá xa vời so với phạm vi cuộc sống đơn thuần của cô có thể lý giải được, thứ lỗi cho cô thời khắc này vô cùng hỗn loạn cùng rối rắm không chịu được, đối mặt với tương lai sau này, cô kỳ thực lại càng mờ mịt, càng bất lực. Hắc đại nhân đột nhiên trở nên rất lạnh nhạt, Ân Mặc vào lúc này lại liều mình cứu cô, cô dù không vì vậy mà lấy thân báo đáp, nhưng phần ân tình to lớn như trời này, cũng không phải chuyện cô không thừa nhận liền có thể tránh thoát.

Nặng nề thở dài. Ông Ân liếc nhìn cô gái trẻ trước mặt, nhưng thật ra ông biết, cô gái này rất hiểu chuyện cũng rất hiểu lý lẽ, nhưng làm liên lụy đến con trai duy nhất của mình, ông không có cách nào bình tĩnh khách quan mà đối xử với cô. Cuối cùng, ông chỉ có thể thở dài: “Cô gái, cuộc đời còn dài, bất kỳ lựa chọn nào cũng phải thận trọng.”

“Dạ, cảm ơn bác.”

Nhìn nhau không nói, bọn họ chỉ có thể đi vào phòng bệnh, ngồi xung quanh giường của Ân Mặc, nhìn khuôn mặt tuần tú thanh nhã của anh trong giấc mộng mà cũng ưu buồn nhứt chặt mi.

28. Chương 28

Loan Hoảng Hoảng, Nhiễm Sanh Sanh, Hồng Quả Quả lúc nghe được tin chạy tới bệnh viện thì trời cũng đã nhá nhem tối, Ân Mặc còn chưa có tỉnh lại. Bạch Mào Mào mệt mỏi nằm ghé một bên trên giường bệnh, gần như sắp ngủ.

Nhìn Ân Mặc ngủ say, ba người các cô khẽ hướng về phía cha mẹ Ân Mặc chào hỏi, lại ngoắc ngoắc tay ra hiệu cho Bạch Mào Mào ra ngoài nói chuyện.

“Thực sự là do em gái song sinh của Phong Dịch Dương làm?” Thấy Bạch Mào Mào từng bước lắc lư đi tới, Loan Hoảng Hoảng cau mày, đè nén thanh âm cơ hồ đang như lửa giận sắp vỡ òa.

“Ừ.” Mệt mỏi xoa xoa huyệt thái dương, Bạch Mào Mào thấp giọng trả lời: “Giúp tớ mang quần áo sạch đến đây sao? Tớ muốn đi toilet thay quần áo một chút.” Mặc dù máu trên mặt đã được rửa sạch, nhưng máu trên quần áo lại rửa không ra, cô không thể làm gì khác hơn là đành phải gọi điện thoại cho ba đứa bạn mang đến giúp.

“Tớ đi với cậu.” Nhiễm Sanh Sanh mang theo quần áo, dắt Bạch Mào Mào đi vào toilet.

Khi các cô đi ra, mặc dù Bạch Mào Mào đã chỉnh trang lại bề ngoài, nhưng vẫn không áp chế được gương mặt mở mồm luống cuống, Loan Hoảng Hoảng nắm chặt tay lại tự trách mình: “Xin lỗi, Mào Mào, là lỗi của tớ, tớ không nên xúi giục Phong Dịch Dương tiếp cận cậu. Em gái của anh ta, tớ quả thực có biết, nhưng tớ vốn chỉ nghĩ rằng cô gái kia chỉ là đối với mỹ nam bên cạnh có ham muốn biến thái chiếm làm của riêng thôi, nhưng lại thật không nghĩ tới, cô ta bởi vì không chiếm được mà lại trở nên điên cuồng như vậy.”

“Vì thất tình mà điên cuồng mất trí vậy sao?” Lầm bầm suy tư, Bạch Mào Mào nhìn về phía Loan Hoảng Hoảng, tự nhiên nói: “Không cần phải xin lỗi đâu, Hoảng Hoảng, chẳng qua chúng ta không nghĩ tới việc phụ nữ có thể trở thành sinh vật đáng sợ như vậy, không trách được ai cả.”

“Cậu cũng là con gái...” Hồng Quả Quả nói chen vào, đừng nói bâng quan như vậy, cô là người thành thật, cô sẽ không có thói quen đó.

“Con gái và phụ nữ khác nhau mà.” Ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn Hồng Quả Quả, Bạch Mào Mào cùng các cô ngồi trên ghế dài trong hành lang, cô cuộn người lại, ôm lấy hai chân mình, đem mặt vùi vào giữa hai chân.

“Có muốn kiện cô ta không? Hành vi của cô ta là liên quan đến tội cố ý giết người, theo như luật thì ít nhất cũng bị tuyên án từ mười năm tù trở lên, hoặc tù chung thân, hoặc thậm chí có thể bị tử hình. Ngoài ra còn có tội cố ý dả thương người, chút nữa giám định thương thế của Ân Mặc, vết thương nhẹ thì bị xử tù từ ba năm trở xuống, tạm giam hoặc là quản chế, còn nếu như tay của anh ta bị tàn tật thì bà đây cũng có thể khiến cho cô ta ngồi tù mười năm trở lên, ở tù chung thân hoặc tử hình.” Dừng một chút, Nhiễm Sanh Sanh học luật liếc nhìn Bạch Mào Mào cũng không bởi vì câu nói của cô mà ngẩng đầu lên, nỗ lực kìm nén lửa giận đang bắt đầu thiêu đốt: “Mào Mào, cậu không cần sợ, dám động vào chị em tốt của bà đây, bà đây không cần mạng của cô ta, cũng có thể để cho cả đời của cô ta không bước ra khỏi được cửa phòng giam.”

Cô không có nói, cô thực ra xuất thân từ thế gia pháp luật, nguyên người một nhà, không phải là luật sư thì cũng là hình cảnh, quan tòa, kiểm sát trưởng gì gì đó. Cứ theo luật pháp mà làm việc thì là một chuyện vô cùng đơn giản.

“Tớ không muốn kiện cô ta.” Cô gái kia, chỉ bởi vì không chiếm được tình yêu mà điên cuồng mất trí, bản thân cô ta đã rất đáng thương rồi, cô cũng không muốn làm khó dễ cho cô ta nữa: “Còn về chuyện của Ân Mặc thì chờ anh ấy tỉnh lại, để cho người nhà và anh ấy xử lý đi, tớ không phải là chủ.”

Bạch Mào Mào rút vai lại, nhìn không được vẻ mặt của ba người kia: “Cảm ơn cậu, Sanh Sanh. Các cậu không cần lo lắng, tớ không sao đâu mà, thực ra thì, cũng không phải là đặc biệt sợ, trước kia tớ cũng thường bị các nữ sinh vây đánh rồi, ha ha, bất quá, đây vẫn là lần đầu tiên thấy được nhiều máu như vậy...”

Cô không nói tiếp, bởi vì nước mắt đã không còn cách nào kiềm chế được nữa, thanh âm cũng theo đó mà run run....

“Mão Mão...” Ba người nhẹ nhàng vây xung quanh Bạch Mão Mão, nhưng không biết làm thế nào để an ủi cô.

Các cô thật ra rất hiểu được nỗi bối rối của Bạch Mão Mão, cậu ấy có bản tính nhu nhược mà thiện lương, nhưng lúc nào cũng cố gắng nỗ lực để mình trở nên không tim không phổi, đừng phải chuyện không vui là liều mạng ăn mọi thứ, luôn cho rằng, cứ ăn vào sẽ giúp cô quên đi hết mọi phiền não, nhưng cho dù có ăn bao nhiêu, cô cũng không không chế nổi ưu sầu, ưu sầu kia phải lớn cỡ nào....

Hồng Quả Quả bỏ cái balô lớn vẫn đeo từ nãy đến giờ xuống, đặt ở trên ghế dài mở ra, “Mão Mão, tớ mua cho cậu một bọc thiếp lớn đồ ăn đây, cậu cứ tha hồ mà ăn đi, ăn no xong tớ với cậu đi tản bộ.”

“Được! Quả Quả, cậu cùng tớ ăn hết chỗ này nha.” Hóa đau thương thành sức mạnh, Bạch Mão Mão đẩy Nhiễm Sanh Sanh cùng Loan Hoảng Hoảng vẫn còn đang ôm mình ra, hung hăng kéo những đồ ăn vặt kia.

“....” Các cô có phải là lo lắng hơi quá rồi không? Xem thường tư thế ăn như hổ đói của Bạch Mão Mão và Hồng Quả Quả, dường như chuyện này cần bản hoàn toàn không có chút khó khăn nào đi.

Thế nhưng là, đầu óc của con nhỏ này rốt cuộc là tàn đến cảnh nào rồi đây?

Lẽ nào các cô không hiểu rõ, tay phải của Ân Mặc chỉ dùng để vẽ tranh cùng chơi đàn dương cầm sao. Theo như các cô được biết, Ân Mặc từ hồi học trung học cũng đã đạt đàn dương cầm cấp 10, trước đây còn được bậc thầy đàn dương cầm nổi tiếng người Pháp nhìn trúng, bất cứ lúc nào cũng có thể ra nước ngoài học chuyên sâu; mà những bức tranh Trung Quốc cùng những bức tranh sơn dầu dưới ngòi bút của anh ta nữa chứ, có người nói giá thị trường hiện nay còn vượt qua cả danh tiếng mấy chục năm của cha mẹ anh, tiền đồ thật sự rất rộng mở. Giờ tay phải của anh ta nếu như bị phế đi, cơ hồ cũng sẽ phế luôn cuộc đời của anh ta——

Bạch Mão Mão, đứa nhỏ ngu ngốc này, nếu những chuyện kia thật sự xảy ra, liệu cậu còn có thể nuốt trôi những thứ đồ kia không?

Nhìn nhau một cái, Nhiễm Sanh Sanh và Loan Hoảng Hoảng cùng im lặng thở dài. Quên đi, vẫn không cần nói cho Bạch Mão Mão biết, cái loại tham ăn như cô, nếu như thêm cho cô áp lực càng lớn, cô có lẽ nhất thời sẽ luẩn quẩn trong lòng, dứt khoát đem mình ăn no đến chết mới thôi ——

Thế nhưng, Ân Mặc lại đang nghĩ gì đây? Anh ta hẳn rất rõ ràng cái tay kia của mình có biết bao nhiêu quý giá chứ, nhưng vẫn vô nghĩa phản cổ lựa chọn vì Bạch Mão Mão mà hiến mình, làm cho những người bạn như các cô vì chuyện này mà buồn khổ không ngớt.

Người đàn ông cao ngạo thanh cao kia, thật ra lại vô cùng yêu Bạch Mão Mão? Vậy tại sao trước kia lại không biết quý trọng cô cơ chứ? Lẽ nào phải chờ đến khi mất đi mới biết được sự quý giá của cô sao? Nhưng là, ai lại nên vì ai mà chờ ở một chỗ trước sau không rời ——

Khi Ân Mặc tỉnh lại, không được như mong muốn thấy được vẻ mặt lo lắng của Bạch Mão Mão trông coi ở bên cạnh. Anh chớp mấy môi, không ngoài ý muốn thấy được ba mẹ mình ở bên kia giường bệnh, anh nhìn về phía mẹ mình, con người chuyển lạnh: “Mão Mão đâu? Mẹ đuổi cô ấy ra ngoài rồi sao?”

“Mẹ không có đuổi cô ta đi!” Vì vậy cho nên bà mới không thích Bạch Mão Mão, dựa vào cái gì mà cô ta vừa xuất hiện liền phá hư tình cảm mẹ con gắn bó thân thiết của bọn họ, bà Ân tức giận nói: “Bà bè cô ta mang theo đồ ăn đến cho cô ta, sau đó cô ta liền ra ngoài ăn uống quá độ, hiện tại ăn quá no, đang ở trong hành lang đi bộ cho tiêu hóa.”

Càng nói càng tức giận, thực sự là vật hợp theo loài mà, những cô gái này rốt cuộc là có bình thường hay không vậy? Con trai của bà mới là bệnh nhân, đến bệnh viện không phải thăm bệnh nhân, mà lại đi hỏi thăm một đứa ngốc không bị thương một chút nào, cái này làm cho những người nhà của người bị thương như bọn họ làm sao chịu nổi đây?

Nghe vậy, ánh mắt Ân Mặc liền ảm đạm xuống. Cô quả nhiên là, một chút cũng không đau lòng vì anh, chẳng những có thể nuốt trôi được đồ ăn, lại còn ăn đến no căng —— (Bạch Mào Mào tức giận hào hùng mà bác bẻ lại: Là anh không hiểu lòng của những người tham ăn! Khó có điều anh không hiểu được, với tư cách một người tham ăn, càng khó chịu, lại càng phải ăn, ăn không ngừng, ăn đến mất mạng, biết chưa hả? Cô cũng rất là vất vả a....o()o)

“Mặc à, tay phải của con, phải phế đi sao?” Với tư cách là một người đàn ông, ông hiểu lòng của con trai mình, thế nhưng, làm một người cha, ông lại càng quan tâm đến tương lai của con trai hơn. Ông đã hỏi qua bác sĩ, mặc dù không thương tổn đến xương, nhưng dây chằng bên phải lại bị tổn thương lớn.

“Không có việc gì.” Thản nhiên nhìn thoáng qua tay mình, Ân Mặc nhắm mắt lại, im lặng nằm ở trên giường: “Cùng lắm là theo hắc nông chỉ pháp một lần nữa luyện lại từ đầu, dù sao cũng có thể luyện tay lại được dẻo dai, mềm mại.”

“Con trai...” Nghe vậy, bà Ân nước mắt vẫn luôn dè nén từ nãy giờ liền rơi xuống, bà luôn hi vọng con trai mình hoàn mỹ, nhưng bây giờ lại bởi vì cô gái kia mà vết thương chồng chất, nó lại làm một bộ dáng không sao cả. Bà là một người mẹ, điều này làm sao có thể tiếp nhận được?

“Mẹ, không được kiểm chuyện với Mào Mào.” Mặc dù nhắm hai mắt, nhưng Ân Mặc vẫn rất hiểu rõ mẹ của mình: “Trước đây, mặc dù con đã từng nói với mẹ, cô ấy chỉ là một tấm bia đỡ đạn dời đi sự mê luyến của người khác, với con mà nói, không hề tồn tại bất kỳ ý nghĩa nào, lại bị cô ấy trong lúc vô tình nghe được, cô ấy cũng bởi vậy mà bỏ con đi. Con sau lại biết mẹ ra uy với cô ấy, cảnh cáo cô ấy không được dây dưa với con nữa, nhưng mà, mẹ à, khi dễ một cô gái nhu nhược là lỗi của chúng ta, cho nên, cho dù sau khi mất đi cô ấy con mới biết được mình không thể không có cô ấy, nhưng hết thấy mọi thứ, đối với hiện tại mà nói, đã không còn ý nghĩa gì nữa rồi. Mẹ, hiện tại con chỉ hi vọng, làm hết sức mình, nghe theo mệnh trời, mẹ có hiểu được không?”

“Mẹ không hiểu được.” Lau đi nước mắt, bà Ân hạ giọng, không muốn kinh động đến các cô gái bên ngoài hành lang: “Mặc nhi, lòng của cô ta rõ ràng đã không còn ở trên người con nữa rồi, con tội gì mà lại phải tự làm khổ mình như vậy?”

“Bà im miệng đi.” Ông Ân biết được tình huống thật, nhin không được cau mày tức giận mắg: “Tôi đã nói với bà, không nên nhúng tay quá nhiều vào cuộc sống cũng như chuyện tình cảm của con trai, chúng ta làm cha làm mẹ, phải biết tôn trọng sự lựa chọn của con trai, mà không phải là cứng rắn can thiệp, bà vì sao lại không nghe cơ chứ?”

“Nhưng mà, cô ta xuất thân bình thường, lại không giỏi giang gì...” Bà Ân rụt đầu xuống, còn muốn cãi lại.

“Đó cũng là lựa chọn của con trai.” Làm như bị động đến chuyện cũ, ông Ân thở dài nói: “Vô luận là đúng hay là sai, mất đi hay lấy được, tất cả đều thuộc về ký ức cùng thanh xuân của Ân Mặc nó thôi, chúng ta không nên bởi vì sai lầm của mình mà làm mất đi những thứ không thể nào bù đắp lại trong cuộc sống của nó. Bà là mẹ, chẳng lẽ không hiểu, bất luận là vật chất gì, hình thức gì, đều không bằng hạnh phúc trong lòng con trai sao?”

Nghe vậy, Ân Mặc và bà Ân đồng thời trầm mặc, có lẽ, trong quá trình lớn lên, bọn họ đều cần phải học tập, chẳng qua là, nếu thời gian có thể quay trở lại, tất cả mọi thứ có phải đều có thể làm lại được hay không?

Sau khi Bạch Mào Mào cảm thấy bao tử dễ chịu hơn được một chút, để cho đám người Loan Hoảng Hoảng quay trở về trường trước, ngộ nhỡ trong ký túc xá ban đêm có kiểm tra phòng, cô còn cần phải nhờ các cô giúp một tay che giấu hành tung. Cho đến khi các cô đã đi xa, Bạch Mào Mào mới gục đầu trở lại phòng bệnh, nhưng lại ngoài ý muốn thấy Ân Mặc đã tỉnh dậy, đang ngồi dựa vào trên giường cùng cha mẹ nói chuyện phiếm.

“Này.” Cô lúng túng cười một tiếng, nhưng dưới ánh mắt cảm tức lạnh nhạt của bà Ân, rất chi là khó xử.

“Ba mẹ, hai người về trước đi, có Mào Mào ở đây cùng con là được rồi.” Hiểu rõ chuyện trong lòng của Bạch Mào Mào, Ân Mặc rất đúng lúc giải vây.

“Chờ một chút, mẹ vừa gọi điện kêu người giúp việc nấu cháo dinh dưỡng rồi, bọn họ lập tức sẽ mang tới ngay thôi, mẹ muốn nhìn con ăn xong rồi mới đi.” Bà Ân nhìn con trai mình, cuối cùng bắt dãi dĩ thỏa hiệp, được rồi, bà thừa nhận, không có gì quan trọng bằng hạnh phúc thực sự của con trai.

“Không có vấn đề gì, ba mẹ cứ về nghỉ ngơi đi, sau khi người giúp việc mang đồ ăn tới, Mão Mão sẽ giám sát con ăn hết, đúng không, Mão Mão?” Ân Mặc nháy mắt với Bạch Mão Mão một cái, ý bảo cô phối hợp với mình.

Lần đầu tiên thấy được Ân Mặc làm ra một nét mặt xinh đẹp hài hước như vậy, Bạch Mão Mão hiển nhiên là không kịp thích ứng, cô cứ đứng ngây ngô tại đó, lại quên mất phải trả lời, mãi cho đến khi Ân Mặc dùng cái tay không bị thương gõ vào mu bàn tay cô một cái, Bạch Mão Mão mới hoảng loạn mà trả lời: “Anh hãy để cho bác gái nhìn anh ăn xong đi, như vậy bác mới có thể yên tâm được.”

Nghe vậy, ông Ân tán thưởng mà nhìn Bạch Mão Mão một cái, bà Ân lại không cảm kích, chẳng qua là hừ lạnh một tiếng.

Nếu Bạch Mão Mão đã nói như vậy, Ân Mặc cũng không kiên trì nữa. Chờ người giúp việc đưa cháo dinh dưỡng tới, anh vốn là muốn để cho Bạch Mão Mão dứt cho mình ăn, lại bị bà Ân cường ngạnh đưa cái thìa qua, một bộ dáng tuyệt đối không để cho ai thay thế. Vì vậy, để không khiến Bạch Mão Mão khó xử, anh chỉ có thể để cho mẹ mình dứt cho mình ăn.

Ăn cơm không nói chuyện, Ân Mặc rốt cuộc cũng đã ăn đủ khiến bà Ân hài lòng, đêm cũng đã khuya. Bạch Mão Mão ở một bên gấp liên tục, Ân Mặc nhìn thấy có một chút không đành lòng.

“Ba, bao nguyên cái phòng bệnh này đi, để cho Mão Mão ngủ ở trên giường, hai người về nghỉ ngơi đi, con không sao.” Dùng tay trái cầm khăn tay, lau sạch khóe môi, Ân Mặc nhàn nhạt nhìn về phía cha mình.

“Ba đã bố trí một người giúp việc rồi.” Ông Ân cuối cùng cũng không yên lòng về con trai mình.

“Không cần, Mão Mão sẽ ở đây chăm sóc cho con, cô ấy đã đáp ứng rồi.” Ân Mặc thẳng tắp nhìn Bạch Mão Mão, nhìn đến da đầu cô tê dại.

“Cô ta làm được sao? Vừa nhìn là biết một bộ tay chân vụng về, nhà chúng ta mời người giúp việc cũng không mời cái loại như cô ta...” Bà Ân trong lòng vẫn bức bối, mặc dù hiểu rõ sự lựa chọn của con trai, nhưng lời nói và việc làm vẫn không thể nào tự động kiềm chế được.

“Mẹ!” Sắc mặt trầm xuống, Ân Mặc phần nộ trách: “Nếu như mẹ lại dùng thái độ vô lễ như vậy đối xử với Mão Mão, mấy ngày con nằm viện, mẹ cũng không cần thiết phải đến thăm con.”

Bạch Mão Mão vốn đang rất tức giận lại nghe được lời nói của Ân Mặc, nhất thời trợn tròn mắt, không nên như vậy chứ? Ân Mặc, anh làm như vậy, càng khiến cho mẹ anh càng ghét em hơn có biết hay không hả?

“Được rồi, chúng ta đi về trước đi.” Không đợi bà Ân phát tác, ông Ân quả quyết định đoạt. Ông xem như là thấy rõ, vợ mình chính là nhìn cô bé này không vừa mắt, cho nên vô luận có chỉ dẫn bà như thế nào cũng là mất công, đã như vậy, dứt khoát tách hai người ra, không để cho hai người ở chung với nhau trong thời gian dài là được rồi.

“Nhưng mà ——” Bà Ân vẫn không cam lòng.

“Tôi nói đi về.” Ông Ân cũng không nhìn bà một cái, lại làm cho bà ngoan ngoãn nghe lời.

“Xin hai người chờ một chút.”

Vừa muốn xoay người rời đi, phía sau lại đột ngột vang lên giọng nói lạnh lùng, lại làm cho mấy người trong phòng bệnh cùng lúc cứng ngắc.

Cùng sống ở thành phố Vĩ Bạc, bọn họ đối với vị thiên chi kiều tử của thành phố này, có thể nói là quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn nữa, giọng nói khí phách lạnh lùng như vậy, ngoài cậu ta ra thì còn ai vào đây nữa?

Cứng đờ ngẩng đầu lên, Bạch Mão Mão nhìn bóng dáng cao ngạo ở cửa phòng bệnh kia, nước mắt, trong nháy mắt như tràn dề.

Hắc đại nhân, anh rút cuộc cũng quyết định trở về rồi sao?

29. Chương 29

“Qua đây.” Đưa tay ra, đôi mắt Hắc Thương Kinh nhìn thẳng vào Bạch Mảo Mảo, lạnh lẽo cứng rắn giống như ngày xưa, Bạch....

Lau đi nước mắt, Bạch Mảo Mảo gần như là theo bản năng đi về phía anh, nhưng khế bị ngăn lại.

Cúi đầu, nhìn bàn tay bó thạch cao đang ngăn mình, cô lặng thinh.

Tròng mắt đen lạnh lùng chuyển hướng sang Ân Mặc đang ngăn trở Bạch Mảo Mảo, hàng lông mày Hắc Thương Kinh cau lại: “Nếu không phải cái tay này đã cứu mạng cô ấy, tôi không ngại giúp anh phế bỏ hoàn toàn.”

“Cậu Hắc này, mặc dù nhà họ Hắc có quyền thế trên trời, nhưng cũng có mấy lời không thể tùy tiện nói, nói ra, liền phải chịu trách nhiệm pháp luật.” Ông Ân không chịu nổi cảnh con trai mình bị người ta khi dễ, đứng ra nói.

Lạnh lùng nhìn ông Ân, Hắc Thương Kinh đột nhiên nở nụ cười, lại cười đến không có chút nhiệt độ nào: “Bác trai, đây chỉ là ghen tuông giữa những người đàn ông trẻ tuổi với nhau mà thôi.” Ngụ ý nói, ông là bậc trưởng bối, lại nghĩ là thật sao? Nếu đã nghĩ là thật, cũng đừng trách anh không hạ thủ lưu tình.

Vì sao cậu ta chưa xuất ra một người nào, bọn họ lại có cảm giác như thua trận vậy? Ông Ân nhíu mày, liếc nhìn con trai mình, lại nhìn nhìn Hắc Thương Kinh, thờ dãi. Quả nhiên, cho dù tuổi có xấp xỉ, nhưng Ân Mặc một lòng một dạ theo đuổi nghệ thuật, so với người đi ra ngoài đấu đá chém giết trên thương trường như Hắc Thương Kinh, không phải trên cùng một cấp độ.

“Bạch Mảo Mảo, qua đây. Không nên để cho tôi phải nói đến lần thứ ba.” Gần như là uy hiếp mà híp mắt nhìn cái tay bị thương kia, lại chuyển mắt sang vẻ mặt hốt hoảng không bình tĩnh được của Bạch Mảo Mảo, Hắc Thương Kinh đè thấp giọng nói hơi có chút khó chịu.

Giật mình nảy run lên một cái, Bạch Mảo Mảo nhẹ nhàng nâng tay Ân Mặc để lại trên giường, rồi mới chậm rãi đi về phía Hắc Thương Kinh.

Hừ, dựa vào cái gì mà anh nói cô đi là cô phải đi? Người chẳng hiểu tại sao lại mất tích gần một tháng là anh! Người hại cô bị cô gái điên kia nhìn chòng chọc là anh! Hơn nữa, hơn nữa, trong lúc cô đang gặp phải nguy hiểm, người không có bên cạnh cô cũng là anh!

Mặc dù trong lòng tức giận, nhưng Bạch Mảo Mảo lại nhu thuận đến gần Hắc Thương Kinh, sau đó lại ngoan ngoãn mà mặc cho anh ôm vào trong ngực, cô nhắm mắt lại, đem tất cả nước mắt một lần nữa vỡ òa bôi hết lên quần áo anh. Nếu như anh còn muốn cô, như vậy thì tất cả sổ sách giữa bọn họ sau này sẽ tính toán. Hiện tại sao đây, là thời gian giữa đàn ông bọn họ, cô sẽ ngoan ngoãn, ở trong phạm vi lương tâm mình cho phép.

“Không bị thương chỗ nào chứ?” Ôm chặt Bạch Mảo Mảo, Hắc Thương Kinh không kiềm lòng được hít sâu một hơi, thấp giọng hỏi.

“Thương tổn cái đầu anh ấy.” Giận dữ trả lời, Bạch Mảo Mảo cũng không dám nói, thực ra thì, cô thương tâm.

“Lại càng tàn hơn sao?” Mặc dù từ sớm đã nghe được trong miệng các vệ sĩ cô không bị thương chút nào, nhưng tới bây giờ nghe được cô còn có sức lực giận dữ, anh cuối cùng mới có thể yên lòng. Rất tốt, làm người con gái của anh, nhất định phải có dũng khí cùng sức chịu đựng, xem ra cô gái này cũng không tệ lắm, không bị hù cho sợ đến vỡ mắt.

“...” Anh mới là nảo tàn nha! Bạch Mảo Mảo thiếu chút nữa kêu gào lên thành tiếng, may mắn là trước đó cô đã ý thức được người trước mặt mình là Hắc Thương Kinh, lúc này mới dè dặt xuống lời nói vừa lên đến khóe miệng.

Sắc mặt Ân Mặc có chút trắng nhợt, không biết là do mất máu quá nhiều, hay là do chứng kiến Bạch Mảo Mảo dịu dàng ngoan ngoãn dựa vào trong ngực người đàn ông khác đây. Tầm mắt chuyển ra ngoài cửa sổ, anh cười cô đơn: “Mảo Mảo, em đã nói sẽ ở lại cùng với anh.”

Kết quả, anh ta vừa tới, em lại không chờ đợi được lao vào trong vòng tay của anh ta.

“Em...”

“Cô ấy không có thời gian.” Cắt ngang lời nói của Bạch Mảo Mảo, Hắc Thương Kinh khẽ nghiêng người, trực tiếp phân phó người phía sau: “Bác sĩ Aansel, làm phiền ông qua đây kiểm tra cho anh ta một chút, tay anh ta mới bị thương không lâu, hẳn là còn có thể cứu được.”

Bạch Mảo Mảo lúc này mới chú ý tới, sau lưng Hắc Thương Kinh, đứng bên ngoài phòng bệnh của Ân Mặc, là một đoàn người ngoại quốc mặc đồ bác sĩ, cô ghen hòng nhìn trân trân người đàn ông vừa nhìn đã biết là đứng đầu, cũng rất có quyền uy, ngây ngốc hỏi: “Cái này....đây là...”

“Tôi mời bác sĩ Aansel cùng đoàn người của ông ấy từ Mỹ về. Bác sĩ Aansel là con dao đứng đầu trong giới chỉnh hình ở phương Tây, nếu như ông ta còn không thể cứu được tay của Ân Mặc thì cái tay kia của anh ta e rằng thực sự phải phế bỏ.” Sau khi được vệ sĩ thông báo, anh hỏi rõ tình huống cụ thể, liền trước tiên sử dụng giao thiệp của [Cửu sắc vương triều], khiến người phụ trách phân bộ nước Mỹ đem bác sĩ Aansel từ trên bàn mổ lôi xuống, sau đó lại thuê máy bay bay thẳng tới thành phố Vĩnh Lạc. Sau khi bọn họ ở sân bay tụ hợp lại liền chạy thẳng tới bệnh viện Quảng Nam, mặc dù đã qua hơn mười mấy giờ, nhưng vẫn luôn hi vọng không bị lỡ việc.

“Tôi từ chối tiếp nhận điều trị của anh.” Còn không chờ Bạch Mảo Mảo có phản ứng, Ân Mặc đã xoay đầu lại.

“Tại sao? Tay phế rồi nhìn rất tốt sao? Ân Mặc, chẳng lẽ anh lại biến thành nảo tàn giống em rồi sao?” Vốn là muốn bày tỏ tình cảm sùng bái đang cuộn cuộn dâng đối với Hắc Thương Kinh, thoáng cái lại bị tùy hứng của Ân Mặc kích thích, Bạch Mảo Mảo từ lúc xảy ra chuyện cho đến nay vẫn luôn trầm mặc ít nói trong nháy mắt liền bùng nổ, cô tức giận hốt hển nhảy qua, hung tợn gầm lên.

Đôi mắt trầm lặng như nước tập trung trên người Bạch Mảo Mảo, Ân Mặc an tĩnh nhìn cô, lại không nói gì nữa. Muốn anh tiếp nhận cứu giúp của tình địch, thứ cho khó theo mệnh được.

Một người tính tình lại vừa đáng ghét vừa cứng rắn như vậy, Bạch Mảo Mảo nhìn Ân Mặc khẳng khái giữ ý mình, nổi giận!

Xoay người chạy ra khỏi phòng bệnh, trong lúc mọi người còn đang kinh ngạc không thôi, kéo bác sĩ có uy quyền lớn nhất kia: “Ông có biết nói tiếng Trung không? Lão tiên sinh.”

“Được.” Mặc dù tuổi tác đã cao, bác sĩ Aansel bước đi vẫn mạnh mẽ, một chút cũng không hề thua kém người trẻ tuổi.

“Vậy ông đi theo tôi.” Lười giải thích rõ nguyên nhân là cái gì, Bạch Mảo Mảo trực tiếp đem người dắt đến phòng giải phẫu khoa chỉnh hình của bệnh viện Quảng Nam.

Qua một lúc lâu, cô một mình chạy về, đang lúc mọi người hầu như còn cho rằng bác sĩ Aansel đã bị cô sát hại thì cô lại vọt tới trước người Ân Mặc, vén lên ống tay áo cùng ống quần của anh, động tác nhanh chóng mà hướng bên trên cánh tay phải cùng hai cái đùi đâm một kim, sau đó lại liền như ánh mặt trời sáng lạn mà ngẩng đầu lên: “OK, tôi đã tiêm thuốc mê vào tay chân cho anh ấy, anh ấy tạm thời không thể giãy giụa được, các người mau đem anh ấy vào phòng giải phẫu đi. Bác sĩ Aansel đang ở trong phòng kiểm tra các thiết bị, trong các người ai là trợ lý của ông ấy? Nhanh đi giúp chuẩn bị một tay.”

Tựa hồ như cảm giác được ánh mắt bất mãn của bà Ân nhìn mình chăm chăm, Bạch Mảo Mảo liền vội vàng giải thích: “Bác gái yên tâm, thuốc mê một chút cũng không hề quá liều lượng, cháu đã đặc biệt hỏi bác sĩ Aansel để cho liều lượng rồi.”

“Cô học y sao? Kỹ thuật sao lại kém như vậy?” Bà Ân chất vấn.

“Hả....tiêm thuốc còn cần phải có kỹ thuật sao?” Người ngoài nghề biểu thị một con tôm cũng không hiểu nha! Thấy sắc mặt bà Ân gần như đã nhuộm đen, Bạch Mào Mào chột dạ bỏ ống tiêm ra, trốn đến bên cạnh Hắc Thương Kinh.

Khẽ xoa trán, Hắc Thương Kinh không nói gì mà ôm thật chặt Bạch Mào Mào. Anh rốt cuộc là đã coi trọng cái thứ gì vậy? Vì sao mà lối suy nghĩ của cô lại khác hẳn người thường như vậy nhỉ?

Tay chân dần dần trở nên tê tê không cảm giác, Ân Mặc tức giận trừng mắt

Bạch Mào Mào, khuôn mặt tuấn nhã lúc đỏ lúc trắng. Đáng giận! Tại sao cô không lịch sự xin phép anh đã tùy ý vén quần anh lên như vậy? Cô đây là khinh nhờn hạ thấp anh đúng không? Đến tột cùng là cô có hiểu không hả?

Bạch Mào Mào lại không tim không phổi quay sang phía Ân Mặc cười ngây ngô, còn kim lòng không được lắm bầm nói: “Thật tốt quá, Ân Mặc, tay anh rốt cuộc cũng có hi vọng khỏi hẳn rồi, thật tốt.”

Nghe vậy, sắc mặt Ân Mặc lại cô đơn quay đi chỗ khác, cô quả nhiên là không hi vọng thiếu nợ anh sao?

Đôi mắt tựa hồ nước dần dần trở nên ảm đạm không ánh sáng, anh chậm rãi nhắm mắt lại, tùy ý để cho bọn họ đẩy anh tới phòng giải phẫu.

Nếu như có thể, anh thật hi vọng, lúc này có thể thiếp đi, vĩnh viễn, vĩnh viễn cũng không muốn tỉnh lại.

—v—

Thời gian chờ ở bên ngoài phòng giải phẫu, bởi vì có Hắc Thương Kinh bên cạnh nên không còn dài đằng đẳng như vậy nữa. Tựa như, một ngày lo sợ cùng sợ hãi, bởi vì anh đến mà làm cho người ta trở nên an tâm vậy.

Đêm có chút lạnh, Bạch Mào Mào rút vai lại, bộc phát đến gần ngực Hắc Thương Kinh.

Phát hiện ra Bạch Mào Mào hơi lạnh, Hắc Thương Kinh dùng áo vest của mình đem cả người cô tiến sát vào trong ngực, động tác dịu dàng đến nỗi như vuốt ve an ủi.

Bạch Mào Mào theo bản năng nhìn thoáng qua mẹ Ân Mặc đang ở bên kia hành lang, cùng một đám bác sĩ khoa chỉnh hình và lãnh đạo bệnh viện nghe nói bác sĩ Aansel tới mà vội chạy đến kính cẩn chờ đợi.... Gương mặt vốn mịn màng có chút tái nhợt không cách nào che giấu được nổi lên một tầng ửng đỏ động lòng người, khiến cho Hắc Thương Kinh nhìn thấy được kim lòng không được mà cúi đầu, ở bên môi cô ẩn xuống một nụ hôn.

“...Như thế này không hay lắm...” Gắng sức đẩy Hắc Thương Kinh ra, Bạch Mào Mào mặt đỏ đến độ muốn nhỏ ra máu. Mặc dù thỉnh thoảng cô cũng sẽ bút chỉ vượt tuyến, nhưng dưới ánh mắt chăm chăm soi mói của nhiều người như vậy mà hôn, không có ở trong phạm vi chịu đựng của thần kinh của cô.....

“Dài dòng.” Dứt khoát ngăn chặn lại cánh môi của cô, Hắc Thương Kinh cũng không ngại thỉnh thoảng bị vây xem, để cho một số người không hiểu rõ tình huống hiện tại biết rõ quyền sở hữu của mình, trái lại càng tốt hơn.

Khẽ hôn ngọt ngào đầy thương yêu mà gặm nhấm cánh môi Bạch Mào Mào, cho đến khi cô khẽ run rẩy mở miệng, anh mới đường hoàng tiến vào chiếm giữ.

“Khụ khụ....” Bởi vì ở khoảng cách quá gần, bọn họ không muốn nhìn cũng phải nhìn, ông Ân rốt cuộc nhìn không được ho khan hai tiếng, hi vọng có thể nhắc nhở hai người trẻ tuổi đang hôn quên mình kia một chút.

Lưỡi của cô có một mùi vị thơm mát ngọt ngào thuần khiết, khiến cho anh nhìn không được mà bộc phát dùng sức dây dưa, đòi lấy, thế nhưng là, dường như chỉ có vờn vờn như thế, hoàn toàn không có cách nào đền bù đầy lòng đói khát cùng tưởng niệm của chính mình....

Đôi mắt đen láy dần dần trở nên mờ mịt, Hắc Thương Kinh lại nghe được tiếng ho khan không đúng lúc kia, rốt cuộc cũng ý thức được chỗ này không thích hợp. Tròng mắt hơi thanh tỉnh một chút, đem khuôn

mặt động tình của Bạch Mảo Mảo khóa vào trong ngực, sau đó nhìn về phía vẻ mặt quái dị của ông bà Ân gia.

“Nói cho Ân Mặc biết, không nên lại đánh chủ ý lên người Bạch Mảo Mảo, cô gái này hiện tại đã thuộc về quyền sở hữu của tôi, anh ta có muốn cướp cũng không được. Cũng không cần tiếp tục làm những chuyện uống công vô ích như thế kia, với mình với người, đều không có lợi ích gì.” Nếu phải nói cái gì, liền nhắm thẳng vào trọng điểm luôn.

“Cô Bạch, vậy sự lựa chọn của cô thì sao?” Ông Ân nhú mày nhìn về phía Bạch Mảo Mảo đang vui mắt vào trong lòng Hắc Thương Kinh, cô nếu như đã có dũng khí không chút kiêng kỵ ở trước mặt bọn họ phóng túng như vậy, đó chính là thật sự không hề có ý định quay đầu lại.

Không dám đem toàn bộ khuôn mặt dò hỏi của mình ra trước mặt mọi người, Bạch Mảo Mảo không thể làm gì khác hơn là đành phải giữ nguyên tư thế trước mắt, cố gắng bình tĩnh mà nói: “Bác trai, ân tình không có nghĩa là tình cảm, lúc trước nếu đã có thể buông, như vậy thì cho dù không có Hắc đại nhân, cháu cũng sẽ không quay đầu lại.”

Cô không phải là một cô gái không có chủ kiến, kỳ thực cũng không phải là không rõ tính cách của mình, nếu lúc trước đã có thể chặt đứt tương niệm đối với Ân Mặc, vậy chắc chắn không phải là tình cảm sâu nặng gì. Có lẽ là bởi vì tuổi trẻ khinh cuồng, hoặc cũng có lẽ chẳng qua chỉ là ham muốn mỹ sắc của Ân Mặc, nhưng thực chất lại không hề tiến triển lên bất kỳ tình cảm gì, cho nên lúc đầu thực sự rất khó chịu, nhưng cô lại thật tâm buông xuống.

Thở tốt cũng không ăn lại cỏ, hiểu chứ?

“Nhưng Ân Mặc cũng đã vì cô mà làm bị thương tay của chính mình——” Bà Ân bộc phát chán ghét Bạch Mảo Mảo.

“Im miệng, ở đây không có chỗ cho bà nói chuyện.” Trừng mắt nhìn vợ một cái, ông Ân lại lần nữa nhìn về phía Bạch Mảo Mảo, “Cô Bạch, chúng tôi tôn trọng sự lựa chọn của cô, chỉ là mong cô xem xét Ân Mặc đối với cô không hề có chút ác ý nào, không cần tổn thương nó quá nặng.”

Lấy ân tình đổi lại tình cảm không phải là việc mà một người đàn ông sang suốt sẽ làm, ông tin con trai mình có thể hiểu rõ.

“Dạ cháu biết rồi, bác trai, cháu sẽ để cho Ân Mặc từ từ hiểu rõ tình hình thực tế, sẽ không trực tiếp tổn thương anh ấy.” Những chuyện Ân Mặc vì cô mà làm, cô cho dù có dẫn động như heo, cũng hoàn toàn thấy rõ được, cho nên anh mới có thể rồi rắm, mới có thể khổ sở như vậy. Nếu như có thể lựa chọn, cô một chút cũng không muốn làm tổn thương đến anh.

Nhìn ông Ân thở dài, không nói thêm gì nữa, Hắc Thương Kinh liền mở miệng: “Bác trai, tôi biết các người sắp mở một chi nhánh hành lang nghệ thuật Nhiễm Mặc trong thành phố, hiện tại đang thiếu vốn, nếu đã muốn mở chi nhánh, thì tốt nhất là nên làm luôn mấy cái, cần rất nhiều vốn, các người làm một dự toán rồi đến chỗ tôi lấy chi phiếu.”

“Chúng tôi không lấy tay của con trai để đổi lấy tiền!” Dường như ông Ân khi bị uy hiếp vẫn luôn rất trầm ổn rộng lượng, nổi giận.

“Tay của anh ta ở trong mắt tôi, không đáng giá bao nhiêu tiền.” Khẽ cười cợt một tiếng, Hắc Thương Kinh lạnh lùng liếc nhìn ông Ân không giữ được bình tĩnh, “Nếu không muốn lấy không, coi như là tôi nhập cổ phần vậy. Toàn bộ công việc kinh doanh đều do các người toàn quyền điều hành, tôi sẽ không dựa vào bất cứ tài vụ gì mà can thiệp vào. Các người chỉ cần đem lợi nhuận cùng sổ sách gửi cho tôi là được, nhiều hay ít đều không thành vấn đề.”

“Đứa con gái ngu ngốc này, thực sự đáng giá nhiều tiền như vậy sao?” Bà Ân biết rất rõ tình huống nhà mình, tiền vốn rót vào mở một chi nhánh đã khiến cho bọn họ nghèo rớt mồng tơi rồi, mà người thanh niên này lại để cho bọn họ mở ra tận mấy cái, cậu ta thực sự có khái niệm tiền bạc sao? Cho dù có phá sản, cũng xin mời tìm một con hồ ly nghiêng nước nghiêng thành đến hại, đừng có mà đối với một đứa ngu ngốc lại coi như trân bảo a, bà nhìn rất không vừa mắt lại càng không vừa ý!

“Người con gái của tôi, còn chưa đến lượt bà tùy tiện bình phẩm đâu.” Ánh mắt lạnh lùng như muốn đóng băng bà Ân, Hắc Thương Kinh bởi vì Bạch Mảo Mảo khê kéo áo mình mà ánh mắt mềm mại lại. Được rồi, anh hiểu rõ ý của cô, phải tôn trọng người già, phải bảo vệ người yếu, nhưng mà, có thấy người phụ nữ này trân trọng, bảo vệ Bạch Mảo Mảo của anh đâu.

“Đã mất cả chì lẫn chài rồi lại còn muốn vặn hỏi lại một số binh, quyền lựa chọn là ở các người, sau khi các người cân nhắc thật tốt, bất cứ lúc nào cũng có thể liên hệ với tôi.” Nói xong, liền đưa ra một tấm danh thiếp.

Ông Ân chần chừ nhận lấy, lại không nói một lời nào nữa.

Tự tin khê mím khoe môi, Hắc Thương Kinh cũng không muốn được voi đòi tiên nữa.

“Tổng giám đốc, nếu như có thể, có thể giữ bác sĩ Aansel ở lại thành phố Vĩ Bạc mấy ngày không? Chúng tôi hi vọng có thể giao lưu học hỏi một chút.”

Viện trưởng bệnh viện Quảng Nam năm nay đã năm mươi tuổi, mặc dù tuổi tác hơn gấp đôi Hắc Thương Kinh, nhưng cũng không có chút nào khinh thường người trẻ tuổi. Bọn họ sùng kính nhất lão tổng giám đốc mỗi lần ở trên tay người trẻ tuổi này đều khiến cho bọn họ kinh ngạc không thôi, tập đoàn Hắc thị ở trong tay cậu ta mấy năm nay thực sự không ngừng khuếch trương, đã lần lượt chinh phục từng công ty một dưới danh nghĩa tập đoàn Hắc thị. Giờ phút này, thấy được Hắc Thương Kinh đã xử lý xong mọi chuyện, bọn họ liền nhanh chóng tiến lên dò hỏi.

“Tôi sẽ mời ông ấy, các ông cũng không cần phải ở lại hết chỗ này như vậy đâu, lưu lại hai người đại diện, những người khác về nghỉ ngơi đi.” Ánh mắt Hắc Thương Kinh lạnh lùng khê quét qua mọi người, lại khiến cho mỗi người bọn họ cảm giác được mình bị chú ý quá.

“Vâng.” Viện trưởng nghe vậy liền phân tán cả đám người đang chờ, chỉ chừa lại mình cùng chủ nhiệm khoa chỉnh hình.

Ngơ ngác nhìn Hắc Thương Kinh không giận tự uy, cùng với các bác sĩ thận trọng rời đi, Bạch Mảo Mảo trầm mặc. Vậy, ngay cả bệnh viện tư nhân số một số hai thành phố Vĩ Bạc này, cũng là sản nghiệp của Hắc gia sao?

Hèn chi Loan Hoảng Hoảng đã từng nói với cô, Hắc Thương Kinh ở thành phố Vĩ Bạc này đủ để một tay che trời, cô lúc đó còn không cho là đúng, nhưng càng tiếp xúc nhiều với anh, lại phát hiện căn bản mình hoàn toàn không hiểu rõ anh, người đàn ông này rõ ràng so với cô chỉ lớn hơn có hai tuổi, lấy tâm trí cùng cuộc sống và công việc của anh so sánh với cô thì, lại là cách biệt một trời một vực.

Cảm nhận được ánh mắt ngưỡng mộ của Bạch Mảo Mảo, Hắc Thương Kinh cúi đầu, lạnh lùng dò xét e sợ cùng bất an không yên của cô. Một lúc sau, lại là khoe môi mềm mại, ngón tay dài nâng chiếc cằm của cô lên, anh hiếm khi ôn tồn nói: “Này nào tàn, em chỉ cần nhớ cho kỹ, em là người con gái của anh, bất kỳ vật gì bên ngoài em cũng không được để ý.”

Như vậy, thực sự có thể sao? Ngay ngốc cười cười, Bạch Mảo Mảo đem mặt vui vào trong ngực Hắc Thương Kinh, cuối cùng không nói tiếng nào.

Hắc Thương Kinh ôm chặt Bạch Mảo Mảo, không để ý tới cả đám người đang đứng chờ, nhắm mắt tiến vào giấc ngủ.

30. Chương 30

Rốt cuộc cũng đợi được đến khi đèn trong phòng giải phẫu tắt, lúc các y tá đẩy Ân Mặc ra thì bọn họ vội vàng đi tới.

“Thế nào rồi, bác sĩ?” Bà Ân vô cùng lo lắng hỏi.

“Cuộc giải phẫu rất thành công, tổn thương dây chằng chúng tôi đã cố gắng chữa trị, yên tâm, giai đoạn sau điều dưỡng tốt, cậu ấy sẽ từ từ khỏi hẳn.” Bác sĩ Aansel nói xong, liền nhìn về phía Hắc Thương Kinh: “Ở đây không còn chuyện chúng tôi có thể làm nữa rồi, làm phiền tiên sinh sớm bố trí máy bay đưa chúng tôi trở về, chúng tôi vẫn còn rất nhiều bệnh nhân cần được chữa trị bên kia.”

“Nghỉ ngơi một đêm rồi hãy trở về đi? Bác sĩ Aansel, để tôi được cố gắng hết sức thể hiện tình cảm chủ nhà.” Hắc Thương Kinh dùng tiếng Anh lưu loát cùng ông đối thoại, cách nói chuyện xa cách nhưng cũng không thất lễ.

“Không được rồi, cậu Hắc, lần này cậu vội vàng kéo chúng tôi tới đây, có rất nhiều chuyện chưa được sắp xếp, nhất định phải nhanh trở về. Lần sau nếu có cơ hội trở lại Trung Quốc, tôi nhất định sẽ đến làm phiền Hắc tiên sinh rồi.” Bác sĩ Aansel cũng không dài dòng từ chối, chỉ là trực tiếp nói đến trọng điểm.

“Vậy cũng được, tôi hiện tại liền sắp xếp chuyên cơ cho các ông.” Hắc Thương Kinh nói chuyện điện thoại xong, liền lại đến bắt chuyện: “Tôi để trợ lý Quan Tử Hạo của mình đưa các ông trở về, bởi vì ở Trung Quốc còn có rất nhiều chuyện quan trọng cần phải xử lý, thứ lỗi không thể tiễn các ông được.”

“Được rồi, được rồi.” Tùy ý khách sáo mấy câu, cả đám người liền vội vàng rời đi.

Lúc chia tay ở cửa bệnh viện, bác sĩ Aansel kéo Hắc Thương Kinh qua, mắt mỉm cười ý vị nói một câu: “Cậu Hắc, vợ của cậu, rất tuyệt rất đẹp.”

Vì vậy, bạn Bạch trong nháy mắt liền yếu đuối.

“Hắc đại nhân, Hắc đại nhân, em vừa mới phát hiện ra, người ngoại quốc so với người Trung Quốc vừa thẳng thắn vừa thành thật hơn nhiều, bọn họ không nói vòng nói vo như người mình...” Năm hai gò má mình, ánh mắt Bạch Mào Mào mơ mộng.

“...” Lạnh lùng liếc Bạch Mào Mào một cái, Hắc Thương Kinh im lặng.

“Làm người nhất định phải không được tiếc lời khen ngợi của người khác, đây là một lực lượng vô cùng hăng hái hướng đến cái đẹp cỡ nào! Người Trung Quốc đều nói thiên thượng nhược thủy, cũng rất ít khi lấy ra thiện chí của mình đi đối lấy thiện chí của người khác...” Vui vẻ quá độ, Bạch Mào Mào không cẩn thận chạy lạch.

Lý lẽ đối nhân xử thế, nha đầu này còn không được coi là vô cùng ngốc sao. Trong tròng mắt đen dâng lên nụ cười nhàn nhạt, Hắc Thương Kinh nắm tay của cô, mặc cho cô dọc đường đi đến phòng bệnh VIP của Ân Mặc lái nhai một mình.

“...Hắc đại nhân, đây là lần đầu tiên em được người ta khen ‘Rất tuyệt, rất đẹp’, mắt hồn hơn nhiều cái cảm giác lúc đầu bị người ta cười nhạo ‘Rất dối trá, rất bạo lực...’” Bạch Mào Mào vẫn còn cảm thán, lại ngoài ý muốn đón nhận ánh mắt kinh ngạc của cha mẹ Ân Mặc——

A ách, lúng túng nhìn thoáng qua Ân Mặc do tác dụng của thuốc mê chưa hết mà vẫn còn ngủ say, Bạch Mào Mào cười ngây ngô, “Không nên nghe cháu nói bậy nói bạ, a ha ha! Ân Mặc làm sao lại đổi phòng bệnh rồi?”

“Nếu Ân Mặc còn chưa tỉnh, chúng ta về nhà trước đi. Anh đã sắp xếp bốn người hộ lý tốt nhất thay phiên nhau chăm sóc, bảo vệ rồi. Các người cũng có thể trở về nhà, cũng có thể ở lại đây chăm sóc anh ta, chúng tôi ngày mai trở lại.” Rốt cuộc xem như là chào hỏi, Hắc Thương Kinh tiện tay giữ lấy Bạch Mào Mào, liền muốn rời đi.

“Em không thể đi, Hắc đại nhân.” Cố gắng muốn thoát ra khỏi anh, lại không có kết quả gì, Bạch Mào Mào có chút sốt ruột.

“Cùng anh về nhà.”

“Nhưng mà em đã đáp ứng Ân Mặc ở lại chăm sóc cho anh ấy...”

“Em cho là anh sẽ buông thả để cho người con gái của mình cùng với một người đàn ông khác cô nam quả nữ đêm hôm khuya khoắt ở chung một phòng sao?” Ánh mắt Hắc Thương Kinh lạnh lùng lóe lên, không khỏi khiến cho người khác cảm thấy nguy hiểm.

“Không phải là còn có hộ lý sao? Không thể coi là cô nam quả nữ đi? Hắc đại nhân, em không muốn làm một người nói không giữ lời.”

“Em vẫn khẳng khái như vậy?” Con người đen híp lại, anh cũng không bá đạo tới nỗi không hiểu được tôn trọng cô.

“Khăng khăng.” Bạch Mảo Mảo mạnh mẽ gật gật đầu để diễn tả quyết tâm của mình.

“Được, anh ở lại cùng với em.” Xoa xoa huyết thái dương, Hắc Thương Kinh không kiên trì nữa.

Nhìn Hắc Thương Kinh mệt mỏi khó nén, Bạch Mảo Mảo rối rắm, “Anh vội vàng đi máy bay trở về, không mệt sao? Hay là cứ về nhà rửa mặt một chút, ngủ một giấc rồi quay lại sau?”

“Thế nào? Muốn đuổi anh đi rồi sau đó hồng hạnh vượt tường sao?” Hắc Thương Kinh quyen rũ cầm Bạch Mảo Mảo, ánh mắt băng lãnh: “Sao? Thề đem hồng hạnh vượt tường?”

Anh quả nhiên là biết mà.... Không khỏi chột dạ, trong chớp mắt lại nghĩ đến anh đã biết rồi mà vẫn bắt vô âm tín, chỉ có chính cô giống như một đứa ngốc, tha thiết mong mỗi anh sẽ ghen, sẽ nổi giận dùng dùng rồi sau đó sẽ đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, thực sự ngu ngốc, giống y như một đứa ngốc.

Cắn chặt môi dưới, Bạch Mảo Mảo cũng không giải thích, chỉ là dùng đôi mắt trong veo yên lặng lên án anh.

Chột dạ quay mặt, Hắc Thương Kinh không muốn thừa nhận tự mình đang bức tức với mình, hành động ngây thơ như vậy, anh mới không thèm làm. Thế nhưng, mãi cho đến khi biết được tin tức cô gặp nguy hiểm, mãi cho đến khi anh theo bản năng xử lý việc sau đó, mãi cho đến khi anh ngồi trên máy bay quay lại thành phố Vĩ Bạc, anh mới có thời gian tĩnh tâm suy nghĩ lại những lo lắng vô cùng cùng hỗn loạn không chịu nổi dưới đáy lòng mình.

Có lẽ, anh thực sự đã bị Bạch Mảo Mảo nào tàn làm tàn theo luôn rồi, cho nên mới để ý đến an nguy của cô như vậy, mới có thể đi đến chỗ nào cũng không buông cô ra như vậy, mới, mới muốn độc chiếm tất cả, tất cả cô như vậy....

Ý nghĩ như vậy thật là đáng sợ.

Khóe môi tự giễu nhếch lên, Hắc Thương Kinh lau lau mặt, dứt khoát kêu người đi dọn dẹp sạch sẽ phòng bệnh VIP bên cạnh, sau đó lại phái người ra ngoài đi mua các loại vật phẩm chăn đệm, đồ rửa mặt, đồ ngủ hoàn toàn mới mang đến.

Chờ sau khi mọi thứ đều đã bố trí xong, anh liền xách Bạch Mảo Mảo lên, đi sang phòng bên cạnh nghỉ ngơi.

Vì vậy, ông bà Ân gia nhìn từ đầu tới cuối một màn này, lúng túng nhìn nhau một cái, đều từ trong mắt đối phương thấy được lo lắng sâu đậm.

Hai người coi như không có người bên cạnh như vậy, thực sự còn có không gian cho Ân Mặc chen chân vào sao?

Nếu như vẫn cứ kiên trì thì chỉ tự làm cho chính mình càng thêm đau khổ, tại sao lại không dứt khoát buông tay đi?!

v

Đem Bạch Mảo Mảo quăng lên ghế sofa, Hắc Thương Kinh liền cầm lấy quần áo ngủ, nội y và đồ rửa mặt, đi tắm.

Bạch Mảo Mảo ngơ ngác ngồi, có chút không rõ ràng tình huống hiện tại nhìn xung quanh phòng bệnh VIP được lắp đặt các thiết bị sang trọng không hề thua kém gì các khách sạn năm sao, bên kia còn có một cái giường lớn sáng long lanh lóng lánh, chân cô run run—

À ừm cho nên, à ừm, à ừm gì kia, chẳng lẽ muốn cô và Hắc đại nhân ‘đồng sàng cộng chẩm’ sao?!

Ngài không nên xúc động quá nhé! Mẹ kế Thư, mẹ ruột, gào khóc....

(Ta nói, sói tru cái lông gì a? Có cùng giường hay không, là do Hắc đại nhân quyết định, mẹ đây không thể làm chủ...)

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy ào ào, gương mặt trắng nõn của Bạch Mảo Mảo lúc đỏ lúc trắng, ở lại đây hay là bỏ trốn mới là tốt đây? Nếu như ở lại, Hắc đại nhân chắc chắn sẽ cho là cô ngầm cho phép.... Nhưng nếu bỏ đi, sau này ngộ nhớ không còn có cơ hội được nhìn bức họa mỹ nam tắm nữa, chẳng phải là rất đáng tiếc, rất phí phạm sao?

Như vậy thì, rốt cuộc là trinh tiết quan trọng, hay là mỹ nam quan trọng hơn đây?

Bạn Bạch rơi vào rối rắm cực kỳ thảm thiết cùng thương xót mãnh liệt, không ngừng vùng vẫy, đấu tranh...

Cuối cùng, cô mạnh mẽ hạ quyết tâm, lần này chạy trước đi, bức họa mỹ nam tắm, sau này làm sao biết được sẽ không có cơ hội được nhìn nữa cơ chứ...

Nghĩ đến liền làm, cô cúi lưng xuống, rón ra rón rén đi về phía cửa, tay mới vừa đưa lên chốt cửa...

“Đi đâu đó, Mảo Mảo?”

Giọng nói nam tính thấp lạnh, dường như còn mang theo chút ý cười, cả thân thể Bạch Mảo Mảo cứng lại, đỏ mặt suy xét là nên quay đầu lại hay là không nên quay đầu lại đây.... Cô rõ ràng vẫn còn nghe được tiếng nước chảy, anh hẳn là còn chưa có tắm xong, làm sao lại biết cô muốn rời đi? Chẳng lẽ anh có mắt nhìn xuyên thấu sao? Không không, mấu chốt của vấn đề là ở chỗ, anh còn chưa có tắm xong, vậy chắc chắn còn chưa có mặc đồ ngủ, như vậy, như vậy thì, anh là cơ thể trần đi ra ngoài sao?

Mũi nóng lên, Bạch Mảo Mảo chặt vật nắm lấy mũi mình, đáng ghét! Thời khắc mấu chốt mũi mũi nhất định phải kiên cường chịu đựng.

“Em đến cùng là đang suy nghĩ cái gì vậy?” Ngay cả giọng nói lạnh nhạt của anh cũng kiềm không được bắt đắc dĩ, Hắc Thương Kinh đem thân thể cứng ngắc của Bạch Mảo Mảo xoay qua hướng mình, thấy cô dùng ngón tay chặt chẽ nắm lấy mũi, ngón tay dài nhẹ câu cằm cô lên, anh bộc phát bất đắc dĩ: “Xiết chặt vào, đứng yên đừng nhúc nhích, anh đi lấy hai khối khăn lạnh đặt lên trán với lên mũi em cho, như vậy có thể giảm bớt triệu chứng chảy máu.”

Cô nhìn thấy, cô thực sự đã nhìn thấy được.....

Đôi đồng tử lưu ly như một con gà chọi nhìn chăm chăm, Bạch Mảo Mảo mở mắt trừng trừng nhìn cái lưng trần dài rộng, sáng bóng di chuyển ngay bên người mình, tim khẩn trương đến độ gần như không có cách nào để hô hấp.

Hic hic, anh vậy mà lại chỉ quần có một cái khăn tắm liền đã ra.... Một đôi chân thon dài rắn chắc cứ trần trụi như vậy mà phơi bày trong tầm mắt rù xuống của cô, lại còn bức bách cô ngẩng đầu lên, ép buộc cô nhìn đến nửa người trên cũng trần trụi y như vậy, có ba phần thì đã để lộ ra những hai, thật là, bờ vai anh rất rộng, nước da màu ngà thoát nhìn có vẻ như rất dẻo dai, rất ngon miệng mà.... Hu hu, bạn trẻ Bạch Mảo Mảo, những thứ này thực sự rất tà ác! Thật là đáng xấu hổ! Thế nhưng, thế nhưng, như vậy thì, ở phía dưới khăn tắm, anh cũng không mặc quần lót sao....

Bên trong hơi thở lại có luồng nhiệt dâng trào, Bạch Mảo Mảo vội vội vàng vàng chạy đến bên cạnh bàn trà trước ghế sofa, rút khăn giấy chặn ngay lại, lại bị Hắc Thương Kinh tiến lên mấy bước ngăn lại: “Dùng miếng bông ngâm nước đá này nhét vào mũi, đè lên cầm máu đi, nếu còn không được, anh đi gọi bác sĩ đến.”

Dù sao cũng còn đang ở trong bệnh viện, rất tiện.

“Đừng!” Loại chuyện nhìn mỹ nam mà chảy máu mũi như vậy, vẫn không nên truyền ra ngoài thì tốt hơn. Bạch Mảo Mảo ô ô ù ù nắm lấy mũi, quay mặt sang một bên, không dám nhìn Hắc Thương Kinh nữa: “Em một lúc nữa là tốt lên ngay ý mà. Anh nhanh đi tắm đi, đừng để ý tới em.”

“Thật sự không có sao?” Hắc Thương Kinh cẩn thận nhìn nhìn mũi Bạch Mảo Mảo, căn bản đã cầm máu được rồi, may là lượng máu chảy ra không lớn.

“Khẳng định không sao! Em chỉ là....à....gần đây ăn nhiều thức ăn mặn quá....” Mặt đỏ đến độ gần như có thể nhỏ ra máu, không cần nhìn cô cũng đoán được hiện tại trên khuôn mặt anh là nụ cười bốn cợt cỡ nào,

mặc dù vẻ mặt này mà xuất hiện trên khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng kia của Hắc Thương Kinh thì rất là kỳ quái, nhưng cô lại quá lạ tiếp thu được chuẩn xác tâm tình của anh.

“Anh đi tắm tiếp đây, rất nhanh sẽ xong thôi, đợi chút nữa em cũng đi tắm đi.” Bỏ lại một câu, Hắc Thương Kinh lại rời đi.

Chỉ còn lại một mình Bạch Mào Mào u mê đứng bên cạnh ghế sofa, mơ tưởng viễn vông, rồi lại không khống chế được những suy nghĩ phân tán của chính mình. Đây là làm sao vậy ta? Hu hu, mẹ kế Thư, cô muốn làm một hot girl bình tĩnh, chứ không muốn làm một con thỏ hoảng loạn bối rối đâu a....

Đợi đến khi Hắc Thương Kinh tắm xong đi ra, Bạch Mào Mào đã thành công cầm máu, cô không dám nhìn về phía Hắc Thương Kinh, chỉ lặng lẽ nói: “Em không có quần áo để thay, cũng không có đồ ngủ....”

Đưa cho Bạch Mào Mào mấy túi đồ, Hắc Thương Kinh đứng ở trước người cô, khẽ nói: “Đều ở trong đây hết rồi, nhanh đi tắm đi, anh không muốn ôm một người trên người đầy máu tanh đi ngủ đâu.”

Nghe vậy, Bạch Mào Mào hốt hoảng mà nhận lấy mấy túi đồ, hic hic, cô nhất định là nghe nhầm rồi, anh mà lại muốn ôm cô ngủ.... Cô từ nhỏ đến lớn, cũng chưa từng cùng đàn ông ngủ chung bao giờ, rốt cuộc là muốn cô phải làm như thế nào cho phải, như thế nào cho phải đây....

Híp mắt, nhìn bóng lưng Bạch Mào Mào vội vàng bỏ chạy, khóe môi Hắc Thương Kinh, nhếch ra một đóa hoa cười nhàn nhạt, trong chớp mắt, lại biến mất.

Ngồi trên ghế sofa, Hắc Thương Kinh nhấc chân lên, sắc mặt âm chí mà gọi một cuộc điện thoại cho thuộc hạ của mình.

“Đông Ly, cô ta đang ở đâu?”

“Đã được Phong gia đưa sang Australia rồi, bên đó có một nông trường kinh doanh bản địa của thân thích trực hệ Phong gia, cũng có một chút gia sản.” Nhìn thông tin trong máy tính, Hiên Đông Ly dập tắt điều thuốc trong tay, dừng một chút, lại nói: “Xin lỗi, tổng giám đốc, lúc tôi biết được tình hình chạy đến thì đã chậm rồi, tình hình lúc đó cũng đã được khống chế, tôi cũng không có ra mặt nữa, mà bám theo cô gái kia trở về Phong gia, theo dõi từng động tác của Phong gia.”

“Cậu làm rất tốt, tôi lúc đầu cũng không phải là muốn cậu đi theo sát bên người bảo vệ cho cô ấy, mà là muốn cậu xử lý những việc sau đó sau khi có việc xảy ra.” Hắc Thương Kinh dừng lại một chút, lại nói: “Đem hình với tư liệu của cô ta gửi sang cho tôi, cậu cứ tiếp tục truy lùng hành tung của cô ta, đừng có để lại bị chuyển đi, nếu có biến động gì, phải lập tức liên hệ với tôi ngay.”

“Dạ, tổng giám đốc.” Nghe được đầu bên kia cắt đứt tín hiệu, Hiên Đông Ly thở dài ra một hơi. Chuyển mắt, nhìn về phía màn hình máy tính, trên đó, một khuôn mặt tươi cười rạng rỡ như một đóa hoa đang nở rộ, như ánh nắng ấm áp ngày xuân, như bị lây nhiễm, khóe môi anh cũng nhếch lên một nụ cười, rũ lông mi xuống, lại như phảng phất ẩn giấu một vẻ u ám như tơ như lụa. Hồi lâu, anh mới chậm chậm tự nói: “Nha đầu, em cũng đã trưởng thành rồi đấy. Chỉ là, những ký ức kia, em có còn nhớ đến hay không....”

Cắt cuộc gọi của Hiên Đông Ly, Hắc Thương Kinh trực tiếp bấm số gọi cho Lam Ảnh Diễm: “Australia là phạm vi thế lực của cậu phải không, Lam Diễm?”

“Khụ, dính chính lại một chút, là phạm vi thế lực của bà ngoại nhà tôi, cậu biết là tôi rất ít khi đi mà.” [Lam Diễm] Lam Ảnh Diễm đang ngủ say, chỉ là hơi sững sốt một chút, đã lập trong nháy mắt tỉnh táo lại. Vốn nửa đêm nhận được điện thoại của Hắc Thương Kinh cũng đã rất kỳ lạ rồi, nhưng điều này cũng chỉ có thể nói rõ, xảy ra vấn đề rồi.

“Mở máy tính của cậu ra đi, nhận tư liệu của một cô gái, cô ta hiện đang bỏ chạy sang Australia, vận dụng một chút giao thiệp của cậu, bắt cô ta quay lại đây cho tôi.” Hắc Thương Kinh vừa nói vừa đem tài liệu gửi qua mạng cho Lam Ảnh Diễm, một đôi trông mắt đen thâm trầm như mực, đè nén lửa giận như núi. Dám động vào người con gái của anh, tốt nhất là hãy cân nhắc rõ ràng xem tự mình có bao nhiêu cân lượng trước đã.

Cấp tốc mở máy tính ra, Lam Ảnh Diễm nhận được tài liệu, vừa xem lướt qua vừa hỏi: “Con nhỏ điên này làm cái gì vậy?”

Đối với Phong Tình Nghiên điên điên khùng khùng đây đây với Hắc Thương Kinh nhiều năm, anh ít nhiều cũng nghe được, nhưng anh lại không nghĩ tới, cô gái này đã giầy vò ra không biết bao nhiêu sòng gió, dù sao thì, Hắc Thương Kinh vẫn luôn không thèm nhìn đến cô ta.

“Mư sát Bạch Mào Mào.” Im lặng không tiếng động, lại nói: “Chưa thành.”

“Fuck! Hắc Sư, cậu ngừng lại là có ý gì hả!” Bởi vì Hắc Thương Kinh ở giữa ngừng lại, Lam Ảnh Diễm suýt chút nữa một hơi cũng không kéo lên được, tức giận lan tràn: “Cậu đột nhiên trở về nước là vì chuyện này sao? Con nhỏ kia điên rồi sao? Ngay cả người phụ nữ của cậu cũng dám động?”

“Cho nên, cô ta nhất định phải trả giá thật lớn.” Hắc Thương Kinh chậm chậm nói từng chữ.

“Việc này cứ giao cho tôi, vô luận là cô ta trốn ở cái xó xỉnh nào của Australia, ngày mai tôi cũng sẽ tổng cô ta về nước cho cậu, Hắc Sư, cậu bố trí sẵn hình cảnh thành phố Vĩ Bạc chờ ở sân bay trước đi.” Nói xong, Lam Ảnh Diễm trực tiếp cúp điện thoại, gọi điện thoại đường dài qua Melbourne, Australia.

Vì vậy, Bạch Mào Mào đang lo lắng không yên tắm trong phòng tắm sẽ không biết được, bởi vì cái ‘Chuyện nhỏ’ hôm nay mà tình hình chính trị ở Australia xảy ra một loạt chấn động ‘Rất nhỏ’, Thủ tướng trực tiếp hạ một lệnh truy nã xuống, từ Melbourne truyền đi khắp các thành phố ở Australia, sau đó các bậc cha chú ở Australia tự mình dẫn theo người, ngồi trực thăng đi đến một nông trường nhỏ ở một vùng đất xa xôi bắt một cô gái Trung Quốc điên khùng mất trí, với tội danh làm nguy hại đến an toàn của dân chúng, trực tiếp bị trục xuất về Trung Quốc.

31. Chương 31

Mọi chuyện đều đã xử lý xong xuôi, Hắc Thương Kinh chờ mòn chờ mỏi, nhưng mãi mà không đợi được bạn Bạch từ trong phòng tắm đi ra.

Đi mấy bước tới trước cửa phòng tắm, anh gõ nhẹ cửa phòng, không kiên nhẫn nói: “Chính em tự mình ngoan ngoãn đi ra, hay là anh vào trong ôm em đi ra đây hả, Bạch Mào Mào, chọn đi.”

Đã trốn ở sau cửa một lúc lâu rồi, Bạch Mào Mào đơ lại đơ, nhưng cũng không dám chần chừ, kéo chặt áo khoác lớn khoác bên ngoài áo ngủ, cô cầm đầu đi ra ngoài.

Hơi hơi nhịu mày, trừng mắt nhìn về phía Bạch Mào Mào trong bọc lớn áo khoác, Hắc Thương Kinh không nói một lời, đưa tay muốn cởi ra.

“Không được cởi!” Lạnh lợi hiem có tránh né ra khỏi tay Hắc Thương Kinh, gò má Bạch Mào Mào lại bắt đầu đỏ ửng lên.

“Em muốn mặc nhiều quần áo như vậy đi ngủ sao?” Hắc Thương Kinh cũng không muốn ép buộc, nhưng sắc mặt Bạch Mào Mào quả thực có chút kỳ lạ.

“Cũng không phải là không thể...” Người có thói quen ngủ trần truồng biểu thị ra đủ loại đau khổ dồn ép, nhưng biết làm như thế nào được, cô có sự lựa chọn nào khác sao?

“Anh không thích ôm một đồng quần áo đi ngủ.”

“Vậy...vậy em có thể ngủ trên ghế sofa hay không?”

“Anh ngủ trên giường, em ngủ trên ghế sofa hả?”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Mồ Bạch gật đầu như bằm tỏi.

“Em muốn anh làm một người đàn ông không có phong độ sao?” Khuôn mặt tuần tú của Hắc Thương Kinh âm trầm.

“...Hắc đại nhân nhất định là không có thói quen cùng người xa lạ ngủ chung trên một cái giường đâu à?” Bị dồn vào ngõ cụt, Bạch Mảo Mảo bắt đầu tìm một lối thoát khác.

“Chúng ta không tính là người xa lạ, với lại.” Con người tối đen tập trung vào Bạch Mảo Mảo đang ngưỡng chừng tránh né, Hắc Thương Kinh chậm chậm nói nhỏ: “Em dù sao cũng phải sớm tập thành thói quen đi.”

Lấy tay ngăn lại trống ngực đang đập thình thịch, Bạch Mảo Mảo ngạc nhiên nhìn về phía khuôn mặt nghiêm túc của Hắc Thương Kinh, tim cô càng thêm hỗn loạn: “Tại sao lại phải tập thành thói quen? Chúng ta không phải chỉ có ba năm thôi sao? Ngộ nhờ thực sự tập thành thói quen, cuối cùng lại bỏ không được thì làm sao đây?”

Ánh mặt lạnh lùng im lặng dò xét Bạch Mảo Mảo đang lúng ta lúng túng, hồi lâu, khi Bạch Mảo Mảo đã gần như nghẹn thở đến nơi, anh lại nói: “Vậy thì không cần bỏ.”

Không bỏ? Đây là có ý gì?

Không đợi Bạch Mảo Mảo hỏi ra lời, Hắc Thương Kinh lại ôm ngang lấy cô, trực tiếp ném lên trên giường, mình cũng mặc đồ ngủ nằm ngay bên cạnh cô.

“Hắc...Hắc đại nhân...anh...anh muốn làm gì...” Khẩn trương đến nói cũng không rõ, Bạch Mảo Mảo nằm thẳng đơ, nghiêng mặt, lại nhìn thấy được làn da mê người bên trong áo ngủ hơi rộng mở của anh, nhất thời cảm thấy miệng đắng lưỡi khô một chút. Hu hu, không nên khiêu chiến cực hạn của hủ nữ nha đại nhân!

“Em nói gì?” Nhìn Bạch Mảo Mảo cứng ngắc, Hắc Thương Kinh khẽ nhếch môi: “Thả lỏng, Mảo Mảo, cùng ngủ với người đàn ông của mình không có gì là đáng xấu hổ cả.”

Anh nói đơn giản như vậy, nhưng cô cũng không phải là người trải qua trăm trận.... Muốn bác bỏ lại anh, nhưng lại bị ý trong lời nói của anh làm cho sợ hãi, người đàn ông của mình, anh từ lúc nào lại biến thành người đàn ông của cô vậy? Không nên nói những lời không rõ ràng như vậy, cô thực sự rất trong sáng

“Lần đầu tiên cùng đàn ông ngủ chung sao Mảo Mảo.” Thanh âm vốn đã rất trầm thấp rồi lại bị Hắc Thương Kinh cố ý đè thấp hơn nữa, anh nhìn Bạch Mảo Mảo đang gắt gao nhìn chằm chằm trần nhà, con người không dám loạn chuyển một chút xíu nào, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng trước giờ rốt cuộc cũng phá tan mọi xiềng xích, tỏa ra một nụ cười mê người.

“Nói nhảm đi.” Từ ngữ dùng vốn rất có lực, nhưng Bạch Mảo Mảo dưới khí thế yếu ớt liều chết chống đỡ, lại tỏ ra mềm yếu vô lực.

Ánh sáng rực rỡ trong con người xinh đẹp lưu chuyển, như có vô vàn ánh sáng rực rỡ cùng lúc được đốt lên, Hắc Thương Kinh hơi chống người lên, nghiêm túc nhìn Bạch Mảo Mảo, “Mảo Mảo, chúng ta chính thức lui tới đi. Bắt đầu từ bây giờ.”

Ừm ừm....

Tiếng sầm rền trong đầu nổ vang, Bạch Mảo Mảo ngây ngốc nhìn lại Hắc Thương Kinh, “Anh...anh nói gì?”

“Anh nói, làm bạn gái của anh đi. Không phải là một tấm bia đỡ đạn, cũng không có giao hẹn ba năm, chúng ta tự nhiên lui tới, anh không bảo đảm được tương lai cho em, bởi vì tương lai có quá nhiều thứ không thể hi vọng, nhưng anh tin tưởng sẽ nắm tay nhau cả một đời cùng em lui tới.” Ngồi dậy, Hắc Thương Kinh dứt khoát kéo Bạch Mảo Mảo lên, ôm vào trong ngực, ngồi đối diện với mình.

Ngây ngốc nhìn gương mặt anh tuấn của Hắc Thương Kinh dưới ánh đèn bàn mờ tối tỏa ra ánh sáng rực rỡ lấp lánh, cả người giống như một vị thần không thể chạm vào, giờ phút này, lại gần bên cô như vậy, với lại, anh còn nói, anh còn nói, muốn cô làm bạn gái của anh.... Bàn tay vẫn luôn nắm chặt lấy quần áo bắt đầu run run: “Hắc đại nhân, anh...anh là bị dáng người của em mê hoặc khiến lí trí mơ hồ rồi hả?”

Thực sự, Hắc đại nhân trong truyền thuyết thích cup D?

Đôi mắt đen lại càng đen, lại khôi phục ánh mắt quét qua móng vuốt vẫn luôn nắm chặt áo khoác lớn kia, môi mỏng Hắc Thương Kinh khẽ nhếch: “Em cần bản không có lộ.”

Cô gái này còn có thể nào tàn hơn một chút nữa không? Anh đã tự mình trốn tránh gần một tháng nay, mãi cho đến cô xảy ra chuyện bất trắc, anh mới kinh sợ phát giác ra được tâm ý của mình, một người lạnh

lòng hiềm có như anh, lại có thể nghiêm túc tỏ tình với cô như vậy, cô lại không thể cho anh một câu trả lời bình thường một chút hay sao?

Stop!

Cúi đầu tự nhìn chính mình, thực sự là không có lộ, Bạch Mào Mào ngẩng đầu, cười cười với Hắc Thương Kinh: “Như vậy thì, anh thực sự muốn theo em biến thành nào tàn sao?”

“...” Được rồi, anh từ bỏ cùng đưa nào tàn này khai thông. Đưa tay ra, không để ý tới cô đang yếu ớt chống cự, trực tiếp cởi luôn cái áo khoác lớn cô vẫn nắm chặt này giờ. Chỉ là, trong phút chốc, anh lại nhin không được nặng nề thở gấp ra một hơi, tròng mắt đen lạnh lùng nhìn chằm chằm Bạch Mào Mào chỉ mặc áo ngực sexy cùng chiếc quần lót căn bản không che được cái gì, Hắc Thương Kinh trầm mặc, nha, cái này là thực sự để cho anh đào được bảo vật sao? Cô gái này không mặc áo ngực thì kênh rạch liền sâu như vậy sao——

Khuôn mặt sung huyết đến đỏ bừng, Bạch Mào Mào tay chân luống cuống kéo khăn trải giường lên che kín cơ thể, vô cùng xấu hổ nói: “Không phải là do em đâu, trong những bộ quần áo anh đưa cho em kia, chỉ có những cái này mới là đồ ngủ...”

Trong ánh sáng mờ tối, khuôn mặt tuấn tú băng lãnh dường như hiện lên một tầng đỏ ửng đáng ngờ, anh xoay người xuống giường, đi về phía cửa phòng, chợt kéo cửa ra, quả nhiên thấy Mộ Hàn mang theo một đám vệ sĩ trắng trợn ở ngoài cửa nghe lén.

“Thiết bị cách âm của phòng bệnh VIP ở bệnh viện này lại kém như vậy sao?” Trong ánh mắt lạnh lùng kiểm chế không ít tức giận, Hắc Thương Kinh một cước đá văng ra Mộ Hàn đang cười bí ối: “Đồ ngủ là cậu mua?”

“Tất cả đều vì hạnh phúc của lão đại!” Lớn tiếng trả lời, Mộ Hàn chân chó mà bò lại, vẫn là vẻ mặt tươi cười lộn chết không sợ nước sôi.

Quay đầu lại, liếc nhìn Bạch Mào Mào bọc người trong tấm ga trải giường đang núp trên giường, khóe môi Hắc Thương Kinh, kéo ra một nụ cười tà mị: “Làm tốt lắm.”

“Hi hi, cảm ơn lão đại khen ngợi.” Mộ Hàn lại cười đến vô cùng bí ối.

“Lần sau không được như vậy nữa. Bây giờ, tất cả rút ra xa một chút cho tôi.” Người con gái của anh, bất kể là mặc cái gì, cũng đều phải do anh mua, lần này anh không so đo tính toán, nhưng tuyệt đối không được có lần sau nữa.

Nói xong, không thèm nhìn đến nụ cười ngằm hiểu của bọn thuộc hạ, anh trực tiếp đóng sầm cửa phòng lại, suýt nữa đập dẹt cái bộ mặt vẫn tự xưng là anh tuấn của Mộ Hàn.

Mở mắt trừng trừng nhìn Hắc Thương Kinh sau khi khen ngợi xong thuộc hạ của mình, lại động tác nhanh nhẹn lưu loát lên giường, Bạch Mào Mào suýt nữa rơi lệ.

Mặc dù cô vẫn luôn cho là có mặc dù sao cũng còn tốt hơn là không mặc gì, nhưng bây giờ nhìn đến vẻ mặt nguy hiểm của Hắc đại nhân, hình như, cũng không phải là như vậy, hu hu.....

“Bỏ khăn trải giường xuống đi.” Trực tiếp ra lệnh, con người Hắc Thương Kinh vẫn luôn lạnh lùng kiên định, lúc này lại như bị một tầng hơi nước bao phủ, khiến Bạch Mào Mào không khỏi kinh hãi.

“Không được.” Bạch Mào Mào kiên quyết từ chối.

“Mào Mào, anh không thể nào cấm dục mãi được.” Nếu như sớm muộn gì cũng bị, em hãy cùng anh đi. Lúc trước hôn cô đã dâng lên tà hỏa, giờ phút này tựa hồ như lại bị đốt lên, Hắc Thương Kinh khẽ híp con người mị hoặc, tiến gần sát đến Bạch Mào Mào, nhẹ nhàng hôn lên vành tai của cô.

Giật mình run run, Bạch Mào Mào mềm yếu không có sức lực khước từ, lại vì anh dần dần dùng sức gặm nuốt mà trở nên yếu ớt không chịu nổi. Cảm giác môi của anh từ tai của mình từ từ chuyển dời đến mặt, cuối cùng, rơi lên cánh môi mềm mại, trần trọc dùng sức, dây dưa triền miên, một chút cũng không giống như tính cách lạnh lùng của anh.

Tim không khỏi mềm nhũn ra, Bạch Mào Mào ngẩng đầu lên, vòng tay ôm chặt lấy cổ anh, hơi mở miệng, đón nhận nụ hôn sâu chờ đợi đã lâu của anh.

Cô vẫn luôn không dám nói, cô nhớ anh, nghĩ đến là tim lại đau.

Một tháng nay bất vô âm tín, khiến nỗi bất an cùng sốt ruột trong lòng cô ngày càng lớn, cô biết mình đã không còn trốn chạy được nữa rồi. Cảm giác phong phú khi tim được lấp đầy vì trông thấy anh đã nói cho cô biết, tâm ý của cô, tình yêu của cô, đã bắt đầu càng ngày càng lan rộng sâu trên người anh mất rồi, khiến cô gần như trở thành một lục bình không có nước, chỉ có thể bám chặt lấy anh, tự nói với mình, cho dù không có thiên trường địa cửu, cho dù chỉ là một thoáng nắm giữ thôi, cô cũng sẽ không buông ra....

Ngón tay thon dài khẽ dùng sức, tấm khăn trải giường đang bọc lấy Bạch Mào Mào liền bị kéo ra, tiện tay ném luôn đến góc giường, Hắc Thương Kinh cúi đầu, nhìn một thân da thịt trắng nõn của Bạch Mào Mào ở trong không khí khẽ run, áo ngủ sexy trong ánh sáng mờ tối, chỉ càng làm nổi bật thêm da thịt mê người của cô, ánh mắt anh thâm thúy, khẽ dùng sức, đè cô ở dưới người mình, gặm nhấm cắn cổ khẽ nhếch lên của cô, tiếng hít thở từ từ dồn dập, chóp mắt, vừa như là nói cho cô biết, có lẽ, tựa như cũng đang tự nhắc nhở chính mình, “Ngoan, chúng ta, từ từ...”

Đây là lần đầu tiên của cô, anh không thể thô bạo quá mức được, anh không muốn làm cô bị thương.

Tim cố đè nén không ít nhu tình chuyển biến liên hồi, cuối cùng cũng đều hóa thành động tác vô cùng ôn nhu, ở trên người cô, đốt lên những ngọn lửa nóng bỏng khiến cho cô cảm thấy gần như nghẹt thở, để cho cô khi ở dưới người anh, dần dần trầm luân.

“Hắc...Hắc đại nhân...” Cổ bị môi lưỡi đàn ông gặm nhấm có chút đau nhức, Bạch Mào Mào ngước cổ, yếu ớt kêu lên. Nhưng lại không biết, thanh âm mỏng manh run rẩy của cô lại vô tình kích thích lên dục vọng của đàn ông.

Con người tối đen của Hắc Thương Kinh rạo rực, ở chỗ sâu bùng cháy lên ánh sáng dã tính, trực tiếp kéo đứt sợi dây mỏng manh của chiếc áo ngủ sexy ra, mỹ cảnh đột nhiên nở rộ ra trong không khí, khiến cho con người của anh kịch liệt co rút lại.

“Mào Mào...” Nặng nề thở dốc, trong nhịp tim hoảng loạn của cô, anh cúi đầu xuống ngậm lấy hai nụ hoa mềm mại. Ai có thể nghĩ tới, dưới bộ quần áo rộng thùng thình kia của cô, lại ẩn giấu một dáng người yêu dị như vậy, chỉ riêng một đôi mềm mại dựng đứng yêu kiều kia thôi, cũng đã là cực phẩm trần gian rồi.

“Có thể...có thể không cần như vậy hay không...” Mặc dù đã xem qua rất nhiều anime H, cũng đã chuẩn bị rất tốt, thế nhưng, khi cả người chân chính lạc vào tình cảnh này, mới phát hiện mình cũng không hề can đảm như trong tưởng tượng.

Con người mờ sương nhìn về phía khuôn mặt tuần tú tràn đầy tính xâm lăng của Hắc Thương Kinh, vẻ mặt anh tuần nhuộm thêm mấy phần tà mị, lại khiến cho anh nhìn rất mê hoặc lòng người như vậy. Để cho người đàn ông này trở thành người đàn ông của mình, thật sự được sao? Đáy lòng không có cách nào kháng cự lại mê hoặc quá mạnh mẽ như vậy, Bạch Mào Mào hô hấp dồn dập.

Cảm giác môi lưỡi của anh dần dần di chuyển xuống dưới, ngón tay thon dài trên người cô càng ngày càng nhóm lên thêm nhiều lửa, bên tai tràn đầy tiếng thở dốc bị đè nén của anh, cô khẽ nâng người lên, để anh cùng mình dán chặt chề cùng một chỗ, áo ngủ trên người đã trượt tới bên hông, Bạch Mào Mào run rẩy vùi mặt mình vào trong ngực anh, rất muốn, lúc này liền hôn mê luôn cho rồi, sau đó tỉnh lại thì hết thấy mọi chuyện đều đã gao nấu thành cơm, ít nhất, cô cũng không phải đối mặt với chuyện ngưng ngừng như vậy.

“Không được như vậy..... Như vậy em sẽ không quen với sự tồn tại của anh...” Hạ thân khẽ dựng thẳng, anh đón nhận lấy ánh mắt muốn nhìn nhưng lại không dám nhìn của cô, cười đến vô cùng tà mị.

“...” Ngây ngốc nhìn nụ cười trời sinh mị hoặc trên mặt Hắc Thương Kinh, trước mắt Bạch Mào Mào choáng váng, trông ngực đập dồn dập, khó có được lần nữa nhìn thấy được nụ cười tuyệt thế của anh như vậy, cũng trong thời gian nháy mắt này, chặt chẽ chống đỡ hạ thân nóng rực, để cho ngay cả tâm tư hoa si anh của cô một chút cũng không dám có.

Nhìn vẻ mặt đáng yêu không ngừng động tình của Bạch Mào Mào, nụ cười Hắc Thương Kinh càng sâu, cúi xuống quần áo còn sót lại không nhiều lắm trên người mình, anh cúi người lại lần nữa hôn lên cánh môi của

cô, hô hấp nặng nề đã không còn cách nào để đề nén nữa: “Mão Mão, cô bé ngoan của anh....chịu đựng một chút....”

Hạ thân đột nhiên bị xuyên qua đau nhức, khiến cho Bạch Mão Mão theo bản năng thét chói lên, nhưng tất cả, lại đều bị môi lưỡi của Hắc Thương Kinh nuốt vào....

“Đau...” Trong mắt hiện lên nước mắt lưng tròng, Bạch Mão Mão ủy khuất nhìn Hắc Thương Kinh: “Hu hu....anh ra ngoài đi.... Anh ra ngoài đi có được hay không....”

“Không được....” Liếm đi những giọt nước mắt đang rơi xuống từ khóe mắt của cô, Hắc Thương Kinh cố gắng tự kiềm chế, để mình tạm thời không động, cô cần có thời gian để thích ứng với sự hiện hữu của anh, anh hiểu được, nhưng mà, cái khoái cảm chặt chẽ khít khao chết tiệt này làm sao mà anh có thể nhịn được đây?

“Mão Mão, lần tới chúng ta sẽ chậm lại, lần này, là anh quá nóng lòng, em cố chịu đựng một chút, lập tức sẽ không đau nữa.....”

Lời còn chưa dứt, anh lại nhịn không được dục vọng cuộn trào mãnh liệt, thỏa thích chạy băng băng.

Hu hu.... Đừng mà.... Lời chống cự đến bên miệng lại trở thành tiếng thở dốc yếu đuối, Bạch Mão Mão bị động mà leo lên trên người anh, trong làn sóng mang theo kích tình mãnh liệt của anh, từ lúc đầu còn yếu ớt chống cự đến chậm chậm nghiêng hợp....

Trong mắt, trong thân thể, trong tim, tràn đầy tất cả mọi thứ thuộc về anh, để cho cô vì anh mà lòng rung động, lại cũng không còn cách nào quay trở về như lúc ban đầu, chỉ có thể, chỉ có thể vì anh trầm luân, vì anh trầm luân....

Là ai đã từng nói, đứng trước khoái cảm cực độ, tất cả những cái khác cũng chỉ đều là mây bay....

Như vậy thì, cực độ vừa qua là làm sao?

Nhìn Hắc Thương Kinh tinh thần sảng khoái bước xuống giường, bình tĩnh đi ra mở cửa, Bạch Mão Mão lấy khăn trải giường bọc lấy mình thật vô cùng chặt chẽ, cả người núp ở một góc giường, hận không tìm được một cái lỗ nào để mà chui xuống .

Vốn là, loại chuyện khóc lóc cầu xin người ta tạm ngừng nghỉ ngơi một chút, cũng đã rất mất mặt rồi. Càng mất mặt hơn nữa là, trời mội lơ mờ sáng, Ân Mặc lại đã tỉnh, ngay sau đó liền cố chấp muốn gặp cô, còn để vệ sĩ của mình cùng với vệ sĩ của Hắc Thương Kinh giăng co. Vì vậy, cô mặc dù vô cùng mệt mỏi, mới ngủ được một lúc, lại bị tiếng gõ cửa đình tai nhức óc đánh thức.

Ngơ ngác nhìn Hắc Thương Kinh khó nén xuân phong đắc ý đi mở cửa, Bạch Mão Mão ngay cả thời gian kêu cứu cũng đều không có, không thể làm gì khác hơn là đành phải chặt vật lấy khăn trải giường đem mình cuốn thật chặt chẽ từ đầu đến chân, cố gắng thu nhỏ cảm giác tồn tại của mình lại.

Nhưng mà, cho dù không nhìn thấy được cửa ra vào, cô lại vẫn nghe được thanh âm nổi giận đùng đùng chất vấn của Ân Mặc.

“Cô ấy đang ở đâu?”

“Ở trên giường của tôi.” Mỗ Hắc trả lời rất đơn giản có lực, lại làm cho mỗ Bạch đang cựa kè nghe tình hình ở cửa lớn.

“Anh làm gì cô ấy rồi?”

“Ăn sạch sành sanh.” Hắc Thương Kinh hiếm khi nào lại phối hợp trả lời câu hỏi như thế, lại làm cho người ta không thể vui mừng nổi chút nào. Không phải đã nói sẽ không trực tiếp làm tổn thương đến Ân Mặc sao! Phải uyển chuyển, uyển chuyển một chút, có biết hay không hả! Bạch Mão Mão vui cả người trong khăn trải giường im lặng gào thét, lại không có chút dũng khí nào phát ra âm thanh.

“Bạch Mão Mão, chính em đi ra đây nói chuyện với anh.” Thanh âm Ân Mặc trở nên lạnh lùng, lại còn cố chấp như vậy.

Như vậy thì, giờ phút này, người phụ nữ bị bắt gian tại trận, thật sự phải đi ra ngoài sao? Vặn xoắn ngón tay của mình, Bạch Mảo Mảo nước mắt lưng tròng, dựa vào cái gì mà tới bắt gian? Cô đã không còn là người đó của anh ta nữa rồi mà.

“Ân Mặc, anh đi về nghỉ ngơi đi, mặc dù nơi bị thương là tay chứ không phải là chân, nhưng mà anh đã bị mất nhiều máu như vậy, cần phải dưỡng sức lại cho thật tốt.” Thận trọng dẫn đo dùng từ, Bạch Mảo Mảo tự nói với mình, phải quan tâm anh nhiều hơn, cố gắng tránh né những vấn đề nhạy cảm.

“Anh nói, đi ra đây nói chuyện với anh.” Cùng Hắc Thương Kinh giằng co dường như đã dùng đến hết kiên nhẫn cả đời này của mình, Ân Mặc bình tĩnh mà bày ra một khuôn mặt tuấn tú lịch sự tao nhã, mặc dù sau khi thuốc mê hết tác dụng, lòng bàn tay truyền đến một trận đau đớn kịch liệt như bị kéo căng ra, nhưng lại cũng không thể nào đau bằng nỗi đau đớn ở trong tim. Cứ thua như vậy, anh không cam tâm.

“Anh rốt cuộc là muốn như thế nào đây? Em hiện tại ra ngoài rất bất tiện.” Bạch Mảo Mảo hụt hơi lắm lắm, được rồi, anh là ân nhân cứu mạng của cô, cô biết rõ tâm ý của anh đối với cô, nhưng mà, cô không thích hỗn loạn a, trước khi quan hệ với Hắc đại nhân trở thành sự thật, cũng đã sớm chặt đứt hỗn loạn này rồi, chẳng lẽ lại khó chịu sao?

Cho nên, bạn Bạch, cô thật ra là cố tình bị ăn sạch đúng không?

“Mảo Mảo bị tôi giằng co cả một đêm, cần phải nghỉ ngơi, cậu đi về trước đi, cậu Ân. Chờ cô ấy ngủ đủ, chúng tôi lại đi tới thăm hỏi cậu. Tôi sẽ trình trọng đền đáp ân cứu mạng Mảo Mảo của cậu.” Hắc Thương Kinh lạnh mặt, quay đầu nhìn con rùa đang núp ở trên giường kia, lại nói: “Vớ lại, tôi cũng không thích để cho người phụ nữ của mình cả người cứ như vậy ra tiếp khách.”

Nói xong, không thèm để ý đến khuôn mặt tái nhợt của Ân Mặc, Hắc Thương Kinh nặng nề đóng sầm cửa lại.

“BẠCH, MẢO, MẢO.” Từng chữ từng chữ một, Ân Mặc vịn lấy cái tay bị thương của mình, không có sức lực nghiêng người dựa vào vách tường ngoài cửa, con người màu mực dần dần mất đi ánh sáng...

Người không am hiểu tranh thủ chủ động như anh, cũng chỉ có thể lấy hành động không liên tục của mình để diễn tả phần tình cảm chân thành dưới đáy lòng kia, nhưng lại chưa từng nghĩ đến, người đứng tại chỗ chỉ có mình anh mà thôi, cô đã sớm rời đi rồi, anh cũng chưa từng nhìn thấy, mà cũng không thấy rõ được.

Mãi cho đến khi mất đi, mới hoảng sợ phát hiện ra, mất đi người mình yêu thương, đúng là đau đến triệt tâm ——

— t —

Trở lại trên giường, Hắc Thương Kinh một tay đem con thỏ như con rùa rút đầu kia lôi ra, híp mắt liếc nhìn cái cổ đầy dấu vết tím bầm của cô, anh sưng sốt một chút, nháy mắt lại cảm thấy dấu vết trên người cô khẳng định lại phải càng nhiều hơn nữa, con người lãnh ngạnh trong nháy mắt liền dịu đi, vùi đầu vào cổ cô, anh nhìn không được thở dài: “Mảo Mảo, da thịt của em thực sự quá mềm mại, anh còn chưa có dùng sức, đã để lại nhiều dấu vết như vậy.”

“....” Nghe vậy trong nháy mắt Bạch Mảo Mảo lệ rơi, còn chưa dùng sức mà cả người cô đã đầy vết hôn như vậy, vậy sau này nếu anh dùng sức, không phải cô sẽ càng thảm hơn sao?

“Hu hu, có thể trả lại hàng được hay không? Hắc đại nhân, em phát hiện ra em không thể nào chống đỡ nổi triển miên không dứt của anh.....”

“Em nói cái gì?” Nghe vậy, Hắc Thương Kinh tiến gần sát đến đôi mắt đầm lệ của cô, trong mắt bén nhọn tràn ngập uy hiếp trắng trợn, có can đảm thì lặp lại lần nữa?

“...Cái gì cũng không nói.” Được rồi, cô là một con thỏ biết thức thời, cô làm sao lại có thể quên được, Hắc đại nhân chẳng lẽ lại là người dễ xua đuổi đi như vậy sao? Hơn nữa, sau khi đã để cho anh nếm được ngon ngọt rồi..... Hu hu, nhưng mà làm cô thực sự rất muốn khóc a~....

Sờ sờ mũi, Hắc Thương Kinh bỏ khuôn mặt ửng đỏ như ả như hiện sang một bên: “Tối hôm qua, là anh quá gấp gáp.... Sau này anh sẽ chú ý hơn, sẽ không làm em bị thương nữa.....”

Có thể không cần có sau này được hay không? Bạn Bạch bị ăn sạch sẽ rên rĩ dưới đáy lòng, chỉ có điều, hiển nhiên là không có ai có thể nghe được chống đối của cô rồi. Cho nên, Hắc Thương Kinh vẫn kéo lấy cô cả người còn đang bọc trong tấm khăn trải giường ra, ôm vào trong ngực liền nằm xuống.

“Ngủ đi, Mào Mào, hôm nay sẽ không làm gì nữa, sau khi tỉnh lại sẽ có rất nhiều chuyện cần phải xử lý.” Cảm giác được cô cứng ngắc, Hắc Thương Kinh nhếch môi cười một tiếng.

“Em có thể mặc đồ ngủ vào hay không? Anh cũng đang mặc áo ngủ, vì sao em lại phải ở trần chứ hả?” Bạch Mào Mào nỗ lực cuộn người lại, lại vẫn không có cách nào tránh cơ thể đụng chạm, nhiệt độ nóng rực của anh khiến cô càng thêm ngượng ngùng. Hic hic, cô có cảm giác mình rất là yếu thế, mặc dù nguyên nhân chính là do cô cứ gặp mạnh là lại trở nên yếu.

“Mào Mào, vô luận là trước kia em có thói quen một mình ngủ hay không, sau này em đều phải tập thành thói quen ngủ trong lòng anh, cho nên, thả lỏng một chút, lộn xộn nữa thì cũng đừng trách anh không khách khí đấy.”

Nghe uy hiếp trắng trợn như vậy, Bạch Mào Mào trầm mặc. Không phải là trong tiểu thuyết đều viết cái gì mà chỉ có một chết con trâu chứ không có cày hươu đồng ruộng sao? Vì sao mà trong trường hợp của cô lại hoàn toàn trái ngược như vậy chứ? Hu hu, lừa bịp a~....

Dưới đáy lòng oán giận không ngừng, cơ thể lại vô cùng mệt mỏi, bất tri bất giác liền ngủ thật say.

Hắc Thương Kinh thỏa mãn, nhưng lại không ngủ. Nhìn Bạch Mào Mào ngủ say trong lòng mình, trông mắt đen lạnh lùng từ trước đến nay của Hắc Thương Kinh lóe ra một tia dịu dàng.

Anh cũng không phải là không biết suy nghĩ trong lòng của Bạch Mào Mào.

Ấn Mặc dùng cái tay quan trọng nhất của mình để đổi lại một cơ hội một lần nữa được đến gần bên cô, cô chắc cũng hiểu, chỉ là, cô đã đem mình cho anh, dùng hành động để nói cho anh biết quyết định của cô, không làm lại từ đầu, cũng tuyệt đối không quay đầu lại, cô cũng không nào tàn đến độ không thấy rõ được lựa chọn của mình, điều này khiến anh rất vui, thực sự rất vui.

Chuyện nhỏ có thể mơ hồ không rõ, nhưng chuyện lớn lại hiểu thứ mình muốn là gì, đây không phải là người vợ lý tưởng của anh sao?

Vợ????

Cái từ xa xôi này, anh đã từng vô cùng bài xích, lúc này lại có cảm giác ngọt như đường vậy.

Ngón tay dài khê vuốt khuôn mặt tinh tế của Bạch Mào Mào, khóe môi Hắc Thương Kinh, trước sau đều treo một nụ cười không cách nào kiềm chế được.

Có lẽ, anh thực sự không thể cứu được nữa rồi.

32. Chương 32

Lúc tỉnh lại lần nữa, cơ hồ đã qua thời gian ăn trưa.

Bạch Mào Mào bụng đói kêu vang mà tỉnh lại, nhưng lại nhìn thấy Hắc Thương Kinh quần áo chỉnh tề ngồi trên giường xem văn kiện trong máy tính, cúi đầu nhìn chính mình nằm dưới khăn trải giường không một mảnh vải, cô trầm mặc.

Mẹ kế Thư, có thể đừng đem cô viết thành kinh khủng như vậy không?

Ngày hôm sau, sau một đêm xuân, cô hẳn là phải tỉnh lại thật sớm, cực kỳ ngượng ngùng mà chăm sóc cho chồng của mình, mà không phải giống như bây giờ, ngủ thẳng một mạch đến quá trưa, vẫn còn thân thể trống không mà nằm bên cạnh người chồng đã dậy sớm rửa mặt chải đầu xong từ lâu ——

Khóe mắt liếc nhìn về phía Bạch Mảo Mảo đã tỉnh lại, Hắc Thương Kinh khẽ mỉm cười, giọng nói đã từng rất lạnh lùng giờ lại nói ra lời rất ôn nhu: “Nhanh đi chải đầu rửa mặt đi, Mảo Mảo, anh đã kêu người đi mua cơm trưa cho em rồi, sau khi em tỉnh dậy, bọn họ sẽ mang tới.”

“Dạ.” Mềm mại đáp một tiếng, Bạch Mảo Mảo quấn khăn trải giường thật chặt, cũng không dám nhìn Hắc Thương Kinh một cái nào, ảo não định bò xuống từ phía bên kia giường để đi vào phòng tắm, lại không có nghĩ tới dưới chân còn chưa đứng vững đã lại mềm nhũn ra, suýt nữa ngã nhào xuống đất, bủn rủn giữa hai đùi khiến cho sắc mặt cô đột nhiên đỏ bừng lên.

Vòng qua giường lớn, Hắc Thương Kinh ôm ngang Bạch Mảo Mảo lên, nhìn cô quẫn bách mà vui mắt vào trong lồng ngực mình, anh không nhịn được đùa nghịch nói: “Cần giúp đỡ cứ việc nói thẳng, không cần phải khách khí với anh.”

Đầu sỏ gây nên tội lại vẫn còn lớn lối như vậy, tà hỏa trong ngực Bạch Mảo Mảo bốc lên, vì vậy, cô không yên được, hung hăng vui đùa ở trong ngực anh mà cọ tới cọ lui, cô thúc ép chính mình làm nũng: “Ủm ừm, anh thật là xấu quạ đi....”

Ngẩng đầu, không ngoài ý muốn thấy được khuôn mặt anh tuấn vô song của Hắc Thương Kinh trong nháy mắt co rút, cô nhịn không được tự đắc cười một tiếng.

“Mảo Mảo, chúng ta còn chưa thử làm trong phòng tắm, hiện tại ——”

Khuôn mặt tươi cười đắc ý còn chưa kịp cười lên, Bạch Mảo Mảo lại rơi lệ rồi: “Hắc đại nhân, em thực sự không được nữa rồi, anh hãy tha cho em đi, em thực sự đang rất đói rất đói.”

Hu hu, cô có phải là đã thả ra dã thú gì rồi hay không, tại sao Hắc đại nhân lạnh lùng lại trở nên không yên như vậy được?

Trầm ngâm phút chốc, con người lạnh lùng như hầm băng của Hắc Thương Kinh quét qua bộ ngực đầy vết hôn tím bầm của Bạch Mảo Mảo, cuối cùng, trầm mặc lại trầm mặc, đem cô bỏ vào trong phòng tắm, lại mở miệng nói: “Có cần anh giúp một tay không?”

“Hoàn toàn không cần!” Nói giỡn sao? Để anh giúp một tay không phải là cô sẽ không còn đường sống sao?

“Vậy thì....có việc gì cứ gọi anh.” Thấy cô chật vật vịn tường phòng tắm mà đứng thẳng lên, Hắc Thương Kinh không yên tâm.

“Biết rồi mà, anh mau đi ra ngoài đi.” Lần đầu tiên xua đuổi Hắc đại nhân, cho dù là trong giờ phút này, Bạch Mảo Mảo cũng không nhịn được trong lòng tràn máu mặt hờn.

Đem quần áo của Bạch Mảo Mảo đặt ở bên ngoài phòng tắm, Hắc Thương Kinh xoay người rời đi.

Trong phòng tắm, Bạch Mảo Mảo kéo khăn trải giường ra, nhìn thấy cơ thể đủ loại dấu vết của mình trong gương, nhịn không được treo lên một bộ mặt trâu non.

Báo ứng kiếp này sao? Để nhanh chóng chém đứt kỳ vọng của Ân Mặc, chính mình cũng phải bỏ ra một cái giá quá cao?

Đây thực sự là lựa chọn sáng suốt sao?

—————mệt mỏi đi ngang qua, dần định đi ngang qua—————

Rửa mặt chải đầu xong xuôi, ánh mắt sáng rực lại nhìn chằm chằm vào bữa trưa thịnh soạn của Hắc Thương Kinh, lúc Bạch Mảo Mảo khoát cánh tay của Hắc Thương Kinh, chậm rãi đi ra cửa phòng thì cô lại lần nữa ——

Chỉ thấy ngoài cửa, Ân Mặc và Phong Dịch Dương, mỗi người đứng ở một bên hành lang, gắt gao chặn đường đi của bọn họ lại. Cách bọn họ không xa, nét mặt ông bà Ân lo lắng nhìn sắc mặt cực kỳ nhợt nhạt của con trai, đứng bên cạnh bọn họ còn có một nhóm người Bạch Mảo Mảo không quen biết. Mà trong lúc đám người Loạn Hoảng Hoảng, Hồng Quả Quả và Nhiễm Sanh Sanh đang cao hứng bàn luận, Bạch Mảo Mảo vừa đi ra cửa liền nghe được Loạn Hoảng Hoảng rống lên một câu: “Bạch thổ lần này mà còn không thất thân, tỷ đây liền từ trên núi Nam Loan của Hắc gia nhảy xuống.”

o()o

Bạch Mảo Mảo thật là muốn cắm đầu xuống đất chết luôn cho rồi, vì sao chuyện riêng tư của cô đều bị những người không liên quan mắt lom lom nhìn chằm chằm vậy chứ hả?

Còn chưa kịp có bất kỳ hành động gì, từ trong phòng bệnh VIP sát bên cạnh lại đi ra một nhóm lớn người, lại là cả đám người nhà Hắc gia.

Hắc Thương Lam vừa nhìn thấy Hắc Thương Kinh và Bạch Mảo Mảo đi ra, ánh mắt xanh biêng biếc bóng loáng mà xôn xao, còn chưa đi đến gần đã lại vặn hỏi: “Anh, bệnh viện này sao lại có loại phòng bệnh rách nát như vậy? Ở cửa không nghe được âm thanh, vách tường cũng không nghe được cái cọng lông gì, nếu không phải bị ba mẹ ngăn cản, người anh em nhỏ này chắc chắn đã ở trên vách tường khoan một cái lỗ thật lớn rồi...”

“Hắc, Thương, Lam.” Giọng nói trầm lạnh, thành công cắt đứt phản nản của Hắc Thương Lam, nhìn sắc mặt âm trầm của Hắc Thương Kinh, cô trốn sau lưng bà nội cười một cách quái dị, nghịch ngợm nói: “Muốn nghe trộm hai người động phòng cũng không phải chỉ có một mình em đâu nha, hì hì, anh hai, không nên lấy em khai đao như vậy.”

“Bà muốn chất trai. Bà muốn chất trai...” Bà nội Hắc tự mình lải nhải, nhưng lại không có ai để ý tới.

Mắt thấy người nhà Hắc gia còn đang cảm xúc mãnh liệt dào dạt tiếp tục nói đủ loại sáng kiến, Bạch Mảo Mảo ôm chặt cánh tay của Hắc Thương Kinh, vùi mặt thật sâu vào trong cánh tay của anh, sống chết cũng không muốn gặp người. Hu hu, nếu sớm biết sẽ phải như thế này, cô có chết cũng sẽ không làm!

“Các người có chừng có mực thôi, nên làm cái gì thì đi làm đi.” Mắt thấy Bạch Mảo Mảo ngay cả gáy cũng đều đỏ ửng lên, một tay Hắc Thương Kinh ôm lấy cô, sờ sờ mũi, vui vẻ tràn ngập trong tim thiếu chút nữa không kiềm chế được.

“Ai ô ai ô, mọi người mau nhìn xem, anh hai mặt lạnh nhà mình cũng đang muốn cười bộc phát ra rồi kìa, chị dâu, cảm nhận thế nào?” Hắc Thương Lam không hề muốn ‘có chừng có mực’ một chút nào, đây là lần đầu tiên cô thấy được tình trạng lúng túng khó xử của anh hai, mặc dù nhìn có vẻ như là xuân phong đắc ý, hoàn toàn không hề có chút gì lúng túng khó xử cả.

“Thật là muốn chết đi mà...” Lẩm bẩm nói nhỏ, Bạch Mảo Mảo đột nhiên sột sột soạt soạt kéo áo khoác của Hắc Thương Kinh chui đầu vào. Mặc dù cách một lớp quần áo, nhưng lại có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng của anh, nhưng dù sao thì cũng còn tốt hơn việc phải đối mặt với một đám dã thú hung mãnh bên ngoài.

Bởi vì hành động của Bạch Mảo Mảo, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng biết tự kiềm chế của Hắc Thương Kinh thoáng chốc cứng đờ, trên mặt lại hiện ra một tầng đồ sộ khả nghi, anh cúi đầu liếc nhìn mỗ Bạch đang chỉ muốn tìm được một cái khe nào đó mà chui vào, đáy mắt nhẹ nhẹ lướt qua một tia bất đắc dĩ, lại chỉ có thể càng ra sức đè nén xuống cái đang nảy sinh dưới đáy lòng, lạnh mặt xuống, không bình tĩnh mà xua đuổi mọi người: “Nói một lần cuối cùng, mọi người lập tức rời khỏi đây mau, chúng tôi còn có rất nhiều chuyện cần phải xử lý, không có thời gian rảnh rỗi nghe các người nói chuyện phiếm.”

“Còn cô gái điên kia thì sao?” Ba Hắc không thêm để ý đến việc bị mọi người xô đẩy, hùng dũng lao ra lên tiếng: “Đã bị hình cảnh áp giải đi tới trại tạm giam rồi. Ba vốn là muốn mở ngay một phiên tòa xét xử, cũng đã cùng với Nhiệm thẩm phán đạt được một số ý kiến nhất trí, hiện tại đã điều tra lấy được chứng cứ xong xuôi, nhân chứng vật chứng vô cùng xác thực, để cho cô ta ngồi tù chung thân thực sự thì cũng không có gì phải lo lắng, nhưng ông nội con nói phải tôn trọng ý kiến của Mảo Mảo, cho nên, ba vẫn luôn ở đây chờ các con ra. Không nghĩ tới các con lại triển miên dây dưa đến tận lúc này, tuy người ta vẫn thường nói rằng ‘tiểu biệt thắng tân hôn’, nhưng mà đám người trẻ tuổi các con cũng phải biết tiết chế một chút chứ.”

Kiên quyết không buông tha bất kỳ một cơ hội nào có thể trêu ghẹo con trai mình, hừ hừ, ai bảo thằng nhóc Hắc Thương Kinh này ngay từ nhỏ đã trưởng thành quá sớm, để cho ông bị mất đi bao nhiêu niềm vui khi làm ba kia chứ.

“Chuyện này lúc nữa hãy giải quyết, mọi người trước đó hãy tránh ra một chút, con và Mảo Mảo cần phải cùng hai người này nói chuyện rõ ràng một chút.” Ánh mắt trầm lạnh quét qua Ân Mặc và Phong Dịch

Dương cùng đang đứng im lặng ở một bên, Hắc Thương Kinh che chở Bạch Mào Mào, đi trước một bước về phía phòng bệnh của Ân Mặc, hai người kia cũng cùng đi theo vào trong.

Mà ngoài cửa, mọi người đưa mắt nhìn nhau trong giây lát, cũng kiên quyết không đi theo. Chỉ có mấy người Bạch Mào Mào không quen biết kia mới muốn phá tan đủ loại phòng tuyến để chen vào, lại bị ba Hắc lạnh lùng trừng một cái, ngoan ngoãn rút lui về.

“Các người ở bên ngoài chờ, con trai và con dâu của tôi đã nguyện ý cùng Phong Dịch Dương nói chuyện, nói rõ Phong nha đầu kia của nhà các người còn có một đường sống, bất quá, nếu các người tiếp tục vô lễ, cho dù bọn nó có chịu bỏ qua cho nha đầu kia, tôi đây cũng sẽ không bỏ qua.” Thu lại vẻ mặt tùy tính trước người nhà, sắc mặt ba Hắc âm trầm nói: Chỉ là một cái gia tộc nhỏ bé trong thế lực, mà cũng dám động đến người nhà Hắc gia bọn họ, chẳng lẽ là do bọn họ đã quá khiêm tốn, quá thiện lương rồi sao?

Nghe vậy, một người phụ nữ trung niên trong đám người kia lại bắt đầu khóc lên, đáng tiếc là ngoại trừ người nhà Phong gia, những người khác không ai thêm để ý tới bọn họ.

Cha mẹ Ân Mặc vẫn luôn im lặng ngồi trên một chiếc ghế trên hành lang, thấy được một màn này, cũng không nói gì. Tự tạo nghiệp chướng, không thể sống, người nhà Phong gia thực sự là không thể trách được ai. Mà bọn họ trước đó cũng đã bày tỏ thái độ rất rõ, tất cả đều tôn trọng ý kiến của con trai.

Nhiệm Sanh Sanh, Loan Hoảng Hoảng và Hồng Quả Quả cùng nhau đi qua, chỉ chốc lát sau cũng đã cùng Hắc Thương Lam cười đùa lẫn lộn thành một đám.

Vì vậy, tất cả mọi người nhà Hắc gia đều trầm mặc, nên nói như thế nào đây? Tại sao những cô bé bây giờ đều vì tư cách hủ nữ của mình mà thấy vẻ vang như vậy? Điều này làm cho năng lực chịu đựng của trái tim những người già như bọn họ phải đối mặt với khảo nghiệm nghiêm trọng.

———— bán đậu hũ, bán đậu hũ a, hủ nữ tươi mới đi ngang qua —————

“Ân Mặc, anh mau nằm lên giường đi! Bị thương nặng như vậy còn liều chết canh giữ ở bên ngoài, rất hay sao?” Vừa vào phòng, Bạch Mào Mào liền từ trong ngực Hắc Thương Kinh lộ đầu ra, cô nhìn Ân Mặc không có chút huyết sắc nào, tức giận lại bắt đầu dăng lên.

“Em sẽ không quan tâm.” Còn cùng người đàn ông khác ở trên giường thỏa sức khoái hoạt. Khuôn mặt tuần nhả của Ân Mặc càng lộ ra vẻ tái nhợt cùng bệnh tật, lại yên lặng tịch mịch không nhìn gì tới Bạch Mào Mào.

“Nếu đã biết em sẽ không quan tâm, vậy cần gì phải vì một người con gái không quan tâm mình mà tự giày vò bản thân như vậy?” Không quen nhìn dáng vẻ muốn chết không muốn sống của Ân Mặc, Bạch Mào Mào thoát ra khỏi cánh tay Hắc Thương Kinh, thô lỗ tiến lên đẩy anh ngã xuống giường.

Híp một đôi mắt đen như mực, Ân Mặc yên lặng nhìn Bạch Mào Mào ngang ngược mà dè dặt mình xuống, khuôn mặt tuần mỹ tao nhã lịch sự của anh ửng lên một tầng hồng nhạt như ẩn như hiện.

Nhìn trên khuôn mặt nhợt nhạt của Ân Mặc nhiệm hồng kỳ dị, Bạch Mào Mào nhạy cảm ý thức được động tác của mình không đúng lúc, cô còn chưa kịp phản ứng, cánh tay đẩy Ân Mặc xuống đã bị một bàn tay kéo lấy, ngẩng đầu, thấy được gương mặt không vui của Hắc Thương Kinh, cô ngây ngô cười.

Hu hu, đừng có làm bộ mặt khó chịu như vậy mà đại nhân, cô mới là người phải khó chịu đây, bởi vì cô mới vừa ý thức được một vấn đề, chẳng lẽ Ân Mặc lại có tính cách tiểu thụ sao? Nhìn vẻ mặt quyến rũ thẹn thùng của anh lúc bị cô đẩy mà xem, nếu không phải trong lòng đã có đối tượng, khẳng định đã liên thuận theo đến cùng rồi.... Như vậy thì, như vậy thì, nếu như lúc trước cô từng cưỡng ngạnh đẩy ngã anh, có phải anh cũng đã thuận theo cô rồi không? Cho nên, cho nên, cô lúc trước đối với anh đều là khúm núm nịnh bợ, kỳ thực đều là chính mình tự chơi với mình sao?

Ánh mắt phần hận hung mãnh bắn phá về phía Ân Mặc lần này không hề có chút cảm giác nào, Bạch Mào Mào thực sự rất muốn tự đánh chính mình, hơn hai năm tuổi trẻ của cô cũng không biết bao nhiêu thời gian phải chạy trốn thực mạng điên cuồng, ai có thể bù đắp lại cho cô những hối tiếc này đây hả?

“Em nếu như còn nhìn chằm chằm Ân Mặc nữa, thì ngày hôm nay không cần nói gì nữa.” Hắc Thương Kinh lạnh lùng trầm mặc mở miệng. Cô đã là của anh, anh thực sự có thể bày ra một tư thế cao ngạo.

Hơn nữa, không cần phải làm một người chồng đố kỵ như vậy, nhưng nhìn thấy Bạch Mảo Mảo cứ ngây người nhìn chằm chằm Ân Mặc, trong lòng anh lại bị siết chặt đến khó chịu.

Nước mắt lăn lăn quay đầu nhìn Hắc Thương Kinh, Bạch Mảo Mảo siết chặt nắm tay, cuối cùng vẫn thu hồi lại tầm mắt. Hu hu, nếu như đã vật đổi sao dời rồi thì cũng quên đi. Thực ra thì nhớ tới cũng không có gì là tiếc nuối, nếu như lúc trước đã từng đầy ngả Ân Mặc thì sẽ đại biểu cho việc hiện tại sẽ bỏ lỡ mất Hắc đại nhân, cho nên nói ‘có mất tất có được’, thế giới này rất là công bằng, không để một ai có thể sinh lòng oán hận được.

“Mảo Mảo, bỏ qua cho em gái anh đi, nó chỉ là một cô gái đáng thương.” Phong Dịch Dương vẫn luôn nhắc làm như thế nào để mở miệng, dù sao thì đó cũng là lỗi tại anh, làm sao lại còn có thể đưa ra yêu cầu được.

“Nhưng mà, đó cũng là một cô gái nguy hiểm.” Ngồi bên cạnh Hắc Thương Kinh, Bạch Mảo Mảo lẳng lặng nhìn Phong Dịch Dương rõ ràng đã tiêu tụy đi rất nhiều: “Tôi không phải lòng dạ độc ác, Phong Dịch Dương, tôi nhất định phải có trách nhiệm với mình cùng người mình yêu. Nếu như em gái của anh cứ năm hôm ba bữa lại xuất hiện làm ra chuyện như vậy, tôi cũng không có chín cái mạng để cho cô ta chơi đùa, lại càng không có vô số Ân Mặc mỗi lần đều xả thân cứu giúp.”

Trầm mặc hồi lâu, Phong Dịch Dương mở miệng lưu loát: “Chúng tôi sẽ dốc toàn bộ sức lực cả gia tộc ra để coi chừng em ấy —— ”

“Các người cản lại được sao?” Lạnh lùng nhếch môi, Hắc Thương Kinh nhắc lên chân dài, hồ hững nói: “Nếu tôi nhớ không lầm thì cô ta chính là người được chọn để đào tạo trọng điểm của nhà các anh, ông ngoại của anh vì muốn đào tạo cho cô ta mà ngay cả quy tắc võ học gia truyền chỉ được truyền nam không truyền nữ cũng phá vỡ. Một cô gái có dũng có mưu tất nhiên là rất tốt, nhưng nếu như không quản được tình cảm và hành động của mình thì cũng chỉ là một phế vật mà thôi.”

“Bên trong gia tộc đã loại bỏ đi tính quyết định của nó, Hắc tiên sinh, nó sau này sẽ lấy chồng, sẽ lập gia đình, sẽ không kế thừa Phong gia được.” Trong thanh âm của Phong Dịch Dương tràn đầy đau khổ.

“Chuyện nội bộ của gia tộc các anh, không liên quan gì đến tôi, tôi chỉ quan tâm đến an nguy của người phụ nữ của mình mà thôi. Phong Tĩnh Nghiên đã khiêu khích đến ranh giới cuối cùng của tôi, tất nhiên cũng sẽ vì vậy mà phải trả một cái giá thật lớn.” Hắc Thương Kinh không chút cử động, không ai có thể biết được, một khắc khi anh nghe được Bạch Mảo Mảo bị mưu sát, đáy lòng anh đã kinh sợ cùng lo lắng cỡ nào, cái loại đau nhức lo sợ mất đi đó, nháy mắt liền tràn ngập cõi lòng vẫn luôn lạnh lùng hồ hững của anh. Tư vị đó, anh không bao giờ muốn ném thêm lần nữa.

“Hắc Thương Kinh, em gái tôi bởi vì yêu anh nhưng không chiếm được nên mới trở nên điên cuồng mất trí như vậy, anh không thể nhân từ một lần được sao?” Phong Dịch Dương mặc dù rất tức giận, nhưng cũng không dám lỗ mãng khinh suất. Thực sự xảy ra chuyện, anh mới ý thức được trước kia mình chẳng qua là mới chỉ tiếp xúc được một góc núi băng nhỏ nhoi của thế lực Hắc gia mà thôi. Quyền thế có thể khiến cho thủ tướng Australia trực tiếp hạ lệnh bắt người như vậy, đã không phải là thứ mà một Phong gia nhỏ nhoi như bọn họ có thể đắc tội được, anh có thể tùy hứng làm bậy, nhưng cũng không thể làm liên lụy đến cả gia tộc.

“Người không chiếm được tình yêu có rất nhiều, nếu như mỗi người đều giống như Phong Tĩnh Nghiên, không phải cả thế giới này đều loạn lên hết rồi sao?” Cau chặt mày lại, Hắc Thương Kinh không chút lưu tình nói: “Lúc chỉ trích người khác, tự mình cũng phải suy nghĩ một chút, Phong Tĩnh Nghiên có ngày này, không phải do các người nuông chiều không có nguyên tắc không có chừng mực sao? Cô ta đã xem trọng cái gì thì nhất định phải là của cô ta, cô ta không chiếm được thì người khác cũng đừng mơ tưởng, tính cách cùng lòng dạ cay độc như vậy, chẳng lẽ không phải là do công lao bồi dưỡng của các người sao?”

Chất vấn liên tiếp, khiến cho Phong Dịch Dương á khẩu không trả lời được, cũng không thể nào phản bác lại.

“Mảo Mảo, cầu xin em, bỏ qua cho em gái anh đi. Đây là lần đầu tiên trong đời anh cầu xin người khác, em muốn cái gì? Chỉ cần anh có thể làm được, cái gì anh cũng có thể làm.” Phong Dịch Dương hạ thấp tư thái,

ngược lại đi cầu xin Bạch Mảo Mảo. Vô luận thế nào, một giọt máu đào hơn ao nước lã, anh không muốn quãng đời còn lại của em gái mình phải chịu đựng thống khổ trong nhà giam.

Con người trong veo có chút không đành lòng nhìn Phong Dịch Dương đã không còn kiêu ngạo, không còn cao cao tại thượng không người nào có thể chạm tới nữa, Bạch Mảo Mảo nhìn Hắc Thương Kinh, lại nhìn về phía Ân Mặc vẫn luôn trầm mặc nửa nằm nửa ngồi trên giường này giờ: “Thực ra thì, anh nên hỏi Ân Mặc trước, anh ấy mới là người bị tổn hại lớn nhất.”

“Anh đã sớm hỏi trước cậu ta rồi, cậu ta nói tất cả mọi chuyện đều nghe theo em, chỉ cần em chịu bỏ qua cho em gái anh, cậu ta cũng sẽ không kiện nó ra tòa nữa.” Phong Dịch Dương vội vàng nói.

Ngón tay xoắn vặn kịch liệt, Bạch Mảo Mảo cố gắng bỏ qua cảm giác khê nhói đau trong tim, trầm mặc hồi lâu, cô đứng dậy đi tới bên cạnh Ân Mặc, trịnh trọng cúi người: “Ân Mặc, cảm ơn anh.”

Câu cảm ơn này là để đền đáp lại ân cứu mạng mà cả đời này cô cũng không có cách nào trả lại, cũng là để đền đáp lại tình cảm chân thành của anh đối với cô.

Ngẩng đầu, thấy được Ân Mặc khó nén khỏi kinh ngạc, Bạch Mảo Mảo lại lần nữa cúi người xuống, thấp giọng nói: “Thật xin lỗi.”

Xin tha thứ cho thâm tình của anh mà cô không có cách nào để báo đáp, cũng xin tha thứ cho cô không có cách nào làm lại từ đầu được. Cho dù có nhiều lời hơn nữa, kỳ thực đều là những lời cứng nhắc vô lực, cô không nói nên lời, cũng không có cách nào kiểu cách được.

Yên lặng nhìn Bạch Mảo Mảo vẫn đang cúi người không chịu đứng thẳng lên, trong con người đen như mực của Ân Mặc sương mù như ẩn như hiện. Mặc dù cô không nói nhiều, nhưng anh lại nghe hiểu được từng câu từng chữ mà cô muốn nói, đau đớn tràn ngập trong tim, khiến cho anh không có cách nào mà nhận được co quắp cuộn cả thân người thon dài của mình lại.

Cố gắng xoay người lại, đôi mắt vô thần của Ân Mặc nhìn về phía ánh mắt trời đốt mặt ngoài cửa sổ, lòng bàn tay đã đau đến tê dại, tiếp đó, anh lại nghe được chính mình nói ra một câu: “Cái cảm giác mất đi người mình yêu, anh có thể hiểu được, nếu có thể, hãy cho cô ta một con đường sống đi.”

Dừng một chút, anh lại nói: “Em hãy cùng anh ta đi đi, sau này cũng không cần phải quay lại thăm anh nữa. Nếu đã đi, thì hãy đi cho đến cùng.”

Bị đâm xuyên qua lòng bàn tay, đến tận cùng là vì muốn bù đắp lại cho tâm tư của cô, hay còn chính là bức bách tự mình thanh tỉnh, anh đã không còn có thể nào phân biệt được rõ ràng nữa rồi, nhưng mà, ít nhất, anh biết được cô hạnh phúc, như vậy thì tim của anh cũng không còn quan trọng nữa.

Thực sự, một chút cũng không quan trọng.

Con người đen như mực khê nhắm lại lại khê mở ra, rõ ràng là có một giọt nước mắt rơi xuống, lại thoáng hòa vào cùng màu trắng của chăn đệm, cũng không bao giờ gặp lại nữa.

Không bao giờ gặp lại.

33. Chương 33

Sau khi cùng Hắc Thương Kinh ra khỏi bệnh viện, tâm tình Bạch Mảo Mảo vẫn rất sa sút.

Cô thà rằng để cho Ân Mặc trách cứ cô ích kỷ, miễn nhắc cô bạc tình, cũng không muốn thấy anh trầm mặc đau đớn như vậy.

Còn cầu xin tha thứ, lại không thấy được bản thân đối với việc xử lý chuyện tình cảm nam nữ lại vụng về như vậy, nhưng mà ngoại trừ việc đó ra, cô cũng không biết mình còn có thể làm gì được nữa ——

“Đồ đạc của em ở trong trường có nhiều không?” Đang lái xe, Hắc Thương Kinh hơi nghiêng mặt, liếc nhìn về mặt ủ ê của Bạch Mào Mào, mi tâm anh nhẹ cau lại, nhưng cũng không ngang ngược bắt cô vứt bỏ hết những thứ tâm tình dư thừa kia đi.

“Hả?” Hơi sững sờ một chút, Bạch Mào Mào khó hiểu nhìn về phía Hắc Thương Kinh.

“Dọn ra ngoài ở với anh đi.” Trực tiếp ra lệnh, Hắc Thương Kinh trong lúc rảnh rỗi chờ đèn xanh, đưa tay ra vỗ vỗ đầu Bạch Mào Mào, lại bổ sung thêm một câu: “Nội trú rất bất tiện.”

Bất tiện cái gì? Có bất tiện sao? Cô vẫn luôn cảm thấy rất tiện a ——

Nghe ra được ý ở ngoài lời của Hắc Thương Kinh, Bạch Mào Mào trầm mặc. Hu hu, cô biết mà, cô đã lỡ thả ra dã thú hung mãnh nào đó rồi, hu hu, có thể nào nhốt nó lại có được không vậy?

“....Em ở trong ký túc xá rất tiện.” Là một người phụ nữ hiện đại, nhất định phải biết phản kháng khi cần thiết.

“Nhưng anh sẽ không tiện.” Mỗ Hắc cười mà như không cười liếc nhìn khuôn mặt ứng hồng của mỗ Bạch: “Cảnh cáo em, cô bé, đừng có mơ tưởng cướp đoạt đi phúc lợi làm bạn trai của anh.”

Hoa hồng nở rộ trên hai gò má, Bạch Mào Mào ngượng ngùng cuộn cả người lại, nỗ lực tiếp tục chống cự vô nghĩa.

“Em không muốn đi đến Hắc trạch ở, nhà anh nhiều camera theo dõi lắm, với lại cũng có nhiều người nữa.” Loại chuyện phòng the mà bị mọi người vây xem, cả cuộc đời này bị trải qua một lần như vậy cũng là quá đủ rồi, thêm mấy lần trải qua nữa cô sợ chính mình sẽ bị hỏng sớm thôi.

“Yên tâm, anh cũng không thích để cho bọn họ quan sát.” Dừng lại một chút, anh lại nói: “Anh đã mua được một ngôi nhà ở khu mua sắm Hành Long Uyển cách Đại học La Gia không xa, chỉ có hai người chúng ta ở đây mà thôi.”

“....Đây là chuyện từ lúc nào vậy?” Che mặt, trong lòng Bạch Mào Mào tràn ngập hỗn loạn, như vậy hiện tại rốt cuộc là cô đang ham muốn anh hay là anh đang ham muốn cô đây? Vì sao anh lại cho cô cái cảm giác là anh ăn đến nghiện luôn rồi vậy?

“Buổi trưa em ngủ dậy thì đóng gói hết đồ đạc vào đi, vốn là muốn để em tới rồi quyết định phong cách bố trí nội thất, nhưng như vậy sẽ mất rất lâu mới có thể vào ở được, cho nên ngôi nhà này cứ ở tạm trước đã. Anh sẽ lại mua một ngôi nhà gần sát phủ đệ tướng quân sau, đến lúc đó em tới quyết định việc lắp đặt các thiết bị như thế nào, chọn theo phong cách em thích, chúng ta ở lâu dài mà.” Nói rõ ràng một lần, tránh để cho cô gái này lại không rõ ràng đến tình huống hiện tại.

“Chúng ta....thực sự sẽ chung sống phi pháp sao?” Vậy mà lại có thể sắp xếp được chu đáo như vậy, Bạch Mào Mào quả thực rất im lặng, thần trí cô còn chưa có hỗn loạn, cô vừa mới trưởng thành a~ Hu hu, lại phải trải qua một cuộc sống như những người phụ nữ đã lớn tuổi suốt ngày vây quanh chồng mình sao? Mặc dù dưới đáy lòng có rất nhiều oán hận, nhưng Bạch Mào Mào cũng không có cách nào phủ nhận, từng đợt sóng ngọt ngào tràn đầy vào trong tim, anh rốt cuộc cũng đã không còn tránh né cô nữa, điều này làm cho trong lòng cô tràn đầy một thứ mang tên hạnh phúc.

“Thế nào, đã muốn trở thành hợp pháp nhanh như vậy?”

“....Thật không có. Chúng ta còn trẻ, nói đến chuyện kết hôn lập gia đình không khỏi quá sớm.”

“Em không muốn kết hôn sớm sao?”

“Không muốn, ha ha, em còn có nhiều thì giờ tốt đẹp có thể hưởng thụ như vậy, bước vào phần mộ hôn nhân quá sớm thực sự rất ngu.”

Khẽ kinh ngạc, Hắc Thương Kinh liếc mắt nhìn về phía Bạch Mào Mào thản nhiên: “Tại sao lại nghĩ như vậy?”

“Em có một chị hàng xóm lớn hơn mình gần mười tuổi, vốn là một người tự do cỡ nào, chị ấy lúc nào cũng đem lại cho em cảm giác rất tốt đẹp rất phong phú. Nhưng kể từ sau khi chị ấy kết hôn, mỗi ngày đều phải giặt quần áo, nấu cơm, quét dọn nhà cửa, hầu hạ chồng, sau khi có con rồi lại phải chăm sóc con, lại không

dám tùy tiện nghỉ việc, vì cuộc sống mà cả người lúc nào cũng xoay tròn như con quay vậy. Em còn nhớ rõ lần trước khi gặp được chị ấy, cả người đều đơ ra như cành cây vậy, không còn lại một chút nào linh động cùng phần chân ngày xưa. Lúc đó, chị ấy còn cười nói với em, lúc làm việc chị ấy mới có thể lấy ra toàn bộ tinh thần được, chứ lúc bình thường đều tận lực chết lặng, không cần phải dùng đến trí nhớ và thể lực, chị ấy không thể lúc nào cũng bó chặt như vậy được, nếu không tự mình sẽ bị hỏng sớm mất. Hắc đại nhân, giây phút đó, em thậm chí đã rất muốn khóc, nhìn thấy một người chị hoạt bát như vậy lại bị cuộc sống rèn luyện thành một người gỗ sống như vậy, loại đau đớn đó mặc dù không đến nỗi khắc cốt ghi tâm, nhưng cũng đủ để cho em lấy đó làm gương rồi.” Về mặt Bạch Mào Mào bình thản kể lại, nhưng đáy mắt lại tràn ngập nét âm u.

Sau khi lấy giấy thông hành ở cửa trường, Hắc Thương Kinh lái xe đến ký túc xá của Bạch Mào Mào, nhàn nhạt nói: “Không nên bị quan như vậy, không phải người chồng nào cũng sẽ đem toàn bộ gánh nặng cuộc sống đè lên vai vợ, loại đàn ông cận bã đó thực ra không nhiều, Mào Mào, em phải tin tưởng vào chồng mình.”

“Ừm, em biết, ha ha, nếu như em được gả cho người giàu có, ít nhất là có tiền mời bảo mẫu về chăm sóc con, còn thuê thêm người giúp việc làm việc nhà, làm bà chủ sẽ thoải mái hơn rất nhiều, cho nên mới có nhiều nữ sinh muốn gả cho nhà cự phú hoặc quyền quý như thế, nhưng mà trên đời này làm gì có nhiều đàn ông giàu có như thế để cho bọn họ cướp đoạt đây? Loại chuyện như vậy vốn là không thể nói là đúng hay sai, mà chỉ có thể nói mỗi một người tự có chí hướng riêng của mình mà thôi. Nhưng mà, người giống như em, thực ra cũng không phải là không muốn không cầu, chỉ là cho rằng đồ mà mình phải đi cướp đoạt thì chắc chắn không phải của mình, bởi vì nếu như đã có thể giành được, thì người khác cũng có thể từ trong tay mình mà cướp đi.” Giọng nói nhẹ nhàng ôn nhu, ở trong không gian lên xuống, Bạch Mào Mào không nhìn đến sắc mặt của Hắc Thương Kinh, cô thẳng thắn thừa nhận ý nghĩ chân thực của chính mình, cũng hi vọng đạt được sự tôn trọng của anh giống như vậy.

“Theo quan điểm của em, tuýp người đàn ông như thế nào mới là của em?” Thả chậm lại tốc độ, Hắc Thương Kinh dứt khoát cho xe chạy chậm chậm trên đường chạy xung quanh sân trường, lại nói, thời gian anh cùng Bạch Mào Mào thổ lộ tình cảm với nhau không nhiều lắm, nghĩ lại cũng thật tò mò về cách nghĩ của nha đầu này.

“Em sao?” Hơi nghi hoặc, Bạch Mào Mào cười láu lỉnh: “Hình như từ trước tới giờ vẫn chưa từng nghĩ đến vấn đề này thì phải, bình thường thấy được mỹ nam là đã muốn vây lên xem rồi, nhưng chưa bao giờ nghĩ có thể thực sự lấy được, cho nên mặc dù sẽ có YY nhưng tất cả đều không thiết thực.”

“...Nếu đã chưa từng nghĩ tới sẽ đạt được, vậy tại sao trước đây lại chấp nhất theo đuổi Ân Mặc những ba năm? Cho dù là đã từng bị tổn thương một lần, nhưng sau khi gặp anh rồi, lại không biết khó mà lui?”

“Ôi ôi, Hắc đại nhân, điểm này vĩnh viễn không thể nào mà lý giải được. Đối với hủ nữ mà nói, theo đuổi mỹ nam diễm lệ kiêu ngạo cho dù có bị khinh bỉ thì cũng là một loại hưởng thụ không gì sánh được.”

“...” Nhìn đến khuôn mặt thoáng hiện lên vô vàn ánh sáng rực rỡ của Bạch Mào Mào, Hắc Thương Kinh im lặng.

Bạch Mào Mào lại không tự giác được, chưa thỏa mãn nói: “Đi theo đuổi người ta, thỉnh thoảng còn có thể hưởng thụ được một cái nhìn lướt qua của mỹ nam, vừa như khinh thường, lại vừa như rất bắt mắt, cái loại cảm giác đó mất hồn cỡ nào. Ừm, em rất thích những tiểu kiêu ngạo như vậy, mỗi lần bị khinh bỉ thì loại nhức nhối này cũng là một cảm giác vô cùng hạnh phúc, thật sự sẽ khiến cho người ta nghiện.”

“... ..”

Vì vậy, Hắc Thương Kinh hoàn toàn trầm mặc. Rốt cuộc là anh đụng chạm hay là do chính cô không có tự trọng đây? Tại sao anh lại nghĩ đến việc cùng cô trao đổi một số vấn đề tình cảm cơ chứ? Anh thà không biết còn tốt hơn!

Xe vừa chuyển, quả quyết hướng về phía ký túc xá của Bạch Mào Mào, Hắc Thương Kinh thực sự là đã không còn lời nào có thể chống đỡ nỗi suy nghĩ khác thường của cô gái này. Không phải là anh không lý giải được lối tư duy của các hủ nữ, mà đoán chừng phần lớn đàn ông đều không có cách nào có thể hiểu

nổi đi? Nhếch nhếch môi, Hắc Thương Kinh lại nói: “Nếu như không tranh thủ chủ động, hoặc nói là cướp đoạt, em chẳng phải là vĩnh viễn đều không chiếm được người đàn ông mình mơ ước sao?”

Bị hỏi đến hơi sững sốt một chút, Bạch Mào Mào hữu thần mà phát hiện ra cô mới vừa rồi lại chạy lệch nữa rồi, cô cân nhắc trong chốc lát, lại nghiêm túc trả lời vấn đề vừa nảy của Hắc Thương Kinh: “Nếu thật sự là của mình, cho dù không cướp đoạt, không chấp niệm, cũng sẽ biết là của mình, đây là định mệnh. Nếu không phải của mình, tại sao lại phải khổ sở chém giết cướp đoạt làm gì? Chuyện vừa đả thương người lại đả thương mình như vậy, em không làm đâu. Hắc đại nhân, em là người phụ nữ định mệnh của anh, cho dù là anh, em cũng sẽ không cho phép tương lai tùy tiện.”

Nói như vậy, cô là Khương Thái Công câu cá sao? Quên đi, vậy chẳng lẽ anh lại là cái “Người muốn” kia sao! Lại còn bị dính vào một lưỡi câu thẳng của một con thỏ não tàn! Khó chịu nhứt mảy, Hắc Thương Kinh đậu xe ở dưới lầu ký túc xá của Bạch Mào Mào, lại vịn lấy tay lái ngồi im, cũng không vội vàng xuống xe.

“Làm sao vậy, Hắc đại nhân?” Cô lại không muốn anh hứa hẹn tương lai sau này, vì sao anh lại vẫn không cảm thấy thoải mái như vậy?

“Đi theo anh, cũng chính là em nhận lấy ‘định mệnh’ của mình sao?” Anh cũng không phải là không tin đến cái gì mà định mệnh hay số phận, mà là đối với những gì tương đối không nắm vững được, anh lại càng tin tưởng vào mình hơn.

Khẽ mỉm cười, Bạch Mào Mào hiếm khi nghiêm túc trả lời: “Là ‘định mệnh’ em lựa chọn.”

Nghe vậy, con người của Hắc Thương Kinh đột nhiên co rút lại, một hồi lâu, anh mới chậm chậm mở miệng: “Muốn em làm bạn gái của anh, là kết quả suy nghĩ của anh trong thời gian qua, Mào Mào, anh không phải là một người đàn ông tùy tiện làm liều đâu.”

Sự thẳng thắn thừa nhận của cô lại càng khiến cho anh thấy được sự chân thành của cô hơn. Buồn cười là, khi anh phòng bị cô có những mưu đồ lớn hơn thì cô lại đối với những thứ này xem thường. Một cô gái chỉ quan tâm chính mình có như vậy, thật là khiến cho người ta vừa yêu vừa hận.

Ngẩn người nhìn thần sắc nghiêm túc của Hắc Thương Kinh, ánh mắt Bạch Mào Mào dần dần trở nên mơ màng, một người đàn ông lạnh lùng lại nghiêm túc như vậy, rốt cuộc muốn cô làm sao mà không thích cho được đây?!

Nghiêng người, động tình ẩn xuống một nụ hôn trên gò má Hắc Thương Kinh, cô thở dài, “Hắc đại nhân, em đã nói hay chưa nhỉ, chào mừng anh trở về.”

“Không có.”

“Vậy em đã từng nói, em rất nhớ anh, nhớ đến tim rối loạn, nhớ đến không biết phải làm sao chưa?”

“Cũng chưa nói.”

“Vậy em có từng nói, Hắc đại nhân, có anh ở bên cạnh, thật tốt....”

“Em có thể nói nhiều thêm mấy lần cũng được....”

Hai bờ môi tinh tế dính vào nhau, Bạch Mào Mào vùi người vào trong lòng Hắc Thương Kinh, cảm giác được anh cởi ra vỏ ngoài cứng rắn, chỉ vì cô mà giải phóng ra toàn bộ nhiệt tình của mình, cô càng động tình đón nhận nụ hôn càng lúc càng kịch liệt của anh....

—————rón ra rón rén đi ngang qua, khách quan không mang theo gạch ném đó nha—————

“Đình, đình!” tiếng gõ kính vang lên càng lúc càng mạnh mẽ, Hắc Thương Kinh hoàn hồn lại trước, ánh mắt anh bất tiện nhìn về phía Loan Hoảng Hoảng đang đập cửa cười đến sáng lạn kia, lại ngoài ý muốn thấy được bên ngoài cửa xe có rất nhiều nữ sinh lui tới, mỗi một người đều cố gắng đi đến bên cửa xe nhìn xem, cũng may là ở góc mấu chốt đã có Loan Hoảng Hoảng chặn lại ——

Lặng lẽ đem quần áo của Bạch Mào Mào bị anh kéo làm cho ngay ngắn lại, trên khuôn mặt tuần tú trầm lạnh của Hắc Thương Kinh không che giấu được lúng túng. Chết tiệt! Anh chưa bao giờ mất khống chế đến nỗi không chú ý đến nơi chốn như vậy.

Thấy Hắc Thương Kinh dắt Bạch Mảo Mảo xuống xe, Loan Hoảng Hoảng tươi cười rực rỡ nói: “Hắc đại nhân, chớ trách chúng tôi vậy xem! Ai bảo chiếc xe thể thao này của anh lại chói mắt đến như vậy, với lại, anh cũng thật là xem nhẹ độ quan tâm của quần chúng đối với hai người đi —— ”

Lời tuy là nói ra như vậy, nhưng có thể chứng kiến được một màn ướm át kia, cô thực sự rất là được lợi.

“Lần sau đổi xe tới trường.” Ở bên tai Bạch Mảo Mảo nói nhỏ một câu, Hắc Thương Kinh lại làm như không có chuyện gì xảy ra nhìn về phía Loan Hoảng Hoảng: “Loan Hoảng Hoảng tiểu thư, rất vui khi được gặp.”

Mặc dù đã gặp qua mấy lần, nhưng mỗi lần đều ở dưới tình huống vô cùng xốc xếch, cũng không có quay lại bắt chuyện một tiếng, là sơ sót của anh. Hoặc có thể nói, anh thật sự đã bị những hành động chần động của đám hủ nữ này làm cho lẫn lộn, trong thời gian qua còn cho rằng đó là những năng lượng hành động kiêu ngạo.

“Hân hạnh hân hạnh.” Đưa tay ra bắt tay Hắc Thương Kinh, hai mắt Loan Hoảng Hoảng cong cong, “Đưa Mảo Mảo về trường sao, Hắc đại nhân?”

“Không, chúng tôi đến lấy vài thứ.” Nhân dịp trả lời, Hắc Thương Kinh lại quay sang căn dặn Bạch Mảo Mảo: “Mảo Mảo, em thu dọn qua loa vài thứ thôi, chỉ mang theo một số đồ dùng bình thường em phải dùng mà hiện tại chưa mua ngay được ấy, quần áo với vật dụng hàng ngày chúng ta sẽ cùng nhau đi mua. Ngoài ra, trong ký túc xá cũng phải để lại đủ những đồ dùng hàng ngày, lúc anh phải đi công tác thì em hãy về đây ở.”

“Được.” Ngây ngốc đáp lời, Bạch Mảo Mảo hoảng hoảng hốt hốt cười.

“Thật là một nha đầu không chịu thua kém ai nha!” Mặc dù ngoài miệng thì lăm lăm xem thường, Loan Hoảng Hoảng lại rất vui vẻ khi thấy được chị em tốt của mình cuối cùng cũng tìm được hạnh phúc cùng một nơi chốn thuộc về mình.

Rất hài lòng với phản ứng của Bạch Mảo Mảo, Hắc Thương Kinh lại quay sang Loan Hoảng Hoảng, “Loan tiểu thư, hôm nào các cô có thời gian thì tôi có thể có được vinh hạnh mời các cô một bữa cơm hay không? Địa điểm thì tùy các cô chọn.”

Lộ ra một nụ cười tú bà theo thói quen, Loan Hoảng Hoảng nặng nề vỗ vai Bạch Mảo Mảo, cười to nói: “Bạch thổ tử, đàn ông nhà cậu nói rất hay nha!”

Ngay sau đó, một đám người qua đường lảng tai nghe lén xung quanh đều nhao nhao cả lên —— cái lông gì cùng cái lông gì vậy chứ? Đã biến thành người đàn ông nhà cô ta rồi sao? Hu hu, đừng mà! Các cô không muốn tương tử! Hắc đại nhân là của mọi người, là của mọi người a

~Mở mắt nhìn trừng trừng một đám đông người qua đường đi tới đi lui xung quanh bỗng chốc đều dừng chân lại một loạt, nước mắt lã chã nhìn Hắc đại nhân, Bạch Mảo Mảo trầm mặc. Được rồi, cô thừa nhận cô biết rõ trong lòng những nữ sinh kia đang gào thét lên cái gì, nếu như ở lập trường ngược lại, không chừng cô còn bị phẫn so với các cô hơn ấy chứ ——

Vì vậy, Bạch Mảo Mảo trong nháy mắt lại yếu điệu. Cười dịu dàng khoác lấy cánh tay Hắc Thương Kinh, cô cười yêu kiều làm nũng đến run rẩy: “Honey à, anh không cùng em đi thu dọn đồ sao? Người ta muốn anh mang giúp hành lý nha.”

“Anh có thể đi vào ký túc xá nữ sinh sao?” Khuôn mặt tuần tú hơi đen, Hắc Thương Kinh cố gắng hết sức không thềm để ý gì tới mỗ Bạch nào đó đang bị rút gân, chỉ chú ý đến trọng điểm.

“....Ách không thể.” Mồ hôi lạnh rơi xuống, nếu mà Hắc Thương Kinh đi vào ký túc xá nữ, có khi nào bị tập thể các nữ sinh điên cuồng tiến lên xé nát hay không? Bạch Mảo Mảo mới vừa chần động một chút liền bị mồ hôi lạnh làm cho tỉnh lại ngay lập tức.

“Em thu dọn đồ xong phải mất bao lâu? Anh ở trong xe chờ em.”

“Ách, chỉ lấy vài thứ nên sẽ rất nhanh thôi, em cũng không phải là sẽ không trở lại nữa.”

“Vậy thì nhanh lên nhé, anh sẽ gọi điện tìm một nữ vệ sĩ đến giúp em lên lầu mang hành lý xuống.”

“Không cần không cần.... Thực ra thì em cũng không có nhiều đồ gì đâu....” Hơi hơi chột dạ, Bạch Mỗ Mỗ kéo Loạn Hoảng Hoảng đang đứng ở một bên: “Có Hoảng Hoảng giúp đỡ một tay là đủ rồi.”

Con người xinh đẹp đen lấy chuyển hướng sang Loạn Hoảng Hoảng đang im lặng xem trò vui, Hắc Thương Kinh vừa lạnh nhạt lại vừa lễ độ nói: “Vậy làm phiền Loạn tiểu thư rồi.”

Bị Hắc Thương Kinh trong lúc vô tình phóng ra sóng điện kích thích khê run, Loạn Hoảng Hoảng hấp ta hấp tấp đáp lại: “Không phiền không phiền, chỉ là một cái nhấc tay mà thôi.”

Đứng ở sau lưng Loạn Hoảng Hoảng làm một bộ mặt quỷ với Hắc Thương Kinh, Bạch Mỗ Mỗ liền kéo mỗ Hoảng lên lầu vào phòng ký túc xá.

34. Chương 34

ói lời tạm biệt đơn giản với bạn cùng phòng, lại cùng Hắc Thương Kinh đi ăn cơm tối, sau khi ăn xong lại đi đến quảng trường mua sắm mua một đồng lớn vật dụng hàng ngày, đến khi hai người vào đến nhà ở Hành Long Uyển thì trời cũng đã tối.

Đây là một căn nhà ba phòng ở, toàn bộ diện tích khoảng chừng hơn hai trăm mét vuông, ngoài ra còn có thêm các phòng khác, một phòng làm phòng sách, còn một phòng dùng làm nơi đặt những vật dụng linh tinh. Toàn bộ ngôi nhà đều được lắp đặt các thiết bị rất đơn giản trang nhã, lại rất phù hợp với gu của Hắc Thương Kinh. Dem tất cả các đồ vừa mua được sắp xếp lại một chút, để vào chỗ riêng của từng người, lúc Bạch Mỗ Mỗ đi vào phòng khách thoáng ngửi được một cổ hương hoa thơm mát, cô nhìn về mấy bồn hoa mới trồng trên ban công theo bản năng, ngây người đứng lại.

Chú ý tới tầm mắt của Bạch Mỗ Mỗ, Hắc Thương Kinh khê gác khuôn mặt tuấn tú qua một bên: “Anh nghĩ nữ sinh các em đều rất thích hoa, cho nên khi kêu người tới đây dọn dẹp vệ sinh trước thì cũng tiện thể để họ cho thêm mấy bồn hoa vào.”

“Hắc đại nhân, anh thật tốt.” Xoay người lại vòng lấy thắt lưng anh, Bạch Mỗ Mỗ cúi đầu nói nhỏ.

Người đàn ông khó chịu này, mặc dù bề ngoài khiến cho người ta có cảm giác lạnh mạc khó gần, nhưng mà một khi đã thực sự đến gần anh rồi thì sẽ phát hiện ra được anh thực ra là một người đàn ông rất cẩn thận, rất biết cách chăm sóc người khác, anh sẽ lưu ý rất nhiều chi tiết mà cô không hề để ý tới, lại còn rất nhiều lần đem lại kinh hỉ cùng cảm giác xúc động đến cho cô.

Khuôn mặt lạnh lùng đồ ửng, một tay Hắc Thương Kinh ấn đầu Bạch Mỗ Mỗ vào trong người mình, tay kia lại che che đi khuôn mặt của chính mình, Hắc Thương Kinh hiếm có khi nào á khẩu ngậm miệng như vậy, nhưng lại không muốn vì vậy mà bị bắt làm tù binh, “Ừm, nhìn em đêm qua phải chịu nhiều khổ cực như vậy, chỉ là một chút phúc lợi bù đắp lại cho em mà thôi.”

“....” Đầu tràn ngập hạnh phúc dán vào trong ngực Hắc Thương Kinh, Bạch Mỗ Mỗ thật sự là rất muốn đánh anh a, người đàn ông này không đáng yêu chút nào, không mở bình thì sao biết được trong bình có gì, sao không suy nghĩ một chút xem kẻ xấu xa làm cô cực khổ như vậy là ai chứ hả, đáng ghét!

“Em đi tham quan xung quanh một chút đi, anh đi tắm trước đã.” Mặc dù bị Bạch Mỗ Mỗ tức giận đẩy ra, Hắc Thương Kinh lại không để bụng, đi vào phòng cầm đồ ngủ rồi liền đi vào ngay phòng tắm.

Khê cười bất đắc dĩ, người đàn ông này thực sự quá kỳ cục mà. Mặc dù rất mệt mỏi nhưng Bạch Mỗ Mỗ vẫn đi đến từng phòng một tham quan. Cấu trúc của ngôi nhà rất bình thường, đại khái là vì Hắc Thương Kinh chỉ muốn ở tạm đây một thời gian thôi cho nên cũng không có làm những công trình gì quá lớn. Toàn bộ căn nhà này có diện tích khoảng chừng hơn hai trăm mét vuông, ngoại trừ phòng ngủ chính có diện tích lớn nhất ra thì còn có hai phòng ngủ khác nhỏ hơn, một gian phòng bếp và phòng ăn, một phòng sách, một phòng tắm kết hợp toilet, một phòng khách.

Quần bách đứng trước cửa phòng ngủ chính, Bạch Mảo Mảo giùng giàng rất cuộc là không biết có nên chuẩn bị một bộ chăn nệm khác để ngủ hay không, nhưng thoáng cái lại nghĩ, nếu đã bằng lòng sống cùng anh mà lại cự tuyệt ngủ chung một giường, cô như vậy có phải là quá mức giả dối rồi hay không? Nhưng nếu như không nói lời dối trá, cảm giác xấu hổ cũng khiến cho cô rất là rối rắm.

Đẩy cánh cửa bên trong phòng ngủ chính ra, lại phát hiện bên trong không ngờ lại là một phòng tắm, Bạch Mảo Mảo hốt hoảng chạy trốn về phía phòng khách. Hu hu, vì sao cô lại nhớ tới lời Hắc đại nhân đã từng nói là bọn họ còn chưa có bao giờ làm chuyện đó trong phòng tắm vậy a, ý tưởng này quá mức tà ác rồi, cô liều mạng dùng tay quạt, hi vọng có thể làm giảm nhiệt độ trên mặt của mình xuống——

Không dám đi dạo bấy nữa, Bạch Mảo Mảo ngồi trên ghế sofa, từ trong túi xách lấy điện thoại di động ra, lại bắt đầu rối rắm không biết mình có nên nói cho mẹ biết rằng mình đã có bạn trai rồi hay không. Nhưng lại nghĩ đến mẹ nhất định sẽ nói cho ba biết, đến lúc đó nếu như người cha nghiêm cẩn của cô nâng cô lên thành có tính chất chính trị lệch lạc, thì đoán chừng người chịu không nổi cuối cùng vẫn là cô mà thôi, cho nên, hay là thôi đi? Bọn họ cũng đều đã là người trưởng thành cả rồi——

Để dời đi lực chú ý, cô dứt khoát mở ra túi hành lý của mình, đang muốn sắp xếp lại, lại thấy được cái hộp giấy mà Loan Hoảng Hoảng đã thần thần bí bí đưa cho cô trước khi đi, cô tò mò cầm lên xem, lại bị một tràng tiếng Anh bên trên làm cho hôn mê chóng cả mặt——

o()o

“Em mua những cái này lúc nào vậy?” Sau lưng vang lên một giọng nam tính dễ nghe dường như lại còn ẩn chứa ý cười kinh ngạc, tay Bạch Mảo Mảo run lên, suýt nữa đem đồ quăng đi.

“Hoảng Hoảng cho em, em đang nghiên cứu xem những chữ tiếng Anh phía trên này rốt cuộc là có ý nghĩa gì, chẳng hề có một cái hình nào minh họa cho biết phải làm cái gì cả, khi để người mù chữ phải không đây?”

“Là áo mưa.”

Tay cứng đờ cầm hộp giấy, Bạch Mảo Mảo .

Loan tú bà ơi là Loan tú bà, kiếp trước của cậu chẳng lẽ thực sự là do tú bà đầu thai sao?! Cậu nhất định là một nhân tài trời sinh làm một tú bà nha!

“Nhanh đi tắm đi, đợi lát nữa chúng ta cùng thử cái nhãn hiệu này một chút, không thể phụ ý tốt của bạn em a.” Hắc Thương Kinh xách Bạch Mảo Mảo vào phòng tắm, nhưng lại chỉ ném cho cô một khối khăn tắm lớn.

“Đồ ngủ, đồ ngủ.....” Vô cùng chật vật, xóc xếch không chịu nổi, Bạch Mảo Mảo đang rất là rối loạn không biết có nên tranh thủ làm cái gì đó trước hay không.

“Hôm nay không có thời gian đi mua một bộ đồ ngủ sexy, những bộ đồ ngủ khác thì không được, cho nên trước mắt em cứ ngủ trần như vậy đi, ngày mai anh dẫn em đi chọn đồ ngủ.” Khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng toát ra một nụ cười lạnh lạnh, Bạch Mảo Mảo hoảng loạn đóng cửa phòng tắm lại, trước khi cửa đóng lại lại nghe được anh nói một câu: “Nhất định phải đi ra trong vòng nửa tiếng nữa.”

Hu hu, đừng tương tử như vậy a đại nhân, anh thực sự là nghiện rồi phải không hả? Cho dù ngày mai cô có mặc bộ đồ ngủ sexy như thế nào đi chăng nữa, cuối cùng cũng không phải đều bị anh xé te tua hay sao, vì vậy cô về sau đều phải ngủ trần như thế này sao?

Hu hu, mặc dù cô cũng đã có thói quen ngủ trần rồi, nhưng là không có thói quen ngủ trần trong lòng đàn ông a! Thời tiết hanh khô, coi chừng củi lửa a đại nhân!

—————vẫn minh đi ngang qua, xấu hổ đáng ném gạch—————

Nửa tiếng sau, khi Hắc Thương Kinh dùng chìa khóa mở cửa phòng tắm ra, đem Bạch Mảo Mảo còn đang chần chừ ôm lên giường, mặt cô gái này đã đỏ tới tận mang tai, dường như muốn bắt tỉnh nhân sự ngay vậy.

Mặc dù cô rất muốn bắt tỉnh a, nhưng ý thức lại cứ vô cùng rõ nét như vậy, bao gồm cả nhiệt độ nóng rực của cơ thể anh, ánh mắt nóng bỏng, cùng với, dục vọng cuộn trào mãnh liệt, cảm giác từ cơ thể từng chút

từng chút một truyền đến chỗ sâu nhất trong nội tâm, để cho cô trở nên run rẩy.

“Cũng không phải là lần đầu tiên, sao lại còn phải xấu hổ như vậy?” Giọng nói trầm thấp ẩn chứa từ tính, Hắc Thương Kinh nghiêng người nằm bên cạnh Bạch Mào Mào, ngón tay dài thăm dò vào cơ thể bị bó chặt trong khăn tắm của cô, mặc dù ánh đèn trên bàn mờ tối, nhưng nơi pháp phòng mềm mại tinh tế đầu ngón tay chạm tới rơi vào trong mắt, lại khiến cho hô hấp của anh nhất thời như bị nghẹn lại.

“Hắc đại nhân làm chuyện ngược ngược như vậy, sao không hề cảm thấy xấu hổ một chút nào vậy?” Mặc dù đã rất cố gắng cuộn người lại nhưng vẫn không thể nào thoát khỏi hai bàn tay không chỗ nào không có mặt của anh, Bạch Mào Mào tức giận làm một cuộc phản kháng cuối cùng.

Khẽ cười ra tiếng, Hắc Thương Kinh nghiêng người, hôn lên cánh môi nhếch lên bất mãn của cô, cũng không ngại cho cô một câu trả lời: “Bởi vì anh là đàn ông.”

Cho nên mới không cần vì những loại chuyện như thế này mà câu nệ tiểu tiết. Người có thể thành đại sự, cũng có thể làm cho phụ nữ cảm thấy được hạnh phúc không gì sánh được.

“...” Nhìn khuôn mặt tự tin của Hắc Thương Kinh, Bạch Mào Mào không còn lời gì có thể nói được nữa. Được rồi, cô đã hiểu, da mặt đàn ông so với phụ nữ dày hơn nhiều, vô luận là người đàn ông anh tuần như tiên thế nào thì vẫn là đàn ông mà thôi, cho nên đây là bản tính trời sinh của đàn ông sao?

Còn chưa kịp phản ứng, khăn tắm đã bị kéo ra, Bạch Mào Mào mở mắt trừng trừng nhìn anh xoay người đè lên người mình, mặt đỏ tới tận mang tai phát hiện ra bất luận là phản kháng cái gì, giờ phút này đều chỉ dư thừa cùng cực kỳ giả dối mà thôi....

“Mào Mào.” Nhìn xuống thích ứng ngược ngược cùng trúc trắc của cô, Hắc Thương Kinh ở trên cổ cô cọ cọ, trong tròng mắt đen dường như hàm chứa thủy quang thâm trầm vô tận, gần như đem cô chết đuối trong đó.

Quăng ánh mắt, cô rơi lệ, “....Tại sao em lại phải ở trần trước, anh cũng phải ở trần....”

“Không được, lần này chúng ta phải từ từ thôi, không mặc quần áo anh sẽ không khống chế được.” Quả quyết cự tuyệt, Hắc Thương Kinh hơi tức giận đối với chính mình. Thời gian qua anh vẫn luôn cho rằng sự tự chủ kiêu ngạo của mình rất là tốt, nhưng từ sau khi ăn cô, lại dường như đều tan thành mây khói, chỉ còn để lại dục vọng không có cách nào thỏa mãn, khiến cho anh chỉ muốn ở trong cơ thể cô rong ruổi, đáng giận! Anh lại thực sự đã nghiện cái khoái cảm kia rồi!

Không khống chế được? Khẽ run run, Bạch Mào Mào cơ hồ là theo bản năng kéo lại ngay ngắn đồ ngủ có phần hơi rộng mở của anh, còn không quên dặn dò kỹ lưỡng: “Hắc đại nhân, anh phải biết tiết chế a! Miệt mài quá độ không tốt cho cơ thể...”

“Không phiền em hao tâm tổn trí.” Chợt phát hiện cô gái này lại một mực nói lảng sang chuyện khác, con người tĩnh lặng như đầm sâu của Hắc Thương Kinh khẽ híp lại đầy nguy hiểm, trực tiếp chặn lại cánh môi lưỡi nhai của cô: “Cô gái, bắt đầu từ bây giờ, im miệng. Em chỉ cần hưởng thụ cho thật tốt là được.”

Làm người hưởng thụ cho tốt là được rồi? Đại nhân!

Thở dốc, Bạch Mào Mào bị môi lưỡi của anh quấn lấy đến nghẹt thở, cố gắng vịn lấy bờ vai dày rộng của anh, cô giống như là một người chết chìm, dốc sức khát cầu lấy nguồn dưỡng khí cuối cùng——

Dáng vẻ nhu nhược như vậy, bộc phát kích thích dục vọng của Hắc Thương Kinh, anh ôm lấy cô, để cho cả người cô quấn lấy ngồi ở trên chân mình, răng môi gặm nhấm xương quai xanh của cô, cũng chuyển qua một đôi bầu

sữa dựng đứng yêu kiều....

Cứng ngắc ôm lấy đầu của anh, Bạch Mào Mào ôm lấy bả vai, cơ thể dưới sự trêu đùa của anh dần trở nên rã rời, cô nhận không được khẽ thở dốc, giọng nói mềm mại nũng nịu ngay cả chính cô cũng cảm thấy xa lạ, “Đừng như vậy mà, Hắc đại nhân, em chịu không nổi...”

“Gọi anh là Thương Kinh, Mào Mào.” Không để ý tới lời cầu xin của cô, hô hấp của Hắc Thương Kinh ngày càng trở nên nặng nề.

Mở to một đôi mắt e sợ, Bạch Mảo Mảo yếu ớt kêu lên: “Thương Kinh.”

Cảm giác người đàn ông này bộc phát động tình, cô kẹp chặt hai chân lại theo bản năng.

“Cô bé ngoan, chúng ta, từ từ.” Tiếng thở dốc của anh ngày càng nặng nề hơn, môi lưỡi cũng bộc phát đời xuống.....

Đêm càng khuya càng tĩnh, trong không khí dập dờn tiếng thở dốc cùng tiếng rên rỉ của hai người dính vào nhau, cùng với, khi mỗi Bạch không thể nào chịu nổi khoái cảm giày vò nữa, tiếng cầu xin tha thứ mang theo tiếng khóc...

————— nhẹ nhàng đi ngang qua, không mang theo vết tích một cục gạch nào —————

Ban ngày không biết đến bóng tối của ban đêm.

Ban ngày cũng không biết đến cái nguy hiểm của ban đêm.

Lưỡi biếng co rúc ở trong ghế sofa, nhìn kênh Tổng Nghệ đang chiếu bài hát từng đứng đầu này, Bạch Mảo Mảo vui mặt vào đầu gối mình, lại .

Khẽ nghiêng đầu, nhìn vào bên trong phòng sách đang mở rộng cửa, Hắc Thương Kinh đang xử lý đủ loại công việc qua máy tính, trên khuôn mặt tuần tú là sự lạnh lùng cùng nghiêm túc trước sau như một. Nếu không phải trên người anh còn đang mặc quần áo ở nhà, cô thậm chí còn cho rằng mình đang ở trong công ty của anh chứ không phải là đang ở nhà nữa.

Anh lý trí tỉnh táo trong công việc cùng với anh điên cuồng thêm khát ban đêm, thực sự là khác nhau một trời một vực mà, khiến cho cô mệt mỏi đến độ còn cho là mình xuất hiện ảo giác.

Vì vậy, vì vậy, quả thực là ban ngày không biết đến cái bóng tối của ban đêm a...

(Mỗi Bạch, cô có cần phải tương tử tuyên tặc ý nghĩa của một bản tình ca đa cảm kinh điển như vậy có được hay không hả?)

Dường như nhận ra được ánh nhìn chăm chăm của Bạch Mảo Mảo, Hắc Thương Kinh ngẩng đầu lên, chống lại tầm mắt không kịp tránh né của cô, anh khẽ mỉm cười, “Anh đã kêu người đi mua đồ ăn vặt cho em rồi, chờ một lát nữa, Mảo Mảo.”

Cô không phải chỉ có biết ăn đi? Lẽ nào ở trong mắt Hắc Thương Kinh, cô lại chỉ là một đứa tham ăn thôi sao?

Đưa ánh mắt ưu tang về lại trên tivi, Bạch Mảo Mảo liếc mắt nhìn đến điện thoại đã để bên cạnh thật lâu rồi, cô rất rất muốn gọi điện cho Ân Mặc, hỏi thăm anh một chút xem đã tốt hơn lên chút nào chưa? Nhưng mà anh đã nói, nếu bỏ thì phải bỏ đến tận cùng rồi mà.

Về mặt dứt khoát của anh khi nói câu này vẫn còn hiển hiện sờ sờ trước mắt cô, cô thực sự không biết nên làm thế nào cho phải. Cô không thích những dây dưa không cần thiết, nhưng mà anh là vì cô mới bị thương nặng như vậy, không hỏi thăm chút nào, lương tâm cô rất là bứt rứt a.

Ở trên màn hình hiện lên dãy số điện thoại của Ân Mặc, ngón tay Bạch Mảo Mảo khẽ run, nhưng thủy chung vẫn không hạ được quyết tâm ấn xuống nút gọi đi.

“Nếu đã muốn gọi thì cứ gọi đi.”

Nghe được thanh âm sau lưng, Bạch Mảo Mảo bất lực ngẩng đầu lên, nhìn về phía Hắc Thương Kinh chẳng biết từ lúc nào đã đi tới sau lưng, “Thực sự có thể không? Anh ấy nói không cho phép em đi thăm anh ấy nữa mà.”

“Nhưng mà không có nói em không thể gọi điện thoại cho anh ta.” Nhếch môi khó chịu, Hắc Thương Kinh thật ra cũng không muốn để cho Bạch Mảo Mảo liên lạc với Ân Mặc, nhưng anh cũng hiểu rõ, nếu như cô làm tổn hại đến ân nghĩa cứu mạng này, lương tâm cô sẽ bứt rứt cả đời, cho nên, đối với một chút dầm chua này, anh vẫn chú trọng đến tâm tình của cô hơn.

Đi chân trần trên thảm, Bạch Mảo Mảo vòng qua ghế sofa, đi tới trước người anh, cô nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng anh, “Cảm ơn anh, Hắc đại nhân.”

Chỉ vì một câu nói của cô, khuôn mặt tuần tú lạnh lùng thoáng chốc lại hóa tan thành vụn bằng, quay mặt không được tự nhiên, anh lạnh lùng nói: “Gọi anh là Thương Kinh.”

“Thương Kinh...” Giọng nói ngọt ngào nũng nịu trong trẻo, Bạch Mào Mào cọ cọ ngực Hắc Thương Kinh, cuối cùng cũng bấm số gọi cho Ân Mặc.

Điện thoại được nối máy, chuông chỉ vang lên một nửa đã có người nhận, ngay sau đó, Bạch Mào Mào liền ngẩng đầu liếc nhìn sắc mặt khó chịu của Hắc Thương Kinh.

“Hừ hừ, em còn biết gọi điện cho anh sao.” Không nghe được anh âm của Bạch Mào Mào, Ân Mặc bắt mồm nói nhỏ.

Đoạt lấy điện thoại của Bạch Mào Mào, Hắc Thương Kinh lạnh lùng mở miệng: “Nếu đã còn có hơi sức giận dỗi thì chứng tỏ cậu còn chưa chết, vậy thì, tạm biệt.”

Nói xong, liền cúp điện thoại.

Vì vậy, bản trẻ Bạch Mào Mào lại càng có thần sắc hơn——

Em xin anh a, Hắc đại nhân, nếu đại nhân anh đã rộng lượng để cho cô gọi điện thoại, vì sao lại không để cho cô hỏi thăm Ân Mặc mấy câu quan tâm trong lòng chứ hả?

Như vậy thì, cô không phải là có thể hiểu thành, Hắc đại nhân, anh thực sự đang ghen ư?

35. Chương 35

Quần lấy Hắc Thương Kinh hơn một tuần lễ, cũng ở trên giường bỏ ra một cái giá cao nặng nề lại đau đớn, Hắc Thương Kinh rốt cuộc cũng đồng ý cùng Bạch Mào Mào đi thăm Ân Mặc.

Mặc dù Ân Mặc đã cấm cô không được đi thăm mình, nhưng cứ theo như tốc độ nhận điện thoại thần tốc của anh thì xem ra, vẫn rất là khó chịu a. Cho nên, cô vẫn nghe theo lòng mình, đi bệnh viện thăm anh. Dù sao thì giữa bọn họ cũng không phải là thâm thù đại hận gì, quả thực là không nên cứng nhắc đến tình cảnh sống không thèm nhìn đến mặt nhau như vậy.

Huống chi, hủ nữ thâm niên Bạch Mào Mào tin chắc rằng, đối phó với loại khó chịu này, nên tấn công quyết đoán, tấn công đến những thứ anh không tức giận, giữa bọn họ còn có thể làm bạn bè.

Đương nhiên, những lời này cô không dám nói với Hắc Thương Kinh, bằng không nhất định sẽ bị cấm túc gắt gao.

Chỉ là, kế hoạch vạch ra rất tốt, nhưng lại không cần nổi biến hóa mau lẹ.

Ân Mặc thấy được Bạch Mào Mào đi vào phòng bệnh, con người đen như mực thoáng hiện lên một tia ánh quang mừng rỡ, nhưng khi nhìn thấy được Hắc Thương Kinh đi theo sát sau Bạch Mào Mào vào phòng bệnh, mặt của anh lập tức trầm xuống.

“Anh tới làm cái gì?”

“Đến thăm anh a, người anh em.” Không thèm để ý tới ánh mắt đối đãi lạnh nhạt của Ân Mặc, Bạch Mào Mào để Hắc Thương Kinh đem đồ thăm hỏi đến đặt trên bàn bên cạnh giường, cười híp mắt trả lời.

“Ai là người anh em của em!” Nghe vậy, mặt Ân Mặc lại càng thú hơn.

“Cũng có thể không phải là anh đi, hi hi, Ân Mặc, sống phải có tình có nghĩa một chút, không nên tuyệt tình như vậy nha.” Da mặt dày đi đến bên giường Ân Mặc ngồi xuống, cô rất ân cần gọt táo cho Ân Mặc, mới vừa đưa ra, lại bị tay của Hắc Thương Kinh cướp đi.

Ngây ngốc ngẩng đầu lên, thấy mặt Hắc Thương Kinh trầm đến độ có thể nhỏ ra nước, cô ngây người.

“Em còn chưa từng cho anh một quả táo nào.” Hung hăng cắn một cái, Hắc Thương Kinh bắt mồm lẩm bẩm.

Im lặng. Im lặng ni mã chính là vàng a.

Vì vậy, bạn trẻ Bạch Mảo Mảo lại im lặng cầm lên một quả táo gọt xong vỏ, đưa cho Ân Mặc, lại bị anh dùng vẻ mặt khó chịu liếc mắt xem thường một cái.

“Anh lại làm sao nữa đây?!” Bạch Mảo Mảo nổi giận, hai tên này ăn no rồi gây khó dễ cho cô rất vui sao?

“Không phải là người đầu tiên, không ăn.” Hừ hừ, anh cho dù có là thụ, thì cũng phải kiêu ngạo thụ.

A a, được rồi, cô thừa nhận đối với một màn mỹ nam kiêu ngạo phong tình kia thật sự là không có chút sức nào chống cự a. Nhìn đến thanh ngạo trên khuôn mặt tuần nhã của Ân Mặc, tim lập tức đập loạn lên, Bạch Mảo Mảo cố nén kích động muốn tiến lên chiếm đoạt, giọng mềm xuống khuyên nhủ: “Đừng khó chịu như vậy mà, Ân Mặc, anh hãy cầm lấy đi mà.”

“Bạch, Lữ, Lữ.” Từng chữ chữ một vang lên sau lưng, mỗi một chữ đều đầy ắp đe dọa.

“Anh lại làm sao vậy?” Nước mắt lã chã quay đầu lại nhìn về phía vị đại nhân vật trong nhà đang nhìn chăm chăm, Bạch Mảo Mảo rất là ưu sầu.

“Người phụ nữ của anh không được chiều theo người đàn ông khác.” Ánh mắt lạnh lùng hung hăng trừng về phía Ân Mặc, Hắc Thương Kinh mím môi.

“Đây chỉ là một quả táo thôi mà.” Giọng nói nặng nề rơi xuống.

“Quả táo đây cũng là do em gọt vỏ.”

“Vậy thì giờ đổi lại chuối, cam nha?” Không cần phải gọt vỏ vậy thì được rồi chứ? Rốt cuộc cũng phát hiện ra được vị trong nhà này dĩ nhiên lại là một người tấn công bá đạo như vậy, Bạch Mảo Mảo mặt trâu rồi.

“...” Lặng lẽ nhìn Bạch Mảo Mảo đối với anh vô cùng bất đắc dĩ, lần đầu tiên trong đời Hắc Thương Kinh, hỗn loạn.

Vì vậy, anh rốt cuộc là bị sao vậy a? Mặc dù cũng biết tính cách mình từ trước đến giờ vẫn luôn mạnh mẽ vang dội, nói một là một, nhưng anh từ trước đến giờ vẫn luôn tôn trọng cũng như tiếp thu ý kiến của cấp dưới, cho dù có bá đạo như thế nào thì cũng không đến nỗi không biết nói đạo lý. Chưa từng lần nào giống như bây giờ, hận không thể chiếm lấy được toàn bộ mọi thứ thuộc về cô, không muốn để cho bất kỳ người đàn ông nào thấy được bất luận tư thái nào của cô, nếu không thì, anh liền khó chịu, khó chịu từ tận đáy lòng——

Thuận tay lấy luôn quả táo vẫn còn đang giữ ở trên tay Bạch Mảo Mảo, Ân Mặc lạnh lùng liếc nhìn sắc mặt âm trầm của Hắc Thương Kinh, tâm tình đột nhiên trở nên rất tốt, ừm, quả táo này đúng thật là rất ngọt, Ân Mặc thỏa mãn liếm liếm khóe môi mình.

“Ai cho cậu ăn?!” Còn chưa lý giải rõ suy nghĩ của mình, Hắc Thương Kinh đã bị động tác của Ân Mặc chọc cho xù lông.

“Đây là Mảo Mảo đặc biệt vì tôi mà gọt vỏ, tại sao tôi lại không thể ăn?” Không tỏ ra yếu thế chút nào quay qua trừng Hắc Thương Kinh, ánh mắt lãnh tiểu của Ân Mặc còn liếc một cái đến quả táo còn chưa ăn xong trong tay Hắc Thương Kinh, ý tứ rất rõ ràng: “Quả táo kia cũng là do Mảo Mảo ”ĐẶC BIỆT” vì tôi mà gọt vỏ.”

Mở mắt trừng trừng nhìn hai người đàn ông trong nháy mắt đã bắn nỏ rút thương, Bạch Mảo Mảo cúi đầu lau một giọt lệ chua xót, quả quyết xoay người ôm lấy thắt lưng gầy của Hắc Thương Kinh, “Hắc đại nhân, Ân Mặc là bệnh nhân a.”

“Bệnh nhân cũng là đàn ông.” Động tác của Bạch Mảo Mảo mặc dù đã dập tắt đi tà hỏa của Hắc Thương Kinh, nhưng trong lòng anh vẫn tức giận khó dần như cũ.

“Vậy anh rốt cuộc muốn như thế nào a?”

Bị Bạch Mảo Mảo hỏi đến không còn lời nào để nói, Hắc Thương Kinh cau mày, anh rốt cuộc là muốn như thế nào? Cho dù có đi theo anh, cô cũng phải có cuộc sống cùng các mối quan hệ xã hội của mình, anh dù sao cũng không có khả năng cảm đoán cô lui tới với tất cả đàn ông trên thế giới này, thế nhưng, nhưng là,

nhìn cô đối với một người đàn ông mơ ước mình tươi cười xinh đẹp như vậy, anh dù thế nào cũng không có cách nào dễ dàng khoan dung được.

Chuyển mắt nhìn thấy Ân Mặc vẫn đang ngọt ngào hạnh phúc gặm táo, tà hỏa của Hắc Thương Kinh lại bắt đầu bốc lên, “Sau này, mỗi ngày em đều phải gọt táo cho anh ăn!”

“....” Im lặng. Im lặng chính là ngàn vàng trần trụi a.

Bạch Mào Mào vui đùa vào trong ngực Hắc Thương Kinh, rất rất muốn hỏi, Hắc đại nhân, anh chẳng lẽ có cừu oán với táo sao? Chứng kiến động tác của Bạch Mào Mào, Ân Mặc đang gặm táo lại khó chịu, anh kéo ra một nụ cười khổ sở, lại giả bộ tà khí nói: “Mào Mào, có phải em vẫn muốn làm bạn với anh hay không?”

Đây là tình cảnh anh không muốn đối mặt nhất, làm bạn bè đơn thuần với người con gái mình yêu, người kiêu ngạo như anh, chưa từng nguyện ý ủy khuất chính mình như vậy a? Thế nhưng, nếu như không làm bạn bè, có phải thực sự sẽ không còn cần thiết gặp lại nhau nữa hay không?

Đột nhiên “Khổng Vũ hữu lực” mà đẩy Hắc Thương Kinh ra, hai mắt Bạch Mào Mào sáng lên xoay người, tràn đầy mong mỏi hỏi: “Có thể không? Có thể không?”

Con người màu mực khẽ chuyển, Ân Mặc nhìn về phía Hắc Thương Kinh đang bộc phát tức giận sau lưng Bạch Mào Mào, người đàn ông luôn luôn lạnh lùng xa cách khó gần trong ấn tượng của anh, giờ phút này nơi nào còn một chút bóng dáng lạnh lùng đây chứ hả? Không khỏi, lộ ra nét tiếu ý tà khí, Ân Mặc nhìn về phía Bạch Mào Mào đơn thuần mang theo chút ngốc nghếch, “Vậy thì, anh có thể hiểu thành, anh là lam nhan tri kỷ của em hay không?”

Lam nhan tri kỷ?!

A ách, khẽ nhú mày, Bạch Mào Mào có chút ghen hờn, cái này, cô chưa từng nghĩ tới sẽ chơi đến một cái trình độ nghệ thuật đầy cao thâm như vậy a, bạn bè thì là bạn bè, ở đâu lại phức tạp như vậy?

Nhưng mà, Bạch Mào Mào còn chưa kịp phản ứng, người đàn ông phía sau đã không nén được tức giận.

Trực tiếp xóc Bạch Mào Mào lên, Hắc Thương Kinh chào cũng không thèm chào một tiếng, xoay người rời đi.

“Hắc đại nhân, bình tĩnh! Bình tĩnh mà!”

Trong không khí còn quanh quẩn thanh âm lo lắng của Bạch Mào Mào, ánh mắt cô đơn của Ân Mặc khẽ chuyển hướng ra ngoài cửa sổ.

Trên ban công, được đặt mấy chậu hoa cúc, nụ hoa hé nở.

Trăm hoa đã hết, gió thu dịu hiu, lại là một mùa hoa cúc nở, cũng là, mùa đông, cũng không còn xa.

————— Hoa cúc, hoa hướng dương cái gì cũng đều là mây bay —————

Sau khi bị thẳng thừng cấm đi thăm Ân Mặc lần nữa, Bạch Mào Mào liền ở dưới sự bảo vệ cùng giám sát của vệ sĩ, bắt đầu cuộc sống cùng Hắc Thương Kinh sống chung.

Có giờ học nhất định phải đi, Bạch Mào Mào liền đi học, lúc rảnh rỗi, liền ở nhà xem tivi hoặc cùng đi dạo phố, ăn ngon cùng đám người Loạn Hoảng Hoảng, Hắc Thương Kinh thỉnh thoảng khi đến giờ cơm sẽ tới đón cô, tiện thể mời luôn đám chị em tốt của cô đi ăn, cuộc sống bình thản nhưng cũng vô cùng hạnh phúc, Bạch Mào Mào rất thỏa mãn.

Hắc Thương Kinh bận rộn nhiều việc, hơn nữa cũng thường xuyên phải ra nước ngoài công tác, nhưng anh lúc nào cũng dành ra chút thời gian cùng cô đi học, mỗi khi anh đến trường đi học, cô đều cùng nghe toàn bộ quá trình. Tính cách Bạch Mào Mào cũng không phải là vô cùng dính người, nhưng mà lại cảm thấy như vậy rất tốt, hai người ở cùng một chỗ, không nhất thiết lúc nào cũng phải dính sát vào với nhau, hai bên đều có không gian riêng nhất định, lại càng khiến cho thời gian ở bên nhau càng ngọt ngào hơn.

Giảng viên sáng tác gọi điện thoại cho cô, nói rằng buổi học hôm nay cô nhất định phải đến, vì vậy, Bạch Mào Mào vô cùng buồn chán đi đến trường. Sau khi tan lớp, đang muốn tìm đám người Loạn Hoảng Hoảng

cùng nhau đi ăn, có một bạn họ bộ mặt mờ ám nói cho cô biết có người tìm cô, cô nghi hoặc đi ra ngoài, lại thấy được vẻ mặt tiêu tụy của Phong Dịch Dương đang chờ trong hành lang.

Bạch Mảo Mảo hơi sưng sốt một chút, lưỡng lự xem không biết mình có nên đi tới hay không.

“Anh có thể mời em ăn một bữa cơm được không, Mảo Mảo?” Thấy được Bạch Mảo Mảo dường như có chút kinh sợ, Phong Dịch Dương cười vô cùng khổ sở.

Nhìn về phía vệ sĩ của mình theo bản năng, Bạch Mảo Mảo có chút không

quyết định chắc chắn được.

“Mời anh trở về cho, Phong tiên sinh, thiếu phu nhân của chúng tôi không muốn có bất kỳ tiếp xúc nào với người nhà Phong gia nữa.” Tiếp nhận được ánh mắt nhờ giúp đỡ của Bạch Mảo Mảo, vệ sĩ không chút do dự đứng ra.

“Anh đã từng làm hại em sao, Mảo Mảo?” Ánh mắt ôn nhu trong veo nhàn nhạt rơi lên mặt Bạch Mảo Mảo, Phong Dịch Dương nói tiếp: “Anh đã làm xong thủ tục ra nước ngoài du học rồi, tháng sau, chờ sau khi em gái anh từ trại tạm giam được thả ra, anh và nó sẽ cùng ra nước ngoài du học. Hắc Thương Kinh đã ra lệnh, cả đời này cấm em gái anh trở về nước, nếu không thì, toàn bộ Phong gia sẽ cùng diệt vong với nó.”

“Em gái anh đã không có chuyện gì rồi, anh còn đến tìm tôi làm cái gì?” Bạch Mảo Mảo cũng không cảm thấy giữa bọn họ tồn tại bất kỳ một giao tình nào.

“Xem như là tạm biệt đi, em gái anh nếu như không về nước, anh có lẽ chắc cũng sẽ không trở lại nữa.”

Im lặng nhìn thoáng qua Phong Dịch Dương rõ ràng đã gầy đi rất nhiều, Bạch Mảo Mảo do dự trong chốc lát, tiến lên phía trước: “Chúng ta tâm sự một chút đi, Phong Dịch Dương, không cần phải đi ăn, tìm một chỗ yên tĩnh trò chuyện một lúc là được rồi.”

Ngoài cửa phòng học dù sao thì cũng nhiều người lăm miệng, Bạch Mảo Mảo không muốn lan truyền đi những việc riêng tư của người khác, cho nên vẫn là đi chỗ khác tìm một nơi yên tĩnh thì tốt hơn.

“Được.” Cười nhẹ nhàng, Phong Dịch Dương dẫn cô đi đến quán cà phê Bán Đảo cách trường không xa.

Ngồi bên trong quán cà phê, Bạch Mảo Mảo im lặng hồi lâu, mới ngẩng đầu thận trọng nhìn về phía Phong Dịch Dương, “Anh có biết Phong Tĩnh Nghiên có khuynh hướng yêu anh trai nghiêm trọng không hả?”

“Tính cách của nó chẳng qua là ngang ngược hung ác, đối với người và vật đều có ham muốn mạnh mẽ chiếm lấy mà thôi.” Nhếch môi, Phong Dịch Dương giải thích.

“Ha ha, có tin hay không là tùy anh, tôi là người ngoài, đương nhiên không có gì hay mà cố chấp.” Nhàn nhạt cười một tiếng, Bạch Mảo Mảo lại nói: “Có những điều, chỉ có phụ nữ mới hiểu rõ phụ nữ nhất. Phong Dịch Dương, tôi cùng anh tới đây, chỉ vì muốn khuyên anh một câu, không nên cùng Phong Tĩnh Nghiên đi du học. Cho dù anh không muốn ở lại đại học La Gia nữa thì bất cứ chỗ nào trên thế giới này đều có thể, nhưng không nên quá nuông chiều em gái anh.”

Im lặng giây lát, Phong Dịch Dương dường như cũng không nghĩ tới Bạch Mảo Mảo lại nói những lời như thế này, “Anh đã từng đi thăm em gái mình, tâm tình nó hiện tại rất không ổn định, không đi cùng nó, anh sợ nó sẽ lại

làm ra những chuyện sai lầm nữa. Nhưng mà, đi theo nó, thì anh có thể làm gì...”

“Loại tính cách này của Phong Tĩnh Nghiên nếu như là bẩm sinh thì không có ai có thể giúp được anh cả, nhưng điều các anh có thể làm là tuyệt đối không được tiếp tục theo cô ta, để cho cô ta muốn làm gì thì làm như vậy nữa. Hơn nữa, anh nếu như đi theo cô ta mà không thể làm được cái gì vậy còn theo làm cái gì? Chẳng lẽ anh muốn đem cả đời mình hủy diệt luôn hay sao?” Cô cũng có anh trai ruột, nhưng lại chưa bao giờ dính đến như vậy, mỗi người đều có cuộc sống riêng của mình, cho dù là người thân thì cũng không thể nào lấy tình thân làm lý do, ác ý phá hoại cuộc sống của người khác được.

“Nhưng mà, cũng không thể nào vứt nó ở nước ngoài mặc kệ sống chết không hỏi được.” Đáy lòng rất hiểu những điều Bạch Mảo Mảo nói rất có lý, nhưng chung quy vẫn là máu mủ tình thâm, Phong Dịch Dương muốn bỏ, cũng bỏ không được.

Im lặng một hồi, Bạch Mảo Mảo phát huy đầy đủ năng lực tưởng tượng của mình, cuối cùng lại đáp lại một chuyện không đầu vào đầu, “Bên cạnh Phong Tĩnh Nghiên có ai yêu cô ta hay không, người đàn ông có sức mạnh có thể ngăn cô ta lại ấy? Nếu thay đổi cô ta rất khó, vậy thì, thay đổi người đàn ông kia đi, để cho anh ta đi theo Phong Tĩnh Nghiên, xem chừng cô ta, cảm hóa cô ta.”

Bạch Mảo Mảo trả lời vấn đề này như vậy, chỉ là do đã đọc tiểu thuyết nhiều rồi, tùy ý nói ra, nhưng lại không nghĩ tới, hai mắt Phong Dịch Dương lại sáng lên.

“Đúng vậy, để cho đại sư huynh đi không phải là tốt hơn sao? Em gái anh từ nhỏ đến lớn chỉ sợ mỗi mình đại sư huynh. Nhưng mà ông ngoại anh vốn muốn để đại sư huynh kế thừa y bát của mình, chắc chắn sẽ không để anh ấy đi ra nước ngoài không trở về như vậy đâu.”

“Stop! Vậy còn không phải đơn giản hơn rồi sao. Em gái anh nếu như đã được ông ngoại anh cưng chiều như vậy, như vậy thì cứ để ông ấy chọn đi, là chọn cho cháu ngoại có được một cuộc sống bình thường hay là muốn chọn một người thừa kế bất cứ lúc nào cũng có thể thay đổi chứ hả.” Từ trong đáy lòng thở phào nhẹ nhõm, Bạch Mảo Mảo không nhịn được cười.

Cà phê cũng chưa uống một ngụm nào, Phong Dịch Dương đã kích động đứng lên muốn chạy thật nhanh về nhà. Vừa chạy tới cửa, anh dường như đột nhiên nhớ ra cái gì đó, xoay người lại cúi người thật sâu với Bạch Mảo Mảo một cái, tự đáy lòng nói: “Cảm ơn em, Bạch Mảo Mảo.”

Bởi vì em gái, anh tiếp cận cô kỳ thực cũng không hoàn toàn là thiện ý, cô cũng không tính toán hiểm khích lúc trước, lại còn chỉ rõ cho anh phương hướng, phần ân tình này, anh sẽ khắc ghi suốt đời.

“Mau trở về giải quyết mọi chuyện đi.” Tiêu sái phát phát tay, Bạch Mảo Mảo nhìn Phong Dịch Dương cơ hồ đột nhiên buông lỏng xuống, cũng rất vui vẻ vì mình làm được chuyện tốt.

Thấy Phong Dịch Dương gật gật đầu mạnh mẽ, lái xe chạy đi, Bạch Mảo Mảo nhàn nhã bưng tách cà phê của mình lên, vừa mới uống một ngụm, lại đột nhiên nghĩ tới một việc, chợt nhảy dựng lên, gào khóc nói: “Phong Dịch Dương, anh còn chưa trả tiền a!”

.....Mọi người trầm mặc.

36. Chương 36

Hắc Thương Kinh là sau đó biết được nàng trắng cừ , mặc dù có chút tiếc nuối mình không có mặt ở đó, nhưng lần này anh cũng không quá cố chấp. Hơn nữa, anh còn có chuyện quan trọng hơn cần cô đối mặt, dắt Bạch Mảo Mảo đến nhà để xe của mình, anh lái chiếc xe mới mua, là một chiếc Maybach 62S màu đen.

“Hắc đại nhân, muốn ra ngoài ăn cơm à?” Từ sau khi ở cùng nhau, hai người cứ có thời gian thì sẽ ăn ở nhà, cho nên Bạch Mảo Mảo không hiểu được hành động này của Hắc Thương Kinh.

“Ừ, dẫn em đi gặp một người.” Xe rời khỏi Hành Long uyển, Hắc Thương Kinh giảm tốc độ, gọi một cuộc điện thoại, “Tử Hiên, ông lão đang ở đâu?”

“... nhà hàng Cửu Lầu.” ở đầu dây bên kia, Tử Hiên chịu trách nhiệm theo dõi lão đầu có chút khó xử trầm mặc mấy giây nhưng cuối cùng vẫn trả lời.

“Địa bàn của Hắc Xích Ngạn à?” Suy nghĩ một chút, Hắc Thương Kinh một tay cầm tay lái, giọng nói chỉ hơi dừng lại, liền dứt khoát vòng xe đổi hướng, lái về phía khu vực Triệu Long xa hoa nhất thành phố Vĩ Bạc, nhà hàng Cửu Lầu chiếm cứ một nửa mặt bằng cho thuê của tòa nhà Hoàng Kim chín tầng.

“Lão đại, anh nhất định phải làm như vậy sao? Ông cụ có thể điên mất hay không?” Nghe được câu trả lời của Hắc Thương Kinh, Tử Hiên khó nén lo lắng.

“Không biết.” Nếu tâm lý lão đầu kia yếu ớt đến thế thì mới là kỳ lạ, “Cúp đây, có chuyện gì liên lạc sau.”

Thấy Hắc Thương Kinh cúp điện thoại, Bạch Mảo Mảo theo bản năng hỏi: “Ông lão là ai?”

“Ông nội anh.” Lướt mắt nhìn qua vẻ mặt mờ mịt của Bạch Mào Mào, Hắc Thương Lưu mím môi.

“Éc. chúng ta sắp đi ăn cơm với ông của anh à?” Nếu như cô không có nhớ lắm, lần trước ở nhà tổ Hắc gia, ông cụ đã bị cô dọa chạy mất.

“Em cũng nên gọi ông nội như anh đi.” Hắc Thương Kinh không nghĩ nhiều mà chỉ sửa chữa một chút cách xưng hô của cô.

“” đây đâu phải là trọng điểm đâu đại nhân? Nghiêng người nhìn về phía Hắc Thương Kinh, Bạch Mào Mào vẫn còn đang rối rắm, “Không phải anh sợ em sẽ hù dọa ông nội anh ư?”

“Chỉ bằng em sao?” còn chưa biết là ai hù ai đâu.

Được lắm, trong giọng nói của Hắc đại nhân toàn chứa ý coi thường và châm chọc cô, nếu anh không sợ, cô sợ cọng lông gì chứ? Sau khi đã suy nghĩ rõ ràng, Bạch Mào Mào rút cuộc có thể chuyển tâm thường thức gương mặt của mỹ nam bên cạnh, hình ảnh vui tai vui mắt như thế, không nhìn thì thật là lãng phí ——

“Nhà hàng Cửu Lầu cũng là sản nghiệp của Hắc gia, thật không nghĩ tới đấy. Chỉ là, vì sao một nơi cao cấp như thế lại lấy một cái tên bình thường vậy?” Người ta luôn nói sản nghiệp của Hắc gia trải rộng trên mọi ngành nghề và khắp nơi ở thành phố Vĩ Bạc này, hoặc ngoài sáng hoặc trong tối, nắm mạch máu kinh tế của thành phố Vĩ Bạc trong tay, xem ra cũng không hẳn là không có lý do.

“Bởi vì, ” hơi ngừng một chút, Hắc Thương Kinh hình như rất là khinh thường xì khê một chút, “Hắc Xích Ngạn nói, mối tình đầu của hắn kết thúc ở phòng ăn số 9 của trường đại học. Nên hắn lấy cái tên này, là vì muốn tưởng nhớ lại.”

“Hắc đại nhân, anh không tin lý do của người ta ư?”

Kinh ngạc liếc mắt nhìn Bạch Mào Mào, cô chỉ cần nghe giọng điệu của anh mà có thể hiểu được ý nghĩ trong lòng anh ư? Xem ra cũng không hẳn là một tiểu bạch, “Hắc Xích Ngạn là một tên ngựa đực nổi tiếng trong Hắc thị, từ lúc còn học mẫu giáo đã biết cách đùa giỡn con gái người ta.”

“Cho nên, anh không tin người ta đến đại học mới kết thúc tình yêu đầu tiên ư?” Thì ra là, danh tiết đối với đàn ông mà nói cũng quan trọng vậy a, Bạch Mào Mào im lặng thở dài.

“Em tin không?” Quẹo qua một con đường khác, Hắc Thương Kinh thuận miệng hỏi.

“Tin.”

Tay cầm tay lái của anh dường như cứng lại một lúc, Hắc Thương Kinh dùng cặp mắt đen lạnh lùng không hề gợn sóng nhìn Bạch Mào Mào đang cười rạng rỡ, “Tại sao?”

“Bởi vì đối với một người đàn ông không còn danh tiết, thì anh ta không cần phải nói dối nữa.” Thì ra Hắc đại nhân phán quyết như thần cũng có lúc sẽ hồ đồ như thế, Bạch Mào Mào trả lời vừa to vừa rõ ràng.

Hình như, thật đúng là bộ dáng như vậy. Đối với sự tự hài lòng của Bạch Mào Mào, Hắc Thương Kinh khó được một lần không phản bác lại.

“Em nói đúng rồi phải không?” sự trầm mặc của Hắc Thương Kinh như đã cổ vũ cho cô, cô cười càng thêm lớn lối.

Cô gái có thể khiến cho lãng tử Hắc Xích Ngạn vốn luôn dạo chơi ở nhân gian lấy tên một nhà hàng cao nhất để nhớ lại hẳn phải là cô gái khiến cậu ta muốn kết hôn. Xem ra, cần phải tra được cô gái đó là ai rồi đem giấu ở địa khu Biên Viễn, nếu để Hắc Thương Lưu tìm thấy thì không hay ho rồi.

“Hắc đại nhân, anh đang suy nghĩ gì thế?” Nhìn Hắc Thương Kinh vẫn còn đang trầm tư, Bạch Mào Mào si mê không dứt, sao lại có người lớn lên với gương mặt có đường cong hoàn mỹ thế này chứ? Nhất là góc cạnh cánh môi rõ ràng, mặc dù khê mím môi, nhưng vẫn có mùi vị hấp dẫn chết người, đến giờ cô nghĩ lại, vẫn có cảm giác giống như đang nằm mơ, bọn họ, đã từng thân mật qua như vậy.

Quay tầm mắt, thấy một mảng trắng bệch khả nghi trên khóe miệng ai đó, Hắc Thương Kinh khê nghẹn, theo bản năng, anh né tránh cái nhìn đầy ý đồ của cô, trong lòng ảo não với cử động trong tiềm thức của

mình, xe bỗng tăng tốc không lý do, Bạch Mảo Mảo bị dọa đến mức không dám nhìn mỹ nam nữa, vội vàng kéo dây an toàn cài vào.

“Sau này không cho phép nhìn anh chằm chằm chảy nước miếng.” Anh vẫn ảo não, trực tiếp ra lệnh.

“Vậy anh cứ dứt khoát đeo mặt nạ, đừng để cho em xem.” Rất mạnh miệng, Bạch Mảo Mảo rất biết được voi đòi tiên mà nói.

Xem ra, người nào đó cần được dạy dỗ rồi. Ánh mắt lạnh lùng chợt tối lại, Hắc Thương Kinh lái xe dừng ở ven đường, nghiêng người, nhìn chăm chú vào Bạch Mảo Mảo còn chưa hết phách lối, “Sao cơ? Lặp lại lần nữa?”

Đừng có tự nhiên dùng khí thế đáng sợ như thế đe dọa cô chứ! Nhìn cặp mắt giận dữ tối đen của Hắc Thương Kinh, Bạch Mảo Mảo rơi lệ, được rồi, cô luôn luôn thấy cương thì nhu, việc này không có gì phải xấu hổ.

“Hiểu rồi, Hắc đại nhân, sau này em sẽ cố gắng không nhìn anh là được.” Hu hu, cúi đầu, Bạch Mảo Mảo im lặng khóc thầm, sao lại tụt đoạt quyền lợi ngắm cái đẹp của cô chứ, không nhân đạo chút nào, thật là không nhân đạo mà.

Hình như, đây cũng không phải là đáp án anh muốn. Đôi mắt đen âm trầm, ngón tay dài nâng lên cầm Bạch Mảo Mảo, Hắc Thương Kinh bất mãn với cảm xúc rối rắm trong lòng mình, vì vậy, anh dứt khoát tuân theo bản năng —

Con người khẩn trương co rúc lại, Bạch Mảo Mảo nhìn chằm chằm gương mặt anh tuần gần trong gang tấc, đôi mắt đen mang chút tà khí, như có thể cuốn cô vào đầm sâu ấy — cô theo bản năng muốn né tránh, lại bị Hắc Thương Kinh nắm được cằm, muốn tránh cũng không được, chỉ có thể dần dần trầm luân khi anh mút hôn cánh môi mình.

Như là dùng răng cắn, ngậm cánh môi tươi sáng của Bạch Mảo Mảo, đáy mắt vốn lạnh lùng của Hắc Thương Kinh lại lóe ra tia nóng bỏng. Một khi tâm anh đã không thể bình tĩnh vì cô thì anh không cho phép cô trốn, lại càng không cho phép chỉ lưu luyến si mê sắc đẹp của anh, nếu là thật sự si mê thì cứ lấy ra tấm lòng chân thật của mình đối lấy ánh mắt xanh của anh.

Rõ ràng là một người đang ông khí thế lạnh lẽo, tại sao môi lưỡi lại nóng bỏng thế này? Bị buộc ngửa đầu tiếp nhận nụ hôn của anh, nhìn thấy nơi đáy mắt anh ý muốn chiếm đoạt, đôi mắt Bạch Mảo Mảo từ từ trở nên mơ hồ, lấp đầy sương mù, hình như, không chỉ chiếc lưỡi của cô bị anh cuốn lấy mà còn có lòng của cô nữa.

Cực kỳ lâu về sau, Bạch Mảo Mảo vẫn luôn nghĩ không ra, cô mê luyến và yêu say đắm liệu có từng có giới hạn. Cô chỉ biết, vào giờ phút này, ở trong vòng tay anh, cô quên mất tất cả, bao gồm bản thân mình. . . .

Lúc đến nhà hàng Cửu Lâu, cả hai người đều im lặng.

Ở trên xe cùng Hắc đại nhân hôn nhau kịch liệt như thế, giữa ban ngày ban mặt còn suýt nữa lau súng cướp cò, điều này khiến cho trái tim tiểu bạch thỏ Bạch Mảo Mảo không chịu nổi. Lần đầu tiên trong đời, cô muốn tránh né mỹ nam, nhưng mà tay lại bị anh nắm thật chặt, không thể nào tránh thoát, muốn tránh cũng không được.

Vì vậy, cô chỉ có thể cúi thấp đầu, lại cúi đầu, cố gắng bình phục đáy lòng đang hỗn loạn và rung động, nhưng ngón tay hơi run rẩy lại đem sự hốt hoảng của cô truyền đạt cho Hắc Thương Kinh.

Thoả mãn liếm liếm khóe môi, trông mắt Hắc Thương Kinh trong như cũ, lại đè nén không được chút ảm áp. Hiểu được sự hỗn loạn của Bạch Mảo Mảo giờ phút này, anh cũng không làm khó cô, nhìn xung quanh nhà hàng rộng lớn nằm ở một tầng này, tìm kiếm ông lão trong nhà của anh.

Nhà hàng Cửu Lâu có nghĩa như tên, tổng cộng có chín tầng, từ tầng một đến tầng ba là kiểu nhà hàng cởi mở bình thường, chứa 999 bàn ghế, tầng thứ tư tới tầng thứ sáu có 99 gian phòng, tầng bảy và tám có 9 căn phòng trang nhã, mà tầng chín lại chỉ có một bộ bàn ghế. Trừ người nhà Hắc gia, chưa có ai từng

đến tầng thứ chín này, lại càng không thấy được không gian rộng lớn như thế, chỉ có một ít bộ bàn ghế mà không gian lại khổng lồ như vậy, nhưng chuyện này cũng không hề ảnh hưởng đến sự thịnh vượng của nhà hàng Cửu.

Phòng ăn riêng thứ 9 có “Môn Hạm thấp, lên lầu khó khăn”. Cụ thể một chút mà nói, từ tầng một đến tầng chín đều cung cấp món ăn với giá cả và chất lượng như nhau, chỉ cần có tiền đều có thể thưởng thức, nhưng cứ lên một tầng thì chênh lệch về giá tiền phục vụ càng lớn, đến tầng thứ tám, chỉ có những người rất giàu mới có thể chịu được chi phí đó. Dù vậy, vẫn có vô số người tranh giành để lên tầng cao hơn dùng bữa, dường như chỉ có như thế mới có thể biểu thị được thân phận cao quý hơn người của bọn họ.

Cho nên, thay vì nói nhà hàng Cửu Lầu bán đồ ăn, chi bằng nói họ bán là sự so sánh ganh đua về tiền của và phong cách.

Bạch Mào Mào cũng đã tới nơi này, nhưng đều chỉ ăn cơm ở tầng thứ nhất, cô vẫn luôn khâm phục kế hoạch kinh doanh đa dạng của nhà hàng Cửu Lầu, Kiếm Tẩu Thiên Phong, thỏa mãn tâm trạng thích khoe khoang và hư vinh của người có tiền để kiếm lấy tiền, mà không chỉ thỏa mãn miệng lưỡi của họ, có thể coi là thiên tài rồi.

“Hắc đại nhân, không ngờ vị anh họ củ cải đường hoa tâm của anh còn là một thiên tài kinh doanh nha, nhà hàng Cửu Lầu chính là nhà hàng có doanh thu cao nhất thành phố này đó.” Bạch Mào Mào ca ngợi tưng bừng, mặc dù cô là người chỉ có miệng lưỡi, mà không có quá nhiều lòng hư vinh, nhưng lại là người nhiều tâm hư vinh hơn, đây cũng là một loại nhu cầu thị trường.

“Phương án kinh doanh của nhà hàng Cửu Lầu là anh cho Hắc Xích Ngạn.” Có nghĩa là nếu cô muốn sùng bái thì hãy sùng bái anh, còn những tên đàn ông khác thì bỏ đi.

“...” sao cô lại hiểu ngụ ý của anh nhỉ? Mặc dù mắt cùng miệng một mực nói lảng sang chuyện khác, Bạch Mào Mào lại hiểu ý Hắc Thương Kinh rõ ràng, điều này khiến cô không biết phải theo ai.

Đang chần chờ, lại nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc. Cái bóng dáng quen thuộc hôm nào còn cầm khay chạy tới chạy lui gấp thức ăn, đã lâu đến thế nào rồi a!

“Đại Hắc!”

Vốn đang cầm tay dẫn Bạch Mào Mào về phía kia tìm người, hần suất nữa ngã nhào, Hắc Thương Kinh kinh ngạc nhìn thoáng qua Bạch Mào Mào, lại cảm thấy cực kỳ khó tin, nhìn về phía bóng lưng đang cứng ngắc kia ——

Không, đây nhất định không phải sự thật ——

Bạch Mào Mào lại thừa dịp anh sững sờ, tránh thoát khỏi tay anh, vội vã chạy về phía người bạn già của mình.

Nhìn ông lão không chịu quay lại nhìn mình, cô hưng hăng vỗ một cái vào bờ vai của ông, hưng phấn nói: “Đại Hắc, đã lâu không gặp! Ông gần đây lại trốn đi đâu à?” Lúc trước dù cô đi đâu kiếm ăn, cũng thường có thể không hẹn mà gặp, hiện nay lại khó gặp như vậy, thật là kỳ lạ.

Nghe thấy lời Bạch Mào Mào nói, bóng lưng vốn đang kiên quyết không xoay người kia bắt đầu run rẩy ——

Hắc Thương Kinh đi tới, mặc dù hơi nghiêng mặt, còn dùng tay che môi, nhưng vẫn không giấu được nụ cười mà anh cố giấu xuống. Anh cầm tay Bạch Mào Mào, nín cười mở miệng: “Đại Hắc?”

Vì vậy, bóng lưng người nào đó bắt đầu điên cuồng giơ chân!

Trực tiếp nhảy đến trước mặt Hắc Thương Kinh, Hắc Dật níu cổ áo anh, co quắp mà rống lên: “Đại Hắc là tên mà cháu nên gọi sao? !”

“Đúng là không nên gọi ông như thế, cháu chỉ nhớ con chó ngao Tây Tạng nhà mình mới gọi là Đại Hắc thôi.”

“Cháu mắng lão tử là chó?” Hắc Dật nhất thời nổi trận lôi đình.

“Là ông tự mình nhận thôi.” Lạnh lùng ngăn lại tay Hắc Dật, Hắc Thương Kinh hờ hững trả lời.

“Hu hu, cháu không được cười, cháu muốn tức chết ông mà? !” Hắc Dật hận không thể đào một lỗ trên sàn nhà, sau đó đem cái tên cháu trai không biết cười này chôn vào đó.

Mà Bạch Mảo Mảo đứng một bên cũng đang ngây ra như phỗng.

Xem tình hình trước mắt thì Đại Hắc chính là ông của Hắc Thương Kinh? Là phú thương ản mình sau bức rèm của thành phố ư? !

Chuyện này. rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra vậy? !

37. Chương 37: Ngoại Truyện

Phan Bắc Bắc gần đây rất là rầu rĩ, trên thế giới này, còn có chuyện nào lại vừa hạnh phúc cũng lại vừa bất như cái chuyện mang thai sao?

Mặc dù ông xã đại nhân nhà cô dốc hết sức ra giữ gìn, bọn họ thành công trì hoãn một năm, tràn đầy một năm thế giới của hai người, nhưng trốn được mừng một không trốn được mười lăm, cha mẹ hai bên cùng người thân năm lần bảy lượt thúc giục, cô vẫn phải mang thai sinh con, thế nhưng mà, không có ai nói cho cô biết, mang thai sinh con lại là chuyện giày vò người như vậy a!

Lần thứ N nhốt Tử Thánh Trạch ở ngoài cửa toilet, Phan Bắc Bắc vịn lấy bồn rửa mặt, ới đến trời đất u ám.

“Bắc Bắc, mở cửa, để anh đi vào đi!” Ngoài cửa truyền đến giọng nói lo lắng của Tử Thánh Trạch, Phan Bắc Bắc lại ới đến nước mắt nước mũi giàn giụa, không rảnh rỗi bận tâm.

“Bắc Bắc! Bắc Bắc!” Thanh âm trầm thấp dần dần trở nên khàn khàn, thanh âm Tử Thánh Trạch đập cửa càng lúc càng lớn, ới đến thần trí mê man, lại nghe được anh dùng đồ để đập cửa, Phan Bắc Bắc chợt ngẩng đầu, chặt vật hét lên: “Anh nếu như dám dùng vũ lực xông vào, em liền tuyệt giao với anh!”

“Bắc Bắc, em cần gì phải tự làm khổ mình như vậy?” Lấy lưng chống đỡ cửa toilet, khuôn mặt tuần tú vô cùng quý khí của Tử Thánh Trạch giờ phút này lại tràn ngập bất đắc dĩ cùng đau lòng.

Cơ hồ đến cả mặt cũng đều đem ới hết ra, dạ dày sôi trào lên mới có chút dịu lại, Phan Bắc Bắc súc miệng, lại rửa mặt, sửa sang lại dung nhan xong, mới mở cửa đối diện với lão công của mình, “Em không muốn anh thấy bộ dạng em xấu xí như vậy.”

“...” Yên lặng nhìn gương mặt tiêu tụy tái nhợt của Phan Bắc Bắc, thương yêu trong tim Tử Thánh Trạch cơ hồ như cổ đại lan tràn, một hồi lâu, lại chỉ có thể thâm trầm cảm thán ra một câu: “Cô nàng ngốc của anh.”

Phan Bắc Bắc từ khi mang thai hơn một tháng liền bắt đầu nôn nghén, mà lúc này cục cưng cũng đã được năm tháng rồi, cô mỗi ngày đều ăn rồi ới, ới rồi lại ăn, trong trạng thái ăn-ới nối tiếp nhau mà sống qua ngày. Tử Thánh Trạch sau khi biết cô có thai liền ngừng lại mọi chức vụ của cô, anh hiện tại cũng rất ít đến công ty, mỗi ngày đều ở bên cạnh làm bạn với cô, tìm tòi trong phạm vi toàn thế giới những sách dạy nấu ăn có thể để cho phụ nữ mang thai ăn mà không sinh ra cảm giác muốn ới.

Mặc dù Tử Thánh Trạch buông xuống mọi công việc để ở bên cạnh cô, nhưng Phan Bắc Bắc lại cố chấp mỗi lần nôn nghén đều kiên quyết tránh thoát anh. Anh không phải là chưa từng nghĩ tới việc đập hết mọi ổ khóa cửa

tất cả các toilet trong nhà ra, xem cô còn có thể làm như thế nào để nhốt anh ngoài cửa nữa, nhưng anh hiểu rất rõ Phan Bắc Bắc, tính cách nha đầu này lơ đãng, rất ít khi kiên trì, nhưng một khi cô đã kiên trì cái gì, nếu như anh không theo cô, cô thực sự sẽ tuyệt giao với anh.

Nha đầu ngốc, cũng không nghĩ tới, ngày hôm nay cô phải chịu đựng khổ sở sống không bằng chết như vậy, cũng không phải đều là nhờ công lao của người đàn ông của cô đó sao?

Ôm mỗ kiêu ngạo, tâm tình lại rối rắm ân hận nào đó, Tử Thánh Trạch dụng tâm an bài thuộc hạ ở khắp nơi đi tìm danh y hoặc các chuyên gia dinh dưỡng về, phối hợp với sách dạy nấu ăn cho phụ nữ mang thai để làm đồ ăn cho Phan Bắc Bắc.

“Ông xã, sinh xong đứa con này rồi, chúng ta kiên quyết không sinh đứa thứ hai nữa có được hay không vậy?” Một lá để mặc cho Tử Thánh Trạch bế lên, Phan Bắc Bắc ủy khuất trực tiếp rơi lệ.

“Được.” Thực ra thì, nếu như không phải Phan Bắc Bắc thuận theo ý của cha mẹ chồng, anh căn bản không nghĩ đến việc muốn có con, anh còn chưa có đủ thể giới của hai người, anh còn chưa cưng chiều cô đủ, anh không muốn một chút nào việc có một cái đầu củ cải nhỏ đột nhiên xuất hiện cùng anh tranh giành tình yêu của cô.

“Còn có hơn bốn tháng nữa thôi a, em thực sự rất muốn con lập tức nhảy ra ngoài hi.” Tự sờ phần bụng dưới đang dần nhô lên của mình, Phan Bắc Bắc vừa hạnh phúc lại vừa ưu sầu. Sau khi mang thai, cô đã tiếp xúc qua với không ít những bà mẹ mang thai, nhưng không có một ai lại ói thắm hại như cô cả, hu hu, thói đời bất công a.

“Bắc Bắc, yên tâm, anh sẽ báo thù cho em. Chờ tiểu tử thú vị này sinh ra, nhìn anh không đánh nát cái mông của nó ra thôi chứ, lại dám làm khổ chính mẹ mình như vậy, hỗn tiểu tử này quá đáng đánh đòn rồi.” Tử Thánh Trạch cũng rất là bất mãn, sau khi Bắc Bắc mang thai, không chỉ cả ngày ăn ăn ói ói, mà cả người cũng đã ốm đi nghiêm trọng, sợ vận động mạnh sẽ làm bị thương đến cục cưng, chất lượng sinh hoạt của bọn họ cũng giảm xuống nghiêm trọng, thực sự là khiến cho người ta càng nghĩ càng khó chịu mà.

“Anh dám!” Nghe được lời nói của Tử Thánh Trạch, Phan Bắc Bắc suýt nữa nổi giận: “Không cho phép anh sử dụng vũ lực đối với con của em, nếu không em hưu phu, hưu phụ a!”

“...” Nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, Phan Bắc Bắc cũng không cùng anh cãi cọ nữa, nước mắt lã chã nhìn chằm chằm Tử Thánh Trạch, cô nức nở nói: “Hu hu, anh không muốn cục cưng của chúng ta sao? Hu hu, Tử đại nhân không yêu em sao? Hu hu, đây là kết tinh tình yêu của chúng ta a, vậy mà anh lại muốn hành hạ nó đến chết...”

Phan Bắc Bắc xưa nay đều không thích khóc, sau khi mang thai lại hơi động

một tí là nước mắt lại chảy ra, lần thứ N thở dài, lần thứ N lo lắng, lần thứ N phát thệ sinh đứa này xong kiên quyết không sinh đứa thứ hai nữa.... Tử Thánh Trạch đau lòng ôm Phan Bắc Bắc đặt trên đùi mình, cưng chiều dỗ, “Anh làm sao mà lại không yêu em được đây? Anh chỉ là đau lòng em mang thai lại phải chịu giày vò như vậy mà thôi.”

“Không có vấn đề gì a, em có thể kiên trì, cục cưng hiện tại ở trong bụng động, mặc dù cơ thể rất khó chịu, nhưng trong bụng em lại đang mang một sinh mệnh nhỏ bé tươi mới, ông xã, mỗi lần nghĩ tới điều này, em lại cảm thấy thật thần kỳ, em lại muốn làm mẹ, giống như nằm mơ vậy...” Toàn bộ cơ thể Phan Bắc Bắc đều nép vào trong lồng ngực Tử Thánh Trạch, thấp giọng thì thầm.

Cúi mắt nhìn về mặt bà xã một lúc thì khóc một lúc lại cười, tim Tử Thánh Trạch mềm đến độ có thể nhỏ ra nước, “Bắc Bắc, em nói con trai của chúng ta tên là gì thì hay đây?”

“Đại danh thì là do anh hoặc là ba đặt đi, còn nhũ danh thì để em đặt, gọi là ‘Cục Thịt’ có được hay không hả?” Nghe vậy, tình thần Phan Bắc Bắc nhất thời tỉnh táo.

“Tại sao lại gọi là ‘Cục Thịt’?” Cô gái này vì sao mà lúc nào cũng không quên được ăn uống vậy chứ?

“Bởi vì mỗi lần em ôm bé đều muốn ăn thịt viên chứ sao.”

“Em mỗi lần ăn cũng đều ói đi.”

“Nhưng mà vẫn là rất muốn ăn, rất muốn ăn a...”

Nhìn khuôn mặt cố chấp của Phan Bắc Bắc, lông mày Tử Thánh Trạch khẽ giật giật. Sau khi Phan Bắc Bắc mang thai, khẩu vị thật thay đổi quá mức, một lòng một dạ chỉ muốn ăn mặn, nhưng mỗi lần ngửi được mùi lại đều ói ra, ngoại trừ thịt viên, cô còn thích ăn đùi gà cánh gà, gan dê óc dê, thịt bò gân bò, sườn heo chiên giòn heo, vân vân, anh có phải là nên vui mừng hay không, nha đầu này còn có chút đầu óc,

cho con trai của bọn họ cái nhũ danh “Cục thịt”, mà không phải là các loại “Nhũ danh” đùi gà, óc dê, gân bò, sườn heo chiên các loại?

So sánh hai cái, Tử Thánh Trạch hài lòng nở nụ cười, “Được, vậy kêu là ‘Cục Thịt’ đi”

Phốc!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mua-xuan-cua-hot-girl-tho>